

MIREILLE
CALMEL

JOCTUL
UMBRELOR

— olo —
Volumul 2 al seriei FEMEIA PIRAT

www.virtual-project.eu

MIREILLE CALMEL

JOCUL UMBRELOR

Al doilea volum din seria FEMEIA PIRAT

www.virtual-project.eu

Traducere din limba franceză ALINA BEIU-DEȘLIU

MIREILLE CALMEL *La parade des ombres* 2005

1

Căruța se opri cu scârțâit de roți, acoperind suspinele lui Niklaus Olgersen Junior. Cu mânuța strânsă în mâna mamei sale, privea cele două sicrie de pe platforma de lemn, care se clătinau, deși caii mergeau la pas. Se gândi la Milia și la tatăl lui. Se gândi la veselia lor și la poznele pe care le născociau mereu ca să-i necăjească. El, împreună cu Mary Ann, sora lui.

Strânse și mai tare mâna care o strivea deja pe a lui.

Nu simțea această durere. Ea nu reprezenta decât o parte infimă din durerea care-i străpungea inima, trupul, sufletul și oasele.

Întoarse capul spre mama lui care, dreaptă și demnă în rochia neagră de văduvă, pășea alături de el, lăsând în urmă hanul *La trei potcoave* și, odată cu el, tot trecutul. Mary Read Olgersen avea chipul crispat, dar ochii îi erau uscați.

De la înălțimea celor patru ani ai lui, Junior își stăpâni lacrimile.

Știa ce înseamnă atitudinea mamei lui. În ciuda vârstei sale atât de fragede, simțea același lucru de când îl dezlegaseră pe tatăl lui de stâlpul unde-l ținutise Emma de Mortefontaine înainte de a-l asasina, de când deslușise teroarea de pe chipul tumefiat al dădacei lui, și, mai ales, de când și-o închipuia pe Ann prizonieră a acestei femei crude și nemiloase.

Își șterse nasul cu mâneca, luând-o pe drumul care ducea către bisericuța din Breda.

Mama lui nu avusese curajul să-l anunțe pe nașul său, Hans Vanderluck, nici pe foștii lor tovarăși de arme. Nu avea nevoie nici de îmbărbătările, nici de ajutorul acestora.

Îi explicase lucrurile acestea. Mama lui, atât de diferită de alte mame, îi explicase tot, considerând că de-acum el putea înțelege orice, și, mai ales, că trebuia să crească. Repede. Prin forța împrejurărilor. La fel ca ea, pe vremuri. Pe când nu era decât o copilă prada suferinței.

Junior ascultă nepăsător furtuna dezlănțuindu-se deasupra capetelor lor. Nici maică-sa nu păru s-o simtă. Bagajele lor erau

făcute. Notarul primise dispoziții să încheie actele de vânzare a hanului cu acel cumpărător pe care-l găsiseră în ziua dinaintea crimei. De îndată ce sicriile aveau să fie acoperite cu pământul negru din Breda, vor pleca. Purtând în inimi aceeași hotărâre.

Numele acesteia era „răzbunare”.

Mary nu luase cu ea nimic, în afara lucrurilor strict necesare. Așa încât la plecare, în acea zi de 16 septembrie 1700, bagajele ei și cele ale fiului său încăpuseră în cele două genți de piele agățate de o parte și de alta a șeii calului. Alesese cel mai bun cal, roibul preferat al lui Niklaus. Îmbrăcată în straie bărbătești, ca să poată purta sabie și pistol, înșeuă calul, apoi îl strigă pe Junior, care-și făcea de lucru cu cățelul lui, Toby.

— Trebuie să plecăm, Junior.

— Fii cuminte! îi spuse încă o dată copilul cățelului legat de copacul său preferat, nucul care le oferise de atâtea ori, lui și surioarei sale, refugiu în crengile lui.

— N-avea grijă, băiețaș, îl asigură notarul, care venise să ia cheile clădirii cu obloanele deja coborâte, o să am grijă de el.

Junior dădu din cap, îl mângâie pentru ultima dată pe Toby, care scâncea, și-i șopti la ureche:

— Nu fi supărat, Toby. Ai să vezi că o să o aducem înapoi pe Ann.

Apoi, fără să mai asculte lătratul disperat al cățelului și ignorând eforturile pe care animalul le făcea ca să se dezlege și să-l urmeze, o rupse la fugă pe urmele mamei sale.

Mary voia să profite de vremea bună care se anunța. Era încă devreme și aveau de mers călare o bună bucată de drum până la primul popas. Mary îl săltă pe Junior în șa, în fața ei.

— Luați asta, doamna Olgersen, îi spuse notarul, ajungând în dreptul lor.

— Mulțumesc, răspunse ea, luând punga dolofană pe care i-o întindea acesta. Am să vă scriu ca să vă dau de veste unde să-mi trimiteți, după vânzare, restul de bani.

— Dacă mai rămâneți câteva zile, insistă el, totul s-ar fi rezolvat.

— Știu, dar nu pot. Sunt deja în întârziere.

— Înțeleg, făcu el, îndepărtându-se de calul care tropăia, la fel de nerăbdător ca și stăpâna lui. Noroc, doamnă Olgersen. Ai grijă de ea! îi mai strigă lui Junior.

Îmboldit de Mary, calul o luă la goană. Notarul scutură din cap, privi o clipă norul de praf stârnit de copitele calului, gândindu-se la soarta trista a familiei Olgersen, apoi se duse să mai răsucească o dată cheia în poarta hanului *La trei potcoave*.

Emma de Mortefontaine îndepărtă de pe fruntea lui Ann Mary Olgersen o şuviță de păr lipită de transpirație. Ca în fiecare noapte de când Emma o obligase să facă această călătorie, fetița dormea încruntată, gemând adesea prin somn, plângând și țipând uneori, manifestări care contrastau cu felul ei de a fi din timpul zilei.

Ann nu mai vorbea, abia dacă mânca, ascultându-și doar instinctul de supraviețuire, ceea ce-i amintea Emmei de caracterul lui Mary. Totuși, Emma nu regreta nimic. Asta în ciuda haosului care domnea în mintea copilului.

Moartea lui Niklaus Olgersen îi făcuse bine. Un bine imens, greu de închipuit. De parcă sângele lui, care țâșnise stropind-o, și urletul copilului ar fi spălat-o de suferință.

Cu fiecare zi care trecea, se simțea tot mai înviorată. Știa că, de acum înainte, Mary nu va mai fugi de ea. Că va fi nerăbdătoare s-o întâlnească, iar confruntarea dintre ele va fi pe măsura pasiunii care-o sfâșiasse. Și de astă dată, Mary va putea alege: fie să se supună și să-și regăsească fiica, fie să moară și să i-o lase pentru totdeauna.

Emma nu voia să ucidă fetița. N-avea urmași. Ar fi fost încântată s-o aibă pe cea a lui Mary. Indiferent dacă aceasta din urmă hotăra să-i împărtășească visurile de putere sau nu.

Auzind o bătaie discretă la ușa cabinei, Emma o lăsă pe Ann cu coșmarurile ei și deschise. Era George, care o anunță cu voce scăzută:

— Se vede coasta irlandeză.

— Bine.

George se pregătea să plece, dar Emma îl prinse de braț, oprindu-l.

— Rămâi. Am chef să fac dragoste.

Fără să se sinchisească de copilul care dormea, George se grăbi să-i facă pe plac.

Ann se trezi brusc, auzind gemetele doamnei celei rele. Din instinct, se făcu ghem și-și acoperi urechile cu palmele, mușcându-și buzele ca să nu țipe. Strânse din ochi, plângând; mai păstra încă în amintire vocea tatălui ei, care-i porunca să nu se miște.

Emma de Mortefontaine intră cu pas ușor în curtea pătrată și sinistră a închisorii din orașul Kinsale. Radia de satisfacție și de plăcere.

Mai întâi se gândise s-o dea pe Ann în grija servitorilor săi irlandezi, Kellian și Edward, însă fetița era atât de înspăimântată la vederea ei, încât consideră că era mai bine s-o țină câțiva ani departe de ea. Atât cât era nevoie pentru ca fetița să uite acest coșmar, să se refacă și să poată reveni lângă ea. Și pentru ca Mary Read să uite de mângâierile ei, în nădejdea de a-și revedea cândva fiica.

Încă de la sosire, le spusese servitorilor că Ann era fetița unor rude și că aceasta fusese profund șocată de moartea violentă a familiei sale; le poruncise să se poarte blând cu copila și să nu-i pună niciun fel de întrebări. Kellian era cum nu se poate mai blândă și drăgăstoasă, iar Ann o ascultase fără să se plângă.

Când Edward îi povestise ce se mai întâmplase în ultimul timp prin comitat, Emmei îi venise o idee.

Atât William Cormac, cât și iubita lui, Marie Brenan, erau la închisoare. Împotriva primului fusese intentată o acțiune de divorț, iar femeia, condamnată să fie exilată în Indiile Occidentale, pierduse, pe deasupra, și sarcina, în celula rece în care fusese azvârlită.

Bucuria Emmei era, așadar, de două ori mai mare.

Nu numai că își răzbunase orgoliul călcat prea mult timp în picioare, ci, cu spiritul ei de inițiativă, găsise și soluția dilemei care o frământa.

— Bună ziua, William.

Cormac stătea cu capul aplecat, privind în jos, spre pantofii de lac scâlțiați după o lună petrecută în celula igrasioasă. Auzindu-i vocea, bărbatul își ridică privirea. Așezat pe pat, părea distrus. În celulă domnea un miros greu, deși aerul rece pătrundea în voie prin fereastra fără geamuri. Barele care le țineau locul nu reușeau decât să domolească puțin vântul care șuiera.

Deși îl tratau cu respect, paznicii nu se încumetau să-i ușureze în vreun fel viața. Întregul oraș, aflat sub dominația familiei fostei lui soții, i-ar fi condamnat dacă ar fi făcut-o. Cormac le acceptase scuzele. Îi înțelegea.

Dar suferea cumplit. Atât din cauza oprobriului stârnit de situația în care se afla, cât și din cauza sorții jalnice a iubitei lui.

— Tu! făcu el, regăsindu-și brusc un dram de orgoliu. Cum îndrăznești să vii în celula asta ca să mă sfidezi?

— Cu dreptul pe care-l are o prietenă și o femeie care te-a iubit, William.

— Ce noroc pe mine! rânji el cu amărăciune. Mă crezi tâmpit, Emma? Cine în afară de tine ar fi putut avea ideea și mijloacele necesare să cumpere plantația aceea din Carolina de Sud pe numele meu?

— Nu neg, mărturisi Emma, rezemându-se de ușa celulei, însă nu voiam să-ți fac niciun rău, ci să te răsplătesc pentru serviciile pe care mi le-ai făcut și pentru plăcerea pe care mi-ai oferit-o. Crede-mă, William! Nu știu cum a ajuns documentul în mâinile soției tale. Îl pusesem într-un sertar al biroului meu înainte de a pleca în Europa. A dispărut de acolo... A fost furat, desigur.

— Juri? întrebă William, pentru care un jurământ avea la fel de multă valoare ca un proces.

— Jur, William, minți Emma. Totuși, am venit să-mi răscumpăr neglijența. Pot să te scot de aici, cerând ca pedeapsa ta să fie comutată în expulzare.

— Mare lucru! rânji el din nou.

— Nu fi prost, dragul meu! Ce viitor crezi că ai mai fi avut aici ca avocat?

Și Cormac se gândise adesea la acest lucru. Se calmă, așadar, știind că Emma avea dreptate.

— Bine. Și ce-mi propui?

— Convoiul celor exilați în Indiile Occidentale va pleca la bordul uneia dintre navele mele. Vei coborî împreună cu prietena ta la Charleston și-ți vei lua în stăpânire plantația. Nimeni de acolo nu-ți cunoaște trecutul și vei putea trăi liniștit. Te pricepi la comerț și afacerea ta va deveni înfloritoare.

— Ce se cultivă acolo? întreba Cormac, simțind că-i revine speranța.

— În principal bumbac, dar cel mai avantajos e comerțul cu ciocolată. Ai putea și tu să încerci.

El se ridică și se apropie de ea. Emma nici nu se clinti, iar privirea ei rece îl făcu să se oprească.

— Cum să-ți mulțumesc, Emma?

— Ai putea s-o faci adoptând un copil. O fetiță de doi ani care mi-a fost încredințată după moartea părinților ei. Pentru moment, nu mă pot ocupa de ea. A suferit un șoc și are nevoie de multă atenție. Sunt sigură că prezența ei va alina durerea pierderii micuțului tău.

Cormac plecă ochii. Ar fi trebuit să-și dea seama că pretinsa generozitate a Emmei ascundea un interes. Nu dădea niciodată nimic pe gratis. Totuși, de data asta el n-avea de ce să se plângă.

— Fie. Rezolvă problemele mele și pe ale Mariei, și vom face așa cum dorești.

Ea îi adresă un zâmbet compătitor și conchise cu perfidie:

— Păcat că n-ai gândit mereu așa. Dar să nu mai vorbim despre asta, bine? Fii fericit și răsfăț-o pe Ann ca și cum ar fi copilul tău. Fă-o să-și uite trecutul. Ține-i loc de tată. Plantația mea de la Charleston e învecinată cu a voastră. Ne vom vedea când voi veni pe acolo și astfel, la momentul potrivit, mă voi apropia de copilă ca și cum aș fi nașa ei.

— De fapt, cine e fetița asta? întreba Cormac, bănuitor.

— Dragul meu, e mai bine pentru tine să nu afli niciodată.

Timp de o lună întregă, Mary călări fără răgaz; nu-și menaja nici fiul, care însă nu se plânse de nimic, nici calul. Își petreceau nopțile pe la câte un han, iar Mary stătea adesea întinsă în pat fără să poată dormi. Alături, Junior se zvârcolea prin somn, căutând instinctiv căldura ei ca să se liniștească.

Mary era istovită, șubrezită, avea ochii încercănați și înroșiți din cauza soarelui și a ploii pe care le înfrunta în timpul călătoriei. Mantalele și tricornurile nu reușeau să-i apere de vitregiile vremii, îngreunându-le și mai mult mersul.

Uneori își simțea fiul lăsându-se greu pe burta ei, în legănarea ritmului vioi al calului. Îl ținea și mai strâns în brațe, ca să nu alunece din șa, fără să încetinească pasul calului, încordarea aceasta o ajuta să se concentreze asupra obiectivului ei și o împiedica să se gândească la durerea și la dorul care îi măcinau, pe nesimțite, sufletul. Dar indiferent ce-ar fi spus și ce-ar fi făcut, durerea aceea îi sfâșia măruntaiele și inima. Numai zgomotul gresiei cu care-și freca lama sabiei ca s-o lustruiască avea darul s-o mai aline.

— Până la urmă ai s-o strici, mamă, îi șopti Junior într-o noapte, când se aflau cam pe la jumătatea drumului.

Lui Mary îi scăpă un hohot de plâns pe care încercă să-l acopere cu o mișcare mai apăsată. Oțelul scrâșni în locul ei. Mary ședea pe marginea patului, în fața lunii pline, uriașe care-o sfida prin fereastra deschisă. Nu mai suporta spațiile închise. De la înmormântarea lui Niklaus simțea în permanență nevoia de aer curat, de parca ar fi rămas și ea ferecată în sicriul lui.

Dând păturile la o parte, Junior se apropie de ea de-a bușilea, neuitând să ia și pumnalul tatălui său, pe care și-l strecura sub pernă în fiecare noapte.

Întinsese mâna și-o privi, cu zâmbetul trist pe care-l avea adesea.

— Mi-o dai și mie puțin, mamă?

Mary dădu afirmativ din cap și-i puse în palmă piatra de ascuțit. Junior începu imediat s-o plimbe cu grija pe lama pumnalului, scoțând vârful limbii, a concentrare.

— Tata m-a învățat cum să-l ascut! mărturisi el.

Lui Mary îi veni din nou să hohotească de plâns. Atunci, Junior lăsa pumnalul din mână și, așezându-se pe genunchii ei, o îmbrățișă, spunând:

— O să reușim, mamă. Ai să vezi! O s-o găsim pe Ann. Și după aceea, plecăm toți trei să căutăm comoara.

— Da, Junior, toți trei, repetă ea, îmbărbătată de forța pe care voia să i-o transmită copilul, deși el însuși era atât de vulnerabil.

De dragul lui Junior, de dragul micuței Ann, n-avea voie să se lase doborâtă.

— Înainte de a-l întâlni în armată pe tatăl tău, îi povesti Mary, am cunoscut un bărbat. Un bărbat care a fost foarte important pentru mine.

— Era prieten cu tine?

— Da. Un prieten neprețuit. Era corsar al Maiestății Sale regele Franței. Știi ce sunt corsarii?

— Da. Și o să ne ajute cu comoara?

— Așa sper, dar nu pentru asta mergem acum să ne întâlnim cu el. Vreau să-l rog să aibă grijă de tine în timp ce eu o să mă duc s-o eliberez pe Ann.

Mary nu voia să-l expună și pe el vreunui pericol. În niciun caz. Dacă voia s-o învingă pe Emma și s-o salveze pe Ann, trebuia să fie liberă în cursul confruntării. Cu Junior lângă ea, devenea prea vulnerabilă. Știa bine că Niklaus nu încercase să se apere din cauza prezenței fiicei lui. Iar Mary nu voia să comită aceeași greșală.

Copilul se lipi și mai strâns de ea.

— Dar știu să mă bat, obiecta el.

— Firește, și ești băiat mare, dar acum, fiule, nu te mai am decât pe tine, și...

Mary nu-și mai putu termina fraza, copleșită de hohote de plâns, la care se adăugară și cele ale lui Junior.

— Niciodată, jură el. Niciodată, mamă! Niciodată n-ai să mă pierzi. Niciodată, niciodată!

Se strânseră tare în brațe, umplând cu iubire golul din jurul lor.

În zori, Junior își anunță mama că va rămâne cu acel corsar dacă-i promitea că se întoarce împreună cu Ann.

— N-am să mă întorc până când n-o găsesc, Junior. Până atunci, va trebui să ai singur grijă de tine.

Atunci, Junior se eliberă din îmbrățișare, apucă ochiul de jad ascuns sub cămașa bărbătească a mamei lui și, ridicându-l între ei, spusese:

— Jur!

Apoi scuipe pe bijuterie. Amintindu-și că-și văzuse copiii pecetluind astfel înțelegerile pe salamandra de smarald de la

gâtul lui Ann, Mary îl imită fără să ezite. Apoi se ridicară, își adună lucrurile și, cu ochii umflați de plâns, se duseră să-și ia calul din grajd.

După nici două leghe de când intrară pe șosea, Junior adormi, iar Mary se simți mai liniștită. Pentru prima dată de la moartea lui Niklaus.

2

Sosiră la Toulon la o lună și ceva de când plecaseră din Breda. Mary trase adânc în piept briza mării, care îi gâdila nările. Un sentiment de liniște puse stăpânire pe ea, pe când străbătea străduțele cu fațade viu colorate, ca să coboare în port. Voia să meargă la arsenal ca să se intereseze de *Perla* și de căpitanul ei. Nu știa dacă Forbin patrula tot în Mediterana, dar considera că acolo avea cele mai mari șanse să dea de el, din moment ce acesta avea o casă în Provence. Mary se baza pe instinctul ei. Rar se întâmplase să se înșele.

Chiar dacă se simțea stingherită să apară așa, după atâta vreme, n-avea, de fapt, de ales. Nu-i făgăduise Forbin, pe vremuri, că în el va găsi oricând un aliat? Iată că acum venise momentul să verifice dacă lucrurile stăteau într-adevăr astfel.

— Ai noroc, i se spuse la arsenal. *Perla* trebuie să sosească zilele astea. Căpitanul Forbin e așteptat la curtea regelui.

Mary și Junior se instalară, prin urmare, la un han, chiar în fața radei. Ca să le treacă mai ușor timpul, Mary se apucă să-l învețe pe Junior câteva jocuri de cărți, lăsându-l să câștige numai ca să se bucure văzându-l că râde din nou.

Încet-încet, reveneau la viață.

Mary îi povesti băiatului aventurile ei la bordul *Perlei*, cât de mult îi plăcuse să navigheze, sperând să-l facă astfel să suporte mai ușor ideea despărțirii de ea.

După o săptămână, stăteau amândoi la o masă din sala hanului, așteptând prânzul. Un purcel întreg se învârtea în frigare, deasupra unei cratițe în care picura grăsimea. Lângă vatră stătea un bucătar roșu la față, răsucind încet manivela și bând câte o gură de vin ca să se răcorească și să-și păstreze buna dispoziție. Vacarmul din sală îi împiedica să lege prea ușor o conversație. Oamenii din Toulon râdeau mult și zgomotos. Junior aproape că trebuia să țipe ca să se facă auzit de mama lui. Ceea ce și făcea, cu și fără motiv, doar pentru plăcerea

jocului. Chiar atunci intră un om, ca o vijelie, lăsând în aer și discuțiile, și furculițele.

— A venit! Măiculiță! S-a întors Forbin al nostru! strigă el.

Cuvintele lui avură darul de-a isca un adevărat flux. În clipa următoare, lui Mary i se păru că se află din nou la Dunkerque, în momentul atacului englezilor. Sala se goli cât ai clipi; oamenii se înghesuiau la ușă.

— Ia te uită! exclamă râzând Junior. Da' chiar că e cunoscut căpitanul tău!

Vorbise coborând tonul. Mary dădu din cap, surâzând. Era limpede că Provence îl iubea pe Forbin, așa cum iubea și el Provence.

— Hai să terminăm de mâncat, bine? îi spuse ea lui Junior, care se foia pe scaun, încercând să urmărească prin fereastră mișcarea mulțimii spre chei.

— Dar mamă... obiectă el, nerăbdător să-l vadă pe eroul despre ale cărui isprăvi aflase surprinzând ici-colo câte o conversație.

— Avem tot timpul. Să lăsăm *Perla* să acosteze. N-o să se oprească aici, ci la arsenal. Oamenii ăștia se agită degeaba, asta-i felul lor. Sunt sigură că de-abia a ajuns la intrarea în port.

— Și dacă n-o mai găsim? insistă el, bătând din picior și întinzând gâtul, în ciuda spuselor maică-sii.

— Știu unde s-o caut. Hai, liniștește-te, Junior. Mănâncă. Nu ne putem permite să renunțăm la o masă.

Această observație făcu să se aștearnă pe chipul copilului o expresie de îngrijorare. Știa ca mama lui folosea cu multă cumpătare banii pe care-i aveau. Se aplecă peste farfurie și se grăbi s-o golească. Mary îl imită, oftând. N-avea rost să se mintă singură: era și ea la fel de nerăbdătoare să-l întâlnească pe Forbin.

Nerăbdătoare și neliniștită.

Încă din prima zi a sosirii lor, la ieșirea din arsenal, reperase localul despre care-i vorbise ofițerul care ținea registrele. Acolo obișnuiau să se ducă marinarii de pe *Perla* ca să-și sărbătorească sosirea la țarm, înainte de a se întoarce la casele

lor. Mary spera ca, după îndeplinirea formalităților, Forbin va face la fel.

Neavând permisul de trecere necesar ca să ajungă la locul de debarcare, aceasta ar fi fost singura soluție să-l întâlnească, fiindcă refuza categoric ideea de a se duce să-l aștepte în fața casei lui. Dacă ar fi venit însoțit?

Sau, cel puțin, acesta era motivul pe care și-l dădea ei înseși.

Moartea lui Niklaus îi stârnise zeci de întrebări. Prima era legată de rândurile pe care i le lăsase Emma, dându-i întâlnire la Paris: biletul fusese scris pe dosul scrisorii trimise de ea lui Corneille.

Corneille, care nu venise s-o întâlnească la Dunkerque. Corneille, pe care-l crezuse mort sau oprit cumva din drum.

Oare ce se întâmplase, de fapt? Cum reușise Emma să pună mâna pe scrisoarea aceea? Doar dacă se întâlneau cu Corneille; sau, dacă acesta pierise, cu Forbin.

Întrebările acestea o chinuiau. Refuză să creadă că vreunul din ei o trădase. Avea prea multă nevoie de prietenia lor.

Aici, printre marinarii care umpleau taverna, era dornică să-și recapete încrederea, să găsească răspunsuri, ca să fie sigură că nu-și lăsa copilul în mâinile dușmanilor ei. Discuția cu ei îi putea fi de ajutor.

Îi turnă apă în pahar fiului ei, care, așezat de cealaltă parte a mesei, cu coatele sprijinite de masă ca să nu piardă nimic din ce se petrecea în jur, își umfla pieptul ca un cocoș. Totuși, avea grijă să nu iasă în evidență și tăcea, așa cum îi poruncise maicăsa. Amenințarea că, dacă n-o ascultă, îl lasă la han își făcuse efectul.

— Hei, hangiule, adu-ne niște vin! Și să nu fie poșirca pe care-o vinzi de obicei! tună o voce.

O voce răgușită, pe care Mary credea c-o uitase.

Pe ușa localului intrase chiar Corneille, neschimbat, în ciuda anilor care se scurseseră. Fără să-i privească pe cei din jur, se îndreptă direct spre fundul sălii, însoțit de un individ brunet, cu o cicatrice la tâmplă.

Mary se încruntă. Figura și cicatricea bărbatului i se păreau cunoscute. Printre cei aflați în sală recunoscuse și alți marinari din echipajul *Perlei*, dar niciunul nu-i trezise sentimentul acela neplăcut de pericol.

— Așadar, n-ați dat ortul popii? strigă hangiul, strângând mâna pe care i-o întindea Corneille. Numai șmecherii ca voi au noroc pe lumea asta, adăugă el, luând un urcioc cu care se îndreptă spre un butoi, să-l umple.

Mary își încleșta pumnii, stăpânindu-și un val brusc de mânie. Își amintise. Omul acela era cel care îi adusese lui Tobias Read ochiul de jad al urmașului lui Jean Fleury. Îl privi cu atenție, ca să se asigure că era vorba de aceeași persoană. Dar nu se înșelase. Cicatricea aceea atât de mare și de deosebită era inconfundabilă. Simți că-i îngheață sângele în vine. Temerile ei se adevereau. Corneille trecuse de partea dușmanilor ei. O trădase.

— Ce s-a întâmplat, mamă? reacționează imediat Junior, văzând că se schimbase la față.

Mary îl privi drept în ochi și-i porunci, cu voce scăzută:

— Ai să faci ceea ce-ți spun, fără să scoți niciun cuvânt.

Copilul păli. Privirea mamei sale îi alungase orice chef de a comenta. Indiferent despre ce-ar fi fost vorba, bătăile dezordonate ale inimii lui îl avertizau că amândoi se aflau în pericol. Încuviință, dând din cap.

— Îi vezi pe cei doi bărbați de la masa din fundul sălii? Unuia îi lipsește un braț, îl vezi?

Junior aruncă o otheadă discretă într-acolo și-i făcu semn că da. Cei doi, care glumeau cu hangiul, nu-i remarcaseră.

— Nu trebuie să ne observe. Mergi cu capul aplecat și, dacă-ți zic să fugi, fă-o fără să te uiți înapoi și nu te opri până în camera noastră. Am să vin și eu acolo.

Junior simți că i se pune un nod în gât. Se ridică însă, așa cum îi ceruse mama lui, își încleștă degetele pe plăselele pumnalului și o luă spre ieșire, alături de Mary.

Privirea lui Corneille se întoarse în direcția lor, se opri o clipă asupra șoldurilor mulate în pantalonii strimți, asupra cefeii femeii care se îndepărta. Inima i se strânse instinctiv.

— Unde pleci? întrebă tovarășul lui.

Corneille nu răspunse. Își făcu drum până la ușă și o deschise. Inima îi bătea puternic. Afară, cele două siluete se pierduseră în mulțimea care forfotea pe chei. Se întoarse la prietenii lui, cu o durere surdă în inima și în tâmple.

— Nu-mi place vinul tău, Cuvier, mârâi el, prost dispus dintr-odată. Sunt sigur că-i botezat.

— Ce te-a apucat? se revoltă celălalt, punându-și mâinile în șolduri.

În schimb, Omul-în-Negru izbucni în râs, punându-și mâna pe umărul lui Corneille.

— Nu-l lua în seamă, prietene, îi spuse el hangiului. Nu vin îi trebuie, ci femeie! Ca și nouă, de altfel. Nu-i așa, băieți?

Un cor de aprobări îi răspunse pe dată.

Mary și Junior se opriră din fugă la câteva străzi depărtare. Mary își trăsese fiul de mână, ca să se îndepărteze cât mai repede de cabaret.

Se aplecară ca să-și tragă sufletul, cu mâinile în brâu, amândoi în același timp. Pe când își îndreptau spinările, privirile li se întâlniră. Eliberați brusc de tensiunea care-i stăpânise până atunci, pufniră în râs, ca după o farsă reușită. Mary îl strânse la piept.

— Hai să mergem, o să-ți spun tot.

Și, în timp ce se îndreptau spre hanul lor, îi explică temerile ei, de care voia să-l ferească.

— Și acum ce facem, mamă? întrebă Junior când ajunseră în camera lor, în timp ce Mary verifica rezerva de praf de pușcă pentru pistolul ei.

— Tu o să mă aștepți aici, hotărî ea, îngenunchind lângă copil. Iar eu mă duc să-i fac felul trădătorului aceluia. După aceea, vedem noi ce avem de făcut.

— Și dacă ți se întâmplă ceva? continuă Junior, strângându-și pumnișorii.

Mary îl apucă de umeri, obligându-l s-o privească drept în ochi.

— Atunci va trebui să supraviețuiești ca să ne răzbuni. Dar nu-ți face griji, fiule, am să mă întorc.

Junior dădu din cap și o privi plecând. Se îmbărbătă spunându-și că mama lui nu mințea niciodată.

Mary se întoarse pe același drum, dar nu intră în local; privi doar pe fereastră, asigurându-se că acela pe care-l caută era încă acolo. Bărbatul părea mult mai abătut și golea pahar după pahar. Mary simți că i se strânge inima. Și de durere, dar și de bucurie. I-ar fi fost mai ușor să se descurce cu el dacă era beat mort.

Se îndepărtă de fereastra, își trase pălăria pe ochi și se așeză pe marginea trotuarului, lângă un vagabond care sforăia.

În fața ei era o navă amarată la chei, de pe care mateloții descărcau cu o macara niște lăzi prinse într-o plasă. Mirosul mării se împletea cu cel de mirodenii.

La capătul dinspre stânga al cheiului, clădirea de la intrarea arsenalului era asaltată de bărbați bine îmbrăcați, purtând peruci. Printre aceștia ar fi trebuit să se afle, mai devreme sau mai târziu, și Forbin. Oare ce rol jucase el în toată povestea asta? Devenise complicele Emmei și al lui Corneille? Mary refuza să creadă așa ceva. Pe vremuri, Forbin nu și-ar fi riscat reputația pentru o comoară. Dar acum? După șapte ani de la despărțirea lor? Nimic nu rămâne neschimbat. Nici oamenii, nici viețile. Ce fel de om era acum Claude de Forbin? Cel ale cărui isprăvi se povesteau în tot ținutul Provence? Cel pe care regele îl numise cavaler al ordinului Saint-Louis? Sau asta nu mai era decât o aparență?

— Nu-s beat, Tom! mârâi Corneille, refuzând să se lase sprijinit de Omul-în-Negru. Nu mă mai cocoloși de parc-ai fi maică-mea.

Mary lăasă și mai mult capul în jos, simțind cum urcă în ea un val de furie.

— Ei, drăcie, da' ce-i cu tine, Corneille? replică cel pe care bărbatul îl numise Tom, mirat de izbucnirea aceea violentă.

Corneille rânji.

— O rană veche, frățioare. O rană veche care s-a deschis.

— Mary? întrebă Omul-în-Negru.

Aceasta tresări auzindu-și numele. Când îi văzu îndepărtându-se, se ridică, vrând să le audă discuția. Corneille spuse:

— Păi care alta ar putea fi?

— Fir-ar să fie, mârâi Omul-în-Negru, chiar n-ai s-o uiți niciodată?

Inima lui Mary se strânse din nou.

— Da' ce, tu ai putea să uiți singura femeie pe care ai iubit-o vreodată?

Tom nu răspunse. Chipul lui Cecily Read nu încetase o clipă să-l bântuie din ziua în care o omorâse și până acum.

Noaptea învăluia portul pe când cei doi marinari se îndreptau spre oraș. Mergeau unul lângă altul, în tăcere, fiecare cu gândurile lui, în timp ce Mary, la câțiva pași în urmă, nu știa ce să mai creadă. Corneille tocmai spusese că nu putea s-o uite. Tonul vocii lui trăda sinceritate. Chiar după atâta timp, era sigură de asta. Atunci, ce să creadă despre prietenia lui evidentă cu dușmanul ei? Oare acesta îl păcălise cumva pe Corneille, cu intenția s-o găsească pe ea? Mary nu pricepea nimic și se hotărî să aștepte explicații chiar de la Corneille, ca să se lămurească.

Îi văzu intrând într-un han. Șovăi câteva clipe. Un car plin de butoaie cu vin, tras de doi boi, intră pe ulicioara îngustă, obligându-i pe trecători să se lipească de ziduri. O femeie ținând de mână o fetiță și având în cealaltă mână un coș cu ouă strigă furioasă:

— Așa, Mortecouilles, strivește-ne sub roți!

— Dă-te la o parte din drum, cumătră, răspunse acesta, țăfnos, altfel o sa ți se întâmple și asta, fără îndoială!

Indignată, femeia mai bodogăni ceva. Carul ajunsese în dreptul lui Mary, care se feri intrând în han. Aruncă o privire și văzu că Tom și Corneille nu se aflau în sală.

— Te pot servi cu ceva? întrebă hangiul, ștergându-și de șort mâinile unsuroase.

— Caut doi bărbați, zise ea de-a dreptul. Unul din ei se numește Corneille. Unde-i pot găsi?

— La etaj, răspunse imediat hangiul. Cel pe care-l cauți stă în prima cameră. Celălalt, la capătul coridorului, în dormitor.

Mary îi mulțumi și urcă scările, trăgând cocoșul pistolului de cum ajunse pe palier. Nu era nimeni acolo, spre deosebire de sala de la parter, plină de clienți care ședeau la mese și discutau

aprins. Sunete de fluier și de tobă, la care se adăugau chitare și voci, creau o atmosferă veselă în încăperea încețoșată de fumul de tutun.

Mary se opri în fața ușii lui Corneille, cu un nod în stomac. Peste o clipă, totul avea să se lămurească.

Bătu la ușă.

— Lasă-mă în pace, Tom, răspunse vocea arțăgoasă a lui Corneille. Nu mi-e foame.

Mary apăsă pe clanța. Nu putea să rămână la nesfârșit pe coridor, riscând să-l vadă apărând pe Omul-în-Negru, care, după cum dădea de înțeles răspunsul lui Corneille, urma să coboare la masă. Ușa se deschise. Corneille n-o încuiase. Cu mâna rezemată de pervazul ferestrei, privea spectacolul străzii. Conducătorul carului cu vin avea o altercație cu un altul, care transporta pui. Vehiculele stăteau față în față, iar cei doi se certau fiindcă niciunul din ei nu voia să dea înapoi.

Când auzi ușa închizându-se, marinarul se întoarse. Bucuria care i se zugrăvi pe chip o mai liniști pe Mary.

— Pe toți dracii! exclamă, fără să se sinchisească de arma îndreptată spre el. Eram sigur că n-am avut vedenii, mai devreme!

— Rămâi pe loc, îi porunci totuși Mary, când el făcu un pas către ea. A trecut mult timp. S-au întâmplat o mulțime de lucruri.

Dându-și brusc seama cât de hotărâtă era Mary, Corneille rămase nemișcat și o privi cu atenție. Simți o înțepătură în inimă și fu cuprins de un val de mânie.

— N-am încetat niciodată să te aștept, zise el cu amărăciune. De ce n-ai spus nimic? De ce m-ai părăsit? Din pricina comorii tale? Sau ca să te aliezi cu unchiul pe care-l urai atât de mult? Nici nu poți să-ți închipui câte întrebări mi-am pus. Și, în cele din urmă, am preferat să-mi spun că ai murit decât să cred că m-ai trădat. Te iubeam, Mary. Ca un nebun. Iar tu stai acum în fața mea și mă ameninți cu un pistol. Doamne, oare-ți poți da seama cât de mult mă doare asta?

Durerea din privirea lui o făcu pe Mary să lase în jos mâna în care ținea arma.

— Ți-am scris, Corneille, murmură ea. Acum vreo câteva luni ți-am trimis o scrisoare în care-ți povesteam totul și-ți ceream să mă ierți.

— N-am primit nimic.

— Acum, că vorbesc cu tine, te cred. Scrisoarea mea a fost interceptată, iar cei pe care-i iubeam au fost asasinați.

— Interceptată? repetă Corneille, tulburat de mărturisirea ei. Ei, drăcie, dar de cine anume, Mary?

Cineva ciocăni la ușă. Se auzi vocea Omului-în-Negru:

— Revino-ți, frate! Avem la cină friptură de purcel și niște fetițe vesele!

Instinctiv, Mary înălță din nou pistolul, cu o privire dură și cu un nod în gât. Se înfruntară o clipă din priviri, apoi, înăbușindu-și o sudalmă, Corneille urlă:

— Lasă-mă să-mi treacă mahmureala!

— Dacă te răzgândești... insistă, jignit, cel din spatele ușii. Corneille și Mary rămaseră muți până când auziră pașii Omului-în-Negru îndepărtându-se.

— Povestește-mi, o imploră apoi, cu glas scăzut, Corneille, întinzându-i singura lui mână, la fel de îndurerat în acea clipă ca și ea.

3

Omul-în-Negru urcase de mult în camera lui, iar sala hanului se golise când Mary îl lăsa pe Corneille pradă furiei și durerii lui.

Avea nevoie să fie singur. Câteva clipe.

Nu era vorba decât despre una dintre acele furtuni care zgâlțâie o navă și cu care trebuie să te lupți ca să supraviețuiești. Timp de șapte ani înfruntase hula aceea perfidă. Astăzi, trebuia s-o învingă.

Mary Read nu-l mai iubea.

Corneille înțelegea. Îi ascultase istorisirea, toată povestea ei, acceptând fatalitatea care pusese timp și distanță între ei, făcând loc altor visuri, altor oameni. Făcându-i loc lui Niklaus, care știuse - așa cum știuse, pe vremuri, și Corneille - s-o aprecieze pe Mary la adevărata ei valoare ca s-o poată păstra. Corneille nu-i purta pică. Nu le purta pică. Așa a fost să fie.

Dar îl durea. Chiar dacă nu țipa, nu plângea, nu făcea reproșuri. Îl durea că i se destăinuise lui Tom, care îi câștigase în mod perfid prietenia. Când se îmbarcase la bordul *Perlei*, acesta era retras în sine, trist și rece ca o lamă de oțel. Puțin câte puțin, pe măsură ce treceau lunile, Corneille îl văzuse schimbându-se, devenind mai deschis față de cei din jur, regăsindu-și zâmbetul și căldura. În cele din urmă, Tom îi mărturisise că, în urma unei răni grave, își uitase cu desăvârșire trecutul și trăise până atunci din expediente. Corneille nu încercase să afle mai multe. Tom îi oferise fraternitatea pe care Forbin i-o refuza de când Corneille îi dezvăluise totul despre relația lui cu Mary. Îi vorbise despre iubirea lor și despre cercetările care îi legaseră și mai mult. Nu-i ascunsese nimic căpitanului său. Din cinste și din respect, nădăjduind că toate acestea nu vor schimba nimic între ei. Dar se înșelase. La fel ca el, nici Claude de Forbin nu reușise s-o uite pe Mary Read. O lăsase să plece, dar nu trecuse zi în care să nu regrete că o făcuse. Iar faptul că prietenul lui, Corneille, i-o luase, îl făcea să se poarte urât.

— M-ai trădat! izbucnise el. Tocmai tu! Tu, omul căruia i-aș fi încredințat oricând viața mea!

Unica scuză pe care o invocase, jenat, Corneille, fusese:

— Căpitane, iubirea n-are niciun stăpân! Iar prietenia, nicio slugă.

După trei zile, Forbin își ceruse scuze, dar de atunci, ceva se frânsese. În loc să-și plângă împreună această pierdere de neînlocuit, se îndepărtaseră unul de celalalt ca să încerce să-și revină. Fără să reușească, de altfel.

Era clar că Tom se folosise de această distanțare ca să se apropie de el. Corneille știa deja că, deși ar fi putut să ierte tăcerea lui Mary, să accepte viața pe care i-o oferise un alt bărbat, n-ar fi putut să suporte această trădare. Asta presupunând că Mary avea dreptate. Oare Tom chiar furase scrisoarea ei, punându-i astfel pe Tobias Read și pe Emma pe urmele ei? Îi venea greu să creadă așa ceva, orice-ar fi spus Mary. Trecuseră atâția ani! Cum de-și amintise ea un chip pe care abia dacă-l văzuse? Spusese că din pricina cicatricei, care era, într-adevăr, neobișnuită. Dar oare se uitase cu atenție la Tom în local? Mary spunea că era sigură de asta. Însă timpul pe care-l petrecuse Corneille împreună cu Tom la bordul *Perlei* nu confirma nicicum faptele de care-l acuza ea. Sigur că Tom era cam ciudat, într-adevăr, nu vorbea niciodată despre întâmplările prin care trecuse înainte de a se îmbarca, firește că era englez și firește că, din cauza acelei răni vechi, urla uneori ca un descreierat, normal că, din cauza asta, era atât de arțagos și iritabil încât numai Corneille se putea apropia de el în momentele acelea, sigur că-i plăcea să se lupte și să ucidă. Dar nu era mai rău decât alți marinari.

Corneille îi ceruse lui Mary să aibă încredere în el. Nu-i fusese ușor s-o convingă. Ea părea să fie mereu în alertă, gata să scoată pumnalul ca să se apere, ba chiar să-l ucidă. Corneille îi înțelegea îndoielile și temerile. Mary reacționa ca o mamă, gata să se lupte pentru a supraviețui, și, cu atât mai mult, pentru a-și apăra copilul.

Fusese doborâtă atât de moartea lui Niklaus, cât și de răpirea fiicei ei. Neliniștea ei era evidentă în fiecare cuvânt pe care-l spunea, în tăcerile ei, în privirea ei piezișă. Corneille o simțise și în felul ei de a-și cere iertare pentru că fusese atât de egoistă, pentru că fusese atât de fericită. De parcă ar fi vrut să-i

găsească lui scuze fiindcă se împrietenise cu Tom și parcă s-ar fi străduit să nu se mai teamă de el. Deocamdată, Corneille nu se putea aștepta la mai mult de atât. Mary era prea tulburată.

Dacă Tom avea vreo vină în privința asta, chiar și indirect, Corneille trebuia să se arate necruțător cu el, ca s-o poată convinge pe Mary de sinceritatea lui. N-avea altă soluție decât aceea de a-i cânta în strună lui Tom ca să afle adevărul. Firește că nu-i va fi ușor, dar știa deja, în sufletul lui, că nu-i mai păsa de altceva în afară de Mary Read.

Pe când discuta cu Mary, îl auzise pe Tom urcând scările însoțit de una dintre fetele care serveau la masă. Era preferata lui și se întâlneau la fiecare escală. Tom pășea apăsător pe coridor, râzând cu poftă. Auzindu-l, Mary se încordase din nou, mâna ei mângâia instinctiv pistolul, privirea i se întunecase. Totuși, nu spusese nimic. Corneille nici nu se clintise din loc. Ar fi putut să-l strige pe Tom și să-i pună față în față. Dar nu era nici locul, nici momentul potrivit.

Acum, când sentimentele și gândurile lui își regăsiseră luciditatea senină, putea să acționeze.

Ieși fără zgomot din cameră, coborî scara, ieși din han și se îndreptă spre adresa pe care i-o dăduse Mary.

Junior dormea, cu un surâs liniștit pe buze. De îndată ce mama lui se întorsese, băiatul se prăbușise, istovit de îndelungata așteptare, timp în care stătuse, îmbrăcat, pe pat, cu pumnalul în mână.

Nu deschisese ușa până când nu auzise vocea lui Mary, și-și acoperise mama cu sărutări de cum aceasta intrase. Ea îi povestise tot ce se întâmplase.

— Un prieten adevărat nu trădează niciodată! declarase Junior, reluând una dintre frazele preferate ale tatălui sau, pe care-o auzise de nenumărate ori. Apoi căscase, se ghemuise lângă ea și adormise.

Lui Niklaus nu i se prea întâmpla să se înșele în privința oamenilor. În ceea ce-o privește pe ea, lucrurile stăteau cu totul altfel. Era de-ajuns să-și amintească de Emma ca să fie convinsă de asta!

Întinsă pe pat, alături de fiul ei, Mary îl aștepta pe Corneille. Avea arma la îndemână. Revederea lor nu fusese ușoară. Nici pentru ea, nici pentru el.

Corneille o mai iubea și acum. Cel puțin așa spunea el. Oare încercase s-o păcălească? Ea se îndoia că poți duce dorul cuiva atâta amar de vreme. Se prefăcuse că-l crede. Corneille fusese important pentru ea. Fără îndoială, mult mai important decât Emma sau decât Forbin. Dar felul cum îi simțea lipsa lui Niklaus și neostoita durere pentru pierderea lui îi spuneau lui Mary că pe Corneille nu-l iubise. Însă dacă el nutrise față de ea sentimentele pe care le mai avea ea pentru defunctul ei soț, atunci Mary n-avea dreptul de a refuza să-i acorde lui Corneille încrederea pe care i-o cerea acesta.

Mary pândise pe chipul lui, în ochii lui, cea mai mică tresărire, orice urmă de reacție care i-ar fi putut stârni îndoiala. Dar nu reușise să surprindă nimic dubios. Nici măcar în felul cum îl apăra pe Tom, prietenul lui. Nici măcar atunci când el își exprimase reținerea.

În fond, poate că avea dreptate Corneille. Pe ce se baza Mary când afirma că Tom era un mercenar al lui Tobias Read? De fapt, n-ar fi putut să jure așa ceva. Și totuși, o făcuse. Plătea acum prea scump faptul de a-și fi subestimat dușmanii.

Cineva zgreptănă ușor la ușă. De două ori. Acesta era semnalul. Mary se duse și-i deschise, punând un deget pe buze, ca să-i atragă atenția să vorbească încet. Corneille înaintă.

— Doarme, spuse Mary, arătând spre băiețelul care adormise îmbrăcat, ghemuit peste cuvertură.

— Pare mare pentru vârsta lui, remarcă prostește Corneille, vrând să ascundă cât de mult îl tulbura prezența acestui copil născut de Mary.

— Într-adevăr, răspunse zâmbind Mary, recunoscătoare pentru diversiunea creată de marinar. Ce-ai hotărât?

— Te voi conduce chiar în noaptea asta la Saint-Marcel, unde este Forbin. El s-a dus să-și facă bagajele. Trebuie să treacă pe la ministru ca să primească noi ordine. În ceea ce privește prezența lui Junior la bord, nu pot hotărî eu în locul lui.

— Dar cu Tom ce facem?

— Vom discuta cu căpitanul. Ai răbdare, Mary. Tom rămâne prietenul meu atâta vreme cât nu sunt convins că a făcut nelegiuirile acelea. Sunt sigur că voi reuși să-i descopăr secretele și să-l dau de gol. Aș accepta să-l pierd ca să te salvez pe tine. Dar și tu, la rândul tău, va trebui să accepți adevărul, în caz că te-ai înșelat.

Mary dădu din cap.

— Trebuie să plecăm de îndată, altfel îl pierdem pe Forbin, continuă Corneille. Trezește copilul și veniți după mine la grajduri.

După câteva minute, Mary, ținându-l pe Junior în fața ei în șa, ca de obicei, călărea alături de Corneille. Caii galopau pe drumurile pline de praf din Provence către Saint-Marcel, situat lângă sătucul Aubagne.

Forbin se ridică din pat, foarte prost dispus.

Nu putea suferi să fie trezit în toiul nopții; considera că nimic pe lume nu putea fi atât de urgent încât să fie deranjat din somn. Corneille o știa prea bine. Și atunci, cum de-și permitea să-i scoale pe toți ai casei și să trimită servitorul să-l trezească? N-avea importanță dacă marinarul venise de unul singur sau dacă era însoțit. O să-i arate el! Ba chiar mai mult de atât!

Roșu de furie ca un rac, Claude de Forbin își puse halatul, ieși val vârtej din camera lui, coborî în viteză scările și o luă pe coridorul de la parter care ducea către salonașul în care îi introdusese Jacques pe musafirii nepoftiți. De atâta timp avea o poftă nebună să-i aplice lui Corneille o corecție, încât nici nu se gândea să piardă acest prilej de-a o face! Tot se alegea cu ceva!

Orbit de furie, nu-l văzu decât pe Corneille, stând lângă o consolă, cu mâna la spate.

— Îmi cer iertare, căpitane, începu Corneille.

Dar, înainte de-a mai apuca să spună ceva, se trezi cu un pumn zdravăn drept în față.

— Măiculiță, ce bine-a fost! exclamă Forbin în chip de scuză.

Mânia i se risipise ca prin farmec.

Cu privirea înnegurată și cu nasul însângerat, Corneille se mulțumi, în loc de răspuns, să arate cu degetul către sofa, unde Junior făcuse ochii mari, iar mama lui râdea.

— Hotărât lucru, căpitane, făcu ea veselă, nu te-ai schimbat deloc!

— Dar ce...?

Mary se ridică și se apropie, astfel încât lumina lumânărilor să-i dezvăluie trăsăturile.

— Dacă trebuie pedepsit cineva de aici, eu sunt aceea. Nu el. Dar gândește-te bine mai întâi, fiindcă n-am uitat să mânuiesc sabia.

Nevenindu-i să-și creadă ochilor, Forbin se holba la ea.

— Da, căpitane, chiar eu sunt. Mary Read, care vine să apeleze la prietenia ta.

— Mary! se dumiri în sfârșit Forbin.

Și, la fel de spontan cum lovise, o strânse în brațe, cât pe-aci s-o sufoce. Mary nu se împotrivi, îmbărbătată de această exuberanță care înlătura timpul scurs, dar care nu-i fu deloc pe plac lui Junior. Copilul sări în sus, îmbujorat de mânie, cu pumnalul în mână, strigând:

— Dă-i drumul mamei imediat sau te tai.

Forbin se îndepărtă pe loc de Mary, care pufni din nou în răs.

— Pe toți dracii! Asta ce mai e?

Junior cuprinse cu un braț protector și posesiv picioarele mamei lui. Aținti o privire plină de furie asupra lui Forbin și făcu, ridicând pumnalul:

— Sunt Junior, nu „asta”! Și să nu mai faci așa ceva altă dată!

Lui Corneille îi venea să-l sărute!

— După cum văd, Mary Read, declară Forbin, amuzat de hotărârea copilului, ai multe lucruri de povestit.

Ceva mai târziu, toți trei, așezați comod în fotolii pe care le apropiaseră unul de celalalt, discutau cu voce scăzută. Junior, învins de oboseală, dormea ghemuit ca un cățeluș. Parfumul ultimilor trandafiri din grădină, care se ofileau într-o vază, fusese înlocuit de mirosul fumului de tutun împrăștiat de pipele pe care și le aprinseseră Forbin, Corneille și Mary, după ce aceasta din

urmă își terminase istorisirea. În pahare sclikea lichiorul încălzit de palmele lor.

— Nu-mi pot amâna plecarea, declară Forbin. Nu ordinele pe care trebuie să le primesc sunt adevăratul motiv al călătoriei mele la Paris. Am niște probleme cu o doamnă care vrea să mă oblighe s-o iau de nevastă folosindu-se de niște zvonuri mincinoase cum că ar fi însărcinată, și are de gând să mă dea în judecată. Chestia asta i-a ajuns la urechi și ministrului meu, care nu s-ar fi sinchisit, dacă doamna de Maintenou nu s-ar fi indignat din pricina nestatorniciei mele. Așa că trebuie să dau niște explicații.

— Înțeleg, făcu Mary cu un zâmbet complice. Nici acum n-ai chef să te însori.

Forbin îi aruncă o privire aprinsă.

— Doamna asta din Castillon nu se compară nici pe departe cu tine.

— Ce facem cu Tom? întreba Corneille, pe care complicitatea regăsită a celor doi îl deranja.

— Adu-l aici, răspunse fără șovăire Forbin, și închide-l în pivniță. Sunt convins că veți ști să-l faceți să vorbească. Am să-i las acest consemn lui Jacques, intendentul meu. Îmi este devotat cu trup și suflet, fiindcă familia lui a fost în serviciul familiei mele din tată-n fiu, de zeci de ani. Va fi încântat să vă ajute. Mary, simte-te aici ca la tine acasă, adăugă Forbin, luându-l de mâini. Sunt un om de cuvânt și, pe vremuri, ți-am făgăduit că, indiferent ce-ai face, o să poți conta întotdeauna pe sprijinul meu.

— Și Junior?

— Va fi paharnicul meu la bordul *Perlei*, iar Corneille o să aibă grijă de el. Asta imediat ce mă întorc. Și imediat ce se rezolvă treaba cu Tom.

Corneille se întunecă la față. Nu era tocmai ce-și dorise el. Ar fi preferat să aibă grijă de mamă, la Paris, nu de fiu, pe corabie. Dar o singură privire aruncată spre ea, care părea vizibil mulțumită de această perspectivă, îl făcu să se resemneze și să nu spună nimic. Dar era sigur că Forbin îl pricopsise cu această sarcină ca să se răzbune pentru trădarea din trecut.

Rivalitatea dintre ei se trezise.

Pendula bătu de patru ori. Forbin căscă și se ridică din fotoliu. Corneille și Mary îl imitară.

— Întoarce-te la Toulon, Corneille, și fă ce ai de făcut. Tu, Mary, du-te să-ți iei lucrurile de la hanul unde le-ai lăsat și adu-le aici, unde vei rămâne. O să-i spun lui Jacques să aibă grijă de Junior în lipsa ta. Cât despre mine, mă duc să-mi termin somnul.

— Am să te mai văd înainte să pleci? întrebă Mary.

— Mă îndoiesc. Plec dis-de-diminează. Dar n-are importanță, Mary, o asigură el, cuprinzând-o drăgăstos de după umeri.

Se priviră preț de o clipă.

— Sunt fericit că te revăd. Mai mult decât îți poți imagina. Dar nu mă pot bucura de prezența ta, știind cât te-a costat. Regăsește-ți fiica. Numai asta contează acum. Nu trebuie să te mai gândești la nimic altceva, la absolut nimic, insistă el, aruncând o privire în direcția lui Corneille.

— Îți mulțumesc, căpitane.

— Eu îți mulțumesc ție, Mary Read. Întâlnirea noastră a fost una dintre cele mai frumoase întâmplări din viața mea, încheie Forbin, cuprinzând-o în brațe și strângând-o la piept, încântat de gelozia evidentă a rivalului său.

Mary, mișcată de gestul lui, se desprinse din îmbrățișare și se duse să-l trezească pe Junior. În timp ce copilul se freca somnoros la ochi, Mary îi explica ce hotărâseră. La chemarea stăpânului său apăru și Jacques; Junior acceptă, căscând, mâna pe care i-o întindea acesta, și se lăsă dus la culcare.

Omul-în-Negru se trezi cu gura încleiată după beția din seara precedentă. Își ținea încă piciorul peste șoldul prostituatei care-l însoțise.

Îi porunci acesteia să plece. În același timp, la Aubagne, Mary și Junior tocmai prânzeau, Forbin era în trăsură, îndreptându-se către Paris, iar Corneille trăgea din pipă, cugetând la îndoielile lui, în fața unui pahar cu rachiu de anason, în sala hanului, unde se întorsese cu trei ore în urmă.

4

— Te-ai trezit cu fața la cearșaf? îl întrebă Corneille pe Tom, când acesta se lăsă să cadă pe scaunul din fața lui, în sala de la parterul hanului.

Sătul de așteptare și flămând, Corneille se înfrupta deja dintr-un copan de pui.

— Adu-mi și mie unul! îi ceru Tom hangiului. Pe toți dracii! Înjură el, masându-și tâmplele și întorcându-se către Corneille. Parcă-mi bubuie niște tunuri în țeastă, în dimineața asta. Dacă veneai aseară cu mine, n-aș fi băut atâta. Și curva aia m-a ușurat de jumătate din soldă, ca de obicei.

Pentru ca Tom să nu remarce nimic deosebit în purtarea lui, Corneille îl luă peste picior:

— Ce să zic, chiar aveai nevoie de mine ca să bei cât doi și să te lași jumulit de Clarisse!

Hangiul puse în fața lui Tom farfuria cu mâncarea pe care-o comandase, iar acesta, hulpav, începu să muște din pulpa de pui, ca să-și revină din mahmureală. Ciufulit, cu cicatricea aceea urâtă vizibilă mai mult ca de obicei, nebărbierit, Tom arăta groaznic. Corneille îl studie cu atenție, cum n-o făcuse niciodată până atunci.

— Ce te uiți așa la mine? întrebă Tom, fără să-și ridice privirea, dându-și totuși seama de insistența cu care îl privea Corneille.

— Ți se pare. De fapt, așa e, o drese imediat Corneille, mi-ai zis că te doare capul și mă uitam la cicatricea ta.

Tom ridică din umeri.

— Ei, și? făcu el, însoțindu-și îmbucătura cu o gură de vin.

Îi reveniseră și pofta de mâncare, și setea.

— Și nimic, zise Corneille. Îmi spuneam doar că trebuie să fie foarte neplăcut.

— Te obișnuiești. A trecut atâta timp de atunci! Tu, în schimb, pari să fii în formă în dimineața asta, zise el, ca să schimbe subiectul.

— M-am gândit toată noaptea și am ajuns la concluzia că aveai dreptate în privința lui Mary. Nu pot trăi toată viața cu fantoma ei.

Omul-în-Negru ridică paharul.

— Asta mai zic și eu noutate, frățioare! Sunt pe-aici destule fete tocmai bune de iubit, adăugă el, privind-o pe cea cu care-și petrecuse noaptea și care acum circula printre mese, aducându-le clienților apă, vin și pâine.

Femeia se opri provocatoare la câțiva pași de el. Tom îi sorbi din ochi talia, pe când ea se aplecă să ridice un tacâm căzut pe jos, fără grabă, ca să prelungească spectacolul.

— Are curva asta un fund care l-ar excita și pe un eunuc! oftă zgomotos Tom, necăjit că n-o putea lua chiar atunci de la munca ei, cu toate că, de fiecare dată, îl lăsa lefter. Ai vreun program pentru după-amiază?

— Trebuie să-i duc o scrisoare lui Forbin, înainte să plece la Paris. Tocmai voiam să plec.

— Pot să vin și eu cu tine?

— Dacă n-ai altceva mai bun de făcut...

— Nu, îl asigură Tom, luându-și ochii de la fată, care tocmai intra în bucătărie.

Corneille îl așteptă să termine de mâncat, regretând deja ceea ce urma să se întâmple. Indiferent cum s-ar fi terminat lucrurile, prietenia lor nu va mai fi niciodată ceea ce fusese.

Jacques, care știa despre ce era vorba, îi primi cu amabilitate pe cei doi la Saint-Marcel.

— Domnul de Forbin este în pivniță, le spuse el.

Era ceva neobișnuit, însă Tom nu se miră. Căpitanul era vestit pentru excentricitățile sale.

— Îl așteptați aici sau preferați să mergeți la el? adăugă intendentul, politicoș.

— Cum crezi că ar fi mai bine?

— Cred că ați avea de așteptat mult timp. Domnul de Forbin se încăpățânează să găsească o sticlă de coniac pe care a golit-o la ultima lui escală, le explică Jacques, reluând o farsă care i se jucase chiar lui cu câțiva ani înainte.

— Coborâm la el, hotărî Corneille.

Jacques îi conduse, cu pași mari, până la pivniță, trecând prin vestibul ca să ajungă la bucătărie.

În colțul din dreapta al încăperii în care se mai aflau o nicovală, o masă, o vatră și un șemineu, o ușă deschisă lăsa să se vadă o scară simplă care ducea către o sală boltită.

— După tine, Tom.

Fără să bănuiască nimic, acesta o luă pe trepte în jos și coborî, mijindu-și ochii, la lumina slabă a lămpii, urmat de Corneille. Pivnița era plină cu butoaie de vin și cu lăzi de lemn. Pe alocuri era întuneric beznă.

— Hei, căpitane, striga Tom, ca să-l localizeze, îndreptându-se către o lampă așezată pe un butoi.

Dar se opri pe dată. Leșind din ascunzătoarea ei, Mary îi apărură în față cu pistolul în mână. Întorcându-se spre Corneille, văzu că și acesta îl amenința cu o armă.

— Ce-nseamnă asta? scrâșni el.

— Înseamnă că ți-am urmat sfaturile, spuse Corneille. Am încetat să mai plâng după Mary Read. Ba, mai mult, uite că m-am hotărât să-ți fac cunoștință cu ea.

Cu un zâmbet răutăcios pe buze, Mary făcu o plecăciune.

— Mary Read? Chiar așa? Ei bine, Mary Read, nu-mi place umorul tău, dar din moment ce Corneille îl apreciază...

Tom făcu un pas către ea, întinzându-i mâna, cu un gest care voia să pară prietenos.

— Te sfătuiesc să rămâi acolo unde ești, făcu Mary, amenințătoare.

Tom se răsuci pe călcâie spre Corneille.

— Ce înseamnă toată povestea asta? se revoltă el.

— Îmi pare rău, Tom, dar Mary vrea să-ți pună câteva întrebări. Iar eu aștept răspunsurile tale cu tot atâta nerăbdare ca și ea.

— Pupăza asta apare din senin, vrea să mă ia la întrebări, mă amenințați cu armele și tot ce-mi poți spune e că „îți pare rău”? Îți bați joc de mine, Corneille? Ce-a putut să-ți spună de-mi faci una ca asta?

Corneille oftă și lăsă în jos țeava pistolului.

— Ai dreptate. Un prieten n-ar face așa ceva. Cu atât mai puțin ce-ai făcut tu.

— Dar ce-am făcut, pe toți dracii? se înfurie Tom.

— Te-ai îmbarcat pe *Perla* la porunca unchiului meu, Tobias Read, și te-ai împrietenit cu Corneille, declară cu răceală Mary. Tom rânji.

— Așadar, prietenia este o crimă?

— Ia spune, lucrezi pentru Tobias Read sau nu? întrebă enervat Corneille.

— Ce importanță are? îl sfida Tom. Contează doar ceea ce crezi tu, Corneille.

— Eu cred că Mary spune adevărul. Își aduce aminte de tine de la Saint-Germain-en-Laye, zise el.

— De mine sau de altcineva?

— De tine, confirmă Mary.

— Tobias Read a murit, spuse Tom, văzând că erau hotărâți să afle adevărul.

Corneille simți un fior înghețat pe șira spinării. Mary îi spusese adevărul.

— Când a murit? întrebă Mary, bucuroasă că nu se înșelase.

Junior ar fi fost în pericol la bordul *Perlei*, alături de omul acela.

— Ar trebui să știi, rânji Tom, că doar tu l-ai ucis.

— Eu? E adevărat că așa fi vrut s-o fac, dar se pare că altcineva mi-a luat-o înainte. Mai exact o femeie, completă Mary cu amărăciune. Emma de Mortefontaine. Acum ești la ordinele ei?

— M-a concediat după moartea lui Tobias. Își avea omul ei. Am trăit o vreme din expediente, apoi am avut chef să schimb peisajul.

— Și, absolut din întâmplare, ai ajuns la bordul *Perlei*, îl persiflă, înciudat, Corneille.

— N-ai decât să crezi ce vrei, Corneille. Dar nu te-am mințit în ceea ce privește prietenia noastră. Tobias Read mă pusese să-l caut la Londra pe nepotul lui, Mary Oliver, nu pe nepoata lui! De-abia când mi-ai vorbit tu despre Mary am înțeles că se înșelase. Ba mai mult, tu o credeai moartă și o plângeai. Așa că Emma nu mai avea ce face cu tine. Și nici eu.

— Tu m-ai căutat la Londra? repetă Mary, zguduită de amintirea surâsului macabru al lui Cecily.

Tom își dădu seama imediat că făcuse o gafă.

— Doar pentru foarte puțin timp, căci am primit apoi alte sarcini. Ei, drăcie, toate astea s-au întâmplat cu aproape zece ani în urmă! Fiecare dintre noi are un trecut. Eu, unul, am terminat cu asta, mârâi el, încleștându-și pumnii.

Se întoarse către Corneille.

— Tu, măcar, ar trebui să știi că spun adevărul și că m-am schimbat. Ești singurul prieten pe care l-am avut vreodată. Mulțumită ție mi-am regăsit liniștea și o parte din amintirile pierdute. Iar toate astea sunt importante pentru mine!

— Ce amintiri? întrebă Mary.

— Marea. Corăbiile. Într-o zi m-am trezit, plin de sânge, pe o străduță, îmi era rău și nu-mi aminteam din trecutul meu decât niște imagini de violență, luptă și măcel. Ca să supraviețuiesc, am devenit hoț și asasin, crezând că una dintre victimele mele se apăraseră prea bine. Mă înșelam însă, zise el cu sinceritate, cuprins de o furie disperată. Acum știu că, pe vremuri, am fost marinar. La bordul *Perlei* am început din nou să iubesc viața. Mi-am regăsit conștiința și valorile. N-aș fi acceptat să-ți fac vreun rău, Corneille, ba dimpotrivă. Adu-ți aminte măcar de lupta aceea în care am intervenit ca să te susțin.

Corneille își amintea de lupta aceea.

— Cum ai putut să mă trădezi? îl întrebă. Cum ai putut, dacă tot ce spui e adevărat?

— Ce te face să crezi că te-am trădat? făcu Tom, enervat că trebuia să se justifice, dar și mai enervat de imaginea pe care i-o readusese în amintire evocarea Londrei.

De atunci, imaginea aceea îl urmărea fără încetare. Chipul lui Cecily îi rămăsese în minte. Dintr-odată, i se părea că amintirea ei îl arde. Migrena începu să-l chinuie din nou.

— Scrisoarea. O scrisoare pe care mi-o trimisese Mary acum câteva luni. Forbin mi-a spus că sosise, minți Corneille. Iar tu nu mi-ai mai dat-o.

Da data asta, Tom nu mai putea nega. Fără să știe, Corneille spusese adevărul. Tom pusese mâna pe scrisoare din întâmplare. În ziua aceea, era rândul lui să distribuie

corespondența. Scrisoarea aceea îl intrigase. O deschisese. O citise. Izbucni cu furie:

— Ai dreptate. Am luat-o și am trimis-o la Londra. Dar n-aș fi făcut-o dacă nemernica asta nu s-ar fi lăudat cu fericirea pe care i-o oferea alt bărbat, în timp ce eu știam bine cât suferi și cât regreti că ai pierdut-o. Voia să te asociezi cu ea ca să pună mâna pe comoara aceea, își ieși Tom din fire, de parcă toți anii ăștia n-ar fi avut pentru tine nicio importanță! Îndrăznești să zici că nu-i adevărat, netrebnic? tună el, întorcându-se către Mary.

Mary nu-i răspuse. Simțea cum o cuprinde mânia.

— Bine, Tom, te cred, răspuse Corneille. Dar asta nu înseamnă că te și iert. Din cauza acestei scrisori, Emma a găsit-o pe Mary, i-a ucis bărbatul și i-a răpit fetița.

Tom îl privi țintă pe Corneille.

— Iar tu ar trebui să-i plângi de milă și s-o răzbuni? După tot răul pe care ți l-a făcut? E povestea ei, nu a ta, după câte știi eu! Înainte de asta, nici nu se gândea să te implice și pe tine în ea.

Mary simți un nod în stomac. Acest adevăr, pe care Tom i-l trântea în obraz, se amesteca în mod dureros cu mânia ei.

— Ajunge, hotărî Corneille, văzând că Mary pălea. Gata, Tom! Nu contează dacă ai dreptate sau nu. Ajută-ne, mai bine, să reparăm ceea ce era important. Știi unde a dus-o Emma pe fetiță?

— De unde să știu eu? N-ai decât să mă omori, n-o să-ți folosească la nimic!

— Ba da, i-o reteză Mary, îndurerată. O să mă simt mai ușurată!

— Stai, Mary, interveni Corneille. Așteaptă.

Se înfruntară din priviri. Mary își lăsă pistolul în jos.

— Vino, spuse ea. Avem de vorbit. Cât despre tine, dacă îndrăznești să faci cea mai mică mișcare...

Își lăsă amenințarea neterminată. Tom se dădu la o parte ca s-o lase să treacă, sfidând-o cu un surâs rece. După ce Mary și Corneille urcară scara, se rezemă de zidul de piatră, apoi se lăsă să alunece și se așeză pe jos. Tâmpurile îl dureau îngrozitor.

— E prietenul meu, Mary. Nu te pot lăsa să-l ucizi fără să spun nimic.

După ce ieșiseră din pivniță zăvorăseră ușa în urma lor și se întorseseră în salonaș.

— Te înțeleg. Dar dacă minte, Junior nu va fi în siguranță la bordul *Perlei*.

— Voi fi acolo și voi veghea asupra lui. Eu, unul, continui să am încredere în Tom. Cine suntem noi ca să-i refuzăm o a doua șansă? Oare nouă nu ni s-a întâmplat niciodată să mințim, să furăm, să ucidem?

— Ai dreptate, consimți Mary.

Una dintre ferestrele salonașului dădea spre grădină, unde Junior se juca cu un cocker Spaniei. Îl auzea râzând. Mary îl privi: se zbenguia așa cum făcea la Breda, cu Toby. De parcă timpul s-ar fi oprit pe loc în clipa aceea.

Mary suspină. I-ar fi plăcut să se bucure din toată inima de momentul acela. Dar nu era în stare. În sufletul ei era haos. Revăzu în minte chipul lui Cecily. Se întoarse către Corneille, care turnase lichior în două pahare.

— Va trăi și-i voi acorda încrederea pe care o ai tu în el. Cu o singură condiție.

— Care anume?

— Dacă nu are nicio legătură cu moartea mamei mele. Atunci și acolo s-a născut adevărata mea sete de răzbunare. Uită-te la Junior, adăugă ea.

Copilul lăsa câinele să-l lingă de zor pe obraz.

— Nu voi putea să-i iert niciodată pe cei din familia Read pentru că mi-au răpit inocența și nici pe Emma, care și-a bătut joc de a ei. Totuși, când mă uit acum la Junior, îmi spun că ar fi mai bine dacă aș uita totul. Că viața poate fi luată oricând de la început. Dacă reușești să te eliberezi de ură. Poate că acesta a fost ultimul secret al lui Cecily. Ultima ei piruetă în pragul morții. Să pleci zâmbind. Cu sufletul ușor.

Dădu pe gât, dintr-o înghițitură, paharul pe care i-l întindea Corneille. Băutura îi răspândi un val de căldură în trup. Dar nu și în suflet.

— Nu pot, Corneille. Nu mă pot resemna. Nu pot concepe uitarea ca pe o eliberare. Trebuie să omor și fantomele mamei,

și pe ale mele. Abia după aceea o să mă pot gândi iarăși la un viitor pentru Junior și pentru Ann. Dacă Tom e vinovat, trebuie să-l condamnm.

— Înțeleg. Dar amintește-ți că nu există suferință pe care iubirea și răbdarea să n-o poată vindeca. Poate că, dacă ar fi fost Cecily în locul tău, ar fi iertat. Fă ceea ce trebuie, Mary, însă nu uita cât de greu îmi vine să te las s-o faci.

Se dădu la o parte, lăsând-o să treacă.

Mary coborî din nou în pivniță. Singură. Corneille nu voia ca prezența lui să-l facă pe Tom să-și măsluiască argumentele. Se așeză pe un scaun, în fața ușii deschise. Atent. Neliniștit. Lucid.

Omul-în-Negru nici nu se clintise din loc. Își plimba degetele prin praful de pe jos ca să-și omoare timpul. Durerea din tâmple i se întetise într-atât, încât pleoapele și fruntea i se încrețiseră. Imaginea lui Cecily îl obseda. Cecily, în rochia ei roșie, învârtindu-se. Din ce în ce mai repede.

— Știu că adineauri ai mințit, începu Mary, calmă. Ție și numai ție ți-a poruncit Tobias să mă urmărești.

— Așa este, mărturisi Tom.

Și el simțea, dintr-odată, nevoia ca toate astea să ia sfârșit. Să afle ce adevăr se ascundea dincolo de această imagine, a cărei prezență insuportabilă în mintea lui goală îi făcea atât de rău. Ca și cum ar fi vrut să-i ocupe numai ea întreaga ființă, ca și cum ar fi fost unica lui rațiune de a trăi.

— Tobias Read m-a însărcinat să vă elimin, pe tine și pe mama ta. De aceea am forțat ușa și am intrat în camera voastră. Am strâns-o de gât, crezând că dormea, continuă el.

Mary simți că i se crispează arătătorul pe trăgaciul pistolului pe care-l ținea îndreptat spre Tom.

— Dar nu eu am ucis-o, minți el. Era deja moartă la venirea mea. Mi-a părut rău, crede-mă.

— De ce, rânji Mary, ai fi preferat să te bucuri văzând-o cum își dă sufletul?

— O cunoșteam. Dinainte. Dinainte de ziua în care am fost rănit și mi-am pierdut memoria. Făcea parte din trecutul meu. Am fost sigur de asta încă din prima clipă când am văzut-o. De

atunci, acest gând n-a încetat să mă obsedeze. Era singurul lucru cert din trecutul meu. În afară de prenumele meu: Tom.

— Tom... Așa-l chema pe tatăl meu.

Omul-în-Negru păli.

— Tatăl tău?

— Dispăruse cu puțin timp înainte de nașterea mea. Nici Cecily, nici căpitanul navei pe care se îmbarcase el ca marinar nu știau ce s-a întâmplat cu el. Nu s-a mai întors. Cecily m-a crescut de una singură. Până când m-a introdus în familia Read, pretinzând că prin vinele mele curge sângele lor. A fost unica soluție ca să putem supraviețui.

— Tatăl tău... repetă Tom, zguduit de această evidență, în timp ce durerea tălăzuia până la cicatricea lui.

Își duse mâinile la tâmples, apăsându-le de parcă ar fi vrut să le strivească, și închise ochii, scoțând un vaiet lugubru, gutural, care-l făcu pe Corneille să năvălească în fugă pe scări.

Mary rămase nemișcată, ezitând, descumpănită de durerea lui; se întreba ce ascunde ea și cine se afla, de fapt, dincolo de masca acestui om fără memorie.

Amintirile îi reveneau acum Omului-în-Negru, vrând parcă să-i arunce în obraz adevărul, ca pe o pedeapsă. Era o succesiune de imagini, într-un vârtej amețitor și insuportabil de dureros: Cecily, cu un bebeluș în brațe, în rochia aceea roșie care fâlfâia. Cecily, apropiindu-se să-l sărute și urându-i o zi bună. Scârțâitul catargelor corăbiilor din port, spre care el se îndrepta fluierând. Tâlharii care îl înconjuraseră fără veste. Refuzase să le dea banii. Capul lui plesnind ca un fruct prea copt. Apoi, din nou, Cecily, care-l trăgea spre ea, zâmbitoare, implorându-l s-o iubească, fericită că, în sfârșit, l-a regăsit. Mâinile lui, mâinile lui mari, bătorite, aspre, refuzând să accepte acest adevăr. Mâinile lui care strânseseră, strânseseră, până când o făcuseră să tacă.

Durerea deveni de nesuportat, frângându-i sufletul și inima. Întoarse capul spre Corneille, care rămăsese încremenit pe scară, apoi o privi țintă pe Mary, cu toată intensitatea disperării lui.

Nu putea trăi cu aceste amintiri! Nu, nu putea! Închise ochii. Apoi se destinse într-o săritură, aruncându-se în fața armei, singurul lucru care-l putea elibera, urlând ca o fiară.

Mary trase. Drept la țintă, reacționând instinctiv la atacul lui.

Omul-în-Negru căzu în genunchi. O privi cu recunoștință pe Mary, apoi se prăbuși la picioarele ei; avea un zâmbet pe buze, ca și Cecily, pe care avea s-o regăsească acum.

5

Mary ajunse la Paris cu doar trei zile înaintea datei fixate de Emma de Mortefontaine pentru întâlnirea lor.

Nu-i spusese lui Junior nimic despre moartea lui Tom, fiindcă nu voia să-l implice și mai mult în răzbunarea ei. La căderea întunericului, Corneille și Jacques îngropaseră discret cadavrul în grădină.

— Crezi că era într-adevăr tatăl tău? o întrebase Corneille, în loc de prohod.

— Nu, n-a fost tatăl meu, răspunsese ea fără ezitare, amintindu-și de clipele acelea deosebite pe care le consacra Niklaus copiilor lui.

Faptul că fusese iubitul lui Cecily și că, poate, o zămislise pe ea nu putea înlocui legătura aceea care nu existase. Pentru Mary, el rămânea Tom. Iar răul pe care i-l făcuse Tom depășea, desigur, toate suferințele îndurate de el însuși.

Era mai bine așa. Mult mai bine.

În dimineața următoare, după ce luară micul dejun, Mary se grăbi să plece. Întârziase destul. Junior se bâțâia pe scaunul lui, nerăbdător să se joace iar cu noul lui prieten, care lătra de zor dincolo de ușă. Totuși, copilul o însoți până la grajd, împreună cu câinele. Când Mary dăduse să-l sărute și să-i atragă atenția să fie cuminte și să aibă răbdare, Junior își umfla pieptul, plin de mândrie.

— Fii fără grijă, mamă, o să mă descurc! Găsește-o repede pe Ann și omoar-o pe Emma. Cu asta!

Și-i întinsese pumnalul lui Niklaus, cu o privire întunecată. Mary nu putu să refuze. Știa ce mult ținea Junior la „sabia” lui.

— Poți fi sigur că așa voi face, dragule. Am să mă țin de cuvânt.

— Știu, încheie el și făcu un pas spre Corneille, luându-l de mână și dându-i mamei lui curajul să se despartă de el.

Junior crescuse. Mai mult decât își închipuise ea.

Dar drumul până la Paris i se păruse cumplit de lung.

La prima vedere, capitala părea neschimbată, în afară de câteva lucrări în sfârșit terminate. Mary recunoștea parfumurile orașului. Nu însă și atmosfera.

Îi lăsase pe parizieni suferind de foame, gata să fure și săucidă. După ce Tratatul de la Ryswick pusese capăt războiului, zâmbetul revenise pe chipurile oamenilor. Nu mai duceau lipsă nici de pâine, nici de carne. Primăvara fusese blândă, oferind recolte bogate, hambarele erau pline, iar Parisul fremăta de activitate.

Mary își lăsă privirea să rătăcească peste tarabele dintr-o piață; negustorii își laudau legumele sau păsările, copiii puși pe șotii se ascundeau sub căruțe, fetișcane roșeau sub ocheade și fluierături admirative, strângându-și coșurile sub braț, în timp ce femeile mai coapte, durdulii și chipeșe, se târguiau cu glas tare și sigur.

Mary străbătu piața, dându-i la o parte cu piciorul pe cerșetorii care-și păstrasera obiceiul de a-i buzunări pe trecători, deși acum obrajii le erau mai puțin supti.

Trebuie să întrebe de câteva ori pe unde s-o ia, dar în cele din urmă ajunsese pe strada l'Hirondelle.

Franța se bucura de un răgaz. Franța surâdea. Mary se lăsă și ea cuprinsă de această bună dispoziție. Peste câteva zile, o s-o vadă pe Ann. Peste câteva zile, Emma de Mortefontaine va muri.

Mary închiriasse o cameră pe o străduță situată în apropierea locului întâlnirii. În tot timpul călătoriei se gândise la planurile ei, fiindcă nu era atât de toantă încât să se arunce nepregătită în ambuscada care, fără îndoială, o aștepta. Își vopsise părul cu decoct din coji de nucă înainte de a pleca din Saint-Marcel. Regăsindu-și talentul de a se deghiza, își făcuse nasul să pară mai mare și își acoperise pistruii cu fard. Apoi își înnegrise cu o bucățică de cărbune sprâncenele prea deschise la culoare.

Era de nerecunoscut, așa că putea supraveghea împrejurimile fără să fie remarcată.

Își petrecu următoarele două zile la popasul unde se schimbau caii de poștă, aflat peste drum de hotelul Salamandrei.

Din fericire, acolo era un du-te-vino neîncetat, iar prezența ei trecea neobservată, ca și cea a cerșetorilor și a invalizilor care profitau de valul neconținut al trecătorilor ca să-și întindă talerele din lemn, cerând de pomană. Mary ar fi putut să se amestece printre ei, dar nu voia să riște să-i supere. Corneille îi explicase odată că aceștia alcătuiau o comunitate. La Curtea Miracolelor aveau un rege care stabilea regulile pe care cu toții trebuiau să le respecte. Ar fi fost periculos să nu țină seama de acest lucru. Așa încât Mary se mulțumi să-și tragă pălăria pe ochi și să pară un simplu gură-cască, punând totuși întrebări în legătura cu proprietarul hotelului, maestrul Dumas, a cărui soție murise cu o iarnă în urmă.

„Dracul în persoană a venit s-o ia. Iar soțul ei nu va întârzia, cu siguranță, s-o urmeze. În casa aceea se petrec niște lucruri care nu-s deloc creștinești!”, îi povestise o precupeață.

Mai întâi, Mary se amuzase auzind-o. Dar, foarte repede, constată că bătrânul era, într-adevăr, așa cum îi fusese descris. Uimitor de verde pentru vârsta înaintată pe care o avea. Chiar dacă se îndoia de spusele vecinilor, al cărui subiect preferat de conversație era bătrânul, Mary observă, privindu-l când circula prin piață, că toată lumea i se adresa cu teamă și cu respect; el însă se arăta distant și bănuitor. Mary nu putea pricepe, mai ales, ce legătură putea avea un astfel de om, fost procuror la Châtelet, cu Emma de Mortefontaine și cu răpirea lui Ann.

Fu cât pe-acți să se ducă la el și să-l întrebe, cu pistolul în mână, dar se răzgândi recunoscându-l, printre cei care se învârteau prin preajma hotelului, pe fostul paznic al Emmei, George, pe care-l știa de pe vremea când se afla ea însăși la Dover, în slujba acesteia. Își dădu seama că George avea, fără îndoială, misiunea de a o surprinde, așa că îi urmări cu atenție toate mișcărilor.

În acea zi de 31 decembrie 1700, pe la ora prânzului, George începu să-și plaseze complicități în jurul locuinței maestrului Dumas.

Sigură că n-o observase, Mary își spuse că era timpul să-și pună și ea planul în aplicare înainte ca vreunul dintre ei să o poată împiedica.

Se ascunse în spatele unei grămezi de lăzi goale și sparte, aruncate în curtea din spate a dughenei unui vânzător de vechituri, la două case distanță de hotel. Nimeni n-o zărise intrând. Verifică dacă frânghia pe care o adusese acolo era la locul ei, apoi se rezemă cu spatele de zid, lângă o pisică și puii ei, care-și găsiseră adăpost în cotlonul acela. Acum nu mai trebuia decât să aibă răbdare. Încercă să moțâie, ca să nu se lase cuprinsă de nerăbdarea și neliniștea care sporeau cu fiecare clipă.

Avea de gând să-i surprindă pe tâlharii aceia din spate, pătrunzând în clădire printr-o fereastră prin care era aerisit podul. Era destul de largă ca să se poată strecura prin ea. Nu era greu să ajungă acolo cățărându-se pe acoperișuri. Odată ajunsă înăuntru, după ce scăpa de maestrul Dumas, ar fi luat-o prin surprindere pe Emma și ar fi verificat dacă și aceasta și-a respectat partea ei din înțelegere. Văzându-se ostatică, Emma n-ar fi avut de ales și ar fi lăsat-o să plece cu Ann.

Părea ușor de făcut. Prea ușor chiar. Totuși, Mary refuză să-și închipuie că lucrurile s-ar putea desfășura cu totul altfel decât plănuise ea.

La căderea întunericului, era pregătită. Se întinse ca să se dezmoștească, escaladă rapid mormanul de lăzi, cu riscul de a le răsturna, și reuși să se urce pe acoperiș. Înainta aplecată, fără zgomot, pășind cu grijă peste țiglele alunecoase, în timp ce jos, pe strada l'Hirondelle, se punea la cale prinderea ei în capcană.

Un clopot bătu de unsprezece ori. Întâlnirea era prevăzută pentru miezul nopții. Mary avea suficient timp să-și caute o ascunzătoare înainte de sosirea Emmei. Ajunse fără probleme în vârful acoperișului hotelului Salamandrei.

Trecu frânghia prin jurul hornului, fixând-o solid cu un nod marinăresc, așa cum îi plăcea ei să facă. Apoi, punându-și îndrăzneala la încercare, începu să coboare potrivit planului.

Noaptea era senină, iar pe ulițe domnea tăcerea. Cel mai mic zgomot i-ar fi făcut pe cei care o pândeau să-și ridice ochii spre ea. Nu-și putea îngădui nicio greșeală.

Auzind mișcare sub ea, încremeni locului. În fața clădirii se oprise o trăsură. Doi bărbați având în mână lanterne se apropiară de locul unde se afla ea.

Ca să fie sigură că nu-și va schimba poziția, Mary își încolăci brațele și picioarele în jurul frânghiei și se lipi de perete, în întuneric. Își țină răsuflarea ca să audă ce spuneau cei de jos, convinsă că această vizită la o oră târzie nu era o simplă coincidență.

Din locul în care se afla nu le putea zări chipurile, dar o recunoscu de îndată pe Emma, care cobora din trăsură, după ținuta ei trufașă și hotărâtă. Furioasă că n-o putea ucide pe loc, așa cum visa, Mary își încleștă și mai mult degetele pe frânghie.

Strânse pleoapele și se concentră să nu piardă niciun cuvânt din cele care urcau până la ea pe aripile unei adieri înghețate de vânt.

— Nimic până acum, zise George, ajungând lângă stăpâna lui.

— Dar maestrul Dumas? întrebă Emma.

— Nici nu vrea să audă, refuză să se amestece în treaba asta dacă n-are ordin scris din partea lui Baletti. Și-a ferecat poarta.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să ne facă probleme, se enervă Emma. Trebuie să-mi schimb planurile. Dacă nu avem acces înăuntru, risc să mă expun unui scandal. Unde sunt oamenii tăi?

— La posturi. Toate străzile sunt supravegheate. Indiferent pe unde ar veni, va fi reperată. Sosirea ei ne va fi anunțată printr-un fluierat. Orice escortă ar avea, nu va ști prin ce mijloace ne-am gândit s-o prindem. Fii liniștită, doamnă, Mary Read n-are cum să ne scape.

— Bine. Își va da seama imediat că a fost păcălită și că nu-și va mai revedea fiica. Se va lupta până la moarte. Și nu uita, George, că o vreau vie. Vreau s-o văd implorându-mă. Știi unde ne întâlnim.

— Fii fără grija, doamnă, făcu George, în timp ce Emma de Mortefontaine se grăbea să se urce din nou în trăsură.

Mary profită de mișcările lor ca să-și sprijine tălpile de pervazul ferestruicii și, cu o mișcare suplă, se lăsă să cadă în pod, lovindu-se destul de tare în dreptul stomacului. Era roșie la față de durere și de mânie. Refuzase să ia în calcul această

posibilitate. Refuzase să se gândească la asta. Și totuși, trebuia să accepte realitatea. Cățeaua de Emma o ucisese pe Ann. Totul se sfârșise.

Se așază pe dușumeaua plină de praf, printre lăzi și tot felul de alte obiecte; îi venea să urle de durere.

Își cuprinse genunchii cu brațele și începu să se legene încet, ca o navă gata să se scufunde, care-și adună ultimele puteri ca să înfrunte furtuna.

Ar fi trebuit să-i sară Emmei în spinare de acolo, de unde se afla. Ba nu. N-ar fi rezolvat nimic. De la o asemenea înălțime n-ar fi reușit decât să-și rupă gâtul. În cel mai bun caz, s-ar fi rănit și ar fi fost prinsă. Or, cea mai mare dorință pe care-o avea acum era s-o vadă pe Emma dându-și sufletul! Murind încet. Se îmbărbătă gândindu-se la tot ce i-ar fi făcut doar ca să aibă plăcerea s-o vadă suferind din ce în ce mai mult. Pentru asta însă n-avea altă soluție decât să rămână ascunsă în podul acela și să aștepte. În zori, George își va aduna câinii de pază și se va duce s-o întâlnească pe Emma. Ea îl va pedepsi pentru neîndeplinirea misiunii. Va fi furioasă că i-a pierdut din nou urma. Mary o va urmări și, la momentul oportun, va lovi fără șovăire.

Se concentrează asupra acestui gând toată noaptea.

Când se iviră zorii, își întinse picioarele amorțite și se aplecă să privească pe fereastră. Într-adevăr, avusese dreptate: oamenii lui George își părăsiseră posturile. Strada era încă pustie, dar Parisul începea să prindă viață. Cocoșii răspundeau clopotelor, care anunțau prima slujba a zilei, ca un ecou care se propaga din cartier în cartier. În aerul dens plutea miros de pâine caldă și de pământ jilav. Norii deși lăsaseră să cadă peste oraș câteva picături de ploaie.

Mary se îndreptă spre ușa podului, având grijă să nu se lovească de tavanul înclinat. Când ajunse pe palierul întunecos, își armă pistolul. Maestrul Dumas trebuia să-i dea niște răspunsuri. Cu orice preț.

Căută prin toate încăperile, dar în casă nu se afla nimeni. Profitând de lipsa fostului procuror, Mary hotărî să scotocească printre documentele împrăștiate pe biroul lui. Găsi mai multe

scrisori de la acel Baletti al cărui nume îl pomenise George. Toate începeau cu: „Scumpul meu tată”.

Mary le citi. Fiul maestrului Dumas părea a fi foarte bogat și bine văzut la curtea din Veneția. Totuși, ceva nu se potrivea. Nu știa ea chiar totul despre oamenii de vază, dar cum era posibil ca fiul unui procuror francez să se dea drept marchiz venețian? Și de unde provenea această bogăție pe care – zicea el – o împărțea săracilor? Mary era gata să tragă concluzia că omul acela era un mare mincinos, care trăia din afaceri necurate și voia să-i ofere bătrânului său tată motive de satisfacție și de mândrie. Iritată, tocmai voia să pună la loc scrisorile, când privirea îi căzu pe numele Emmei. Citi imediat rândurile cu scris elegant.

„Emma de Mortefontaine nu se prea grăbește să ne dea vești în legătură cu afacerea noastră. Presupun că se străduiește din greu să afle ceea ce ne interesează. Craniul de cristal pare să mă sfideze din zi în zi mai mult cu taina lui, iar asta devine uneori insuportabil; dacă n-aș avea atâtea motive să mă bucur de binefacerile craniului, i-aș oferi cu plăcere Satanei sufletul pe care mi-l fură acest obiect, ca să mă ușureze în schimb de povara cu care tot el mă apasă. Scrie-mi dacă femeia asta îți face vreo vizită. E diavolul în persoană, dar n-am altă soluție decât să colaborez cu ea.”

Mary încremeni. Era evident că acest Baletti era asociatul Emmei, totuși misterul nu se elucidase. Împături scrisoarea și o vârî în buzunarul vestei. Orice-ar fi fost acel misterios craniu de cristal, Mary avea acum un indiciu care-i permitea s-o surprindă pe Emma chiar atunci când aceasta s-ar fi așteptat mai puțin. Se îndreptă spre holul de la intrare și se încruntă văzând cheia care se afla în broasca ușii încuiate, pe dinăuntru.

O străbătu un fior. Cum putea cineva să dispară din casă în felul acesta? Toate ferestrele de la parter erau închise. Iar maestrul Dumas, oricât de bine s-ar fi ținut pentru vârsta lui, n-ar fi putut ieși printr-o fereastră de la primul etaj. Și, de altfel, de ce ar fi făcut-o? Mary se cutremură din nou. Nu se zvoneau tot felul de chestii ciudate pe seama lui?

Mary Read nu mai căută altă explicație. Citise și văzuse destul. Răsuci cheia, deschise ușa și ieși, cu inima bătând să-i spargă pieptul, spunându-și că maestrul Dumas nu-și dezmințea reputația.

Adâncită în gândurile ei, o luă pe o străduță care ducea spre hanul ei, încercând să-și facă ordine în gânduri. Își dădu prea târziu seama că se afla într-un loc rău-famat. Pe străduța sinuoasă și îngustă nu puteau circula decât pietoni, și, cu o zi înainte, își spusese că era preferabil s-o evite.

— Drace! înjură ea printre dinți.

Deși avea o armă la ea, era mai bine să se întoarcă din drum înainte să fie prea târziu. Se răsuci pe călcâie și dădu nas în nas cu George.

— Știam eu că nu m-am înșelat, scrâșni acesta.

Mary sări într-o parte și, înainte ca el să facă vreo mișcare, își scoase sabia din teacă și pistolul de la brâu.

George rânji. Lângă el mai apăruă doi bărbați. Mary privi cu coada ochiului în spatele ei. Borfașii de pe stradă nici nu se sinchiseau.

— Predă-te, Mary Read, o somă George, obligând-o să facă vreo câțiva pași înapoi pe ulița întunecoasă, pentru ca altercația să nu atragă într-acolo vreo patrulă de poliție.

— Mai bine crăp! răspunse Mary, ridicând sabia, înfruntarea îi oferea niște avantaje. Adversarii ei erau niște bărbați zdraveni, dar luptau fără să aibă tactică. Mary se felicita pentru timpul petrecut în armată.

După câteva minute, primul se prăbuși, înțepat în inimă, iar al doilea se alese cu o rană gravă la mâna dreaptă. Mai rămăsese doar George.

În ciuda poruncii Emmei, George n-avea de gând să i-o aducă pe Mary vie. Era timpul s-o scape pe stăpâna lui de regrete și de pasiunea aceea nimicitoare. Dar Mary nu era o pradă ușoară. Slavă Domnului că Emma ținuse neapărat să aibă toți săbiile la ei, altfel drăcoaica asta i-ar fi spulberat într-o clipă. George nu putea să speredă la o mână de ajutor nici din partea vagabonzilor din zonă, care o șterseseră imediat ce începuse lupta. Nu se amestecau în problemele altora. Le ajungeau ale lor.

Când cel rănit o luă la fugă, Mary își dădu seama că poate complicitii lor nu erau departe. Pară un atac și încă unul, așteptând un prilej pentru fenta pe care o căuta. Folosi lovitura secretă a fostului ei maestru de scrimă. George se trezi, pe neașteptate, dezarmat.

— Ce-ați făcut cu Ann? întrebă Mary, cu o privire furioasă și ucigașă.

Avea nevoie de o confirmare a presupunerilor ei, înainte de a se resemna să-și îndolieze sufletul.

— Da' tu ce crezi? rânji George, răzbunându-se pentru toate clipele în care Emma făcuse dragoste cu el folosindu-l ca înlocuitor al lui Mary. Fiică-ta era chiar acolo, în fața iubitului tău soț, în clipa când Emma a tras în el. În condițiile astea, îți dai seama că n-o putea lăsa în viața.

Pentru Mary era de ajuns. Urlă de furie și de durere, străpungând cu sabia inima lui George. Avea senzația că și-a străpuns propria inimă. Apoi o luă la fugă, într-o încercare disperată de a fugi cât mai repede de scenele pe care i le înfățișa imaginația ei.

Când află că l-a pierdut pe George, Emma se înfurie atât de mult, încât îl termină cu o lovitură de pumnal în inimă pe rănitul care venise să dea raportul asupra celor întâmplate. Omul se prăvăli pe covor. Cei doi complici care-l însoțiseră nici nu crâcniră. George îi angajase pentru că erau cruzi, eficienți și discreți. Atenția Emmei fu atrasă de unul din ei, destul de chipeș.

— Cum te cheamă?

— Gabriel, răspuse el, înfruntându-i privirea.

Emma chicoti cu răutate; era mai afectată de moartea lui George decât voia să recunoască.

— Nu semeni deloc cu un arhanghel. Cu atât mai bine. Am nevoie de cineva care să-l înlocuiască pe George. Cred că o să te descurci.

— Cum porunciți, făcu el, încântat de promovare.

— Vreau să înlături orice urmă a celor petrecute aici, ai înțeles?

— Dar servitorii? L-au văzut intrând împreună cu noi.

— Am spus că nu vreau să rămână nicio urmă, repetă Emma. N-ai decât să dai foc casei, dacă trebuie.

Gabriel dădu din cap, iar Emma ieși din cabinet, pășind peste trupul celui pe care-l asasinase fără milă. Chiar că se săturase de nemernica aia de Mary! Își chemă servitoarea.

— Fă-mi bagajele. Să fie gata peste jumătate de ceas.

— Da, doamnă, răspunse femeia, tulburată la vederea sângelui de pe degetele stăpânei ei. Ce să fac cu rănitul?

— Nu e treaba ta, fetițo!

— Am înțeles, doamnă.

Înspăimântată, servitoarea urcă în goană scările ca să îndeplinească ordinele pe care le primise, ocolind cu grijă ușa închisă a cabinetului, aflat chiar lângă dormitorul Emmei.

Tocmai își terminase treaba, înfiorându-se și tresărind la cel mai mic zgomot, când observă un bărbat care stătea în pragul ușii, fixând-o cu privirea.

Femeia încercă să-i zâmbească, dar privirea lui dură ca oțelul și pumnalul pe care-l scoase de la brâu o făcură să înghețe de frică.

— Fie-ți milă! Îl imploră, căzând în genunchi.

Pe când se urca în trăsură, grăbită să plece de acolo, Emma auzi urletul servitoarei.

— Haide, îi spuse ea lui Gabriel, ar fi bine să nu mai zăbovim pe aici.

El încuviință printr-un semn și trase de hățuri. Caii se urniră din loc. Emma privi pe fereastră la hotelul ei particular din Saint-Germain-en-Laye care rămânea în urmă. Nu simțea niciun regret la gândul că nu se va mai întoarce niciodată acolo.

Când sosi la Toulon, Mary află că *Perla* tocmai ridicase ancora plecând într-o călătorie, care urma să dureze câteva luni, în Mediterana. Cu toate că și-ar fi dorit să-l poată îmbrățișa pe Junior, gândul că așa era mai bine pentru planurile ei o îmbărbăta. Îi scrise lui Forbin o scrisoare lungă, relatându-i ceea ce se întâmplase la Paris și intenția ei de a se duce la Veneția, lăsându-l pe el să hotărască dacă era bine să-i împărtășească aceste vești fiului ei sau nu.

Apoi se îmbarcă pe un vas care avea ca destinație serenissima republica a Veneției, ferm hotărâtă să descopere secretul marchizului Baletti, taina craniului de cristal și a adevăratelor motive care-o făcuseră pe Emma să o trateze cu atâta cruzime, deși pretinsese că o iubește. Tot frământându-și mintea cu aceste întrebări, ajunsese la concluzia că numai orgoliul rănit al fostei ei stăpâne nu era de ajuns ca să explice și să justifice atâta înverșunare. Citise și recitise de nu știu câte ori scrisoarea adresată de Baletti celui pe care-l numea tată. Desigur că exista un alt motiv. Răzbunarea ei nu se mai putea limita acum doar la sânge.

Mary privi cum rămânea în urmă țărmul Franței. Inspiră adânc briza, care-i mângâia obrazii. Picioarele ei simțeau ruliul mării. Toate acestea îi făceau plăcere. Îi fusese dor de mare.

6

Frumusețea dantelărilor din piatră incendiate de soarele care apunea își tăia, pur și simplu, resuflarea. Aceasta viziune somptuoasă reuși să însenineze sufletul lui Mary. Se simțea mai bine. În timpul celor două săptămâni cât durase călătoria, se liniștise, ajutată de priveliștea Mediteranei. Își revenise.

Începuse din nou să doarmă bine, iar cercănele viorii care-i întunecau ochii, adâncindu-se tot mai mult în fiecare zi după moartea lui Niklaus, dispăruseră. Gândul că poate și Junior își revenise navigând la bordul *Perlei* o convinse că tot ce făcuse era bine. Mary se simțea iarăși liberă să acționeze, să gândească, să urască și să ucidă.

Unul dintre marinari, care fusese de multe ori la Veneția, îi dăduse informațiile necesare ca să se poată orienta prin oraș, precum și câteva noțiuni de limba italiană. Nu era mare lucru, dar pentru început se putea descurca și cu atât.

O barcă o duse la țarm împreună cu alți câțiva marinari, care trebuiau să-i anunțe pe clienții armatorului că nava sosise. Mary se despărți de ei pe chei.

Intră în piața San Marco, sperînd o duzină de porumbei care zburătăciră câteva clipe înainte de a ateriza din nou ceva mai departe. Mary îi urmări cu privirea, mișcată de acest tablou plăcut, inspirând mirosurile dulci sau sărate care o asaltau. Îi era și foame, și sete. Avea poftă de pâine caldă, de vin roze, de carne roșie și de viață. Mai ales de viață.

Mary sosise în timpul carnavalului. Peste tot erau oameni costumați și mascați. Zări o orchestră ai cărei membri își acordau instrumentele sub una dintre arcadele palatului ducal. O colombină și un arlechin mimau o luptă amoroasă exagerată și savuroasă, stârnind râsete și comentarii. Mary nu înțelegea nimic din vorbele lor. Dar limba italiană încânta auzul ca susurul unui izvor. Apoi explodează muzica și începu o farandola, ca un șarpe lung și nervos, cu salturi și râsete, înconjurând stâlpii aradelor ca să se întoarcă apoi în centrul pieței, ondulându-se fără încetare în ritmul trepidant al muzicii. Lumini țâșniră

pretutindeni. Semnalul începerii sărbătorii fusese dat, iar Veneția își aprinse lămpioanele agățate de bolțile clădirilor și la ferestrele în formă de ogivă.

Îmbătată, amețită, Mary începu să râdă, atrasă în horă, ca Junior atunci când începea să danseze cu Toby. Niște butoaie fură așezate pe o estradă.

În mai puțin de o oră, piața deveni un imens teren de joacă unde numai diavolii erau poftiți. Costume, măști și *moretta* – măști cu pene – sfidau chipul nefardat al lui Mary, distrându-se pe seama îmbrăcăminții ei ca și cum ar fi fost o deghizare perfectă. Aici, n-avea nici ea identitate sau chip, la fel ca fețele acelea de lună plină sau nasurile imense, corioate, în cele din urmă adormi, beată, într-un cotlon.

Se trezi dimineața târziu, flămândă. O dureau toate oasele și era înghețată din cauza unei brume reci iscate din apele lagunei. Își duse mâna la cingătoare și scoase o sudalmă. Punga ei de piele dispăruse. Mary își regăsi dintr-odată luciditatea. Se purtase prosteste. Ea, căreia până atunci nu reușise nimeni să-i fure nici măcar un penny, îl făcuse fericit pe un pungaș italian! Își scoase cizma și-și verifică rezerva pe care o ținea întotdeauna acolo, din prudență.

„*Asta e, își spuse, resemnată, o să mă duc la vreun bancher care o să ia legătura cu notarul meu din Breda.*”

Se încălță la loc, având grijă să se asigure că nimeni n-o observase, și se ridică.

Ceața era deasă, străpunsă ici-colo de lanterne. Mary se înfioră, deși avea o haină groasă. Frigul de decembrie era pătrunzător.

Se luă după mirosul de fripturi, ținându-și mâna pe mânerul pumnalului, și deschise ușa unui han unde munca era deja în toi. Vorbind într-o italienească aproximativă, reuși să se facă înțeleasă de patron, un vlăjgan burtos și agitat, care îi făcu loc, autoritar, la o masă, apoi îi aduse niște paste cu un ou așezat în mijlocul farfuriei. Ea ceruse carne.

— *Buona!*

— O să trebuiască să învăț italiana cât mai repede, cugetă ea cu voce tare, înfigând furculița în mâncare.

— Englez? auzi o voce, pe când își făcea sânge rău fiindcă nu reușea să prindă spaghetti cu furculița ca să le ducă la gură.

Dădu din cap. În fața ei, un tip brunet, de vreo 30 de ani, se amuza văzând-o atât de neîndemânică. Era frumușel și bine făcut, avea ochi negri și veseli, și o față pătrată. Luă o lingură într-o mână și o furculiță în cealaltă și îi arătă cum să iasă din încurcătură.

— Mulțumesc, spuse Mary.

Necunoscutul terminase de mâncat. Se ridică, îi făcu o plecăciune ironică și plecă. Mary îi fu recunoscătoare; n-avea niciun chef să discute. După câteva pahare dintr-un vin ușor se simți îmbărbătată, apoi începu să hoinărească pe străzi ca să încerce să găsească punctele de reper pe care i le indicase marinarul. Curând, își dădu seama că va avea nevoie de mai mult timp decât crezuse pentru a-și duce planurile la bun sfârșit.

Venețienii ăștia sporovăiau cu atâta volubilitate, încât i-ar fi fost aproape imposibil să-i înțeleagă. Și gesticulau tot așa cum vorbeau. Cum să se poată interesa, în cazul acesta, de Baletti? Mai ales că fiul maestrului Dumas nu putea fi mai marchiz decât fusese ea lady, era convinsă de asta!

Chiar dacă găsea la fiecare colț de stradă noi motive de a admira acest oraș așezat ca un nufăr pe lagună, până la urmă era obositor să se tot rătăcească și să trebuiască să se ferească de toata lumea. Nu-și dezlipea nicio clipă mâna de pe mânerul sabiei.

De câteva ori i se părea că e urmărită și supravegheată. Hainele ei bărbătești se uzaseră și se murdăriseră. Nimeni nu se legă de ea, însă era convinsă că nu ținuta, ci armele și privirea ei îi descurajau pe cei care ar fi putut să-i pună gând rău. Știa prea bine că întotdeauna există cineva și mai sărac, și mai disperat decât tine.

Timp de patru zile străbătu Veneția în lung și-n lat, oprindu-se în fața palatelor ale căror fațade erau dovada splendorilor pe care le ascundeau și a luxuriantei grădinilor interioare. Îi făcea plăcere să-și imagineze că navighează prin oraș și își spuse că, deși nu înțelegea italiana, acest loc îi vorbea sufletului ei, între mare și cer. Totuși, era istovită. Oriunde se aciua ca să doarmă, atenția îi rămânea trează. Niciodată nu se mai simțise atât de

frustrată. Însă n-avea de ales. Cu toate că se prăbușise pe stradă, beată, în seara când sosise, intenția ei inițială fusese să-și caute o cameră. După ce o parte din bani îi fusese furată, nici nu se mai putea gândi la așa ceva. Încercase în câteva rânduri, dar italienii erau mai prevăzători decât englezii. Cereau banii înainte, iar Mary nu le putea satisface pretențiile. Economiiile ei s-ar fi terminat în mai puțin de o lună. Dăduse de un bancher care, știind franceza, îi ascultase doleanțele, fără să-i acorde însă vreun împrumut. Până să ajungă scrisoarea lui la Breda și să sosească răspunsul, ca notarul să-i poată da suma rămasă din vânzarea hanului, Mary avea tot timpul să moară de foame și de frig.

Prin urmare, trebuia să găsească o soluție. Și repede. Altfel, toate eforturile ei rămâneau zadarnice. Departe de a o descuraja, această constrângere o stimula.

După opt zile, descoperi în sfârșit o căsuță ale cărei stururi coborâte tot timpul dădeau de înțeles că era dacă nu părăsită măcar nelocuită pentru moment. Fațada era ciobită și mai multe obloane erau scoase din țâțâni. Un mic canal discret ducea până acolo.

Profitând de îmbulzeala din timpul carnavalului, ajutată de o noapte furtunoasă, dârdâind sub rafalele înghețate care vâlureau laguna, Mary dezlega o gondolă, se urcă în ea, apoi, înfigând vâsla în mîlul de pe fundul apei, cum văzuse că făceau gondolierii, înainta cu stângăcie până ajunse la acel adăpost. Opri barca în fața unei guri de aerisire, o lipi de fațadă, apoi începu să desprindă din zid, cu pumnalul, grilajul care proteja deschizătura. Așa cum se și aștepta, piatra, roasă de apa sărată, nu rezistă prea mult la asaltul pumnalului. După două ore, reuși să înlătorească această barieră sumară și, lăsând gondola în voia valurilor, pătrunse în casă. Aprinse bricheta ca să se orienteze, apoi se îndreptă, printre butoaie, lăzi rupte și lemne de foc, spre ușa pivniței, care se deschise fără greutate.

Urcă scările și se strecură pe coridor. După câțiva pași, își scoase instinctiv pistolul de la brâu, cu inima bătându-i puternic. Știa bine ce înseamnă trosniturile acelea și limbile jucăușe de lumină care se reflectau pe perete, venind din odaia situată la vreo zece pași mai încolo, pe partea stângă.

Cineva făcuse focul în șemineu.

Un miros de carne prăjită îi gădilă nărilor.

Oricine-ar fi fost cel care ajunsese acolo primul, trebuia să împartă cu ea sau să moară. Mary se opri în prag, cu degetul pe trăgaci.

— Bine ai venit, te așteptam, o întâmpină amabil celălalt, vorbindu-i în engleză.

Așezat comod într-un fotoliu tapițat cu damasc, lângă șemineu, bărbatul îi zâmbea. Mary era sigură că-l mai văzuse undeva.

— Te recunosc. Tu erai la han, în ziua când am sosit.

— Numele meu este Clément Cork, se prezentă necunoscutul. Presupun că ți-e foame, nu?

Mary dădu din cap și-și puse pistolul la loc în tocul lui. Apoi se apropie. Instinctul îi spunea că nu e în pericol.

— Lui Mary Oliver Read îi e mereu foame.

Clément zâmbi și se ridică în picioare. Mary făcu ochii mari descoperind o masă pusă, luminată cu lumânările dintr-un sfeșnic. Pe masă erau două tacâmuri.

— Chiar mă așteptai?

— Cunosc orașul ca pe propriul buzunar, mărturisi Clément, iar manevrele tale mi-au trezit curiozitatea. Și asta, la fel, adăugă el, scoțând din buzunar o pungă din piele. Mary o recunoscu imediat: era aceea care-i fusese furată.

— Tot tu ai făcut-o? Ce fel de om ești, Clément Cork, de jefuiești oamenii și după aceea îi poștești la masă?

— Un fel de Robin Hood, pesemne. Dar nu te baza pe asta. De obicei, nu dau înapoi ceea ce am luat, continuă el, întinzându-i punga.

Mary o luă repede.

— Presupun că trebuie să-ți mulțumesc.

În loc de răspuns, el se duse să scoată cei patru porumbei din frigeara care se învârtea deasupra focului. Îi puse pe o tavă de argint.

— Așează-te, Mary Oliver Read. Curiozitatea mea în ceea ce te privește este la fel de mare ca a ta în legătură cu mine. Asta înseamnă că vom petrece o seară foarte plăcută, nu crezi?

Mary încuviință și se așeză fără ezitare la masă.

— Casa asta e chiar a ta? Îl întrebă, ducând la gură o bucată fierbinte de carne.

— Firește că nu! Dacă-mi amintesc bine, e părăsită de cel puțin patru ani. Am văzut că-i dădeai târcoale. După aceea, a fost simplu.

— Ai fi putut să-mi dai imediat banii înapoi; n-aș mai fi îndurat atâta foame și frig, remarcă Mary cu o undă de amărăciune în glas.

— Am nevoie de timp ca să-mi dau seama dacă oamenii pe care-i întâlnesc merită prietenia mea sau nu.

— Și?

— Și ce?

— Presupun că toate astea au un sens anume. Însă, deocamdată, nu-l deslușesc.

— Cum poate cineva să vină într-un oraș necunoscut, purtând haine de gentilom, să afișeze aere de mercenar, o uitătură cruntă, și cu toate astea să se lase jefuit într-un mod stupid? Puteai fi o persoană înstărită, îmbrăcată astfel din cauza carnavalului, dar care habar n-are să mânuiască o spadă și, în acest caz, faptul că țineai punga cu bani la brâu era o tâmpenie nemaipomenită; sau puteai fi un derbedeu încrezut, destul de sigur pe el ca să-și permită asemenea inconștiență. Și într-un caz, și în celălalt, mi s-a părut amuzant să-ți dau peste nas.

Mary surâse. Clément avea mult spirit de observație. Concluziile lui erau false, dar raționamentul avea miez.

— Ești o persoană descurcăreață și prudentă ca un hoț, urmă el, dar ai ceva avere, din moment ce te-ai dus la un bancher; totuși, nu ești destul de bogată ca el să accepte să-ți dea un împrumut pe încredere. Știi să mânuiești armele și să faci față primejdiei.

— De unde știi? N-am folosit armele de când sunt aici.

— Ba da, o dată. Am vrut să verific. Am aruncat o pietricică la câțiva pași de intrândul în care te ascunseseși ca să dormi. Te-ai ridicat într-o clipă, scoțând pistolul.

Mary dădu din cap. Își amintea, într-adevăr, că fusese trezită brusc din somn de câteva ori.

— Obicei de soldat, explică ea.

Cork o privi țintă o clipă, mijind ochii. Mary îi zâmbi cu sinceritate.

— Cred că ai venit la Veneția într-un scop precis, pe care încă nu l-am aflat și pentru care e nevoie de discreție și de bani. Știu, de asemenea, că până și cel mai versat tâlhar își poate pierde capul în nebunia carnavalului. Când te prinzi în tarantelă, mâinile nu mai pot scoate spada. Trupurile se rotesc, iar hoții se pot apropia cu ușurință. Trebuia cel puțin să-mi cer scuze, încheie Cork.

— În nădejdea de a-ți satisface curiozitatea?

— Nu sunt perfect.

— Recunosc că m-ai impresionat, mărturisi Mary. Într-adevăr, am venit aici dintr-un anumit motiv, dar nu vreau să amestec pe nimeni în treburile mele. E vorba despre o chestiune de onoare. Și de o răzbunare.

Cork clătină din cap.

— Cu ce te pot ajuta? întrebă el, simplu.

— Mă poți învăța italienește?

— Nimic mai simplu.

Clément Cork se ținu de cuvânt. De când lucra pe lângă marchizul Baletti, își schimbase obiceiurile. Nu că ar fi revenit pe calea cea dreaptă: rămăsese pirat, îi plăcea meseria asta și folosea aceleași metode ca înainte pentru a-și alege victimele. Baletti îl ajuta și el, încântat să-i hărțuiască pe cei care se îmbogățeau prin comerț cu sclavi și prin contrabandă. Ținta lui preferată ar fi fost Hennequin de Charmont, ambasadorul Franței, pe care îl preocupau asemenea afaceri; dar, de când acesta acceptase sa-i acorde protecție lui Cork cu condiția să fie lăsat în pace, Clément nu voia să-l înfurie. Baletti îl înțelese. Veneția nu ducea lipsă de patricieni veroși care puteau fi jefuiți pentru a se restabili echilibrul. În același timp, Baletti îl însărcinase pe Cork să vegheze ca săracii din Veneția să nu moară de frig peste iarnă. Iar Cork, care se bucura de libertate și de posibilitatea de a-și face meseria, îndeplinea conștiincios și această misiune. Așa o remarcase și pe Mary Read.

Nu numai punga pe care o văzuse la brâul ei când Mary sosise în oraș îl intrigase, ci și umflătura pe care aceasta o avea la nivelul pieptului. Clément Cork trecea drept un tip cu ochi ageri

și pătrunzători. În timpul tarantelei, putuse constata ca haina lui Mary nu acoperea niște simpli pectorali. Cork era genul de bărbat care ar fi putut recunoaște o femeie chiar sub zece rânduri de boarfe. Instinctul nu-l înșela niciodată.

Nu-i spuse însă nimic, ferm hotărât să n-o bruscheze. Era clar că Mary avea motive să se deghizeze astfel, dar Cork era atât de curios, încât se puse la dispoziția ei ca să-i afle secretul.

După cinci luni, Mary se exprima ca un adevărat italian, râdea la fel de tare ca ei și descoperea cu interes Veneția dintr-o altă perspectivă. Cork îi explicase rolul dogelui, al patricienilor, al Marelui Consiliu și-i povestise istoria monumentelor, începând de la cea a bisericii San Marco până la cea a Punții Suspinelor.

Clément Cork se dovedea a fi un tovarăș discret și plăcut. Vorbea puțin despre trecutul lui, iar Mary evita să-i pună întrebări ca să nu fie nevoită apoi să-și evoce și propriul trecut. Clément i se părea uimitor: vesel, vorbăreț, comic, priceput la muzică, hoț, cerșetor și aristocrat. Își bătea joc de toate, dar fără răutate și prefera să cucerească femeile decât să le amenințe, ca să le poată lua mai ușor banii. Adesea, dispărea zile întregi, lăsând-o pe Mary să-și pună în aplicare cunoștințele dobândite și să aprecieze această libertate regăsită.

Seara, momentele lor de complicitate îi alinau inima și sufletul. Cu toate acestea, sentimentele ei față de Clément Cork se limitau la recunoștință și prietenie. Refuzând să ia în considerație vreo schimbare a acestor sentimente, nu i se păruse oportun să-i dezvăluie bărbatului tot adevărul.

Acum se simțea pregătită să înfăptuiască planul care o adusese la Veneția. Până atunci avusese grijă să nu pomenească numele lui Baletti, ferindu-se de tot, de toți, inclusiv de Clément Cork. Sub altruismul lui se ascundea, categoric, altceva. Mary nu-și făcea iluzii, chiar dacă profita de acest altruism. Nu ținea să-i afle taina, nu voia ca atenția să-i fie distrasă de la problema ei. Era nerăbdătoare să termine cu asta, să se întoarcă la Junior. Îi scria regulat lui Forbin, trimițând scrisorile la arsenalul din Toulon fiindcă nu știa exact în ce loc din Mediterana se afla *Perla*; așa, era sigură măcar că, dacă nu se pierdeau pe drum, scrisorile vor ajunge la el. Nu voia în niciun

caz că fiul ei să se îngrijoreze sau să se simtă abandonat. Mary îi dăduse adresa acelei case părăsite în care se instalase, sperând că, poate, Forbin îi va răspunde.

— Păstrează casa, îi spusese Cork. Dacă proprietarul s-ar întoarce, aş fi anunţat. Eu pot dormi pe la iubitele mele, întotdeauna se găseşte câte una dispusă să mă adăpostească şi să mă răsfeţe.

Mary nu folosea decât odaia aceea, singura care putea fi încălzită. Spre surprinderea ei, găsea mereu acolo lemne de foc. Când îl întrebase pe Cork cine le aducea, acesta dusesse un deget la buze şi-i şoptise: „*Fiecare cu secretele lui*”. Mary acceptase acest răspuns sibilinic, ca pe o providenţă care-i lumina, în sfârşit, destinul.

Apoi, într-o noapte, avu un coşmar înspăimântător care-o făcu să se ridice din aşternut, lac de transpiraţie. Se făcea că un bărbat rânjea deasupra chipului vânăt al lui Ann. Avea trăsăturile lui Clément Cork, iar Emma de Mortefontaine i se adresa cu „marchize”.

Inima lui Mary începu să bată nebuneşte. Dacă Baletti şi Cork erau una şi aceeaşi persoană? Purtarea neobişnuită a acestuia capătă atunci alt înţeles.

Nu citise ea în scrisoarea adresată de Baletti lui Dumas că marchizul veghea asupra săracilor din Veneţia? Casa aceea, masa pusă în permanenţă, focul alimentat din belşug cu lemne, cunoştinţele lui Cork despre Veneţia şi despre obiceiurile nobilimii locale... toate acestea nu erau la îndemâna unui simplu hoţ. Cork avea prestanţă.

Trebuia să ia în considerare şi ipoteza că el ştia cine era Mary. Poate că numele ei îi spusese ceva, şi acesta fusese motivul pentru care nu-i pusese niciodată vreo întrebare despre trecutul ei. Mary se felicita că-şi luase de la gât ochiul de jad şi-l ascunsese, prevăzătoare, în cizmă. Dacă într-adevăr Cork şi Baletti erau una şi aceeaşi persoană însemna că acest simplu gest îi salvase, probabil, viaţa.

Hotărî să se lămurească.

Când Clément Cork se înfăţişă, ca în fiecare dimineaţă, ţinând în mână un coş plin cu de-ale gurii, o găsi pe Mary încruntată şi cu o sclipire arţagoasă în privire.

— Ai dormit prost?

— Foarte prost, răspunse ea, ascunzându-și suspiciunea și amărăciunea.

Dacă voia ca el să se dea de gol, era mai bine să nu-i stârnească bănuielei.

— Nici nu-i de mirare, trăiești ca un călugăr, în timp ce Veneția debordează de prea multă dragoste. Te irosești, prietene, adăugă el, aruncându-i o otheadă complice.

Clément Cork se întinse, arătându-și rotunjimea musculoasă a antebrațelor.

— Dimineața asta de iunie cântă. Ar trebui să faci și tu la fel. Bucură-te, în loc să te consumi, închis aici. Eu, unul, mă simt ușor ca o pasăre.

— Am ceva mai bun de făcut.

— Păcat, lăsa Clément Cork să-i scape, cu un oftat.

Tare i-ar mai fi plăcut s-o distreze pe frumoasa aceea care se încăpățâna să mintă și să joace teatru. Oricât încercase, nu izbutise încă să-i descopere taina. Își amânase până atunci plecarea pe mare, dar nu mai putea rămâne la Veneția. Hennequin de Charmont îl îndemnase deja de câteva ori să-și reia activitatea și să-i protejeze convoaiele.

Mary mâncă în silă, cugetând, în tăcerea apăsătoare, cum să formuleze întrebările pe care voia să i le pună. Cork se plictisi curând.

— Ce-ar fi să-mi spui ce te supără?

— Am auzit vorbindu-se mult prin oraș despre un oarecare marchiz Baletti. Îl cunoști?

— Toata lumea îl cunoaște, ocoli Cork răspunsul. E un patrician foarte bogat, de meserie armator. Simpla lui prezență le face fericite pe doamne; îi cucerește chiar și pe bărbați prin cinstea și generozitatea lui.

— Prin urmare, seamănă puțin cu tine, accentuă Mary, fixându-l cu o privire bănuitoare.

Cork rămase o clipă surprins, apoi izbucni într-un râs nestăvilit care-i aduse o lacrimă în colțul ochiului.

— Asta era, așadar, grija lui Mary Oliver Read, articulă el printre hohote. Dacă nu cumva eu sunt Baletti. Mă flatezi, prietene. Îmi faci un mare compliment, într-adevăr, dar trebuie

să te dezamăgesc. Cork este un nimeni în comparație cu marchizul.

Mary se rezemă de spătarul scaunului. Se simțea ușurată. Reacția lui Clément nu lăsa nicio îndoială asupra sincerității lui.

— Descrie-mi-l, îi ceru ea.

— Dar de ce te interesează?

— Din simplă curiozitate. Misterele mă atrag.

— E și firesc din partea cuiva căruia îi place să le cultive, răspunse Clément.

O privi insistent. Mary își plecă ochii.

— Nu pricep ce vrei să spui.

Cork suspină. Poate că lui Mary Oliver Read nu-i plăcea ideea că e femeie. Hotărî să se împace o dată pentru totdeauna cu această situație și începu să-i vorbească despre Baletti, prezentându-l din perspectiva din care îl cunoștea toată lumea. Așa suna consemnul pe care îl primise. Marchizul nu ținea să se ducă vestea despre generozitatea lui. Nici măcar cei care beneficiau de ea nu știau a cui era mâna aceea ocrotitoare.

— Există vreo cale de a ajunge în preajma lui?

— La ce ți-ar folosi?

— Treaba mea! se îmbufnă ea.

Cork nu insistă, dar îi trecu prin minte că poate marchizul Baletti avea un loc în preocupările lui Mary.

— Se duce adesea la mănăstirea Santa Maria della Vergine.

— Are acolo vreo rudă pe care o vizitează?

Cork izbucni iarăși în râs.

— Nu tocmai.

— Și ce e de râs în asta? se ofensa Mary.

— Mănăstirile venețiene nu seamănă cu cele din restul Europei. Să zicem, pe scurt, că aici sunt venerați mai curând sâni măicuțelor decât sfinții din calendar.

— Nu pricep.

— Veneția este libertină. Iar în aceste mănăstiri transformate în saloane mondene se vorbește despre iubire mai mult decât în predicile din amvon.

— Aha, făcu Mary zâmbind.

Cork se întinse și se ridică în picioare. Privirea lui Mary se aprinse, întărindu-i bănuielile. Or, tot ce era mai mult sau mai

puțin legat de Baletti îl privea. Își stabili ca în termen de două săptămâni să verifice despre ce era vorba, după care să se îmbarce pe nava lui, pe care secundul o pregătise deja de plecare.

— Te las. Am treabă în dimineața asta.

Mary dădu din cap și-l lăsă să plece fără să mai spună nimic. N-avea să-l mai revadă pe Clément Cork. Obținuse de la el tot ce voia. În ciuda prieteniei pe care o nutrea față de el, era hotărâtă să nu se mai atașeze de nimeni, și cu atât mai puțin să-l implice în răzbunarea ei.

Imediat după plecarea lui, își făcu bagajele și porni prin Veneția în căutarea acelei mănăstiri atât de neobișnuite.

7

Claude de Forbin rămase cu stoicism la postul lui de comandant, cu toate că abia se stăpânea să nu izbucnească în râs. În fața lui, la câțiva metri mai departe pe punte, Junior se înscrișese la concursul pentru cel mai bun gabier și se cățara în velatură cu atâta îndârjire, viteză și sprinteneală, încât toți marinarii adunați la piciorul catargului principal rămăseseră uluiți. Îi adresau strigăte de încurajare, iar Forbin fu cât pe-acți să creadă că mateloții aveau să-l lase să câștige.

Dar nu se întâmplă așa. Omul care câștigase titlul și în anul precedent ajunse sus înainte ca Junior să facă trei sferturi din drum.

În câteva luni, paharnicul comandantului Forbin prinsese putere și poftă de viață. Vântul din larg îl înviorase, învingătorul își încasă prima, apoi se grăbi să-l felicite pe băiețelul care era acum călare pe umerii lui Corneille și sporovăia, umflându-și pieptul ca un cocoș.

Mary ar fi fost mândră de el. Marea i se potrivea de minune lui Junior. „*Ca și mamei lui!*” își spuse Forbin.

Felicitat de mateloți, Junior râdea. La un moment dat ajunse în fața căpitanului și-i făcu semn cu mâna, la care Forbin răspunse dând din cap.

Într-adevăr, Junior se schimbase mult. Datorită lui Corneille, care-l învățase meseria lui. Datorită lui Claude de Forbin, care, în timpul mesei, îl obliga să-și îndeplinească obligațiile de paharnic, obișnuindu-l cu regulamentele și cu rigoarea vieții la bord. Când adormea seara, în baterie, printre marinari, copilul era istovit, dar liniștit.

— Poșta, căpitane!

Forbin luă plicurile și, părăsind festivitățile, se retrase în cabina lui să citească scrisorile. Pe puntea centrală se auzeau deja sunetele muzicii, iar butoaiile cu rom aduse din cală erau pregătite. Concursurile aveau să se desfășoare în cursul întregii zile, desemnându-i pe cei mai buni profesioniști în fiecare meserie.

Forbin permisese această zi de sărbătoare care marca apropierea verii. Nava se afla în siguranță, într-un mic port din Sardinia, vremea era frumoasă, iar oamenii n-aveau cine știe ce treburi la bord.

De când primise, în Spania, prima misivă a lui Mary, care anunța moartea fiicei ei și hotărârea de a-i urmări pe ucigași la Veneția, Forbin îi aștepta cu nerăbdare scrisorile.

Junior nu plânseese atunci când căpitanul îi citise mesajul plin de durere al mamei sale în legătură cu Ann. Își încleștase doar pumnii mici până ce i se albiseră articulațiile, apoi întrebuse:

— Pot să devin și eu gabier, așa cum sunt mama și Corneille?

— De ce?

— Ca să fiu mai aproape de cer.

Forbin înțelesese: „*Mai aproape de Ann*”. Nu obiectase. De atunci, copilul încerca din toate puterile să uite. Nu întreba niciodată de mama lui, dar când afla că a sosit o scrisoare de la ea se grăbea să se ducă la căpitan, care i-o citea.

Cea pe care tocmai o primise Forbin era mai veselă decât celelalte. Ieși din cabină și trimise un matelot să-i cheme pe Corneille și pe Junior.

După câteva minute, cei doi intrau în cabină. Uitând de regulament, Junior exclamă:

— Ai văzut, căpitane?! Aproape că am câștigat!

— Am văzut, băiete, și te felicit. Am și eu o veste bună, anunță Forbin, arătându-i plicul.

Privirea lui Junior era deja atât de luminoasă, încât mai mult de atât n-ar fi putut străluci. Forbin începu să citească.

„Dragă căpitane,

În sfârșit, l-am dibuit pe acel marchiz Baletti și am aflat cum pot ajunge până la el. O s-o fac fără întârziere. Mă doare faptul că nu am vești de la voi și, mai ales, că nu pot veni acolo, ca să fim împreună.

Durerea mea începe să pălească. Veneția este nespus de frumoasă și mi-am făcut un prieten care să mă ajute să-mi duc planul la îndeplinire. M-a învățat să vorbesc italiana, precum și tot ceea ce trebuia să știu despre nobilimea locală și despre cel pe care-l urmăresc. Sunt gata să acționez! În sfârșit!

Chiar dacă acest Clément Cork nu e...”

— Clément Cork? îl întrerupse Corneille.

— Întocmai. Îl cunoști?

— Îl cunoști și tu, căpitane. L-am abordat acum vreo câțiva ani. Era corsar, căpitan pe *Bay Daniel*.

— Un ticălos afurisit.

— Un prieten din copilărie.

— Norocul mamei că l-a întâlnit, conchise Junior.

Nu putea suferi să-i vadă pe cei doi înfruntându-se, fie și din priviri.

— Pot să termin de citit? întrebă Forbin.

Corneille dădu din cap.

„Chiar dacă acest Clément Cork nu e decât un bandit notoriu, accentuă Forbin, încântat că Mary îi confirma vorbele, a dat dovadă de multă generozitate și sinceritate; și asta, deși habar n-are că sunt femeie.

Ai grijă de Junior și spune-i că-l iubesc. Ceasul răzbunării noastre nu mai e departe. O voi face, indiferent la ce mijloace ar trebui să recurg.

A voastră,

Mary Read”

— Pot să mă întorc la joacă? întrebă pe dată Junior, bucuros de veștile primite.

— Du-te, băiete.

Imediat ce copilul ieși pe ușă, Forbin îl privi drept în ochi pe Corneille.

— Cork ăsta e de încredere?

— Dacă Mary îi pomenește de mine, va fi. E un om de onoare, căpitane.

— Mai mult decât ai fost tu, sper, îl șfichiui Forbin.

Corneille strânse pumnul.

— Nu vreau să luăm de la capăt cearta asta. Așa ne-a dat la o parte Niklaus Olgersen, căpitane.

— Dar recunoaște că tare ai vrea s-o recucerești.

— Pe Mary n-o poți recuceri. Nu poți decât s-o aștepți.

— Ai dreptate, încuviință Forbin. Însă dacă-ți vine vreo idee să te aliezi cu acest Cork ca să-ți încerci norocul și să o abați de la calea cea dreaptă...

Corneille rânji.

— De parcă Mary ar avea nevoie de cineva ca să-și hotărască destinul! Nu așa se pune problema, căpitane. Nici ea nu știe ce-și va dori mâine. Nimeni nu poate spune spre cine își va întoarce privirea după ce se va răzbuna.

— Nu contează, se încăpățână Forbin. Dacă te duci la Cork și te faci pirat, am să te omor, Corneille.

— Înțelesesem deja, căpitane. Pot să mă retrag? întrebă el, cu o privire mândră și îndărătnică.

Drept răspuns, Claude de Forbin se așeză la biroul lui. Corneille considera că discuția era încheiată.

Forbin se apucă să-i scrie lui Mary cum își petreceau timpul atât el, cât și Junior. Ca de obicei, nici nu pomeni numele lui Corneille și-i recomandă să fie foarte prudentă cu Cork. Sfârși repetând cât de mult îi simțea lipsa și ce fericit va fi s-o revadă și să o îmbrățișeze, de îndată ce va fi posibil.

Mary supraveghe mănăstirea Santa Maria della Vergine așa cum supraveghease la Paris hotelul Salamandrei. Când se convinse că tot ce-i spusese Clément Cork era adevărat, șterpeli un corset și o fustă puse la uscat pe marginea unei ferestre, se ascunse într-o fridă și își schimbă îmbrăcămintea.

Văzu o crăpătură adâncă într-un zid. Era destul de lungă ca să-și poată ascunde în ea sabia și destul de largă ca să încapă acolo hainele și pistolul ei. Le puse acolo pe toate, apoi astupă crăpătura cu pământ frământat cu apă din lagună. Doar dacă o priveai foarte atent puteai zări diferența. În afară de o spălătoareasă care bătea rufele în avalul canalului, în jur nu era nici țipenie de om. Mary se grăbi să se îndepărteze, simțindu-se deodată mai dezbrăcată ca oricând. Nu păstrase decât cele două pumnale – al ei și al lui Niklaus –, pe care le ascunsese în jartiere.

Maica superioara de la mănăstirea Santa Maria della Vergine o primi cu toată bunăvoința la care te puteai aștepta într-un loc cu asemenea nume. Ștersese cu devotament lacrimile lui Mary, îi

mângâie părul, de pe care vopseaua se dusese de mult, hotărî că acesta avea o nuanță destul de neobișnuită ca să atragă atenția oaspeților ei și acceptă ca Mary să se dedice cu trup și suflet comunității lor, primind în schimb un bine meritat adăpost.

Așa se născu Maria Contini.

O îmbrăcară cu o rochie albă de lână, destul de scurtă ca să-i lase gleznele la vedere; rochia fu ajustată, astfel încât să-i pună în valoare talia, și garnisită cu o bandă neagră care contrasta cu albeața decolteului. I se mai dădu o mantie din lâna subțire, tot albă, pe care să și-o pună când se ducea la cor. Celelalte călugărițe, majoritatea foste prostituate convertite, o primiră cu căldură și-i povestiră încă din primele zile cum își dobândise mănăstirea cea faimă neobișnuită. Întemeiată în secolul al XIII-lea, fusese mereu victimă a unui lung șir de persecuții. În 1295 și 1449, mai întâi, când călugării răătăcitori care locuiau acolo în armonie și dezonoare împreună cu surorile augustine au fost alungați. Apoi în 1574, când zece măicuțe au fost seduse de trei nobili și un preot. După aceea în 1580 și în 1596... Lista era lungă, umplea un întreg volum, păstrat în biroul maicii superioare; orice nobil care se arăta generos față de mănăstire putea consulta respectivul volum, în scurt timp, Mary putu să constate *de visu* ceea ce Cork îi dăduse a înțelege.

Nu trecea zi în care parloarele să nu fie invadate de nobili. Instalați în fotolii confortabile, oaspeții discutau cu novicele câte-n lună și-n stele, dar mai ales despre dragoste, fără nicio rețineră, despărțiți de ele printr-un grilaj care nu oprea nici cancanurile mondene, nici bârfele, nici bilețelele galante strecurate printre gratii. Totul era joc și pretext pentru libertinaj. În cutare după-amiază, era acolo o orchestră care invita la bal; într-alta, avea loc un banchet; în ziua următoare, un concert sau o farsă. Oricine pătrundea în incinta mănăstirii nu putea ieși fără să simtă dorința de a reveni, aducând cu el și vreun prieten sau client.

Rolul noviceilor era acela de a-i înfierbânta pe patricieni, mai cu seamă pe aceia care aveau posibilitatea de a contribui cât mai generos la înzestrarea locașului. Pe Mary o interesa un singur om: marchizul Baletti. Trebui să recunoască încă de la

prima vedere că acesta era uimitor de atrăgător, tulburându-le profund pe kolegele ei care sperau, absolut toate, să-i obțină favorurile.

Marchizul părea că vine acolo doar ca să pună la cale afaceri, însoțit de un individ pe nume Boldoni, care-l urma pretutindeni de parc-ar fi fost umbra lui. Degeaba se apropia Mary de ei, nu se alegea decât cu banalități, în timp ce mulți oaspeți îi făceau o curte insistentă. Trei luni se scurseră în același mod insipid și, totuși, colorat. Până într-o zi când, în cele din urmă, maica superioară trimise după Mary.

— Ce se petrece, copila mea? o întreabă ea cu blândețe. Lumea solicită prezența ta și mă uimește faptul că nu te grăbești deloc să răspunzi acestor solicitări. Ești cumva bolnavă?

— Nu-i vorba de asta, mărturisi Mary, însă am rămas văduvă de curând și rana asta încă nu s-a închis. Am nevoie de timp.

Maica superioară suspină.

— Înțeleg. Dar să știi, copila mea, că nicio boală nu se vindecă dacă n-o tratezi. Și nimic nu e mai bun decât iubirea ca să-ți lecuiești o durere din iubire.

— Ce bine-ar fi dacă ar fi atât de ușor!

— Este, să nu te îndoiești de asta. Lasă-ți instinctele să vorbească, lasă-te îmblânzită de viață și-ți vei recăpăta bucuria de a trăi. Vindecă-te, spre bucuria tuturor, iar eu mă voi ruga pentru tine și pentru soțul tău. Crede-mă, trebuie să-l lași să se odihnească în pace. Altfel, Domnul nu va mai putea să te ajute cu nimic.

Aluzia era limpede. Așa că Mary îndeplini dorința maicii superioare, spunându-și că pe vremuri îi plăcuse să facă dragoste, așa că nu era imposibil să regăsească această plăcere. Mai ales că în discursul acela era și o urmă de adevăr. O parte din ea își întreținea frustrarea ca să-și hrănească ura. O parte din ea nu voia să trădeze amintirea lui Niklaus luându-și un amant. După câteva zile, găsi puterea de a depăși aceste opreliști și făcu o alegere.

Din moment ce Baletti nu căuta compania novicelor, trebuia să-l abordeze altfel. Era simplu să-l seducă pe domnul Boldoni,

care era un bărbat arătos și bine făcut, și îi aruncase adesea lui Mary priviri pline de interes.

În parloarul mănăstirii, nobilimea din Veneția, tolănită pe sofale moi, îl asculta pe Baletti cântând la vioară. Când marchizul lăsă vioara din mână și se pregăti să plece, în pofida ovațiilor auditorului, Mary se postă la capătul grilajului, în dreptul coridorului pe unde se ajungea la ieșire. Așa cum se aștepta, Boldoni se luă după marchiz.

— Domnule Boldoni, îl interpelă ea, m-ai putea învăța să joc *bassetta*¹?

Acesta se apropie de ea, rămânând în urma prietenului sau.

— Acestui surâs fermecător nu i se poate refuza nimic! Aici?

— Sau la dumneata... făcu ea, lăsând ochii în jos.

— Aș fi fericit să te primesc, soră Maria.

— Iar eu, nu mai puțin... cochetă ea, aruncându-i o otheadă înflăcărată.

— Fii pregătită mâine, la ora două. O gondolă va veni să te ia.

— Sper că mă vei învăța tot ce trebuie, domnule, insistă ea.

— Poți avea încredere în mine, frumoaso, o asigură el, apoi plecă.

Mary îl auzi cerându-i o audiență maicii superioare, însoțit de Baletti, care găsea că ingenua aceea ascundea, cu siguranță, niște secrete încântătoare. Până a doua zi, Mary își tot închipui ziua în care îl va face să le scuipe și el pe ale lui, împungându-l cu vârful pumnalului în beregată.

Locuința lui Giuseppe Boldoni era învecinată cu palatul marchizului Baletti. Deși era mai puțin luxoasă, adăpostea și ea câteva comori neprețuite, printre care se număra o fântână superbă, împodobită cu mozaicuri multicolore, aflată în interiorul unui patio încărcat de flori și de portocali. Un valet în livrea o conduse pe Mary în acel loc, unde o aștepta stăpânul casei.

— Intră, soră Maria, o întâmpină politico venețianul. Simte-te ca la tine acasă, adăugă el, arătându-i o bancă umbrită de viță-de-vie.

¹ Joc italianesc de cărți (n.tr.)

— Eu n-am altă casă în afară de cea a Domnului, minți Mary, sperând să-l măgulească astfel.

Își plimbă un deget de-a lungul decolteului, așa cum văzuse că făcea Emma, pe vremuri, și gemu.

— Cu toate acestea, nu mai puteam suporta să stau închisă acolo, căldura asta mă sufocă.

— Atunci vino aici, îngerășule, șopti el, luând mâna care îl stârnea într-a lui.

O conduse lângă fântână, luă apă în căușul palmei și i-o turnă, picătură cu picătură, între sâni. Pânza rochiei se udă, iar pe Mary o trecu un fior.

— Domnule, zise ea, cu un aer vinovat, ce-o să creadă maica superioară dacă mă întorc așa, cu hainele ude?

— Te asigur că nu va afla nimic, murmură el, cuprinzându-i mijlocul.

Mary dădu capul pe spate, în timp ce buzele lui Boldoni se răcoreau în decolteul ei. Îi scăpă un geamăt neprefăcut. Maica superioară avusese dreptate. Trecuse prea mult timp. Boldoni începu să-i dezlege șireturile corsajului.

— Domnule, cochetă ea, ca să-l întărească și mai mult, nu faceți asta! Dacă vine cineva?

— Ba chiar asta am să fac, Maria. Iar dacă vine cineva, ei bine, se va desfăta privind mângâierile noastre.

În câteva minute, era sub portocali, cu sâni dezgoliți, îmbătată de dezmierdările lui, alungându-și din minte chipul lui Niklaus. Și el ar fi vrut ca ea să-și trăiască viața, nu să moară jelindu-l.

Boldoni îi ridică nerăbdător fusta, îi frământă și îi sărută sâni, cu aceeași ardoare senzuală. Mary se trezi cu spatele lipit de fântână. Boldoni o împinse până când apa care țâșnea din fântână îi udă fruntea și umerii. Mary se așază pe marginea bazinului, se arcui și se lasă iubită.

Își petrecură restul după-amiezii așteptând să se usuce haina ei de novice, întinsă în bătaia vântului cald care începuse să adie. Boldoni o drapase pe Mary într-o etolă de mătase care-i ascundea într-un mod cât se poate de indecent amănuntele esențiale. Satisfăcut de invidia jenată a valeților lui, o duse să-i

viziteze apartamentul și insistă asupra faptului că, deși respingea ideea de căsătorie, era bucuros că se simțea atât de atras de ea, care se căsătorise mai întâi cu Dumnezeu.

— Singura mea grijă, mărturisi Mary, ar fi să mă dovedesc nedemnă de acest sentiment.

— Scoate-ți gândul ăsta din căpșorul tău frumos, șopti el, înainte de a o săruta. Cu mine nu există niciun risc. Prietenul meu, marchizul Baletti, mă ajută să rămân steril.

Mary făcu ochii mari.

— Dar cum e posibil?

— Dacă ți-aș spune, ai crede că e lucrarea diavolului.

— Ba aș crede că e providența, care mă ferește de păcat!

El izbucni în râs și o îmbrățișă. Mary se simțea bine.

Partida de amor o alinase mai mult decât și-ar fi închipuit.

— Domnul acesta, Baletti, pare să fie plin de idei! Ai să mi-l prezinți și mie?

— Ți-ar plăcea?

— O să-mi placă tot ce-ți place ție, încuviință Mary.

— Marchizul Baletti are gusturi cam neobișnuite. Dar, cine știe, s-ar putea să-i plăci.

— Nu crezi oare că sunt cam impertinentă?

— Ba da, mărturisi el. Asta m-a tulburat ieri. Faptul că tu m-ai ales pe mine. Eu te ochisem de mult timp, dar aveai mulți pretendenți, iar unii dintre ei erau de rang înalt... Ar fi fost logic să-i preferi.

— Nu cumva regreti? Întrebă Mary, lăsând bucata de mătase să-i alunece de pe trup.

Valetul fu cât pe ce să se sufoce văzând-o.

— Tot ce-aș fi putut regreta, îngerăș, ar fi fost să pierd aceasta replică... care-ți stă foarte bine, adăugă el, atingându-i pântecul cu obrazul în timp ce se apleca să ridice etola de la picioarele ei.

I-o întinse, dar Mary nu se înfășură în ea, ca înainte. Ca să-și atingă scopul, trebuia ca Boldoni s-o păstreze. Mary își aruncă neglijent etola pe umeri și i-o luă înainte pe scări, afișându-și goliciunea indecentă. Maria Contini cuteza niște lucruri la care Mary Read nici n-ar fi îndrăznit să se gândească. Veneția o

îndemna să renunțe astfel la pudoare. Râsul ațâțat al lui Boldoni răspunse nerușinării ei, iar rochia mai rămase o vreme la uscat.

8

Luna septembrie a anului 1701 aduse doar puțină ușurare orașului. Arșița verii nu se mai sfârșea. Dacă n-ar fi fost ușoara briză marină care o răcorea puțin, Veneția s-ar fi sufocat de căldură.

Când îl primi pe Giuseppe Boldoni, Hennequin de Charmont avea fruntea asudată și mâinile jilave, ceea ce îl făcu pe musafir să nu se simtă în largul lui. Ca să acopere mirosul puternic de transpirație, ambasadorul se dădea cu apă parfumată. Rezultatul acestei combinații era un iz cât se poate de respingător. Așa că Boldoni preferă să discute cu gazda afară, la umbra unui cireș, în ciuda efluviilor dubioase emanate de apele Veneției. Cu asta era mai deprins.

— Care este motivul vizitei tale, dragul meu? se interesă Hennequin de Charmont după ce porunci să li se aducă o citronadă.

— Ce părere ai despre războiul ăsta pentru succesiunea la tronul Spaniei? întrebă fără introducere Boldoni.

— În calitate de om sau în calitate de ambasador?

— Amândouă.

— Suveranul meu nu-și poate renega descendența. Nepotul lui este succesorul legitim la tronul vacant al Spaniei. Este dator să-l susțină. Evident, imperiul are și el dreptate când pretinde că, în acest caz, n-ar putea avea pretenții și la tronul Franței. Aceste două țări n-ar avea loc sub aceeași coroană. Echilibrul întregii Europe s-ar clătina. Singura avantajată ar fi Franța.

— Dar dac-ai fi în locul bunului Ludovic al Franței?

— Aș proceda întocmai ca el. Aș juca amândouă cărțile și aș ține piept restului lumii. Dar pe noi nu ne afectează nicicum, dragul meu; în acest conflict, Veneția rămâne neutră, iar noi amândoi continuăm să ne bucurăm de această situație privilegiată, chiar dacă uneori, trebuie să recunosc, afacerile ne sunt tulburate de sporirea numărului navelor de război în apropierea apelor noastre teritoriale.

Hennequin de Charmont pocni din degete. Era lac de apă. Imediat apărură doi sclavi negri, copii, abia cărând fiecare câte un evantai mare de pene. Se așezară de o parte și de cealaltă a umbrarului și începură să le agite. Adierea salvatoare aduse un surâs larg pe chipul ambasadorului.

— N-aș vrea pentru nimic în lume să fiu lipsit de aceste afaceri, dragul meu. Știi că-mi plac sclavii, nu?

Boldoni însă nu ținea să-i audă confidențele. Ca să-i taie cheful, răspunse pe un ton sec:

— Bucură-te cât vrei de ei, eu, unul, am alte vicii.

— A, da, mi s-a spus că e vorba despre călugărițe. E adevărat că fata asta, Maria Contini, e încântătoare. Sper că ne vei lăsa și pe noi să profităm de farmecul ei.

Boldoni își închipui o clipă mâinile acelea grosolane pe pielea mătăsoasă a Mariei. Alungă însă imediat imaginea aceea, simțind un spasm de dezgust. Nici nu se gândea s-o împartă cu cineva. Nu pentru moment, cel puțin. Dacă se plictisea de ea, era altceva. Duse la gură paharul cu limonadă. Adierea aceea artificială de vânt îl răcorea, însă îi aducea în nări mirosul neplăcut emanat de gazda lui. Nu voia să mai stea mult pe acolo.

— Vreau să-ți fac o propunere, dragă prietene. Dar trebuie să păstrăm discreția și mai mult decât de obicei.

— Te ascult.

— După cum ai remarcat, războiul acesta, chiar dacă nu ne atinge direct, ne afectează tranzacțiile comerciale. În loc de asta, am putea obține avantaje. Cu o condiție însă: să uiți pentru cine lucrezi, adăugă Boldoni.

— Cum ar putea regele să mă judece, când el însuși își servește, înainte de toate, propriile interese?

— Așadar, ne putem înțelege, se bucură Boldoni. Din pricina neutralității Veneției, imperialii au greutăți în aprovizionarea cu arme și provizii. Noi le-am putea furniza ceea ce le trebuie. Ei, ce părere ai?

— Cred, dragă prietene, că este o idee grozavă, se entuziasmă ambasadorul. E evident că trebuie să acționăm cu multă prudență. Dacă s-ar afla, Veneția ar putea fi acuzată că nu

și-a respectat neutralitatea, iar Marele Consiliu ar căuta inovații.

— Așa că ne-ar trebui o corabie străină, nu una dintre cele care ne aparțin. A vreunui pirat, pe care l-am plăti pentru asta.

— Cred că știu care ar fi omul potrivit, răspuse Hennequin de Charmont. Clément Cork, care ne păzește de obicei convoaiele atât de bine, ar putea s-o facă fără probleme. E isteț și nu se lasă prins, iar în cel mai rău caz îl putem sacrifica. Întoarce-te acum la iubirea ta, Giuseppe. Mă ocup eu de toate aranjamentele.

Boldoni se ridică, îi mulțumi pentru ospitalitate și îl părăsi fără păreri de rău. Dacă lucrurile luau o întorsătură proastă, se va descurca în așa fel încât doar ambasadorul s-o pățească. Se urcă vesel în gondolă și se grăbi spre casă, unde, ca în fiecare zi la ora aceea, îl aștepta Maria, gata să-i satisfacă dorințele.

Clément Cork se afla în largul coastelor Maltei când primi scrisoarea lui Baletti. Trecuse deja o săptămână de când aștepta ordinele marchizului în legătură cu misiunea pe care i-o încredințase ambasadorul.

„Servește interesele domnului Hennequin de Charmont, scria Baletti, ca răspuns la informațiile pe care i le transmisesese căpitanul lui Bay Daniel. Dacă n-o faci tu, va angaja pe altcineva și vom fi mult mai puțin informați. Adună dovezi fără să te implici. Și ai grijă ca pirații pe care-i vei recruta în vederea aprovizionării imperiului să fie niște ticăloși din aceia care și-ar omorî tatăl și mama mai degrabă de plăcere decât de nevoie. Astfel, nu voi avea remușcări atunci când vor cădea, împreună cu stăpânii lor. Fiindcă atât Hennequin de Charmont, cât și domnul Boldoni vor trebui să fie pedepsiți, mai devreme sau mai târziu, pentru îndrăzneala lor de a nesocoti autoritatea Veneției și tratatele încheiate de ea.

Fii prudent, prietene. N-aș vrea să cadă și capul tău.”

Cork era mulțumit. Amândoi gândeau la fel: ambasadorul și Boldoni merseseră prea departe. Se strădui, așadar, să-i servească, pentru a-i putea duce apoi la pierzanie, dar și ca să-

și schimbe gândurile. Căci, în ciuda ocupațiilor lui la bordul navei, unde regăsise cu o reală plăcere marea și ruliul fregatei, Clément Cork se simțea frustrat. Frustrat să constate că Mary Read i se oferea fără rețineri, sub o falsă identitate, lui Boldoni, în timp ce lui nici măcar nu-i mărturisise că e femeie. Orgoliul îi era rănit. El, pe care-l doreau atâtea femei, de la servitoare la contese, n-avusese norocul să-i placă celei care-i trezise interesul tocmai fiindcă era diferită. Nu-i vorbise marchizului Baletti despre ea. Dacă marchizul ar fi fost ținta ei, Mary ar fi putut prea bine să-l seducă pe el. Ea însă își petrecea zilele împreună cu Boldoni.

Clément nu știa dacă acest fapt ar fi trebuit să-l bucure sau să-l întristeze. Mai întâi, îi păruse bine. Boldoni era ipocrizia în persoană. Cork era convins că acesta nu se apropiase de Baletti decât ca să-l poată spiona mai ușor. Marchizul îi dăduse dreptate:

— Știu că-i transmite informații despre mine Emmei de Mortefontaine. E ca la război. Dar n-avea grijă, dragă Clément. Nu vede decât ce-l las eu să vadă și nu-i oferă doamnei decât ceea ce vreau eu să știe. În afară de asta, care din noi îl supraveghează mai bine pe celălalt? Cel care se înjosește s-o facă pentru altcineva sau cel care domină situația în ansamblu?

Mary spusese ceva despre o răzbunare. N-ar fi fost de mirare să aibă niște polițe de plătit lui Boldoni. Dacă voia să-l pedepsească era cu atât mai bine, servea interesele lui Baletti. Chiar dacă proceda, după părerea lui Clément, într-un mod cam neobișnuit.

— Spre Pantellaria! ordonă el șefului de echipaj. Trebuie să recrutăm niște pirați.

Vântul umflă pânzele, iar *Bay Daniel* începu să spintece valurile. Pe chipul lui Cork se așternuse un surâs larg de satisfacție.

Mary își petrecea mai mult timp în alcov decât în parloarul mănăstirii. Cam în ciudați de alegerea ei, unii oaspeți nici n-o mai băgau în seamă, alții continuau să-i trimită bilețele, invitând-o să vina împreună cu iubitul ei la orgiile pe care le organizau în cazinourile lor private. Mary evita să-i vorbească lui

Boldoni despre ele, lăsându-l s-o antreneze în capriciile lui. Acesta avea destulă imaginație și găsea neîncetat noi jocuri și distracții ca s-o pună la încercare. La Veneția, căutarea plăcerii era ridicată la rang de artă, alături de pictură, sculptură, poezie, teatru sau muzică. Fiecare îndrăgostit visa în taină să-l egaleze pe Tintoretto. Pe Mary o îmbăta acest desfrâu rafinat, care-i uluia simțurile.

Boldoni îi jura că nu mai văzuse o femeie atât de fierbinte și de iubitoare ca ea. Fierbinte era, firește. Iubitoare însă, cu siguranță, nu.

— Îmi place tovărășia ta, Maria. Îmi satisfaci toate pretențiile cu o bunăvoință mișcătoare, îi mărturisi într-o seară Boldoni, dezmierdându-i pielea mătăsoasă. Te doresc din zi în zi mai mult.

Mary nu-i răspunse. Trecuseră deja trei luni de când era amanta lui Boldoni, iar acesta încă nu se afișa cu ea. O primea discret, o iubea cu pasiune, dar n-o prezenta nimănui, îndepărtând-o de orice manifestare mondenă, chiar și atunci când Veneția era în carnaval. Această relație, în loc s-o apropie de Baletti, așa cum sperase, o ținea, dimpotrivă, la distanță de orice.

— Nu spui nimic, dulceață?

Mary oftă.

— Era vorba să mă înveți o mulțime de lucruri, se plânse ea. Iar eu fac totul, fiind dornică să învăț. Or, aud întruna vorbindu-se despre alte jocuri, mai... Cum să spun? făcu ea pe mironosița.

— Mai îndrăznețe?

Mary dădu din cap. Boldoni o cuprinse în brațe.

— E adevărat că am fost tentat să te inițiez.

— Atunci de ce n-ai făcut-o? Doar ți-am spus că marchizul Baletti mă atrage, mărturisi ea. Nu-l vedem niciodată.

Boldoni suspină, enervat.

— Baletti nu prea ia parte la aceste orgii. Nu-mi place gândul că-l dorești.

Mary se bosumflă.

— Și tu te duci adesea pe la alte doamne. M-am supărat eu vreodată din cauza asta? Niciodată.

— Le doresc, dar nu le iubesc.

— Ce să înțeleg?

Boldoni îi căută privirea.

— Că nu vreau să te pierd, Maria.

— Atunci dă-mi motive să te iubesc. Dacă nu dorești să mă iei cu tine în excesele tale senzuale, vorbește-mi despre cei care participă la ele. Vorbește-mi despre Veneția așa cum o vezi tu. Lasă-mă să gust lucrurile pe care mi le interzici.

— Foarte bine, draga mea. Despre cine vrei să-ți vorbesc?

— Despre doamnele venețiene, de exemplu. Care este cea mai frumoasă și cea mai râvnită?

— Signorina Scampi. E o contesă tânără, de o frumusețe rară. Pe cât de feciorelnică pare în timpul zilei, pe-atât de îndrăzneată și versată se arată noaptea.

— E la fel de frumoasă ca Emma de Mortefontaine? Întrebă Mary luând un aer cât putea de nevinovat.

Mâna care îi mângâia coapsa se opri, iar Boldoni spuse, visător:

— Nu. Nicio femeie nu e la fel de frumoasă ca ea. Frumoasă și perversă, adăugă el. Dar n-a mai fost la Veneția de foarte mult timp. De unde știi numele ei?

— Se pare că mulți patricieni o regretă. Mi-a povestit despre ea una dintre novice, mai demult.

— Și ce zicea novicea aceea? se miră Boldoni.

— Că, dacă Emma de Mortefontaine s-ar întoarce, niciun bărbat n-ar mai veni să ne vadă la mănăstire. Și că numai un diavol ar avea puterea să-i supună în felul acesta pe toți. Nici eu nu vreau să te pierd pe tine, minți Mary. Dacă s-ar întoarce, mi-ai spune?

Boldoni fu înduioșat.

— Ai afla-o și singură dacă ai vedea parloarele pustii. Deci asta era grija ta, Maria.

Ea dădu din cap. Boldoni o sărută cu tandrețe.

— Scumpa mea, iubita mea, nu te mai necăji din cauza acestei Emma. Are de luptat cu mulți demoni.

Mary îngheță, dar nu lăsă să se vadă nimic.

— Domnul Baletti a cedat și el farmecelor Emmei?

— Baletti? Într-un fel, da, însă ea n-a obținut ce dorea de la el.

— Și ce anume dorea?

— Maria, Maria! Ce curioasă ești!

— Așa mă placi, făcu ea, cu o privire arzătoare, adormindu-i posibilele bănuieli.

— Ai dreptate, mărturisi el, îmi place când ești curioasă și nerușinată. Dar nu știu exact despre ce era vorba. Emma de Mortefontaine nu dă nimic, niciodată. Se mulțumește să fângăduiască. Toți bărbații devin valetii ei.

— Dar tu?

— Eu, ce?

— Ești și tu valetul ei?

El o scrută cu privirea, dar Mary nu-și plecă ochii, învățase să trișeze. Ochii îi străluceau, dar nu de iubire și neliniște, așa cum credea el.

— Ai dreptate, Maria, meriți să guști din ceea ce te sperie. Te iubesc. Și, ca să ți-o dovedesc, am să-ți ofer Venetia. Venetia și toate excesele ei.

— Nu-ți ceream atât de mult, obiecta Mary, îngrijorată deodată de implicațiile vorbelor lui.

— Ai încredere în mine, murmură el. Vei avea parte de toate, pentru fericirea mea și a ta. Apoi, după ce te vei convinge că plăcerea dragostei nu este același lucru cu plăcerea de a iubi, vei fi a mea și nu te vei mai teme de nicio altă femeie.

Mary dădu din cap. Nu mai putea da înapoi. Îl lăsă s-o ia în brațe și se lăsă încă o dată în voia sărutărilor lui.

Clément Cork grăbi pasul spre locuința lui Baletti, ascunzându-și identitatea sub o pelerină largă de culoare închisă. Afacerile lui Boldoni și ale ambasadorului erau înfloritoare. Patru pirați se ocupau de aprovizionarea imperiului și înmânau banii obținuți din tranzacții omului lui Cork care-i recrutase, în fiecare lună, Cork lua banii și-i dădea personal ambasadorului, împreună cu raportul de activitate. Apoi îl lăsa să se bucure de agoniseală și se pierdea în oraș, străbătând prin străduțele întortocheate și pasajele secrete pe care le cunoștea ca nimeni altul, pentru a-l deruta pe vreun eventual urmăritor, și ajungând, în cele din urmă, la adevăratul lui stăpân și prieten.

Atmosfera era insuportabil de încărcată în acea zi de 24 noiembrie 1701. Fulgere demne de pana lui Dante sfâșiau norii deși de culoarea bronzului, abătându-se cu violență în toate direcțiile. Lui Cork nu-i plăceau deloc aceste semne. Ca și cum ar fi vrut să-i confirme temerile, o bubuitură înfricoșătoare cutremură Veneția. Aproape imediat după aceea, se zări lucirea unui incendiu. Fulgerul lovide o casă. În câteva minute, tot cartierul va fi în flăcări. Cork se rugă să izbucnească mai repede furtuna, pentru ca ploaia să stingă focul înainte de extinderea incendiului. Alte fulgere șfichiuiră palatele. Vântul puternic îi aruncă gluga pe spate. Clément simți pe obraz primele picături. Erau mari și dese, dar se bucură de ele. Dacă ploaia se înțețea și nu se oprea prea repede, incendiul ar fi putut fi stins. Zări în dreapta lui casa în care se refugiase Mary, cu câteva luni în urmă. Îi aparținea lui Baletti.

Ca multe alte case sinistre din Veneția, părănd abandonate, și aceasta era folosită ca adăpost și loc de adunare pentru prietenii sau cunoștințele întâmplătoare ale marchizului; Baletti nu dorea ca aceștia, care călătoreau prin lume răspândind ideile sale umaniste, să fie văzuți la el acasă. Cork avea întotdeauna la el cheile acestor locuințe. Hotărî să se adăpostească acolo; în aceeași clipă, un adevărat potop se abătu asupra orașului, clipocind în apele întunecate ale lagunei și udându-l learcă.

Când intră, găsi în hol, pe podea, o scrisoare. O ridică. Destinatarul era Mary Read. Ar fi putut cu ușurință să i-o transmită. Dar îl birui curiozitatea. Desfăcu fără să ezite plicul și o citi, uimit să vadă că expeditorul era Claude de Forbin. Era clar că Mary îl ținea la curent cu viața ei de la Veneția, din moment ce Forbin o sfătuia să fie prudentă față de „acel Cork”. Îi mai povestea despre isprăvile fiului ei, care se cățara pe catarge ca orice marinar, asigurând-o că, deși băiatul îi ducea dorul, își regăsise pofta de viață de când era la bordul *Perlei*.

Această scrisoare lămuria o parte din misterul care-l rodea atât de mult pe Clément Cork. Ultimele rânduri însă făcură să i se strângă inima: „Știu că vei găsi puterea și curajul să-ți vindeci suferința. Chiar dacă mâna care te-a îndoliat n-a fost a acestui Baletti, el e amestecat în toată povestea și merită

pedeapsa pe care i-ai făgăduit-o. Să știi că sunt alături de tine cu inima și cu gândul”.

De data asta, nu mai era nicio îndoială. Nu pe Boldoni, ci pe marchiz îl urmărea Mary la Veneția. Trebuia să-l informeze neîntârziat pe Baletti.

Îndată ce furtuna se potoli, Cork o luă către podul Rialto ca să ajungă la hotelul particular al lui Baletti.

— Ar fi trebuit să-ți spun mai demult, se scuză el, văzând că Baletti se încrunta la citirea scrisorii. Crezi că Mary Read a fost trimisă de Emma de Mortefontaine ca să-ți fure craniul de cristal?

Baletti își duse mâinile la spate și se apropie de fereastra cu vitralii. Era tulburat.

— Nu, nu cred. Dincolo de aceste rânduri se ascunde altceva. Nu este vorba despre lăcomia Emmei, ci despre ceva dureros, o durere stârnită de o faptă cumplită și josnică. O disperare atât de adâncă, încât o împinge pe femeia asta, pe care mi-ai zugrăvit-o ca pe o persoană închisă în ea și prudentă, să se poarte ca o târfă, numai ca să se poată apropia de mine. E nevoie de mult curaj pentru așa ceva. Ca și pentru răzbunare. Curaj sau inconștientă. Răzbunarea e îngrozitor de distrugătoare, Cork.

— Ce ai de gând să faci? întrebă acesta, nemulțumit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile și de faptul că Baletti intuise adevărul.

— S-o salvez, chiar dacă ea nu vrea, și să încerc să înțeleg motivul urii pe care-o nutrește față de mine.

— Nu e cam periculos, domnule?

Baletti se întoarse spre el, cu un surâs straniu.

— Ce înseamnă pericolul, atunci când ai în față un suflet chinuit, Clément? Ce fel de om aș fi dacă mi-aș întoarce privirea și nu aș face nimic? Nu-ți face griji. Am s-o smulg pe prietena ta din ghearele lui Boldoni. O să fie greu, fiindcă mi-a spus că e îndrăgostit de ea. Dar voi găsi eu un mijloc. Tu când îți încetezi activitatea?

— Furtuna asta prevestește că se strică vremea. Mă întorc în mai puțin de două săptămâni, când îmi pun nava la adăpost pentru iernat.

— Bine. Până atunci, fii prudent. Știi că mă bazez pe tine.

— Poți s-o faci, marchize.

Cork se retrase, liniștit acum în privința lui Mary, lăsându-l pe Baletti cu gândurile lui negre.

„*Cine ești tu, Mary Read? Oare ce ți-am făcut, de vrei să mă condamni cu orice preț?*” Aburul răsuflării lui zugrăvi un cap ca de maimuță pe vitraliul colorat. Baletti oftă și-l șterse cu un gest obosit.

Vizita lui Baletti nu-l miră pe Boldoni, care devenise unul dintre apropiații marchizului fiindcă așa-i ceruse Emma, făgăduindu-i tot felul de răsplăți în schimbul acestui serviciu.

— Dragă prietene, îl întâmpină el, îmbrățișându-l, iartă-mă că te-am cam neglijat de la un timp. Dar sunt tot mai bolnav de dragoste, și știi cum se întâmplă: cu cât încerci să te vindeci, cu atât mai mult înaintează boala.

— Nu trebuie să te scuzi, Giuseppe, protestă Baletti, luând loc pe scaunul oferit de gazdă. Mai ai vreo sticlă din vinul acela excelent de porto pe care ți-l trimite fratele tău?

— Cum să nu! Știe că m-aș supăra foc dacă m-ar lăsa să duc lipsă.

Și se grăbi să umple două pahare cu licoarea de nuanța ambrei.

Baletti luă paharul și-și muie buzele în el, apreciind calitatea băuturii.

— Categorie, e inegalabil!

— Sunt fericit că-ți place, răspunse Boldoni, instalându-se în fața lui, în salonașul unde, cu câteva ceasuri mai devreme, făcuse dragoste cu Mary.

— După ce-o să citești asta, n-o să mai fii atât de fericit, declară Baletti, întinzându-i o foaie de hârtie.

— Ce-i asta? Întrebă Boldoni luând-o.

Își aruncă ochii pe ea și păli. Privirea îi deveni de gheață. Vocea, la fel.

— Ce trebuie să înțeleg?

— Haide, dragul meu, răsese Baletti, sprijinindu-se comod de brațele fotoliului. Faci trafic de cincis ani, iar în ultimele câteva luni, într-un mod foarte neplăcut, folosindu-te de prietenia dintre noi ca să-ți protejezi interesele. Credeai că n-o să aflu? Ca să nu mai amintesc de scrisorile pe care i le trimiți Emmei de Mortefontaine, informând-o regulat cu privire la toate mișcările mele. Nu te osteni să negi, le-am interceptat.

— Fie, încuviință Boldoni. Atunci de ce mă denunți abia astăzi dogelui prin scrisoarea asta?

— Vrei să știi de ce? Întrebă marchizul, ridicându-se ca să se apropie de fereastra.

Asupra Veneției se lăsa noaptea. Aerul era călduț. Cântecul păsărilor începeau să se estompeze. Cu un oftat, Baletti se întoarse din nou spre vecinul lui.

— Ca să nu poți refuza propunerea pe care vreau să ți-o fac.

— Deci e vorba despre un șantaj, marchize?

— Nu-mi place cum sună acest termen, dar se potrivește.

— Ai tot ce-ți dorești. E oare posibil ca eu să am ceva care să-ți placă atât de mult, încât să te înjosești astfel? Tu, care îți împărți averea cu săracii? Tu, atât de îngăduitor față de oricine? Tu, pe care te credeam lipsit de slăbiciuni?

Baletti nu fu mirat că Boldoni descoperise o mică parte a secretului lui. O știa deja din scrisorile adresate de acesta Emmei.

— Nimeni nu e lipsit de slăbiciuni, Giuseppe. Nimeni. Dar ai dreptate. Mi-ai răpit ceva ce-mi doream. Am crezut că o să te plictisească la un moment dat, însă nu s-a întâmplat așa, mi-ai spus-o chiar tu cu gura ta.

— Maria! Înțelese imediat Boldoni.

Își încleștă degetele pe brațele fotoliului.

— De ce tocmai ea, marchize? Nu există femeie în Veneția care să nu se viseze în brațele tale. O faci ca să mă pedepsești pentru trădarea mea?

Baletti oftă. Nu-i plăcea deloc ceea ce făcea în clipa aceea. Boldoni era fățarnic, dar nu reprezenta niciun pericol.

— Nu sunt supărat pe tine, Giuseppe. Aș avea motive să fiu, desigur, dar nu-mi stă în fire. Nici nu vreau să-ți fac rău doar ca

să te văd suferind: dacă doream, aş fi făcut-o de mult. Adevărul este şi mai neplăcut. La fel ca tine, m-am îndrăgostit.

— Te-ai îndrăgostit de Maria? rânji Boldoni. Aveam dreptate s-o țin departe de tine. Instinctul nu mă înşelase.

— Îmi pare foarte rău, te rog să mă crezi. Dar n-am mai gustat de foarte mult timp acest sentiment şi nu mă pot hotărî să-l las să se piardă.

— Crezi că e o sclavă pe care să ți-o dau, pur şi simplu? Va respinge acest târg dezgustător. Mă iubeşte.

— Am s-o fac să-i treacă.

Boldoni se ridică. Luă sticla de porto şi-şi turnă încă un pahar. Mâna îi tremura de mânie şi frustrare. Dădu vinul peste cap.

— Şi dacă aş refuza?

— Scrisoarea va pleca, iar Veneţia va afla că tu şi prietenul tău, ambasadorul, faceţi trafic cu arme. Nu cred că asta va fi pe placul Marelui Consiliu. Veţi fi arestaţi, decăzuţi din drepturi şi aruncaţi în închisoare, după o judecată publică pe care o vei suporta greu, ca şi Maria, de altfel. Dar eu voi fi acolo şi o voi consola.

— Prin urmare, n-am de ales, scrâşni Boldoni.

— O să te vindeci. Ți s-a mai întâmplat. Mie însă, nu. În schimb, accept să uit tot ce am aflat. Crede-mă că îmi e la fel de greu să trec cu vederea trădarea ta pe cât mi-ar fi s-o pierd pe Maria în favoarea ta.

— Du-te dracului, Baletti! Fă-mi însă o favoare. Să nu afle că m-ai constrâns la asta.

— Voi face cum doreşti. Îți dau o săptămână ca să pui la cale jocul care o va îndepărta de tine. Am să te anunţ mâine cum trebuie să procedezi.

Baletti plecă; nu voia să-l îndurereze şi mai mult pe Boldoni. Ştia că durerea lui era sinceră.

— Bună seara, zise, ieşind din odaie ca să plece acasă. Boldoni nu-i răspunse. Luă sticla de porto şi o goli.

— În sfârşit, Maria! în sfârşit eşti aici, cu mine... şopti Baletti la urechea lui Mary.

Vocea lui avea un timbru special, pe care Mary l-ar fi recunoscut dintr-o mie.

— Am sperat asta de multe ori, marchize, răspuse ea, încântată să constate că Boldoni se hotărâse până la urmă să-i satisfacă acest capriciu.

— Foarte rău ai făcut, Mary Read, murmură Baletti.

Ea încremeni, simțind un sloi.

Se lăsase mascată și legată, așa cum dorise iubitul ei. Era goală. Stătea în picioare. Mâinile împreunate deasupra capului îi erau legate cu un șnur de mătase de un cârlig fixat în tavanul micului budoar din casa lui Boldoni. De când Mary îi ceruse s-o inițieze în jocurile senzuale ale Veneției, acesta o făcuse să le aprecieze.

La auzul numelui ei pronunțat de Baletti își dădu seama că, de data asta, greșise. O sudoare rece i se prelinse de-a lungul șirei spinării; senzația era la fel de excitantă ca și frica. Din instinct, își regăsi starea pe care o avea, pe vremuri, înainte de abordaje. Buzele marchizului întârziară în scobitura șalelor ei, apoi urcară încet până la ceafă, savurând gustul sărat. Apoi se întoarseră la urechea ei.

— Maria, simt că te temi de mine. Crezi că sunt un om crud. De ce?

— Poate că am motivele mele, răspuse ea, cu un nod în gât.

— Mi le spui și mie? întrebă el, lipindu-și trupul gol de spatele ei. Mary se înfioră din cap până în picioare la atingerea lui. În ciuda panicii și a certitudinii că omul acesta era dușmanul ei, nu putea nega dorința pe care i-o trezea. O fascina într-un fel ciudat. Poate sinucigaș. Inconștient. Tulburător.

— M-ai omorî dacă ți le-aș spune, mărturisi ea.

— Te înșeli, Maria. Nu vreau decât să te absolv.

Ea râse amar, în timp ce marchizul o mângâia cu vârful degetelor.

— Punem pariu, domnule?

— Prea târziu, șopti el. Jocurile sunt făcute.

— Ce înseamnă asta?

— Știi ce stratagemă folosea marele inchizitor spaniol Torquemada ca să alunge demonii din trupurile celor posedați?

În ciuda arsurii indecente a mângâierilor lui, spaima o făcu să se cutremure din nou.

Baletti se lipi și mai strâns de șalele ei. Mary, și mai tulburată, nu știa bine dacă-și dorea sa fugă sau să rămână locului.

Prinsă între aceste senzații contradictorii, îl lăsă să-i îndepărteze picioarele. Regretă însă imediat, dându-și seama că gleznele îi fuseseră încătușate. Cineva se grăbise s-o imobilizeze răstignită astfel. Boldoni, pesemne. Era limpede că era și el acolo. Timp de o clipă, uitase de prezența lui. Boldoni auzise totul. La gândul ăsta, se simți și mai prost.

Cu toate simțurile la pândă, surprinse mișcări în încăpere, zgomot înăbușit de pași, fotolii târâte pe podea. Înțelese că Baletti se desfăta urmărindu-i neliniștea, spaima, prelungind supliciul așteptării.

— Urzicile, îi murmură, în cele din urmă, la ureche. Nimic nu e mai bun decât ele ca să exorcizezi un suflet deprins cu desfrâul.

Mary simți ciupitura ușoară a frunzelor între coapse. Strânse dinții, stăpânită de dorința sălbatică, senzuală care o cuprindea.

— Peste câteva minute, mâncărimea va fi insuportabilă. Ai să-ți dorești să ai mâinile libere, ca s-o poți alina, dar n-o vei putea face. Te vei zvârcoli în fața tribunalului tău, pentru ca vreunul dintre jurați să-ți ierte păcatele. Dar nu va veni nimeni, căci au pariat o avere pe forța lor de a-ți rezista. Nu vei putea face nimic, decât să-ți evaluezi viciile. Ai vrut să te joci cu focul, Maria. A venit momentul să te arzi, sfârși marchizul, îndepărtându-se de ea.

— Pentru ce?

— Pentru că valorezi mai mult decât atât, știu asta. Oricine-ai fi.

— Ești și tu unul dintre ei? întrebă ea, începând deja să simtă chinurile despre care îi vorbise Baletti.

— Cine știe, Maria? Cine știe?

La un moment dat, femeia își pierdu stăpânirea de sine, renunțând la orice noțiune de bine sau rău, de orgoliu sau vanitate. Respirația sacadată a spectatorilor nevăzuți din jur o urmărea pe a ei. Gemetele lor se împleteau cu țipetele și insultele ei, într-o sarabandă înspăimântătoare în care nimic nu mai avea sens.

Mary n-ar fi putut spune cât timp trecuse. I se păruse o eternitate. Când în odaie se făcu liniște și înțelese că rămăsese

acolo singură și părăsită, începu să plângă. Imaginea lui Niklaus, răstignit și el, o izbi ca o lovitură de pumnal drept în inimă. Scoase un urlet de rușine și de disperare.

Fu dezlegată după multe ore, timp în care veninul se distilase de la sine. Din dorința cumplită ce o copleșise nu mai rămăsese decât o amintire. Era epuizată. Servitoarea care-i scoase masca de pe ochi o sprijini până la un fotoliu și o ajută să-și pună pe ea hainele de călugăriță.

— O să te conducă cineva, îi zise apoi, fără pic de compătimire în glas.

Mary dădu din cap și, învinsă, plecă.

Marchizul Baletti avea dreptate: primise exact ce merita.

9

A doua zi, maica superioara trimise o novice s-o cheme. Mary o urmă pe fată; și trupul, și sufletul o dureau de parc-ar fi fost bătută.

Își petrecuse noaptea în stare de veghe, plângând. Toată suferința adunată în ea se scursese încet prin acest șuvoi continuu, care o chinuia uneori cu imagini insuportabile.

Ceea ce se întâmplase n-avea niciun sens. Mary nu înțelegea regulile, legile. Dacă Baletti îi știa numele, desigur că aflase și motivul venirii ei la Veneția. Atunci care era rostul acestui joc? Ca s-o încerce? S-o umilească după bunul lui plac? Reușise. Dar asta nu explica nimic. Dacă Baletti voia într-adevăr ochiul de jad, așa cum crezuse ea, și de aceea se aliase cu Emma, ar fi putut profita de situație ca să afle de la ea unde ascunsese bijuteria. Nu-i pusese însă nicio întrebare. Cât despre Boldoni, probabil că-și dăduse seama că Mary și Baletti erau interesați unul de celalalt.

Dacă ar fi iubit-o atât de mult cum spunea, n-ar fi putut admite așa ceva. Lui Mary nu-i păsa dacă-l pierde. Dar n-ar fi vrut să-l rănească fără motiv. Ar fi trebuit să aibă un suflet negru ca al Emmei de Mortefontaine ca să-și bată joc de el. Lui Giuseppe îi datora faptul că-și regăsise bucuria de a trăi. Poate chiar prea multă, din moment ce-și pierduse măsura. Oricum, Boldoni nu merita să fie răsplătit printr-o trădare. Probabil că era jignit și furios. Mary se simțea vulnerabilă. Luptase pe numeroase fronturi, sfidase de nenumărate ori moartea fără să fie cu adevărat înspăimântată. Dar toate acestea o speriau. Nu înțelegea nimic din rafinementele amoroase care-i răvășeau sufletul și trupul. Nu cunoștea chinurile, rănilor, consecințele lor. Cu o spadă în mână putea înfrunța orice primejdie. Dar armele nu-i foloseau la nimic. Și nici ceea ce învățase pe când se afla la lady Read. Venise s-o încolțească pe Emma, crezând că experiența în materie de intrigi și dorința exacerbată de răzbunare îi erau de ajuns ca să învingă. Ce-i mai rămăsese după seara aceea? Sentimentul că i s-a luat totul. Până și

acestea. Iar misterul care-l înconjură pe Baletti era și mai profund. Mary se gândi la fiul ei, la scrisoarea lui Forbin, pe care o primise la mănăstire cu câteva zile în urmă. Forbin o anunța că avea ordin să supravegheze corăbiile imperiale din Adriatica, ceea ce însemna că se va afla mai aproape de ea. Pretindea că Junior e fericit pe navă. Amândoi o încurajau.

Mary zâmbi cu amărăciune trecând pragul biroului maicii superioare. În loc să se liniștească, se simțea distrusă.

— Marchizul Baletti a insistat să fii exclusă din acest așezământ, declară maica superioară fără nicio introducere, de îndată ce Mary închise ușa.

Încăperea era pe atât de austeră, pe cât erau de somptuoase parloarele; tonul vocii maicii superioare pe atât de rece, pe cât de prietenos era chipul ei. Numai contraste. Aparențe. Veneția era ca un șarpe de mare care-și pândește victimele, lăsându-le să joace pe burta lui ca să le poată înghiți mai ușor. În jocul acela de umbre, Baletti nu era decât un îmblânzitor de șerpi.

— Dar de ce a făcut-o?

— O să-ți spună personal; îți acordă astfel un mare privilegiu. Marchizul este un bărbat extrem de generos. Nu-l dezamăgi, fiica mea!

Deceționată, Mary schiță un surâs.

— Gondolierul lui te așteaptă, adăugă călugărița, însoțind-o până la ușă. Ia-ți lucrurile și du-te cu Dumnezeu, fiica mea. Cel de Sus va ști să te îndrume.

Lui Mary îi veni să-i răspundă că, date fiind lucrurile rușinoase care se petreceau în casa Lui, probabil că Cel de Sus avea un somn foarte agitat, dar se abținu. Ce-i putea reproșa acestei femei? Că o îndemnase să iubească? Ea însăși era aceea care exagerase. Acum însă se terminase. Baletti o lecuiseră. Iată că găsise un argument în favoarea lui. Iar acum, Mary va trebui să-l înfrunte, fiindcă și el dorea acest lucru la fel de mult ca ea.

— Acesta este apartamentul dumneavoastră, doamnă, spuse un valet stilat, deschizând o ușă.

Mary rămase cu gura căscată. Camera era luxoasă, împodobită cu pânze pictate de Michelangelo. Patul cu baldachin părea cioplit dintr-o singură bucată de abanos. Pe tăblia lui era

sculptată o scenă galantă. Draperiile așezate de o parte și de alta a ferestrelor largi îndulceau cu imprimeul lor discret lumina care pătrundea în valuri, inundând covorul persan, dușumeaua din lemn prețios, cuferele, dulapul și masa de toaletă cu oglindă prinsă într-o ramă de aur bătută cu rubine. Ca și restul locuinței lui Baletti, încăperea aceea o fascina prin somptuozitatea ei. Mary uită pentru o clipă de rana din sufletul ei.

— Îți place?

Nu-l auzise pe marchizul Baletti intrând, pierdută cum era în admirație pentru tot ce-o încuraja, cu toate că-și închipuise că nimic n-o mai putea impresiona.

Mary se întoarse spre el, cu inima bătându-i puternic, temându-se să nu-l vadă disprețuitor și triumfător. Dar nu descoperi în privirea lui decât o sclipire îngrijorată și protectoare.

— De ce îmi acorzi această onoare, marchize, după tot ce mi-ai spus și mi-ai făcut? Nu pricep. Ce vrei de la mine?

Baletti se apropie de ea. Un val subit și perfid de dorință o inundă, trezit de parfumul lui în care stăruia o undă de mosc. Respirația lui Mary se accelera.

— Nu e nimic de priceput, Maria. Sau poate preferi să-ți spun „Mary”?

— Cum dorești, răspuse ea, din ce în ce mai dezorientată.

Privirea lui Baletti era plină de blândețe. Blândețe și răbdare. Mary se întrebă dacă nu cumva se înșelase. Poate că el nu știa nimic în afară de numele ei adevărat. Clément Cork ar fi putut prea bine să i-l spună dacă, așa cum își închipuise ea, între ei doi exista o legătură. Baletti îi ridică ușor bărbia cu un deget și-i căuta privirea, care-l evita.

— Ți-am mai spus, Maria, că nu vreau decât să te absolv. Să te curăț de murdăria în care te-a târât Boldoni. De acum înainte îmi aparții mie și numai mie.

— Dar el? Nu s-a simțit rănit? Mă iubea.

— În cazul acesta înseamnă că părerea lui despre iubire nu seamănă deloc cu a mea. Fii liniștită. Se plictisește întotdeauna de orice. Și de dragoste, și de prietenie. N-ai fi făcut nici tu excepție. Îl regreti?

— Nu, spuse ea fără să ezite.

— Poți să pleci dacă vrei, dar asta m-ar întrista foarte mult. Să știi că ești liberă. Absolut liberă să te duci unde vrei, să te întorci, fără să trebuiască să-mi dai socoteală. Poți circula în voie prin tot palatul, îi poți cerceta toate ungherele, mai puțin o singură cameră, a cărei cheie se află la mine. Nimeni nu te va supraveghea, Maria. Nu-ți cer în schimb decât un lucru. Să nu mă trădezi niciodată. Pot să înțeleg și să iert orice, în afara de asta.

Se îndepărtă de ea și o salută curtenitor.

— Încă un lucru. Rămâi îmbrăcată în hainele astea, îmi plac. Dulapurile tale sunt pline cu astfel de rochii, ca să te poți schimba. Și nu mă provoca. Eu singur voi hotărî ziua și ora când voi face dragoste cu tine. Dacă asta se va întâmpla vreodată. Ai să observi că sunt altfel decât ceilalți bărbați. Sper că atunci vei avea destulă încredere în mine ca să-mi dezvălui secretele tale. Până atunci, ele îți aparțin și nu doresc să știu nimic.

— Îți mulțumesc, marchize.

— Încrederea este o floare rară, Maria. E nevoie de timp și de multă abnegație ca s-o găsești. Uneori, nu-i de ajuns o viață întreagă. Totuși, mă voi strădui să cuceresc încrederea ta. Poate că atunci n-o să te mai temi de mine.

Mary fu tulburată, însă nu rupse liniștea care se lăsase. Ce i-ar fi putut răspunde? Cu un surâs trist, Baletti continuă:

— Vei avea la dispoziție o camerista și un valet. Folosește-i cum crezi de cuviință. Cheltuiește cât vrei. Tot ce se află aici îți aparține. Absolut totul. Inclusiv timpul pe care vei accepta să mi-l dedici. O zi bună, sfârși el, înclinându-se, după care se retrase la fel de discret cum venise.

Mary rămase tăcută. Era descumpănită. Se lăsă să cadă pe un scaun. Misterul era tot mai de nepătruns. Nu și-l închipuise niciodată pe Baletti în lumina aceea. Până atunci, nu văzuse în parloarele mănăstirii decât un bărbat monden, ușuratic, amabil și inconsecvent, care nu o băga în seamă. Ce se petrecuse oare? Cu el. Cu ea. Nu mai dorea altceva decât să-l descopere. Nu numai din pricina acelei scrisori găsite la maestrul Dumas sau din cauza Emmei, ci doar pentru ea însăși. Ca să înțeleagă. Fiindcă purtarea marchizului părea lipsită de orice logică. Mary se gândi la enigma bătrânului maestru Dumas, la vecinii lui care

pretindeau că are legături cu diavolul. Nu era superstițioasă; cu toate acestea, trebuia să admită ca marchizul era la fel de uimitor și misterios ca și tatăl lui. Exercita asupra ei o putere care-o înspăimânta. Suspină și alungă aceste obsesii. Își atinsese țelul inițial. Baletti o instalase în casa lui și pretindea că era pe deplin liberă. Avea de gând să verifice dacă era chiar așa. Mai devreme sau mai târziu, urma să vină acolo și Emma. Atunci, poziția lui Mary avea să fie destul de puternică încât s-o înfrunte și să se răzbune. Între timp, unicul ei obiectiv trebuia să fie descoperirea legăturii dintre Emma și Baletti. Și să nu uite, când vor fi față-n față, că toți cei de aici purtau măști. Simți că prinde forțe noi.

Se ridică și privi pe fereastră grădina de la picioarele ei. În ciuda iernii mohorâte, îi puteai ghici simetria. Aflase de la Boldoni că marchizului îi plăceau florile albe.

Albul. Simbolul purității.

„Cine ești, de fapt, marchize Baletti? gândeai ea, când îl zări plimbându-se pe o alee mărginită de măslini. Și ce se ascunde în camera unde n-am voie să intru?”

Ca și cum i-ar fi ghicit nedumeririle, Baletti privi spre ea și-i făcu, zâmbind, semn cu capul. Mary îi răspunse în același fel, apoi se îndepărtă de fereastră.

„Oare ce este craniul acela de cristal? Vreun nume de cod, vreun obiect?” Alungă însă din minte întrebările acestea care-o obsedaseră neîncetat încă înainte de a se lăsa cucerită de destinul din Veneția.

Până la urmă, mai devreme sau mai târziu, va afla ea răspunsurile.

Giuseppe Boldoni suferea. Suferea și era furios. Jucase și pierduse. Măsura cu pașii în lung și-n lat grădina interioară a locuinței sale, în ciuda frigului tăios care domnea la sfârșitul lunii decembrie 1701, refuzând să recunoască faptul că încerca s-o zărească Mary la ferestrele lui Baletti. Le purta pică și lui, și ei.

Mary nu-l iubise. Se folosise de el ca să se apropie de Baletti. Ar fi trebuit să fie orb și surd ca să nu-și dea seama de asta. Totul fusese doar un joc. Un joc a cărui victimă fusese el. Fiindcă și Baletti îl mințise. Nu era îndrăgostit de Maria. Nu voise decât s-o aibă la cheremul lui pe această Mary Read. Maria nu negase

că ea era Mary Read. Acceptase să fie pedepsită, acceptase să-l părăsească și să se mute la călăul ei. Asta era o dovadă certă a faptului că, în pofida aparențelor, se înțelegeau bine. Dar Boldoni nu înțelegea în ruptul capului din ce motiv. Ce se ascundea în spatele acestei istorii?

Prin fața ochilor îi trecu o clipă chipul Emmei de Mortefontaine. Maria pomenise de ea. Un val de mânie îl făcu să simtă picături mari de sudoare șiroindu-i pe spate. Nu cumva asta era legătura? Nu cumva Mary era doar o spioană trimisa de Emma? Poate că aceasta din urmă voia să testeze fidelitatea valetului ei.

Simți că turbează. Nimeni n-o să-și bată joc de Giuseppe Boldoni fără să fie apoi pedepsit! Degeaba se lăuda Baletti că știe tot, Boldoni avea mijloacele lui de a trimite scrisori care să nu poată fi interceptate. Intră cu pași hotărâți în casă, urcă scara, intră în cabinetul lui și se așează la birou. Cu mâna tremurând, înmuie pana în călimară.

— Și acum, Emma de Mortefontaine, scrâșni el, valetul tău îți va spune ce părere are despre toate astea!

Mary își petrecu restul zilei vizitându-și noul domeniu. Credea că n-o să-i ia decât vreo câteva minute, dar orele trecură fără ca ea să-și dea măcar seama.

Locuința era imensă, având diverse saloane - de recepție, de lectură, de muzică. În fiecare erau mobile, vase și bibelouri din opal, din fildeș, din comalină, din lemn de esențe rare, obiecte împodobite cu pietre prețioase sau din cristal șlefuit. Sublime în atmosfera pe care-o creau, fermecătoare în detaliile lor. Tablouri cu scene galante, peisaje venețiene, naturi moarte, portrete. Privirile lui Mary se pierdeau printre toate acestea, atrase când de detaliile unei scene de luptă, când de gingășia unui voal. Era din ce în ce mai încântată. Scaunele și sofalele, pendulele și mesele, birourile și călimările, cuferele și dulapurile - toate erau o desfătare pentru ochi. Mary nu mai văzuse niciodată atâtea bogății la un loc, nici măcar la curtea regelui Jacob. Ansamblul era fără cusur și atât de echilibrat încât însenina sufletul. Pretutindeni plutea o mireasmă de coajă de portocală și de lemn parfumat, foarte diferită de mirosul de ceară de parchet al caselor obișnuite. Cât despre numeroasele cărți aflate acolo,

Mary remarcă frumusețea ilustrațiilor, a caracterelor tipografice și a legăturii volumelor. Sofocle și Aristotel se învecinau cu Corneille, Racine și Moliere, Rabelais stătea lângă Erasmus, și Paracelsus lângă Shakespeare. Pe o etajeră, o lucrare anatomică își expunea planșele amănunțite; pe alta se afla un bestiar mitologic ilustrat artistic; pe a treia, un vas cu boboci de trandafir abia deschiși.

Când veni ora cinei, nu reușise încă să termine de explorat tot parterul.

— Mi s-a părut că multe dintre statuete sunt foarte vechi, remarcă Mary în timpul mesei.

Nu-l mai revăzuse deloc pe marchiz în cursul zilei.

— Ai dreptate. Unele provin din Persia, altele din China sau din Asia. Îți vor trebui câteva zile, dacă nu chiar câteva săptămâni, ca să descoperi toate comorile aflate în acest palat. Familia mea a avut nevoie de două secole ca să le adune, iar eu voi petrece, probabil, tot atâta vreme ca să le admir și să mă bucur în voie de ele.

Mary zâmbi ironic.

— Doar dacă ai fi din neamul zeilor ai putea ajunge la o asemenea vârstă.

— Există unele adevăruri care depășesc înțelegerea oamenilor.

— Adevărul este, marchize, că suntem cu toții muritori, oricare ne-ar fi soarta, afirmă ea, refuzând să se gândească la maestrul Dumas și la longevitatea uimitoare a acestuia.

— Ești liberă să crezi asta, Maria. Deocamdată.

— Ascunzi oare nemurirea în odaia aceea unde n-am voie să intru? întrebă ea.

— Poate că da. Ai găsit-o?

— Am dat de o ușă încuiată, presupun că aceea este. Ar fi de ajuns un singur bibelou dintre cele de aici ca să-l îmbogățească pe orice hoț. Pari să fii incredibil de bogat. Ceea ce ascunzi să fie oare și mai prețios decât toate acestea?

Privirea lui deveni tristă.

— Nu ascund nimic, dragă prietenă. Pur și simplu te țin departe de singurul lucru pe care ar fi prea periculos să-l privești sau să-l atingi.

— Să fim serioși! Întreții misterul numai ca să mă faci curioasă, îl stârni ea, vrând să-l facă să se dea de gol.

— Rămâi departe de ușa aceea, Maria. Sper că în curând îți voi dezvălui ceea ce știi despre lucrul aflat acolo. Acum însă e prea devreme.

— Nu-mi plac chinurile lui Tantal, mărturisi ea, privindu-l drept în ochii negri.

— Ba eu cred că da, altfel ai fi rămas la mănăstire în loc să te muți aici!

Mary simți din nou o arsură în josul pântecelui și regretă că l-a provocat pe marchiz.

10

Tenul marcat de cuperoză al domnului Hennequin de Charmont se înroși tot de ciudă.

— E foarte neplăcută povestea asta, dragul meu. Și zici că Baletti ar avea dovezi ale vinovăției noastre?

— Chiar a doua zi după acea discuție penibilă i-am cerut să mi le arate.

— Firește, aprobă ambasadorul, care adăugă imediat: O să-ți treacă. Deși trebuie să recunosc faptul că Maria ta...

Privirea cruntă a lui Boldoni îl făcu să lase fraza în aer.

— Baletti chiar are lista tuturor activităților noastre, precum și a sumelor pe care le-am dobândit în urma lor.

— Nu este suficient ca să ne acuze. I-ar mai trebui și mărturia lui Cork.

— Să-l eliminăm, sugeră Boldoni.

— Nu încă. Atâta timp cât eliminarea lui nu devine neapărat necesară, prefer să ne apere în continuare interesele. Vom avea timp să acționăm dacă Baletti revine asupra promisiunii pe care și-a făcut-o.

— Cum dorești. Încă un lucru: îți aduci aminte de Emma de Mortefontaine?

Ambasadorul oftă din rărunchi.

— Cum aș putea s-o uit? E cea mai frumoasă femeie pe care mi-a fost dat s-o întâlnesc vreodată.

— Marchize, marchize, se topeau ele de încântare, ești singurul om care ne înțelege!

Ar fi putut profita de acest avantaj ca să se bucure de oricâte amante ar fi vrut; cu toate acestea, se ferea de orice gest, de orice frază care le-ar fi putut lega de el. La fel proceda și față de Mary. Când privirile li se întâlneau, erau încărcate de aceeași tulburare, de aceeași atracție, dar niciunul dintre ei nu cuteza să se lase în voia sentimentelor și să renunțe la neîncrederea care-i stăpânea. Preferau să pălăvrăgească despre toate și despre nimic.

Mary își ținea cu greu în frâu dorința de a forța ușa care-i era interzisă. Se mulțumea să zăbovească în dreptul ei, așteptând o clipă de curaj, care nu venea. De câte ori era pe punctul de a forța încuietoarea, își amintea unda aceea de suferință care se așternuse pe chipul lui Baletti atunci când îi ceruse să nu-l trădeze. Avea o mie de motive s-o facă. Dar totul în ea se împotriva.

La doar câteva zile de la venirea în casa lui Baletti, se pierduse prin Veneția, ca să verifice spusele gazdei în privința pretensei libertăți de care urma să se bucure. Repetase de mai multe ori experiența. Baletti n-o mințise. Nimeni n-o urmărea. Marchizul n-o întreba niciodată cum își petrece zilele, povestindu-i în schimb ce făcea el. Părea absorbit de ocupația lui de armator, căreia îi consacra mult timp. Mary voia să verifice dacă era chiar așa. Pentru asta, profitând de încrederea pe care i-o acorda el, se duse să-și ia straiile bărbătești de unde le ascunsese.

Fu însă decepționată. Cu excepția spadei, care, deși ruginise, era recuperabilă, toate celelalte lucruri prinseseră mucegai din cauza umidității din aerul Veneției. Se dusese imediat la bancherul ei, să-și ia banii, și folosisse o parte din ei ca să-și cumpere de la un armurier un pistol, iar de la un croitor o livrea de valet. O pelerină de culoare închisă o făcea de nerecunoscut. Le pusese pe toate în dulapul din camera ei, împreună cu ochiul de jad pe care nu putea risca să-l poarte la gât. Deși faptul că avea din nou arme o îmbărbăta, și-și tot lustruia sabia, ceva se schimbase în ea. Cum și de ce, n-ar fi putut spune.

Dorea în continuare să se răzbune pe Emma. Mai mult decât oricând. Baletti însă nu semăna cu Emma.

Descoperea în el o ființă diferită de ceilalți oameni, din zi în zi mai fascinantă. Picta minunat, compunea barcarole, cânta divin la clavecin, la mandolină și la vioară, avea cunoștințe uluitoare în diverse domenii: botanică, geografie, istorie, politică, alchimie, astrologie, literatură... Nu exista întrebare al cărei răspuns să nu-l cunoască, înfrumusețându-l cu anecdote savuroase.

Avea un deosebit talent de povestitor, împănându-și povestirile cu detalii personale, de parcă le-ar fi trăit chiar el, fie

că se petreceau pe timpul lui Alexandru cel Mare, fie se întâmplaseră cu o săptămână în urmă. Celor care se mirau de asta, le răspundea: „*E ușor să povestești lucrurile care ți-au rămas în amintire!*”

Până și Mary ajungea uneori să se întrebe dacă nu cumva nemurirea avea vreun rol în această memorie uimitoare. Dar, ca toți venețienii, își spunea până la urmă că asta ar fi imposibil.

Căci se simțea din ce în ce mai bine în tovărășia lui. Nu-l regreta pe Boldoni, cu care se întâlнисeră de câteva ori la serate. Când îl salutaseră, acesta le întorsese cu dispreț spatele, afișându-se cu noua lui iubita.

— Nu te necăji draga mea, o sfătuisese Baletti. Boldoni este orgolios, ca majoritatea bărbaților. O să-i treacă. Amorul propriu rănit doare multă vreme, dar, până la urmă, se vindecă.

Mary îi dăduse dreptate, deși își spunea că Emma făcea excepție de la această regulă. Baletti o învăța o sumedenie de lucruri, o obliga să reflecteze la sensul faptelor și al evenimentelor.

Pe măsură ce treceau săptămânile, Mary se întreba tot mai des cum de se asociase Baletti cu Emma de Mortefontaine. Era din ce în ce mai sceptică.

În ziua de 26 ianuarie 1702, Mary deschise febril plicul pe care-l găsisese în casa părăsită. Trecea pe acolo în fiecare săptămână, în speranța că va găsi scrisori de la Forbin, dar și cu dorința de a-l revedea pe Cork. Se mulțumi cu bucuria de a fi primit vești, observând cu regret că în vatră cenușa era rece, iar păianjenii începuseră să-și țeară pânzele.

Se apropie de o fereastră cu obloanele scoase din țâțâni, prin care intra suficientă lumină ca să-și poată citi scrisoarea. O parcurse cu nerăbdare.

„Draga mea Mary, scria Forbin, am ancorat la Brindisi, unde tocmai am sosit. Iată-mă din nou aproape de tine. Atât de aproape, încât tare aș avea chef să vin la Veneția, mai ales că nu-mi place deloc gândul că locuiești la marchizul acela. Intențiile lui nu pot fi altfel decât dubioase, iar tu nu trebuie să uiți motivele care te-au adus la Veneția.”

Mary știa să citească printre rânduri. Precis că arătase prea mult interes față de Baletti în scrisoarea pe care le-o trimisese. Era clar ca Forbin era gelos. La fel de evident era și faptul că rivalitatea dintre el și Corneille reapăruse. Mary îi cerea adesea căpitanului vești despre Corneille, dar Forbin nici nu se gândea să-i dea ascultare. Îi vorbea pe larg despre *Perla*, despre Junior, despre el însuși, și sfârșea totdeauna cu un „salutari de la Corneille” care era, cu siguranță, departe de a reflecta realitatea.

Continuă să citească, zâmbind.

„Junior a crescut și, nu exagerez, arată de parc-ar avea de două ori vârsta lui. M-a asigurat că Niklaus era un adevărat uriaș, și, când văd ce repede crește, mai că-mi vine să-l cred. Vorbește puțin despre tatăl lui, ca și despre Ann, și e șmecher, vesel și descurcăreț. Nu trece zi în care să nu mulțumesc prieteniei noastre că mi-a îngăduit să-l am alături de mine.

Eu, care nu m-am văzut niciodată în postura de tată, trebuie să recunosc cinstit că de un an de când mă tot împiedic de el, ca de o ghiulea pe care mă temeam să nu trebuiască să o târăsc după mine, mi-a oferit mai multe bucurii decât am avut până acum în toți anii cât am fost navigator. N-am pretenția să-i iau locul lui Niklaus în inima fiului tău, el însă ține locul copilului pe care nu-l voi avea niciodată.”

Mary își ridică din nou privirea, revăzând în minte chipul flamandului ei. Junior îi va semăna întru totul, cu siguranță. Defunctul ei soț îi lipsea mai puțin, cu toate că uneori încă se trezea brusc din somn și pipăia așternutul, în căutarea lui. Rana nu se închisese, dar o durea tot mai rar. Suspină. Nu era greu de ghicit ce-i ascundea Forbin, care nu-și dorea altceva decât s-o păstreze alături de el. Mary ar fi trebuit să se bucure. Cât de mult și-o dorise pe vremuri! Bănuia că el era gata să facă orice pentru a o recâștiga și, mai ales, pentru a-l îndepărta pe Corneille. Cu toate că Mary încercase să-i dea de înțeles lui Forbin că avea alte planuri, ca să nu înrăutățească relațiile dintre cei doi, era sigură că și Corneille încercase să-i scrie, însă

Forbin îi reținuse scrisorile. După ce totul se va sfârși, iar ea se va întoarce să-l ia pe Junior, vor discuta toți trei și vor lămuri situația.

Mary continuă să citească.

„Am fost nevoit să-mi las nava la Toulon, fiindcă suferise multe avarii în timpul unei furtuni. Ar fi trebuit să-ți vorbesc despre evenimentul acesta, să-ți spun că am lăsat acolo câțiva oameni, dar te-ai fi îngrijorat, poate, din cauza fiului tău, iar el a insistat să nu-ți scriu că și-a scrântit mâna. E curajos și tenace. Peste câțiva ani va deveni, fără exagerare, cel mai bun gabier pe care l-am avut vreodată.”

Mary dădu din cap. Ceea ce gândea ea se confirma mereu...

„Astfel că acum navigăm pe Galateea, un vas cu 26 de tunuri, mare și dificil de dirijat. Cred că Perla mă făcuse să capăt niște năravuri de prinț și abia aștept s-o recapăt, de îndată ce va fi reparată. Pentru moment, n-am alte îndatoriri decât să controlez navele. Junior e în siguranță. Ai grijă să fii și tu în siguranță. Cu riscul de a mă repeta, îți recomand să fii prudentă cu Baletti. Italienii promet multe, dar nu se țin niciodată de cuvânt. Mai devreme sau mai târziu, adevărata lui fire va ieși la iveală și o să te feliciți că n-ai cedat.

În sfârșit, Junior și cu mine te sărutăm, iar Corneille...”

Mary împături scrisoarea și o strecură sub haina de valet, în dreptul inimii. Ieși din casă și se ascunse într-un intrând al unui zid pe lângă care trecea Baletti în drum spre port. Era a treia zi când îi pierdea urma în dreptul unei case cu fațada la fel de ponosită ca fațada clădirii din care ieșise ea. Baletti intra acolo și nu mai ieșea până seara. Prin obloane nu răzbătea niciun fir de lumină. De data asta însă, Mary era hotărâtă să-și astâmpere curiozitatea.

La fel ca în ziua precedentă, îl văzu strecurându-se în grădină, descuind ușa și intrând. Mary se asigurase din timp că poate pătrunde în pivniță, așa că sări sprintenă înăuntru, de îndată ce

Baletti fu în casă. Mary nu trebui să aștepte prea mult ca să-și dea seama că presupunerile ei erau întemeiate.

Ținând un sfeșnic în mână, marchizul coborî scările, și intră în sala boltită și umedă în care se afla Mary, care se ascunse repede. În cizme îi mustea apa verzuie și murdară, dar nici nu se clinti. Baletti n-avea cum să intuiască prezența ei. Era ascunsă și de întuneric, și de butoiul masiv și urât mirositor în spatele căruia se pitise. Baletti manevra un mecanism situat pe peretele din fața ascunzătorii ei, făcând ca întregul zid să pivoteze. Mary îl văzu intrând în coridorul acela secret și luând de acolo niște haine asemănătoare cu veșmintele pe care le purtau oamenii săraci din Veneția. La numai câțiva pași de ea, Baletti se dezbracă și-și puse hainele acelea, își acoperi fața cu o mască, apoi intră din nou în pasaj.

Tulburată la vederea goliciunii lui aproape totale, ca și de toată mascarada aceasta ciudată, Mary așteaptă câteva secunde, apoi se strecură la rândul ei în pasajul pe care Baletti nu se mai ostenise să-l închidă în urma lui. Tunelul subteran era întunecos, îngust și mirosea puternic a mucegai. Mary urmări lumina sfeșnicului din fața ei, potrivindu-și pașii după ai lui Baletti, ca să nu-și dezvăluie prezența.

După un timp, se trezi în altă pivniță, într-un totu asemănătoare cu cea din care porniseră, și ieși dintr-o casă la fel de dărăpănată, nu departe de arsenal.

În pragul unui vechi antrepozit dezafectat recunoscu o siluetă familiară și se apropie ca să verifice dacă nu se înșela. Baletti se duse direct la Clément Cork și-i făcu semn cu capul. Acesta se dădu imediat la o parte, lăsându-l să treacă. Complicitatea lor o făcu pe Mary să se simtă mai ușurată. Măcar deslușise o parte a enigmei. Ceea ce urmă însă o lăsă cu gura căscată. Intră și ea în clădire, unde mai erau și alți oameni, ținând capul în jos și trăgându-și pălăria pe ochi ca să nu fie identificată. La îndemnul lui Cork, cei vreo cincizeci de zdrențăroși dinăuntru se așezară jos, chiar pe podeaua care fusese măturată. Baletti se urcă pe o ladă.

— Aici va fi casa voastră, declară, cu vocea lui profunda. Până la sfârșitul iernii veți avea adăpost, hrană, apă și mâncare. Nu va trebui nici să furați, nici să cerșiți. Cork se va îngriji de toate.

— Omu' ăsta nu minte, întări unul dintre cei prezenți spusele lui Baletti. Anu' trecut m-a lecuit de vărsat.

— Îmi aduc aminte de tine. Soția ta era însărcinată atunci; ce-a născut, băiat sau fată?

Bărbatul ridică în brațe un băiețel pîrpiriu și i-l arătă.

— Mi-am pierdut slujba, iar nevastă-mea a murit acum două săptămâni. Oricine-ai fi, ajută-mă, dacă mi-ai salvat viața!

— O să capeți tot ce-ți trebuie, prietene, până când o să te pui din nou pe picioare. Totuși, să știi că nu din milă sunteți ajutați. Cork v-a ales pentru că aveți voința să luptați ca să ieșiți din sărăcie. Cei care în loc să se zbată se lasă duși de val,ucid și violează mai mult din plăcere decât de nevoie, nu sunt bineveniți aici. Dacă vreunul dintre voi își trădează jurământul de a păstra acest secret, va fi pedepsit fără milă. Cork și oamenii lui vă vor învăța ce trebuie să faceți ca să vă apărați de epidemii și să scăpați de necazurile care vă copleșesc. Să-i ascultați.

— Și după aia? întrebă o femeie. După ce se termină iarna?

Baletti zâmbi.

— Până atunci o să știi să citești și să scrii cât de cât, vei învăța să-ți ocrotești copiii și să le asiguri existența. Vei avea o slujbă ca să-i poți întreține și o rezervă de bani, să-i folosești în caz de nevoie.

— Fii binecuvântat! exclamă femeia.

— Nu binecuvânta decât cerul, răspuse Baletti, și curajul cu care înfrunți fiecare zi. Sărăcia e o boală care poate fi vindecată. Te-ai născut ca o ființă demnă, femeie, înalță-ți fruntea și acceptă sfidarea pe care ți-a aruncat-o viața. Eu nu vă ofer decât învățăminte. E treaba fiecăruia dintre voi să le folosească așa cum trebuie.

— Dar soarta n-o pui la socoteală? întrebă altă femeie.

— Și ghinionul? adăugă altcineva.

— Luptați-vă cu ele. Luptați-vă, în loc să vă resemnați.

— Tu ești bogat, îți convine să vorbești, râse ironic un altul.

Mulțimea începu să murmure. Baletti nu se sinchisi.

— Ce știi tu despre mine? Nu-mi poți vedea decât masca și veșmintele peticite. Oare sunt un stăpân sau un simplu slujitor? Sunt chipeș sau desfigurat? Cine sunt eu, de fapt? Și ce drum al crucii am străbătut înainte de a veni astăzi la această tribună?

Aș putea răspunde tuturor acestor întrebări, dar acesta e oare lucrul cel mai important? Dacă nu v-aș cunoaște suferințele, aș dori eu oare să vi le alin? Dacă n-aș ști care sunt temerile voastre, credeți că aș îndrăzni să vă cer să le acceptați? Dacă nu m-aș teme de rău, aș veni oare să vă salvez de el? Nu, prieteni. Suntem egali în fața slăbiciunilor noastre și singuri, adesea prea singuri ca să cutezăm să le înfruntăm. Numai fraternitatea vă poate reda libertatea și egalitatea în această lume. Iată de ce vin la voi ca un frate. Nu ca un bogătaș, nu ca un creștin. Doar ca un om. Pentru că poți realiza orice dacă-ți oferi singur mijloacele s-o faci, dacă începe să-ți placă ideea că o poți face.

Baletti sări jos de pe estrada lui și-și desfăcu larg brațele. Vocea îi vibra de convingere și de altruism. O tăcere adâncă luase locul murmurului. Și Mary era subjugată de charisma lui, la fel ca toți ceilalți.

— Înaintea voastră au mai fost și alții care m-au auzit, m-au înțeles și m-au ascultat. Nu aștept nimic în schimb. Fac ceea ce trebuie să fac. Fiecare dintre voi, în felul lui și cu mijloacele de care dispune, poate deveni cheia de boltă a unui întreg edificiu. Credeți-mă! Veți pleca de aici mai puternici și cu sufletele înălțate. Credeți-mă, și voi fi mulțumit.

Baletti își împreună mâinile și-i salută, apoi se îndepărtă așa cum venise, înconjurat de o tăcere religioasă, în semn de respect.

Neputând să-l urmărească fără să se dea de gol, Mary mai zăbovi printre ceilalți până când putu să iasă neobservată. N-o mai luă prin subterană ca să ajungă la Rialto. Simțea nevoia să se plimbe puțin ca să-și pună ordine în gânduri. Apoi trebui să ia o gondolă și ajunse în fața somptuoasei reședințe a marchizului Baletti mult după ora cinei. Noaptea era senină și rece, dar Mary simțea că arde. Își scosese straietele bărbătești, luându-și din nou înfățișarea Mariei Contini. Mary Read însă era răvășită.

Baletti nu-i făcu niciun reproș.

— Sunt fericit să văd că nu ți s-a întâmplat nimic rău, îi spuse el. Te-am așteptat cu masa.

— Nu trebuia, marchize.

— Nu aveam nimic de făcut mai important decât asta, Maria, o asigură el, surâzând.

Mary îi aruncă o privire plină de blândețe.

— Minți, marchize. Dar minciuna asta îmi place. Nespus de mult.

Privirile li se întâlniră pentru o clipă, iar inima lui Mary începu să bată mai tare și mai repede. De data asta nu încercă să reprime dorința care o subjugă, lăsând-o să-i aprindă privirea, și crezu în momentul acela că și Baletti se va lăsa în voia dorinței lui. El se mulțumi însă să-i ia mâna și să i-o sărute cu tristețe.

— Nu vreau să am secrete față de tine, Maria. Hai să cinăm, bine?

Ea dădu aprobator din cap, simțind și frustrare, și speranță. Se așeză la masă și, după ce fu adus primul fel, îi mărturisi:

— Te-am urmărit astăzi.

Baletti ridică spre ea o privire plină de recunoștință și spuse simplu:

— Știu.

Mary rămase fără grai. Baletti îi zâmbi.

— Am avut de ieri sentimentul că sunt urmărit. Fii liniștită, Maria, nu m-am supărat pe tine. Dacă n-aș fi sperat că vei fi curioasă, aș fi închis la loc pasajul subteran. Sau, și mai bine, aș fi luat-o pe alt drum, ca să te rătăcești. Nu sunt cel care pretind că aș fi, dar în lumea asta nu te poți arăta așa cum ești.

— E adevărat, zise ea. După cum spuneai, încrederea se câștigă cu greu.

— Nu mă grăbesc. Sper ca într-o zi să fiu demn de încrederea ta. Întreabă-mă orice dorești, fiindcă, repet, n-am nimic de ascuns față de tine.

— În afară de camera aceea închisă.

— O să vină și vremea ei. Ți-am făgăduit, iar eu îmi țin întotdeauna promisiunile.

— Când?

— Când vei înceta să te mai îndoiești de mine. Când mă vei iubi.

— Și dacă asta n-o să se întâmple niciodată?

— Atunci nimic n-ar mai avea sens, dar nici nu vreau să mă gândesc la o asemenea posibilitate, răspuse el.

— Ce se ascunde în spatele acestui „nimic”, marchize?

— Viața, dragostea, speranța. Renașterea. Dar hai să schimbăm subiectul, vrei? Înțeleg să-ți vorbesc despre ceea ce sunt acum, nu despre rănilile mele, nu despre ceea ce am fost.

— Iată deci încă un mister.

— Atâta timp cât vei dori să-l dezlegi, vei rămâne aici. Vezi, Maria, totul este iluzie. M-ai văzut generos, acum mă arăt egoist. Ne dedublăm în permanență. Și, în mod paradoxal, în această dualitate suntem stăpâni pe noi.

— Dar Cork? El ți-a vorbit despre Mary Read, nu-i așa?

— Într-adevăr. Te-a remarcat când ai sosit la Veneția, mirat să ghicească o femeie sub hainele acelea de bărbat. Ar fi trebuit să te îndrume către adăpostul pe care l-ai văzut azi, dar a preferat să te păstreze numai pentru el, sperând că-ți va câștiga încrederea. Ținea la tine și m-a rugat să te scot din ghearele lui Boldoni, care te ducea la pierzanie.

— De ce?

— Să zicem că nici Giuseppe Boldoni nu este cel care se pretinde a fi. Rămânând alături de el, mai devreme sau mai târziu ai fi fost în pericol.

— Acesta a fost singurul motiv?

Privirea lui Baletti se aprinse.

— Nu, recunosc el. M-ai cucerit, Maria.

— Atunci de ce nu vrei să te apropii de mine? Doar m-ai supus unei încercări atât de crude și de senzuale...

— Ți-am spus că nu sunt ca alți bărbați. Dacă tu ai nevoie de timp ca să îndrăznești să-mi dezvălui secretele tale, acordă-mi și mie timp destul ca lucrurile să se așeze de la sine.

Mary nu răspunse. Baletti avea dreptate. Dualitatea sufletului ducea la singurătate. Marchizul o zguduise. Dar asta era oare de ajuns ca să i se poată încredința, dezvăluindu-i totul? Nu cumva alături de Dumnezeu se așinea și diavolul? „*N-am altă soluție decât să colaborez cu ea*”, îi scrisese Baletti maestrului Dumas vorbind despre Emma, pe care o considera diabolică. Mary citea și recitea în fiecare seară scrisoarea aceea, ca să nu se lase învinsă de blândețea și de delicatețea marchizului. Îi era prieten sau dușman? Încă nu știa. Iar această nesiguranță îi sfâșia inima. Se închise în tăcere.

Baletti vorbi din nou.

— Multe dintre corăbiile mele trec pe la Brindisi. Dacă vrei, te-ar putea duce acolo.

Mary păli și înghiți în sec.

— Ce trebuie să înțeleg?

— Nimic, Maria, îi răspuse Baletti cu un surâs plin de tristețe. Vreau doar să știi că ești liberă să pleci sau să rămâi. Clădirea în care v-ați adăpostit tu și Cork e a mea. Am trecut nu de mult pe acolo și am descoperit că domnul de Forbin îți trimite scrisori la această adresă. Nu mă interesează motivul, din moment ce n-ai crezut de cuviință să-mi vorbești despre asta.

— Atunci de ce mi-ai dezvăluit că știai? întrebă ea, în defensiva.

El se ridică și se înclină în fața ei.

— Ți-am spus. Pentru că nu mai vreau să-ți ascund nimic. Acum, te rog să mă scuzi. Sunt foarte obosit în seara asta.

Mary dădu din cap și îl privi depărtându-se, cu umerii aduși, el, a cărui ținută era de obicei atât de dreaptă și de mândră. Plecă și ea pe urmele lui, urcând scara care ducea la apartamentul ei. Se simțea la fel de istovită. De pe palier îl văzu pe Baletti închizând după el ușa camerei interzise. O luă pe coridor și se opri în fața ușii, ezitând între dorința de a mărturisi totul și cea de a tăcea, între atracția pe care-o simțea față de el și dorința de a-l respinge; între ispita de a da buzna înăuntru și cea de a se îndepărta. Își încordă auzul, apoi se răsuci pe călcâie și plecă. Ar fi putut jura ca-l auzise pe Baletti plângând înăuntru. Dar, cu siguranță, se înșela. Nici Dumnezeu, nici diavolul nu plâng niciodată.

11

Forbin era cât se poate de prost dispus când îi restituî actele venețianului pe care-l acostase.

— Și, bineînțeles, n-ai întâlnit în drum niciun vas de-al imperiului, scrâșni el.

— Niciunul, domnule, îi răspunse venețianul, cu un aer atât de sfidător, încât lui Forbin îi veni să-l treacă prin ascuțișul spadei.

— Pesemne că nici pe căpitanul Cork nu-l cunoști, așa-i?

— Pe piratul acela? Să mă ferească Dumnezeu să-i ies în cale, își făcu omul cruce.

Furia lui Forbin spori. Se stăpâni, totuși. Celălalt își bătea joc de el, se vedea asta după privirea și expresia lui. Căpitanul turba de mânie că nu-l poate face să-și înghită vorbele. Așa încât se mulțumi să mârâie:

— Bine, poți pleca.

Venețianul își scoase pălăria cu panaș și-l salută cu o plecăciune ironică. Apoi se întoarse spre locotenentul lui și-i dădu ordin ca nava să se îndepărteze de *Galateea*. Cu pumnii strânși, Forbin privi cum virează corabia.

— Ce părere ai despre ăștia, căpitane? îl întrebă secundul lui.

— Își bat joc de noi! Absolut toți! Și doar a trecut o lună de când stăm aici, ce dracu'! Ce cred ei, că sunt orb? Ah! Ce n-aș da să pot verifica încărcătura trădătorilor ăstora.

— Ambasadorul ce zice?

— Domnul Hennequin de Charmont mă asigură că tratatul de neutralitate n-a fost încălcat și că însuși dogele garantează pentru asta. E limpede totuși că dușmanul e aprovizionat cu arme și cu provizii. Și cine-ar putea s-o facă, în afară de venețieni?

— Pirații. Iar omul ăsta e și el pirat, după cum știm.

— Dar hârtiile lui sunt în regulă. Tocmai asta mă înnebunește. Astfel, ne pot da cu tifla fără niciun risc. Mă frustrează cumplit!

Întoarse capul, privind puntea superioară a *Galateei*. În dimineața aceea, nimic nu-i era pe plac. Carena vasului, greementul greoi, flancurile prea late. Măcar dacă Pontchartrain

s-ar hotărî odată să-i trimită înapoi *Perla*, ca să-și completeze escadra. Dar nu, în locul navei lui i-o repartizaseră pe *Drăguța*, comandată de Clairon, și un brulot² care se plictisise de atâta stat la Brindisi. L-ar fi lansat cu plăcere asupra portului Veneției, ca să-i învețe pe oamenii aceia ce înseamnă sinceritatea și respectarea regulamentelor. Trebuia să-și descarce cumva furia. Mai ales că nu mai primise de ceva timp vești de la Mary și-și închipuia că aceasta era atrasă de Baletti. Nici nu știa ce-l enerva mai mult: faptul că se culcase cu Boldoni sau că încă n-o făcuse cu blestematul de marchiz!

Forbin știa bine că frustrarea întreținea dorința, pe când fantasma își pierde din actualitate de îndată ce se îndeplinea. Baletti era șmecher. Dacă voia s-o supună pe Mary și s-o facă să devină dependentă de el, asta era cea mai bună metodă. De la moartea lui Niklaus, Mary era vulnerabilă. Forbin nu mai știa care era acum temperamentul amoros al lui Mary, dar, din ceea ce cunoscuse el, putea să-și închipuie înflăcărea de care ea era în stare. Își încheștă și mai tare pumnii. Și el, care-și închipuisese că pericolul era Corneille! Rânji. Acum, nici nu mai putea fi vorba să concureze. În ciuda faptului ca Junior se atașase de el. Dar și gândul acesta îl enervă. Junior prefera să fie cu Corneille mai degrabă decât cu el, dar era ceva normal. Deși ținea la băiat, Forbin era comandantul escadrei și trebuia să-și impună autoritatea în fața tuturor. Inclusiv a lui Junior.

Băiatul dormea în baterie, se urca pe catarge și manevra pânzele, râdea împreună cu mateloții; cum să nu prefere tovărășia lor celei a căpitanului?

Hotărât, ziua aceea se anunța mizerabilă. Chiar atunci îi văzu pe Junior și pe Corneille ocupați să verifice legăturile odgoanelor de la arborele artimon. Erau uzate. Gabierii îi raportaseră deja situația. Nici *Galateea*, nici *Drăguța* nu se potriveau cu temperamentul lui. Se gândi la Cork și la *Bay Daniel*. Grozavă fregata! Luă portavocea și urlă:

— Corneille! În cabina mea, imediat!

2 Brulot, vas care incendiază navele inamice, (n.tr.)

Corneille îi aruncă o privire uimită, iar Forbin îl aținti încruntat înainte de a intra în cabina lui.

Până la sosirea marinarului, golise deja unul după altul două pahare cu rom.

— Voiai să mă vezi, căpitane?

— Ai idee cum îl putem găsi pe amicul tău Cork? atacă Forbin.

Știa bine că nici acesta nu avea cum să dea de Cork, așa cum nu putea nici el, dar trebuia să-și verse necazul asupra cuiva.

— Ce ți-a făcut? E vorba despre Mary? cuteză Corneille, care-l cunoștea bine.

Forbin se proțăpi în fața lui. Corneille nu-și pleca însă privirea.

— De unde și până unde Mary! Doamna a găsit ceva mai bun decât afurisiții ăștia de pirați, se înfurie el, dorind să-l rănească și pe Corneille așa cum fusese rănit el însuși. A terminat și cu tine, și cu mine, Corneille. E moartă după Baletti.

Corneille însă nu vru să-i facă jocul lui Forbin.

— Mary nu mi s-a părut gata să-l uite pe flamandul ei atât de repede.

— A uitat și de copilul ei!

— Căpitane, știi bine că nu-i adevărat, răspuse Corneille.

— Se poate, dar asta nu schimbă cu nimic faptul că venețienii ăștia sunt trădători, sperjuri și ticăloși. Inclusiv Baletti ăla!

— Aici ai dreptate. Dar ce legătura au toate acestea cu Cork?

— Nu cumva, după ce că ești ciung, mai ești și orb, mărginit și tont, scrâșni cu răutate Forbin.

Lui Corneille îi sări muștarul. Era prima dată când Forbin se referea astfel la infirmitatea lui.

— Căpitane, îți amintesc că mi-am pierdut brațul salvându-te pe tine!

— Ai curaj să afirmi că nu regreti? îl sfidă Forbin.

— Te respect prea mult ca s-o fac, căpitane, dar dacă vei continua să mă urăști la fel de mult cât țineai la mine pe vremuri, s-ar putea întâmpla și asta.

— Nu trebuia să mi-o iei!

— Nu trebuia s-o părăsești! urla Corneille, scos de-a binelea din fire. Ei, drăcie, Forbin, nu crezi că întinzi prea mult coarda? Am plătit și eu din greu, la fel ca tine!

Forbin se duse la o măsuță și-și turnă din nou rom în pahar, dându-l pe gât dintr-o singură înghițitură.

— Prietenul tău Cork face afaceri cu imperialii.

— Ai vreo dovadă?

— Unul dintre oamenii din echipajul lui Clairon a surprins o discuție într-o cârciumă din Ancona. Cork recrutează pirați pentru afacerile lui.

— N-ar avea nimic de câștigat, îl asigură Corneille, calmându-se. Pirații n-au nevoie de intermediari ca să-și facă treburile.

— Lucrează pentru ambasadorul Franței, făcu Forbin.

— Asta-i o acuzație gravă, obiectă Corneille, surprins.

— Exact, oftă Forbin, care începuse și el să se liniștească.

Scenele pe care le făcea când îl apucă pandaliile nu durau niciodată prea mult. Continuă:

— N-am dovezi nici împotriva unuia, nici împotriva celuilalt. Însă am impresia că întrebările pe care i le pun și acuzațiile mele la adresa Veneției îl fac pe Hennequin de Charmont să se simtă jenat în loc să fie revoltat, așa cum ar fi normal.

— Nu pot să te ajut în niciun fel, căpitane, dar, dacă e adevărat, ar fi bine s-o prevenim pe Mary. Dacă Cork lucrează pentru Baletti, așa cum ne-a spus ea, și, în același timp, și pentru ambasador, avem toate motivele să credem că Baletti și ambasadorul sunt complici. Ar fi mai bine pentru Mary să se ferească de ei.

Forbin îl privi scrutător. Furia i se domolise în fața calmului lui Corneille. Așa se întâmpla, adesea, și pe vremuri.

— Credeam că vei fi de partea lui Cork.

— N-am avut decât un prieten adevărat, declară Corneille, privindu-și căpitanul în ochi. Îmi pare rău că l-am pierdut, însă pentru Mary a meritat. Și acela nu era Cork.

— Ai dreptate, se dumiri Forbin. Da, ai dreptate. Toarnă-ți un pahar de rom, făcu el, lăsându-și trupul masiv și ciolănos să cadă într-un fotoliu.

Corneille se supuse și umplu și paharul lui Forbin, care îi făcu semn să se așeze pe fotoliul din fața lui. Rămaseră o clipă tăcuți.

— Aș fi făcut și eu același lucru, mărturisi deodată Forbin. Dacă eram în locul tău, aș fi procedat la fel ca tine cu Mary. Nici

nu știu pe care dintre noi trei sunt mai supărat: pe tine, fiindcă ai sedus-o, pe mine, pentru că n-am oprit-o să plece, sau pe ea, pentru că ne-a despărțit pe noi doi.

— Ea n-are nicio vină. Era tânără, n-avea destulă experiență în dragoste și dorea să obțină o poziție care s-o salveze din mizeria din care ieșise.

— Ai înțeles-o mai bine decât mine, constată înciudat Forbin. Și e ușor de ghicit că ai și iubit-o mai bine. Mă consideri orgolios și prost, nu-i așa?

Corneille zâmbi. Discuția aceasta începea să-și regăsească tonul cald de pe vremuri.

— Uneori, răspuse el fără să ezite.

— De multe ori, rectifică, lucid, Forbin. Te-ai fi atașat atât de mult de Tom dacă n-aș fi renegat prietenia noastră?

— Nu știu, minți Corneille.

Forbin ghici. Scoase un oftat.

— M-am arătat nedrept și disprețuitor față de tine, și totuși nu vrei să mă faci să mă simt și mai vinovat. Dar nu sunt prost, Corneille. Eu sunt cauza nenorocirii lui Mary.

— Ba Emma e cauza nenorocirii lui Mary. Și ea, ca și noi, a refuzat să recunoască adevărul.

— Ce adevăr? se miră Forbin.

— Acela că Mary e o făptură pe care e cu neputință s-o iubești. Ea aparține vântului din larg, oceanului, zării. Se oprește și se dăruiește, căpitane, oferă tot ce e mai bun în ea, dar asta nu este decât o iluzie. O clipă trecătoare în care Mary e întregă. Întregă, dar nu completă. Niklaus stăpâna ceva ce noi nu avem. Nu știu despre ce anume este vorba, însă este ceva ce a existat, a dispărut și nu se va mai întoarce niciodată. Mary nu putea trăi altfel decât în libertate. E o chestiune de supraviețuire, pentru ea.

— Totuși, mai este și Junior.

— Da. Junior este, fără îndoiala, singura legătură pe care Mary n-o va rupe niciodată; cu toate acestea, într-un fel, o încurcă, deși ea nu vrea s-o recunoască nici măcar în sinea ei.

— De ce spui asta? se miră Forbin.

— Știm sigur că Emma nu se afla la Veneția. Trebuie să existe ceva ce o reține acolo pe Mary. Ceva mai puternic decât dorul de răzbunare care o macină.

— Baletti? scrâșni Forbin.

— Dacă Mary vrea să creadă așa... Dar nici el n-o va putea schimba. Nu, e altceva. Ceva ce nici ea însăși nu știe.

— Ce anume? făcu Forbin, fascinat acum, când descoperirea ceea ce refuzase să vadă și să audă.

— Se teme, căpitane, murmură Corneille, rănit și el de acest adevăr. Se teme să iubească. Se teme să se abandoneze în voia iubirii și să fie apoi abandonată. Așa că-i iubește pe cei pe care-i întâlnește în calea ei și care îi oferă un răgaz, dar nu iubește așa cum ar trebui, nu așa cum l-a iubit pe Niklaus. Mary fuge. E puternică, stăruitoare, încăpățânată, rebelă, răzbunătoare și nemiloasă; totuși, fuge. Și preferă să-l știe pe Junior cu noi mai degrabă decât alături de ea, orice-ar spune și cu toate că-i simte lipsa.

Între ei se lăsă o tăcere grea. Forbin înțelegea că marinarul avea dreptate, foarte multă dreptate.

— Ce crezi că se va întâmpla? întrebă el în cele din urmă.

— O să-l lase pe Baletti s-o domesticească și, dacă el i-o va cere, se va mărita cu el. Omul acela are tot ce-i trebuie ei ca să se simtă în siguranță.

— Nu crezi că e complicele Emmei?

— Ba da, ca și al ambasadorului. Dar o va iubi și din cauza asta o va ajuta să se răzbune. Ba chiar va fi gata să ucidă ca să n-o piardă. Cred că Mary știe ce se urzește acolo. Va ști cum să se folosească de situație, dar pentru noi lucrurile rămân neschimbate. Am pierdut-o, căpitane. Amândoi.

— Am rupt toate scrisorile pe care i le-ai scris, mărturisii Forbin.

— Bănuiam eu. Le-ai citit?

— Nu.

— Ar fi trebuit. În toate, îi spuneam lui Mary același lucru: că, orice-ar face, vom fi întotdeauna alături de ea.

Forbin lăsă ochii în jos, mișcat de abnegația lui Corneille. Se simțea jalnic.

— Hai să uităm toate astea, căpitane, propuse Corneille, o dată pentru totdeauna. Mary ne-a dat un fiu. Să-l iubim amândoi așa cum am iubit-o pe ea.

Forbin dădu din cap și strânse pumnii.

— Dacă Baletti ăsta o va face vreodată să sufere...

— Mary va ști să se apere. Prieteni? Întrebă el, ridicându-se.

Forbin făcu la fel și se îmbrățișară.

— Prieteni, jură Forbin, dacă mă poți ierta.

— Ei, zise Corneille, desprinzându-se din strânsoarea îmbrățișării lui bărbătești, și dragostea, și prietenia au nevoie de certuri ca să se călească. Trebuie să intru de cart. Junior o să se bucure că ne-am împăcat.

— Era neliniștit?

— Știi doar că are multă intuiție.

— Liniștește-l, dar nu-i vorbi despre bănuielile noastre în legătură cu Cork. N-aș vrea să creadă că mama lui e în pericol.

Corneille plecă mulțumit.

Junior îl întâmpină arătându-i crestele valurilor.

— Ia uită-te!

Galateea alerga mânată de vânt, cu *Drăguța* pe urmele ei. Cele două nave erau escortate de vreo cincizeci de delfini ale căror strigăte răspundeau celor ale cormoranilor. Se zbenguiau printre valurile agitate, fără să le pese de norii care se adunau dinspre est.

Junior nu se mai sătura să-i admire.

— Ei, musule, glumi Corneille, te lași distras de la îndatoririle tale?

Junior începu să râdă și-și îngroșă vocea:

— Da, căpitane. Dar dă-mi de făcut o corvoadă pe punte, ca să fiu pedepsit fără să mă lipsești de distracție.

— De acord, șmechere, răspunse Corneille, intrând în jocul copilului. Și când o să cazi peste bord, vom vedea dacă înoți tot așa de bine ca ei.

Junior râse și mai cu poftă, apoi se urcă pe odgoane până la cafasul catargului, unde erau și ceilalți gabieri. Își făcu mâinile pâlnie și strigă:

— Navă la orizont, căpitane!

Corneille se urcă și el în cafas, sprinten în ciuda infirmității lui.

— Crezi că e o navă de-a imperialilor? întrebă Junior.

— Pare mai degrabă venețiană.

— Of! exclamă Junior. Domnului Forbin n-o să-i placă deloc treaba asta!

Corneille îi ciufuli părul negru, care nu semăna deloc cu cel roșcat al mamei lui.

— Forbin are multe motive să nu-i placă, zise el, făcându-i cu ochiul.

Junior zâmbi, întorcându-i gestul.

— Dar tu nu i-ai spus că mama vrea să pună mâna chiar pe comoara lui Baletti.

Corneille nu răspunse, mulțumindu-se să zâmbească, în timp ce Junior se lipea de el, înfruntând vântul care se întetea.

Nu-l mințise pe Forbin în legătură cu firea lui Mary și nici în legătură cu ceea ce aștepta ea de la Baletti. Dar în rest... La război, ca la război. Nici nu-i trecea prin cap să se resemneze. Îl iubea prea mult pe Junior ca să accepte să se îndepărteze de Mary, așa cum pretinsese.

După comoara lui Baletti, Mary avea să se îndrepte spre comoara Emmei, era inevitabil, iar el era cât se poate de hotărât să fie acolo, ca să-i protejeze și pe ea, și pe băiat.

12

Carnavalul era pe sfârșite, iar această perspectivă îi îndemna pe venețieni să se lase și mai mult în voia simțurilor, de parcă n-ar fi vrut să irosească nicio clipă din aceste ultime ore. În saloane, aproape că nu se mai discuta despre nimic în afară de dragoste. Cu oarecare rețineră în alegerea cuvintelor, căci unii patricieni care făceau parte din Marele Consiliu, adepți ai ideilor puritane ale dogelui, se scandalizau în fața acestei imagini libertine.

— Onoarea Veneției se afla în altă parte și presupune mult mai multă omenie, îi replicase Baletti unuia dintre aceștia. Onoarea Veneției constă în neutralitatea ei și în refuzul de a lua parte la conflicte. Eu, unul, prefer să văd oamenii murind din iubire decât de setea cuceririlor.

Cu părere de rău, patricianul îi dăduse dreptate, decretând totuși că onoarei i-ar sta mai bine dacă ar fi împodobită cu un pic de rețineră. Baletti fusese de acord cu el, așa că nimeni nu se supărase.

Remarca lui îi plăcuse lui Mary. Cu o zi înainte primise o scrisoare în care Forbin îi relata bănuielile lui în legătură cu un eventual trafic.

Ea îi răspunse imediat, ca să-i spulbere îndoielile, povestindu-i ce aflase despre activitățile lui Cork și ale lui Baletti. Era convinsă că, dacă într-adevăr Cork se ocupa cu contrabanda, o făcea doar ca să-i ajute pe săraci, nu pe imperiali. Baletti îi arătase de la o ferestruică a podului casei șirul lung de gondole care se perindau pe la poarta lui de cum se lăsa noaptea.

— De ce o salamandră? întrebuse ea, mirându-se la vederea neobișnuitului blazon de pe frontonul porții palatului.

— Pentru că se regenerează la soare. Pentru că înfruntă focul și supraviețuiește; pentru că nu dă înapoi niciodată din fața greutăților. Este un simbol. Era și emblema regelui Francisc I.

— Dar chipul acela de cristal pe care e așezată are și el vreo semnificație? continuase ea, dându-și seama deodată că poate era vorba despre ceea ce Baletti numea „craniul de cristal”.

— Cristalul atrage și reflectă lumina. Probabil că ai observat asta în seara aceea în care te-ai întors târziu. Prinde viață la cea mai mică rază și-i conduce pe oamenii ăștia până la poarta mea, fără să știe că în spatele ei mă aflu eu. Pentru ei, nu e decât un punct de reper și nimic mai mult.

Mary nu insistase.

Forbin nu trebuia să-și facă griji din cauza ei. Era stăpână pe situație, deși își menținea atenția trează, îi scrisese ea, ca să-l liniștească. Îi mulțumise și pentru sinceritate, bucurându-se că primise vești de la Corneille, ale cărui scrisori Forbin îi mărturisise că le reținuse până atunci. Îi spusese ce mult o bucura împăcarea lor și-l anunțase că va aștepta până în vară sosirea Emmei. Dacă aceasta nu venea până atunci, Mary urma să părăsească Veneția, întâlnindu-se cu ei la bordul *Perlei*.

Nu mințise, deși, de când descoperise adevărata fire a lui Baletti, prezența lui o tulbura și mai mult. Fiecare privire a lui o ardea, orice atingere îi transforma trupul în jărat. Totuși, nu cuteza să-l provoace. Ar fi fost de-ajuns să-i vorbească, știa asta, dar ce să-i spună? „*Te-am bănuit, fără niciun temei, că ești ucigaș? Că ai hotărât asasinarea familiei mele, că ești aliatul celei mai mari dușmance pe care o am? Te-am urât și n-am rămas în casa ta decât ca să mă răzbun?*” N-avea curaj s-o facă. Nu voia să-l dezamăgească și, cu atât mai puțin, să-l rănească.

Baletti era altfel decât toți ceilalți. Merita respect și încredere. Așteptarea era, fără îndoială, singurul fel în care ea îi putea mulțumi pentru că era astfel. Își aminti de discuția avută pe vremuri, la Dover, cu Emma. Mary se revoltase la gândul că oamenii nu erau preocupați decât de propriile interese, dar era sigură că trebuie să existe măcar o singură ființă diferită de aceștia, pe care nici banii, nici puterea să n-o atragă. Emma răsese de ea, asigurând-o că acea ființă nu putea fi decât un nebun sau un sărac cu duhul. Baletti nu era nici una, nici alta. Poate din cauză că bogățiile lui depășeau cu mult ceea ce-și închipuia ea.

O parte tot mai mare din ea era subjugată de el, acceptând acea dependență carnală pe care i-o inducea frustrarea. Ca și cum ar fi simțit acest lucru, Baletti profitase de ultimele zile ale carnavalului ca s-o ducă, mascată și deghizată, la fel ca el, prin

cazinourile cele mai frecventate, timp de câteva nopți la rând. De fiecare dată se repeta același scenariu. Intrau discret și se ascundeau în dosul unui paravan ajurat care le servea drept mască. El se așeza în spatele lui Mary și-i interzicea să se miște, pentru ca prezența lor să nu fie descoperită. Mary simțea un val de căldură în pânțele la vederea îmbrățișărilor care aveau loc sub ochii ei, iar inima îi bătea cu putere fiindcă el era atât de aproape și la fel de plin de dorință ca și ea.

„Amintește-ți, șoptea el. Amintește-ți ca să poți uita mai ușor.”

N-o atingea. Când nebunia amoroasă se potolea, se întorceau la palat. Tensiunea ei ajungea la paroxism. Dar Baletti o lăsa în fața ușii și pleca, recomandându-i doar să se roage ca păcatele să-i fie iertate. Iar Mary se supunea și adormea păstrând în suflet dorința de a iubi.

— Nu-mi place domnul Hennequin de Charmont, mărturisii Mary.

— Lasă, râse Baletti, nu e mai rău decât alții.

— Dar de ce-i accepți invitațiile când ai putea să mergi la alții, care-ți plac mai mult? Doar primești zeci de invitații în fiecare zi, marchize.

— Așa e, Maria, consimți el, luând de pe un suport o mantie împodobită cu blană de hermină, pe care i-o puse pe umeri.

Se duceau la ambasador. Pentru a treia oară în săptămâna aceea.

— Ce interes ai să te duci la el, marchize? îl întrebă.

— Ești mulțumită dacă-ți spun că astfel pot să-l supraveghez?

— Bănuiești că se ocupă cu niște treburi dubioase?

— Da. Și Boldoni, la fel.

— De asta m-ai îndepărtat de lângă Giuseppe?

— În parte, da, admise Baletti, luând de pe o etajeră un baston cu măciulie de argint. Dar mai există un motiv.

— Care anume? întrebă Mary, a cărei inimă bătea de parcă ar fi vrut să-i sară din piept.

Baletti se apropie de ea, îi luă cu un gest nespus de blând mâna și-i atinse încheietura cu buzele, cum îi plăcea să facă adesea. Ea se înfioră din nou.

— Mai târziu, făgădui el. Când va veni vremea. Ai încredere în mine.

Ea dădu din cap, dar se saturase de atâta așteptare. Și totuși, în același timp, o savura ca pe o delicată delicioasă și insuportabil de inaccesibilă.

O oră mai târziu, se aflau în fumoarul ambasadorului Franței, alături de patricieni și de soțiile acestora.

Confidențele lui Baletti îi treziseră lui Mary interesul, așa că, în loc să stea tolănită pe o canapea, cum făcea de obicei, trase cu urechea la toate discuțiile din jur. Așa cum se întâmpla adesea, înainte de a se vorbi despre dragoste, se discuta politică. Toată lumea vorbea despre manevrele lui Forbin în Marea Adriatică.

Baletti revenea mereu la acest subiect, cu o plăcere răutăcioasă, tulburându-l pe ambasador. Valuri de căldură lăsau în urma lor pe chipul acestuia dăre sărate, contrazicând tonul mios pe care-l adopta în discuțiile despre Forbin. Delectându-se în fața acestei priveliști, Mary îl provoacă și ea pe Hennequin de Charmont. Cu un aer inocent, spuse:

— Am auzit că domnul Forbin este impetuos și irascibil. Slavă Domnului că Veneția nu-i dă motive să-și iasă din fire. Asta ar trebui să vă bucure, domnule ambasador, pentru că vă simplifică munca.

— Firește, firește. Domnul Forbin este, cu siguranță, priceput în meseria lui.

— Priceput, dar arțăgos, mârâi unul dintre patricieni. Haide, dragă domnule ambasador, recunoaște că acest compatriot al dumitale îi stârnește pe cei din Marele Consiliu cu acuzațiile lui caraghioase.

— Ce acuzații? Întrebă Mary, făcându-se că nu observă privirea insistentă pe care i-o aruncase Baletti.

— Domnul Forbin are vedenii, continuă patricianul. I se pare că Veneția pactizează cu împăratul.

Bătu cu pumnul în masă și-l luă ca martor pe Baletti.

— E intolerabil! Nu te revoltă acest lucru, marchize?

— Ba da, într-adevăr, consimți Baletti.

Inima lui Mary se strânse la gândul că poate ceea ce-i spusese Forbin era adevărat.

— Sunt revoltat, urmă Baletti, de parca i-ar fi simțit temerile. Totuși, domnul Forbin n-are reputația de a fi un mincinos. Dacă afirmă că navele imperiale sunt aprovizionate înseamnă că așa este.

— Ai îndrăzni să pretinzi că Veneția... se aprinse la față patricianul, ridicându-se brusc, de parcă ar fi fost insultat el însuși.

Era destul de vârstnic și apropiat de doge.

— Calmează-te, dragul meu. Respect prea mult serenissima Republică a Veneției ca să-i aduc un asemenea afront. Sunt însă o mulțime de oameni care ar putea fi interesați să facă trafic în apele noastre. Convingerea mea este că printre aceștia ar trebui să-i caute pe vinovați domnul Forbin. Iar Marele Consiliu ar face mai bine să-l ajute, decât să stea cu mâinile în sân.

Patricianul se liniști numaidecât și-și trecu o mână obosită prin părul cărunț.

— Ești un om cu mult bun-simț, marchize. Îi voi repeta și dogelui argumentele tale.

Baletti îi mulțumi printr-o înclinare a capului. Mary observă că, atunci când își înălță din nou fruntea, marchizul aruncă o privire atentă către ambasador. Hennequin de Charmont era livid și făcea eforturi să-și păstreze cumpătul. Mary i se adresă:

— Ești alb ca varul, domnule ambasador, ai cumva o migrenă?

Ambasadorul îndreptă spre ea o privire întunecată. Baletti interveni:

— După câte văd, vezica te supără din nou. Ar trebui să nu mai faci excese. În perioada carnavalului, exagerăm cu toții. Am să-ți trimit unul dintre elixirurile mele tămăduitoare.

— Ești prea bun, se strâmbă ambasadorul.

— Nu-ți mai face sânge rău din pricina poveștii ăsteia, zise și patricianul. Domnul Baletti are dreptate. Franța și Veneția n-au nimic una împotriva celeilalte. Dacă Forbin stăruie în acuzațiile lui, vom face noi ordine. La urma urmei, s-ar putea ca lucrurile să se rezolve de la sine. Înțeleg însă că această situație te întristează. Poziția ta nu e deloc de invidiat.

— Într-adevăr, încuviință ambasadorul, începând să prindă din nou culoare.

Mary nu mai insistă, văzând privirea piezișă, plină de ură, pe care i-o arunca acesta.

— Vă las, domnilor, hotărî patricianul, ridicându-se. Am întârziat deja prea mult, iar soția mea și-ar putea închipui că-mi fac de cap în vreun cazinou.

Se înclină și-și luă bun-rămas. Hennequin de Charmont se întoarse către Baletti și murmură:

— Apropo, dragul meu, vei veni în seara asta la palatul Foscari, pentru închiderea carnavalului? Sunt sigur că prezența ta și a Mariei vor fi foarte apreciate. Ne plac atât de mult micile jocuri pe care le organizezi!

Fu rândul lui Mary să pălească și să lase ochii în jos sub privirea carnivoră a ambasadorului.

— Cine știe, răspunse marchizul, sporind și mai mult tulburarea lui Mary. Cine știe...

Apoi se ridică și-și luă rămas-bun de la ceilalți. Mary făcu la fel. Era indispusă.

— Zâmbește și mergi cu fruntea sus, îi porunci la ureche Baletti.

Ea se supuse, jignită. Nu-și vorbiră tot drumul. Mary ar fi vrut să rupă tăcerea, dar nu se simțea în stare. Baletti părea absorbit de gândurile lui. Probabil că amândoi se gândeau la același lucru. Nu era nevoie de un rug, în seara aceea, ca Mary să se simtă condamnată.

— Am niște treburi, zise el, când ajunseră la palat. Ne vedem la cină, bine?

Mary îl așteptă să plece, apoi urcă scara, cu toata demnitatea care-i mai rămăsese, și închise ușa odăii ei, ca nimeni să nu-i vadă tulburarea.

Luă un sfeșnic și se duse la măsuța de toaleta ca să se mai aranjeze puțin înainte de cină. Deodată, începu să tremure toată, gata să scape sfeșnicul din mână. Îl așeză pe măsuță, lângă un buchet care se afla acolo.

Era un buchet de urzici, având în mijloc un trandafir alb din mătase. De el era prins un bilet.

Mary îl desfăcu și citi: „*Poartă-l. În seara asta. Numai pentru mine*”. Mai jos, era semnătura marchizului. Alături era o invitație

la o petrecere. Cea de la palatul Foscarei, despre care vorbise ambasadorul.

Mary se lăsă să cadă pe pat, prada demonilor ei. Împărțită între dorință și teamă. Între cheful de a rezista și cel de a se supune. Rămase nemișcată, nehotărâtă, cu ochii țintă la buchet, până la ora mesei.

În timpul mesei, Baletti nu făcu nicio aluzie la petrecere. Abordă diverse subiecte, obligând-o să vorbească despre orice, în afară de singurul subiect care-o ținea ca pe ghimpi. Ca de obicei, o făcu să râdă și fu amabil și curtenitor cum numai el știa să fie.

La sfârșit, când el se ridică să-i țină scaunul, Mary întrebă cu o dezinvoltură prefăcută:

— La ce oră vrei să mergem la palatul Fosari?

— Fii gata la ora 9. Un gondolier te va duce acolo.

Inima lui Mary se strânse.

— Nu mă însoțești?

Privirea lui Baletti se înflăcăără.

— Voi veni și eu, mai târziu.

— Dar cum o să te recunosc, marchize? se sperie ea.

— Te voi recunoaște eu pe tine. Nu e de ajuns?

Mary dădu din cap. El se aplecă și-i atinse gâtul cu buzele, alunecând până la urechea ei.

— Să nu întârzii! îl imploră. N-aș putea suporta. Nu de data asta.

— Sst! o liniști el.

Se îndreptă apoi și ieși.

La ora stabilită, Mary, învinsă, coborî scările, cu trandafirul alb de mătase prins la corsaj, acoperindu-și chipul răvășit cu *moretta*³.

Când gondolierul o lăsă în fața palatului Foscarei, petrecerea era în toi, într-o explozie de muzică și culori. Chiar dacă nu-i recunoștea, Mary știa ca toți patricienii se adunaseră acolo, îmbătați de vin și de femei. Toată lumea se agita, în hohote neconținute de râs, în iureșul farandolelor, al tarantelor,

3 Mască tradițională purtată în timpul carnavalului de la Veneția (n.red.)

printre glume fără perdea și mâini impertinente. Doamnele nu se puteau apăra prin vorbe, căci și-ar fi trădat identitatea. Femeia serioasă se confunda cu cea ușuratică, soția cu amanta, ingenua cu îndrăzneța. Mary umbla de colo-colo prin mulțime, lovind cu evantaiul degetele care se agățau de fusta ei, căutând cu disperare să-l găsească sub o mască pe el și numai pe el.

Nu exista niciun cotlon care să nu adăpostească scene de desfrâu, nicio sofa fără un trup tolănit pe ea, niciun pahar care să nu fie plin cu vin tare. Toți dansau, iubeau, se îmbătau fără nicio rețineră. Carnavalul era pe sfârșite, și veghea aceea funebră îi smulgea lui Mary lacrimi pe sub catifeaua neagră a măștii.

Jenată de nebunia și de josniciile ei, se îndreptă spre o fereastră mare, pe pervazul căreia erau așezate candelabre aprinse. Privirea îi fu atrasă de un arlechin. Mary începu să tremure, convinsă că sub masca aceea se ascundea Baletti. Dar arlechinul dispăru din fața ei, înghițit de vârtejul dansatorilor.

Îl căută din ochi cu înfrigurare, fără a îndrăzni să se miște din loc, pentru ca el s-o poată găsi, și-l regăsi, în sfârșit, ceva mai departe, sărutând un sân dezgolit. Apoi îl zări în altă parte, lăsându-se călărit, în timp ce dezmierda două talii aflate alături.

Erau acolo atâtea costume de arlechin, încât Mary nu mai putu suporta. Baletti n-avea să vină. O păcălise. Niciun om cu mintea întregă n-ar fi chinuit în acest fel pe cineva. Nu mai avea încredere. Forbin avea dreptate, așadar, indiferent ce văzuse și auzise ea. Se terminase. Avântul războinic al răzbunării o cuprinse salvator, alungându-i durerea. Mary cunoștea bine acest avânt. Dintotdeauna fusese complicele ei. Nu se temea de el. Nu atât de mult ca de supunerea aceea pe care începu, dintr-odată, s-o urască. Văzu o scară care ducea la etaj. Își săltă fustele și începu să urce în goană treptele. Era hotărâtă să părăsească Veneția, să se întoarcă la Forbin și să se ducă după Emma la Dover, așa cum ar fi trebuit să facă de mult.

Văzând un budoar gol, abia luminat de o lumânare, intră și se duse la fereastră cu obloanele trase, ca să se liniștească. O mână îi prinse încheietura și-i răsuci brațul la spate. Mary lăsă să-i scape un geamăt și *moretta* îi căzu pe covor.

— Așază-te în genunchi pe fotoliu, pretinse marchizul, dintr-o răsuflare.

Nu-l auzise intrând.

— Te urăsc, gemu ea, supunându-se totuși.

— Eu te iubesc pe tine, Mary. Te iubesc așa cum n-am iubit niciodată.

Îi ridică fustele, apoi o penetră cu o încetineală exasperantă, care-i smulse un hohot de plâns înainte de a o face să țipe. Iar și iar.

Diavolul învinsese.

Era a lui.

13

Clément Cork intră - în silă, ca de obicei - în cabinetul lui Hennequin de Charmont. Ambasadorul stătea în fața ferestrei care dădea spre grădină.

— Voi ați să mă vedeți, zise Cork, cu o umilință prefăcută.

Ambasadorul își întoarse privirea de la sclavii lui, care se jucau prin grădină, spre el. Părea abătut și nervos. Ținea în brațe un cățeluș pe care-l mângâia apatic.

— Avem o problemă, spuse el. O problemă mare, pe care va trebui s-o rezolvăm.

— De asta am venit, domnule, îl asigură Cork.

— Forbin s-a plâns regelui Franței și dogelui. Aici, la Veneția, a fost deschisă o anchetă. De data asta, nu mai pot controla situația.

— Doriți să încetez comerțul?

— Nu, scrâșni ambasadorul. Nu vreau să mă împiedice nimeni să mă bucur de distracțiile mele, nu vreau să fiu deranjat, nu vreau să fiu judecat!

— Atunci, ce doriți?

— Doresc ca domnul Forbin să moară! explodă ambasadorul, bătând din picior.

Dacă nu l-ar fi văzut atât de îndârjit, Cork ar fi râs în fața imaginii straturilor de grăsime care, tresăltând, prinseseră între ele cățelul; animalul începuse să latre, zbatându-se să scape din strânsoare.

— Numai atât? zise, lăsându-se să cadă într-un fotoliu. Și cum veți proceda? Doar știți că e greu de ajuns la el.

— Prin viclenie, scrâșni ambasadorul, lăsând jos animalul, care-l mușcase. Numai prin viclenie îl putem doborî.

Rânji, se apropie de Cork și, cu ochii ieșiți din orbite, îl luă de guler ca să-l ridice. Trimițându-i drept în față răsuflarea lui acră, îi spuse ce plănuia să facă.

— Zvonul va trebui să fie răspândit chiar de imperiali, îi repetă Cork marchizului Baletti, la care se dusesse de îndată ce plecase de la ambasador.

Baletti își mângâie încurcat bărbia. Se bucură că Mary nu era acolo. Deși Cork venea la el printr-un pasaj subteran care ducea din cabinetul lui într-o mănăstire, nu i-ar fi plăcut deloc s-o amestece în toate astea. Mary se schimbase. Se arăta blândă și tandră. O simțea liniștindu-se încetul cu încetul, căutând tovarășia lui. Nu mințise când îi spusese că o iubește. Tot străduindu-se s-o îmblânzească, căzuse în propria capcană. Cel mai bun mod de a-i dovedi sinceritatea lui era acesta. Să-i ofere totul, și chiar mai mult: plăcerea pe care i-o cerea când era în brațele lui, discreția pe care o spera și, în curând, secretul lui pe care nimeni, nici măcar Emma de Mortefontaine, nu-l aflase pe de-a-ntregul. Închise ochii și alungă viziunea care-l îndurera, ca să se concentreze asupra spuselor lui Clément.

— Forbin este orgolios, spuse el. Dacă va fi convins că în castelul Potree se află o rezervă considerabilă de muniții și că nu este prea bine păzită, e evident că se va grăbi să ajungă acolo.

— Iar imperialii îl vor prinde ca într-un clește în timp ce el va bombarda o țintă falsă, sfârși Cork.

— Trebuie să-l avertizăm, hotărî Baletti. Aș putea lăsa să-mi scape informația în fața lui Mary, care l-ar anunța imediat. Dar n-aș vrea ca ea să afle. Ar fi îngrijorată pentru fiul ei.

— Poate că am găsit o soluție, zise Cork după o clipă de gândire. Sunt prieten din copilărie cu un marinar de pe nava lui Forbin. A pus odată o vorbă bună pentru mine în fața căpitanului său, ceea ce înseamnă că are oarecare influență asupra lui. Am să fac cumva să-l anunț. Escadra lui Forbin staționează pentru moment. O să-mi fie ușor să dau de Corneille.

— Va fi cam riscant pentru tine, sublinie Baletti.

— Ambasadorul a mers prea departe. Forbin trebuie să scape viu și nevătămat, ca și fiul lui Mary.

Baletti îl privi pe Cork drept în ochi.

— Ții la ea, nu-i așa?

— Ca la toate femeile al căror mister mă emoționează. N-am iubit-o, marchize, am dorit-o doar. Nu neg că lucrurile ar fi putut

ajunge mai departe, dar asta nu s-a întâmplat. Sunt bucuros că te înțelegi bine cu ea.

— De mult timp n-am mai fost atât de atent și de apropiat de cineva, mărturisi Baletti. Nu vreau să mai sufere.

— Ai încredere în mine, marchize. Voi face în așa fel încât să nu se întâmple una ca asta.

— Atunci, grăbește-te! Zvonurile se răspândesc repede, ar putea să îți-o ia înainte.

Clément Cork se grăbi și ajunsese la Ancona în ziua următoare, spre seară. Nu-i trebui prea mult timp ca să-i găsească pe mateloții de pe *Galatea*. Locul lor de adunare era o tavernă, unde jucau zaruri, râdeau tare, adulmecând mirosul de băutură și de tutun, iar fetele de acolo aveau o reputație binemeritată. Știa să numere monedele strecurate în corsajul lor, dar tot atât de bine știa și să satisfacă poftele marinarilor care stătuseră prea mult timp pe mare.

Trecu pragul cârciumii, unde sunetele muzicii și vocile alcătuiau o hărmălaie veselă, și-și croi drum printre norii de fum sloboziți de pipe. Îl zări pe Corneille făcând un skanderbeg cu alt marinar. În jurul mesei, pariurile erau în toi, iar Corneille, care părea că suportă cu greu presiunea brațului adversarului său, era departe de a fi favorit.

Cork își făcu loc și ajunsese în primul rând. Oamenii pariau ajutați de unul dintre ei, care vorbea cu un pronunțat accent marsiliez. Toate privirile erau pironite asupra mușchilor încordați ai luptătorilor. Vinele umflate care le brăzdau brațele păreau gata să plesnească din cauza efortului.

— O să plesnești! îi strigă lui Corneille un marinar. Renunță, ce naiba!

Cei doi adversari icneau și asudau, însă Cork nu se putea înșela. Înviora pariurile care cam încetaseră, spre marea bucurie a marsiliezului. Suma pusă la bătaie era considerabilă și-i îndemnă și pe alții să-i urmeze exemplul. Corneille ridică ochii și-i zări zâmbetul șugubăț. Într-o clipă, își regăsiră complicitatea de odinioară.

— E timpul să terminăm. Am obosit, declară Corneille, dând în sfârșit frâu liber forței singurului său braț.

Cel al adversarului se îndoii și se abătu asupra mesei, care pârâi sinistru.

— Aoleu, măculiță! Asta da trânteală! exclamă marsiliezul.

Adună rapid banii, își luă partea, le plăti învingătorilor, în timp ce păgubașii se îndepărtau comentându-și ghinionul.

— Fără supărare? îl întrebă Corneille pe adversarul lui, întinzându-i mâna înroșită de efort.

Omul i-o strânse cu sinceritate.

— Te-am subestimat. Niciodată nu trebuie să subestimezi un ciung! spuse el și se ridică. Cork se așează imediat în locul lui.

— Ca pe vremuri, remarcă el zâmbind. Doar brațul ți s-a schimbat.

— Din cochetărie, râse Corneille. Ce vânt te aduce, Cork?

— Un vânt rău.

— Aoleu, măculiță! O să mă îmbogățesc cu tine! îi întrerupse marsiliezul, care venise la masa lor să-i dea lui Corneille banii care i se cuveneau.

— Nu fi prea sigur, îi răspunse acesta. Marinarii n-o să se lase păcăliți și a doua oară.

— Păcat! De mult timp nu m-am mai distrat așa de bine, măculiță, de tare mult timp, repetă marsiliezul îndepărtându-se.

Corneille își numără banii, îi împărți pe din două și-i întinse jumătate lui Cork.

— Păstrează-i pe toți, refuză acesta. A fost amuzant.

— Nici vorbă! decretă Corneille. Micul nostru aranjament funcționa bine pe vremuri, nu trebuie să stricăm amintirea lui.

Cork băgă banii în buzunar.

— Să ne întoarcem la vizita ta. Știi că Forbin n-are o părere prea bună despre tine. Dacă ar ști că ești aici, nu cred că ar simți nevoia să te salute. Pe toți dracii, Cork, de astă dată cred că te-ai băgat într-o situație delicată.

— Nici gând de una ca asta. Și chiar trebuie să discut cu Forbin.

— Vrei să pună să fii spânzurat?

— Nu-ți pot spune nimic aici, e prea riscant. Hai să ne întâlnim la miezul nopții în biserică. Chiar în spatele agheasmatarului e un intrând care duce la o criptă. Am să vă aștept acolo pe tine și pe Forbin.

Corneille dădu din cap, cu o privire neliniștită. Cork se ridică să plece. Nu ținea să fie văzuți împreună.

— Zici că vrea să discute cu mine, deși știe că aș dori să-l văd spânzurat, se miră Forbin.

— S-ar putea să fie vorba despre Mary, răspuse Corneille, care se grăbise să ajungă la căpitanul lui, rămas la bordul *Galateei*.

— Nu i-am spus niciodată lui Mary că-l cunoșteai pe Cork, mărturisi Forbin, și atunci cum ar fi putut să afle el despre legătura dintre noi?

— Nu știu, dar Cork n-ar fi venit aici decât pentru un lucru important.

— În afară de cazul în care ar vrea să ne întindă o capcană. Nu uita că-l stingheresc în activitățile lui. Ar putea dori să mă elimine.

Corneille căzu pe gânduri. O asemenea ipoteză nici nu-i trecuse prin cap. Chiar dacă i se părea de neconceput, trebuia totuși luată în considerație.

— Bine, hotărî el. O să mă duc singur, e mai prudent așa. Am să-mi dau seama ce urmărește.

— În acest caz, eu o să trec drept un laș. Și nu vreau să se poată spune despre cavalerul de Forbin că a dat înapoi în fața primejdiei.

— Totuși, trebuie să rămâi aici, căpitane. S-ar putea să ai dreptate. Cork poate că nu mai este cel pe care l-am cunoscut eu. Și dacă am cădea amândoi, cine ar mai avea grijă de Junior?

Forbin își trecu o mână obosită prin părul care începea să încărunțească.

— A dracului încurcătură!

— Am să-ți transmit întocmai despre ce e vorba. Ca pe vremuri.

— Ca pe vremuri, acceptă Forbin.

Când clopotele bisericii bătură de douăsprezece ori, Corneille coborî treptele scării acoperite cu mușchi care ducea spre criptă. Fără șovăire, se apropie de lumânarea așezată lângă un

altar. Cork era așezat și-și legăna picioarele. Sări de pe scaunul improvizat și înaintă către Corneille.

— Văd că ești singur, prietene. Probabil că Forbin n-are pic de încredere în mine.

— Da, însă nu crezi că există niște motive?

— Dar tu? Întrebă Cork, așezându-se din nou pe piatră.

Corneille se cocoță lângă el; lumânarea se afla între ei.

— Îți aduci aminte, la Brest, cum ne căuta preotul ca să-l ajutăm la slujbă, când eram copii de cor?

— Cum naiba să nu-mi amintesc! Tremuram de frică la vederea gisantilor⁴, dar preferam să ne strecurăm pe lângă ei decât să stăm la slujbă.

— Acolo am luat prima pradă.

— Și acolo am jurat să ne facem pirați.

Corneille oftă. Prin minte i se perindau aceleași imagini pe care le revedea și Clément Cork. Scara secretă din naos, cripta îngustă și caseta. Caseta plină cu dubloni spanioli, chiar lângă scheletul înarmat cu o lance. Țipaseră și se strânseseră unul în celălalt înainte de a face din locul acela ascunzătoarea lor. Cork devenise pirat. Corneille îl întâlnise pe Forbin pentru că tatăl lui, matelot la bord, intervenise să fie angajat și el pe aceeași corabie. Drumurile lor, care fuseseră atâta vreme convergente, se despărțiseră până la Calais...

— Îți aduci aminte de femeia aceea și de comoara despre care-ți vorbisem înainte să pleci în Mediterana? Întrebă în cele din urmă Corneille, rupând tăcerea.

— Netrebnica aia care te-a părăsit și a plecat singură după comoară, lăsându-te descumpănit și cu buza umflată? Da, îmi amintesc. Se pare că te-ai vindecat. Amintirea aceea de demult te-a făcut să te gândești la ea?

— În parte, răspunse Corneille.

Fu ispitit să-i spună tot, dar trebuia mai întâi să afle dacă putea avea încredere în el sau nu. Continuă:

— E adevărat că lucrezi pentru ambasador?

⁴Gisant, efigie funerară aflată în poziție orizontală (n.tr.)

— Da și nu. Sunt brațul lui, într-adevăr, dar numai ca să-l pot nimici mai ușor. Sunt în slujba unui patrician care vrea să denunțe acest comerț și care are nevoie de dovezi.

— Baletti?

Cork întoarse spre el o privire surprinsă.

— Îl cunoști?

Corneille dădu din cap.

— Ție, Clément, îți plăceau aurul, prada și femeile. Dar nu și mirosul de sânge, după câte îmi amintesc.

— Așa e și acum. De asta am venit să te informez în legătura cu complotul urzit împotriva lui Forbin.

— Un complot?! exclamă Corneille, amânând ceea ce voia să-i transmită.

— Ambasadorul este jignit de bănuielile căpitanului tău. Influențat de Baletti, dogele începe să aibă îndoieli, cu toate că rămâne drapat în demnitatea lui.

— E adevărat că nu trece zi în care Forbin să nu-i scrie lui Hennequin de Charmont, mirându-se că e atât de orb și de surd.

— Ai auzit vorbindu-se despre castelul de la Potree?

— Imperialii au depozitat acolo o mulțime de arme și de muniții, afirmă Corneille.

— Zvonul nu e adevărat. E o capcană care i-a fost pregătită lui Forbin. Nu trebuie să cadă în ea. Ar fi prins ca într-un clește și n-ar putea scăpa.

— De unde știi?

— Ambasadorul m-a însărcinat să mă ocup de treaba asta. Baletti m-a sfătuit să n-o duc la îndeplinire. Atât din spirit de justiție, cât și din pricina unei femei. Marchizul e îndrăgostit.

— De Mary, bineînțeles, făcu Corneille, de parcă ar fi fost evident.

Cei doi se priviră.

— Am impresia că știi mai multe decât mine în privința asta. Mă înșel cumva?

Corneille îl măsură din priviri pe Cork.

— Stăpânul tău, Baletti, are mâinile murdare de sânge?

— Baletti? Dacă l-ai cunoaște, Corneille, nici n-ai cuteza să gândești așa ceva despre el. Este cel mai onest și mai altruist om din lume. De ce crezi una ca asta?

— S-a înhăitat cu o femeie diabolică, Emma de Mortefontaine.

— Emma, scrâșni Cork. E cea mai josnică ființă pe care mi-a fost dat s-o întâlnesc. Ea are un obiect pe care-l vrea Baletti și viceversa. Au făcut un armistițiu ca să pună laolaltă obiectele respective, dar Baletti nu s-ar asocia niciodată cu o asemenea ființă. E de o frumusețe diabolică și e întruchiparea răului. Ei, drăcie! pricepu el deodată. Să nu-mi spui, Corneille, că tot ce caută ea e aceeași comoară despre care vorbeai tu! Nu cumva din cauza Emmei suferai tu când ne-am întâlnit la Calais?

— Ai dreptate doar într-o privință, răspunse Corneille, convins acum de sinceritatea prietenului său. Într-adevăr, comoara aceea o căutam și eu, dar de plâns o plângeam pe Mary Read.

— Mary? întrebă Cork, cu vocea întretăiată.

Iar Corneille începu să-i istorisească totul.

Emma de Mortefontaine aruncă o vază de cristal care nimeri în fereastra uriașă a cabinetului ei de la Dover, spărgând-o. Toate obiectele aflate pe biroul ei - călimara, vasele, dosarele - luară același drum. Gabriel, omul ei de încredere, care-i luase locul lui George, dădu buzna în încăpere, cu pistolul în mână, auzind trăboiul. Abia avu timp să se aplece ca să se ferească de statueta din bronz pe care Emma, întorcându-se brusc, i-o aruncase drept în față. Prudent, se retrase, având grijă să închidă ușa după el. O altă statueta se lovi cu zgomot de tocul ușii.

Când nu mai avu la îndemână nimic care să poată fi rupt, aruncat sau spart, Emma scoase un urlet sălbatic de durere și disperare în același timp. O adiere jilavă de vânt pătrunse în odaie prin geamul spart, răvășind filele scrisorii primite de la Boldoni. Una dintre ele se agăță în spinii trandafirilor roșii care fuseseră în vază, înainte ca aceasta să sfârșească pe podeaua cernită.

Emma se repezi într-acolo, o smulse și o rupse în bucățele, apoi o călcă frenetic în picioare lângă covorul pe care făcuse, pe vremuri, dragoste cu Mary Oliver, timidul și fermecătorul ei secretar particular. Izbucni în hohote furioase de plâns și se prăbuși, în sfârșit, într-un fotoliu, istovită după acest acces de mânie, cu ochii rătăciți și cu părul în dezordine. Baletti și Mary!

Mary și Baletti! Chipurile lor i se învârteau prin minte, dansau și se îmbrățișau rânjind, făcându-i în ciudă. Nu putea îngădui așa ceva. Bătu din picior, agitându-și pumnii, de parcă ar fi vrut să-i strivească iar și iar, urlând de durere în fața imaginii alianței de neconceput dintre ei. A acestei trădări.

Faptul că Mary voia să se răzbune era firesc. Emma aștepta, spera să se întâmple acest lucru. Îi făcea plăcere să și-o închipuie răvășită, chinuită, distrusă de pierderea familiei ei. De altfel, Mary dovedise că numai la asta se gândea, din moment ce-i eliminase pe George și pe maestrul Dumas. Emma rânji. Oare Baletti știa că Mary îi ucisese tatăl? De bună seamă că nu, doar nu era să se laude cu asta! Întorcându-se în casa fostului procuror, după moartea lui George, Gabriel îl descoperise zăcând în cripta lui secretă. Emma îi poruncise lui Gabriel să scoată discret comoara de acolo. El o făcuse folosind un vechi tunel subteran care pornea din criptă și pe care îl zidise apoi, după ce încuiase mai întâi pe dinăuntru camera maestrului Dumas, ca să nu fie deranjat de cineva. Un val de satisfacție o învioră pe Emma. Baletti va afla. O să-l anunțe și o să pretindă că Mary îl omorâse pe Dumas din lăcomie. Că și pe el îl sedusese din același motiv. Îi va privi sfâșiindu-se reciproc. Se va bucura ajutându-l pe Baletti s-o pedepsească pe Mary. Apoi îi va nimici, o dată pentru totdeauna. Pe ea - fiindcă o lăsase s-o aștepte timp de optsprezece luni la Dover, pe el - fiindcă îndrăznise să facă dragoste cu Mary în timp ce pe ea o respinsese cu atâta cruzime. Aveau să plătească scump această alianță.

Emma crezuse că moartea lui Niklaus și răpirea lui Ann erau de ajuns ca s-o doboare pe netrebnică asta mică, dar se înșelase. O subestimase. Mary era plămădită din același aluat ca ea însăși, voia să aibă totul și încă ceva pe deasupra.

Scoase încă un urlet. Neomenesc, ascuțit, rupând tăcerea apăsătoare în care furia ei cufundase toată casă.

Mai mult decât oricând, Mary era dublura ei. Mai mult decât oricând, Emma o ura fiindcă o iubea atât de mult. Mai mult decât oricând voia să-i facă rău. S-o facă să sufere tot atât de mult cât suferea ea.

Cât despre Baletti, acesta trebuia să plângă cu lacrimi de sânge înainte de a muri.

Emma se ridică dintr-un salt, ca o hienă, râzând de disperare, și strigă:

— Gabriel! Bagajele, imediat! Plecăm la Veneția.

14

De două zile, Mary avea grețuri și febră. Știind că nu e însărcinată, crezu că e vreo indispoziție trecătoare. Se lungi în pat; își simțea ceafa ca de plumb și o durea tot trupul. Ar fi trebuit să-i spună lui Baletti, dar marchizul i se păruse atât de îngrijorat și preocupat în ziua aceea, încât nu îndrăznise să-l tulbure. Adormi cu senzația că patul o trăgea în jos cu cearșafurile lui albe.

— Domnule, veniți repede la doamna Mary! exclamă camerista, smucind ușa atelierului în care picta uneori Baletti.

Acesta își puse pensulele într-un borcan și se grăbi pe urmele ei.

— Nu s-a ridicat din pat azi-dimineață; m-am mirat, pentru că nu obișnuiește să lipsească de la dejun, îi explică fata, neliniștită, pe când Baletti urca scara cu pași mari, simțind că inima stătea să-i sară din piept.

Ridica perdelele baldachinului. Lumina căzu pe chipul tras și palid al lui Mary. Baletti puse mâna pe fruntea ei și roind de sudoare. Ardea. Mary își înăbuși un geamăt. Marchizul se întoarse către cameristă, care își frângea mâinile de îngrijorare.

— Pune apă la fiert, Anna. Vin și eu cu niște plante medicinale.

— E ceva grav, domnule?

— Destul de grav. Și-a pierdut cunoștința. Febra e prea mare. Trebuie să aflu ce-a făcut zilele astea. Grăbește-te!

— Am să-l întreb pe Pietro. Doamnei Mary îi place să stea de vorbă cu el.

Baletti dădu din cap și dezveli trupul încins al lui Mary. O consultă, fără ca ea să reacționeze altfel decât prin gemete întretăiate de clănțănitul dinților. Marchizul își reproșă că nu observase starea ei, obsedat de scrisoarea pe care i-o trimisese Cork înainte de a se întoarce, la flota imperială, în apropierea castelului Potree.

„Am aflat de la Corneille tot adevărul în legătura cu Mary Read. Te va răscoli, așa cum m-a răscolit și pe mine. Nu-ți pot spune în câteva cuvinte despre ce este vorba. Ai mare grijă de ea, marchize. Fără să știi și fără să vrei, ai dezlănțuit împotriva ei cea mai rea pedeapsă posibilă. Vei afla totul în curând. Te rog, n-o brusca. În ceea ce-l privește pe Forbin, lucrurile s-au aranjat așa cum doreai.”

Baletti o citise și o recitise de zeci de ori, încât o știa pe dinafară. Aceste adevăruri, aceste confidențe pe care le refuzase de atâtea ori, îl chinuiau cumplit acum.

Se aplecă și o sărută.

— Mary, dragostea mea, șopti el, oricine-ai fi, luptă-te. Buzele lui Mary zvâcniră și pe obraji îi alunecară lacrimi sărate. Baletti se aplecă să-i audă șoaptele.

— Niklaus, gemu ea. Te iubesc, Niklaus. Nu pleca. Te rog, nu pleca.

Inima bărbatului se strânse. Se stăpâni însă. „Mai târziu, răspunsurile vor veni mai târziu.” O lăsă pe Mary pe patul ei de suferință și ieși în fugă să-i pregătească un leac împotriva febrei.

Forbin îi transferase pe Corneille și pe Junior la bordul *Drăguței*, aflata într-un port venețian, în apropiere de Potree. Acolo nu mai erau decât o mână de oameni. Ceilalți veniseră pe *Galatea*, ca să le poată ține piept imperialilor.

După raportul lui Corneille, prima reacție a lui Forbin fusese să nu dea importanță zvonurilor referitoare la Potree. Însă aceste zvonuri luaseră o asemenea amploare, încât ministrul ar fi intrat la bănuieli dacă nu le verifica. Deși îl credea pe Cork, hotărâse să se ducă, totuși, acolo. Clairon, care preluase comanda unui brulot, lăsându-și secundul la conducerea *Drăguței*, era lângă Forbin. Acesta puse deoparte luneta.

„Ceva nu e în regulă”, își spuse el, neliniștit.

Avea de gând să lase navele imperiale să se apropie, în timp ce el ar fi bombardat fortăreața înălțată pe faleză. Clairon și-ar fi lansat apoi brulotul, iar el s-ar fi ocupat de celălalt brulot.

Inamicul ar fi căzut în propria capcană. Bateria de pe mal, chiar dacă era slabă, ar fi fost distrusă, și nimic nu l-ar mai fi

împiedicat pe Forbin să le dea o lecție bună fățarnicilor acelora. Dar navele imperialilor întârziu să se arate, contrazicând afirmațiile lui Cork.

— Să dau ordin să se deschidă focul? întrebă locotenentul.

— Da, hotărî Forbin.

Se întoarse către Clairon, care era în picioare pe puntea brulotului, la o distanță de la care-l putea auzi, scrutând încruntat orizontul, cum făcuse mai înainte și Forbin.

Tunurile de la castelul Potree începură să bubuie, luându-le-o înainte celor de pe *Galateea*. Tirul fusese însă prea scurt, iar ghiulelele nu reușiră decât să stropească, în cădere, flancurile *Galateei*.

— Să dărâăm zidurile astea! ordonă Forbin, încrucișându-și mâinile la spate.

Privi concentrat bucățile de zid care cădeau, agasat de o presimțire ciudată. Deodată, înțelese.

— Încetați focul! porunci el.

Când bubuitul tunurilor încetă, putu să-și dea seama că intuiția nu-l înșelase.

— Pe toți dracii! Atacă *Drăguța!*

— *Drăguța!* urlă ca un ecou Clairon, prin portavoce. Amândoi reacționaseră în același timp. Forbin nu șovăi nicio secundă.

— Virați! striga el. Trebuie să-i ajutăm!

Locotenentul n-avu însă timp să transmită ordinul. O ghiulea lovi în plin etamboul, care se sparse cu un trosnet sinistru.

— Cârma e atinsă! se auzi strigătul cârmaciului.

— Asta mai lipsea! tună Forbin, văzând ca vântul începea să împingă nava spre țarm.

— Vreau raportul tâmplarului. Să estimeze stricăciunile. Fregata, care nu mai putea fi controlată, își urma calea.

— Jos pânzele! ordonă Forbin.

Luă portavocea și i se adresă lui Clairon:

— Pleacă spre *Drăguța!*

Clairon se conformă imediat. *Galateea* nu se mai putea mișca așa cum ar fi vrut el. Lăsă la apă o barcă și coborî în ea, împreună cu douăzeci de oameni, lăsând brulotul să urmeze *Galateea*.

Dusă de vâslele mânuite energic, ambarcațiunea se îndepărtă în viteză.

Pe *Galateea*, activitatea era în toi. La pupă răsunau deja primele lovituri de ciocan.

Forbin turba de furie că trebuie să rămână țintuit locului, fără să-i poată ajuta pe ai lui. Turba de furie că se lăsase dus de nas și-l ascultase pe trădătorul acela de Cork! Deodată, încremeni, străfulgerat de un gând.

Corneille îi dezvăluise lui Cork intențiile lor. Care din ei mințise? Sau poate că se aliaseră? De un lucru însă era sigur: piratul nu venise acolo să-l prindă pe Forbin. Pe Junior îl voia. Altfel, ce motiv ar fi avut să atace *Drăguța*?

Se întoarse, livid, spre tâmplar, care se apropia de el.

— Cârma e ruptă, căpitane.

— Cât timp îți trebuie ca să-o repari?

— Aș zice că vreo trei ceasuri.

— Fă tot ce poți, oftă Forbin.

Se îndreptă către secund.

— Brulotul să remorcheze *Galateea*. Trebuie să ajungem la oamenii noștri.

În timp ce ordinul era dus la îndeplinire, Forbin, mânios și îngrijorat, duse din nou luneta la ochi. Barca lui Clairon înainta repede. Nu-i va trebui mult timp ca să ajungă la *Drăguța*. Însă Forbin știa că va fi zadarnic. Nici tunurile de acolo nu se mai auzeau. Era clar că fregata fusese deja capturată.

— Debarcarea! ordonă căpitanul *Drăguței*.

Nava eșuase pe plajă.

Avariile erau considerabile. Retrăgându-se cu toată viteza din fața corăbiilor imperiale, fregata se refugiase într-un golfuleț. Căpitanul preferase această soluție, văzând că nava lua apă. Pe insulă, mai avea șanse să-și salveze oamenii.

Același lucru era valabil și pentru corabie. Imperialii nu se vor osteni să-o ranflueze.

Totuși, trebuia să se grăbească. *Drăguța* se afla încă în bătaia tunurilor, iar o ghiulea bine țintită ar fi putut face să explodeze magazia cu praf de pușcă.

Cu Junior în cârcă, Corneille se îndreptă împreună cu ceilalți spre plajă. Apa-i ajungea până la coapse, iar valurile agitate îi biciuiau coastele. Junior era livid, însă nu scotea nicio vorbă. Mai întâi refuzase să fie dus pe sus, dar Corneille mârâise:

— Nu acum! Fă ce-ți spun! Curentul e prea puternic.

Junior îl ascultase. Acum privea spre șirul de măslini care mărgineau plaja și se gândea la mama lui. Cunoștea acum și el mirosul războiului. Se străduia să stea cât mai lipit de Corneille, ca să nu-l dezzechilibreze.

Când ajunseră la mal, coborî și o luă la fugă, depășindu-l pe Corneille, până la copacii cu ramuri strânse și înfrunzite. Primii marinari erau deja acolo, privind în larg, spre corăbiile imperiului.

— Se îndepărtează, constată căpitanul.

Junior scoase un oftat de ușurare. Se întoarse către Corneille, al cărui chip era neobișnuit de crispat.

— Te simți bine?

Corneille se mulțumi să dea din cap. N-avea rost să sperie copilul.

— Nu trebuie să rămânem aici, hotărî căpitanul. La zece minute de aici e un sat. Acolo vom fi în siguranță.

— Pot merge pe jos până acolo, îl asigură Junior.

Corneille nu insistă. Prin minte îi treceau tot felul de gânduri negre. Cork îl mințise, era evident. Corneille refuza să creadă că o făcuse din cauza destăinuirilor sale în legătura cu Mary. Oftă și-și scoase pistolul de la brâu ca să-l încarce. Dacă Baletti voia, din cine știe ce motiv, să-l aibă pe Junior, trebuia să treacă peste cadavrul lui mai întâi. *„Dar, înainte de asta, Cork trebuia să-și primească răsplata pentru trădarea lui”*, își făgădui Corneille.

Intrară în sat tocmai când clopotul bisericii îi chema pe credincioși la slujbă. Oamenii se îndreptau spre biserică, îngândurați, neliniștiți după ce auziseră zgomotele luptei, purtate de vânt până la ei. Unii mai îndrăzneți sau mai curioși se duseseră pe malul mării ca să vadă ce se întâmplă. Nu se mirară când îi văzură pe francezi debarcând.

Cei mai mulți dintre marinari o luară pe urmele lor, vrând să-i mulțumească lui Dumnezeu pentru că fuseseră cruțați.

— Nu vrei să te rogi și tu? îl întrebă Junior pe Corneille.

— Prefer să supraveghez împrejurimile, răspunse acesta, oprindu-se lângă biserică.

— Crezi că au capturat *Galateea*?

— Nu, minți Corneille.

Adevărul era că nicio eventualitate nu putea fi exclusă.

— Atunci, căpitanul o să vină să ne ia, conchise cu seninătate Junior.

Se întinse, apoi se instalează lângă unul dintre stâlpii edificiului construit în stil roman. Corneille se așează alături, direct pe pământul calcaros. Se scurseră astfel câteva minute. Corneille, cu simțurile încordate, pândea cărarea care ducea spre plajă. Dacă imperialii se răzgândeau și se întorceau să-i ia prin surprindere, i-ar fi zărit venind.

În locul acestora însă, apărură siluetele masive ale lui Clairon și ale oamenilor lui. Îi văzuse și Junior, care întinse degetul spre ei.

— Acolo!

Și, înainte ca marinarul să-l poată opri, sări în picioare și o luă la goană să le iasă înainte.

„*La fel de impetuos ca maică-sa!*” remarcă din nou Corneille.

Apoi se ridică și porni și el într-acolo.

— Mă bucur că te văd, căpitane, îl salută Corneille pe Clairon.

— Forbin n-a pățit nimic, anunță Junior, fericit că-i dă el vestea. Sosește și el!

— Unde sunt ceilalți? întrebă Clairon.

— În biserică.

— Bine. E un adăpost unde vom fi în siguranță până când ajunge Forbin. Benoât, Marlin și frații Raymond îl veți însoți pe Corneille. Dați un ocol prin sat și faceți rost de hrană și de băutură.

— Pot să merg cu ei, căpitane? întrebă Junior.

— Poți. *Galateea* are o avarie la cârmă. Vom avea de așteptat. E mai bine s-o facem cu burta plină.

— Nu vă temeți de o întoarcere a imperialilor? se miră Corneille.

— N-am văzut pe drum nici urmă de ei. Pericolul a trecut. Dar, pentru orice eventualitate, vom rămâne în biserică după terminarea slujbei. Să veniți aici cu proviziile.

— La ordin, căpitane, răspuse Junior, cu un salut ca la carte, care-l făcu pe Clairon să zâmbescă.

Apoi, căpitanul și oamenii lui se îndreptară către sfântul lăcaș. Corneille își păstră atenția trează. Așa-i dicta instinctul, iar Corneille avea încredere în instinctul lui, care-l ajutase de multe ori în situații dificile. Își începură raidul îndepărtându-se de biserică printr-o ulicioară care urca în pantă lină printre case. Cele mai multe erau locuințe modeste, dar amabilitatea venețienilor nu se dezmințea.

Pretutindeni, oamenii le dădeau ceea ce doreau.

Se aflau lângă o femeie încântătoare, de cel mult 30 de ani, în clădirea care adăpostea brutăria satului, când auziră focuri de armă.

— Ei, mama mă-sii! Înjura Corneille, alergând afară.

Înțelesese încă înainte de a vedea. Imperialii împresuraseră biserica, iar francezii erau scoși de acolo. Ar fi fost inutil să se repeadă într-acolo. Femeia le adresă câteva cuvinte în italiană, arătându-le cu degetul ușa cuptorului.

— Au să facă percheziție în tot satul, înțelesese Corneille.

— Ai încredere în ea? Cățeaua asta ar putea foarte bine să ne dea pe mâna lor, spuse Merlin.

— N-avem de ales, i-o reteză Benoât. Dacă ieșim, precis ne prind.

— Mă întreb pe unde au venit.

— *Presto, presto*, insistă femeia.

— În regulă, frumoaso, se hotărî unul din frații Raymond, deschizând ușa cuptorului. Hai, musule, fă onorurile, îi spuse el lui Junior, care sări în cuptor.

Abia intraseră, când ușa se închise și rămaseră în beznă.

— *Belissima*, decretă unul din gemeni. Imediat ce ieșim de aici, i-o trag, în semn de mulțumire.

— Ține-ți gura! îl mustră Corneille.

Era însă prea târziu. Junior îl întrebă în șoaptă:

— Ce vrea să-i tragă?

Râsul înfundat al marinarilor răspuse oftatului încurcat al lui Corneille.

Marchizul Baletti vedea cum se scurg orele, interminabile. Decoctrurile lui se răciseră și umezea cu ele trupul dezgolit al lui Mary, veghind-o fără încetare. Febra însă nu ceda. Baletti știa care era pricina, și asta îl înspăimânta. Mary se dusesese la unul dintre spitalele construite de el în afara orașului, condusă acolo de un valet.

Pietro, majordomul, îi mărturisise marchizului acest lucru, cu un aer încurcat.

— M-a pus să-i promit că o să păstrez secretul, domnule. Doamna Mary voia să-și dea seama de întreaga generozitate a binefacerilor pe care le acordați, ca să poată fi demnă de ele. Săptămâna trecută s-a dus la leprozerie, iar duminică, la ospiciu. Era foarte impresionată de cele văzute acolo.

Baletti ar fi trebuit să-l sancționeze pentru că-i încălcase consemnele, dar n-avu curajul s-o facă. Mary dorise să-i aprecieze generozitatea. Oare ca să-i găsească nod în papură sau ca să-l iubească și mai mult?

Oricum ar fi fost, locuința lui trebuia pusă urgent în carantină. Își anunțase deja oamenii că puteau fi și ei contaminați, interzicându-le să iasă din casă ori să se apropie de Mary până la vindecarea ei.

Îi pusese să ia o poțiune, explicându-le:

— Elixirul acesta o să vă ferească să vă molipsiți, dacă încă n-ați luat boala.

Era un leac pe care-l distribuia tuturor celor care aveau de-a face cu bolnavii, precum și bolnavilor înșiși. De cele mai multe ori, era de-ajuns. Cu toate acestea, patru dintre bolnavi muriseră în săptămâna precedentă. Orele următoare erau decisive pentru Mary. Marchizul dublase dozele, dar ea continua să transpire abundent, bâiguind cuvinte de neînțeles, întretăiate de lacrimi și de țipete, iar Baletti o liniștea mângâind-o. Mary îl chema fără încetare pe acel Niklaus; dacă nu s-ar fi temut atât de mult că o pierde, marchizul ar fi fost gelos pe el.

Înmuie din nou compresa în lighean și repetă gestul pe care-l făcuse deja de sute de ori. Ea zâmbi și gemu de plăcere. Baletti se aplecă s-o sărute.

— Încă o dată, zise ea. Încă o dată, Niklaus. Îmi place atât de mult când mă speli!

Baletti se opri înainte de-a o atinge cu buzele. Mai ales că Mary se încorda deja, scoțând un urlet care-i îngheță sângele în vine.

— Nu! imploră ea, agitându-se. Lasă-mi-l, marchize, lasă-mi-l! Am să fac tot ce vrei!

Se îndepărtă de ea, ca ars de febra care-o făcea să delireze.

— Doamne, Mary, gemu el. Oare ce ți-am putut face, ce i-am putut face, de te chinuiești așa?

Ușa se deschise și lumina piezișă a amurgului aduse o undă de viață în cuptor.

— În sfârșit, mormăi Benoât, credeam că nu mai ieșim.

Se strecură primul afară, urmat îndată de Junior, care se săturase să stea în locul acela nu prea confortabil. Ieșiră apoi frații Raymond și Corneille, care explodă de furie văzându-l în fața lui pe Clément Cork, înconjurat de patru marinari cu armele îndreptate spre ei.

— Jigodie netrebnică, scrâșni el, împingându-l pe Junior în spatele lui, ceea ce-l făcu pe copil să scoată un strigăt de surprindere.

— Și mie-mi pare bine că te văd, îl salută Cork, cu chipul mohorât.

Ședea pe un colț de masă, de care se sprijinea numai pe jumătate.

— Le-aș spune oamenilor mei să lase în jos armele, urm el, dar n-aș vrea s-o scoți tu pe a ta și să mă împuști înainte de a mă lăsa să-ți explic.

— Deducția e corectă, rânji Corneille.

— Nu te-am trădat, zise Cork, eu însumi am fost trădat.

— Nu zău! Cum de nu mi-am dat seama?

— Ascultă-mă, țeastă de catâr, ridică vocea Cork. Am făcut ce mi s-a spus și i-am condus pe imperiali către capcana pe care le-ați pregătit-o. Dar ei, încalcând înțelegerea, au refuzat ca *Bay Daniel* să intervină și, ca să fie siguri de asta, ne-au pus sub supravegherea unei corăbii.

— De care ai scăpat printr-o vrajă, râse amar Corneille.

— Le-am tras o canonadă pe cinste, rectifică unul dintre mateloții lui Cork. I-am lovit în plin.

— N-au avut timp să reacționeze. Corveta lor a fost sfârtecată. Vrei să-ți mai dau amănunte?

— Nu. Treci mai departe, e interesant.

— Am plecat și am zărit *Galateea*, care era ancorată în golfuleț, lângă *Drăguța* și un brulot. Am vrut să mă apropii, dar nici scumpul tău căpitan nu părea dispus să asculte ce aveam de spus. Tunurile lui au început să bubuie. Așa că am acostat de cealaltă parte a insulei, ca să culeg informații. Toată lumea mă cunoaște. N-a fost greu. Gabriela știa că poate avea încredere în mine și mi-a dezvăluit că ascunsese niște marinari francezi.

— Ce s-a întâmplat cu Clairon și cu tovarășii noștri? întrebă Merlin, scuișând tutunul pe care-l mesteca de ore întregi.

— Au fost uciși, în afară de câțiva pe care imperialii i-au luat cu ei, după câte mi s-a spus. Forbin și oamenii lui au debarcat acum o oră și au aflat ce s-a întâmplat. N-au mai rămas în sat. Gabriela era cu alte femei la izvor, așa că n-a putut să-i anunțe unde sunteți. Îmi pare nespuse de rău, Corneille. Forbin ar fi trebuit să-mi urmeze sfatul și să nu se apropie de Potree.

Corneille trebui să recunoască la sfârșitul discuției lor de la Ancona, Cork insistase în mod deosebit asupra acestui punct, pentru ca Junior să nu fie pus prosteste în pericol. Acesta fusese, de altfel, și motivul pentru care Forbin îl mutase pe *Drăguța*.

— Ce ai de gând să faci cu noi? întrebă Christophe Raymond, care, ca și fratele său, nu era decât pe jumătate convins.

— Nimic, îl asigură Cork. Sunt de partea voastră, nu de partea imperialilor. Ei au plecat de pe insulă, iar nava lui Forbin e încă ancorată acolo. Ți-am spus, Corneille, vreau doar să fiu sigur că nu încerci nimic împotriva mea. Nu vreau ca vreunul dintre noi să fie rănit. Junior și Gabriela n-au nicio legătură cu certurile noastre.

— E în regulă, făcu Benoât.

— Așa cred și eu, hotărî Merlin, iar gemenii fură și ei de acord.

Corneille și Cork se înfruntară din priviri așa cum făceau și pe vremuri, când aveau dispute. Prietenia lor învingea totdeauna în aceste conflicte. De astă dată însă, lui Corneille îi venea greu să se hotărăască.

Junior decise în locul lui: înainte și-i întinse mâna lui Cork.

— Eu te cred. Pentru că ai ajutat-o pe mama la Veneția.

Cork se ridică de pe colțul mesei și-i strânse mâna întinsă.

— Poți avea încredere în mine, cum a avut și ea, băiete.

— Niklaus, rectifică Junior. Mă numesc Niklaus Olgersen Junior.

— Încântat de cunoștință, Niklaus Olgersen Junior, îl salută cu toata seriozitatea Cork, în timp ce tovarășii lui își puneau pistoalele în brâu.

Corneille făcu un pas către ei și-l trase pe Junior lângă el. Copilul îi zâmbi lui Cork și rămase lângă protectorul său.

— Clément, să știi că voi verifica spusese tale.

— N-ai decât, replică acesta, cu o privire mândră. Vei vedea că nu m-am schimbat.

Leșiră împreună din clădire, în timp ce Christophe Raymond, care nu-și uitase intențiile, o sărută pe Gabriela ușor pe gât. Și cum ea chicotea, fără să opună rezistență, deveni și mai îndrăzneț.

Corneille închise ușa, ca Junior să nu vadă prea multe. Băiatul scoase un suspin prelung și dădu cu piciorul într-o piatră, stârnind râsul celor doi.

În fața lor, mateloții lui Cork îi încadrau pe Marlin, pe Benoât și pe Antoine Raymond care, în sfârșit liniștiți, îi ascultau povestind cum fusese bombardată nava imperială.

— Ce vei face acum? îl întrebă Corneille pe Cork.

— Mă întorc la Veneția ca să aflu care sunt ordinele lui Baletti. Vino cu mine pe *Bay Daniel*, Corneille. Acum e cel mai bun moment s-o faci. Forbin te crede mort sau prizonier al imperialilor.

Corneille îl măsură lung cu privirea. Cork avea dreptate: lucrurile s-ar fi rezolvat cum nu se poate mai bine și pentru Mary, și pentru Junior. Ar fi fost simplu. Privi spre copil, care se apropiase de fereastră și trăgea cu ochiul la partida de amor din spatele geamurilor. Se gândi la Forbin. Soluția aceasta ar fi rezolvat definitiv rivalitatea dintre ei. Dar i-ar fi apăsât conștiința ca o trădare.

— Nu pot, Cork. Nu i-l pot răpi lui Forbin pe Junior. Nu așa.

— Și totuși, mai devreme sau mai târziu, se va întâmpla. Gândește-te, Corneille, gândește-te bine înainte să ajungem la țarm.

Sosirea lui Junior îi împiedică să continue discuția. Se strecură între ei în clipa când Christophe ieșea din casă, întinzându-se satisfăcut.

— Pe toți sfinții din cer, făcu el, mulțumit, tipa asta e plină de draci!

Junior își luă o mutră veselă și-i făcu cu ochiul lui Corneille.

— Asta înseamnă să i-o tragă?

— Nu cred că maică-ta s-ar bucura dacă ar ști cum ai aflat chestia asta, suspina Corneille.

— Oh! făcu Junior, ridicând din umeri, să știi că și mama făcea asta cu tata!

Cork izbucni în râs și-l săltă pe Junior pe umeri, ca să nu-l lase să evoce alte amintiri, mai triste. Coborâră cu toții strada principală a satului, apoi o luară pe cărare, spre plaja. Tovarășii lor erau deja acolo și priveau cum se îndepărtau *Galateea*, *Drăguță* și brulotul, care se îndreptau, probabil, spre Ancona, unde puteau să-și repare avariile.

Corneille scoase un oftat. Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Cork îi șopti la ureche:

— Se pare că soarta a hotărât în locul tău, frate. Haide, zise el cu voce tare. *Bay Daniel* e de cealaltă parte a insulei. Trebuie să ne grăbim dacă vrem să ajungem la el înainte de lăsarea întunericului.

— Mi-e foame, anunță Junior.

— Auziți, domnilor? Musul nostru e flămând! Prin urmare, să grăbim pasul!

Începu să alerge, făcându-l pe Junior să râdă în hohote.

Mary deliră două zile și două nopți. Baletti era epuizat, nu-și îngăduia să ațipească puțin decât atunci când ea se mai liniștea. Febra nu ceda, iar cearcănele viorii se tot adânceau pe obrajii lui Mary. Baletti îi schimba mereu compresele reci, îi umezea gura în permanență, obligând-o să bea când părea mai calmă, dar toată ființa ei suferea, ca într-un coșmar, de parcă boala ar fi smuls tot ce ascunsese ea în adâncul inimii și al memoriei sale.

Baletti nu o părăsea decât pentru a-și satisface nevoile naturale. Le interzisesese servitorilor să urce la etaj, cerând ca tava cu mâncare să-i fie lăsată în capul scării. Până atunci,

nimeni din palat nu se îmbolnăvisese. Lui nu-i păsa. Își punea fără încetare aceleași întrebări, torturat de aceeași evidență dureroasă. Mary Read nu-l iubea. Singurul care conta pentru ea era acel Niklaus. Baletti presupunea că acesta era tatăl copilului lăsat în grija lui Forbin. Probabil că nu mai trăia, din moment ce nu era nici alături de ea, nici alături de băiat, însă Baletti se lovea mereu de același semn de întrebare. De ce anume îl acuza Mary?

Nebărbierit, cu părul în dezordine, stătea la căpătâiul ei ca un cerșetor, rugându-se pentru viața ei, rugându-se ca ea să-l audă și să-l ierte. Îngrijindu-i trupul chinuit ca să-i redea o fărâmă din fericirea pe care-și închipuise că i-o oferă în ultimele câteva luni. Acum însă știa că nu fusese decât o amăgire și suporta cu greu acest adevăr. Iar apoi, deodată, avu o revelație, auzind strigătul ei, care-l smulse din somnul care-l biruise după două nopți de veghe.

— Emma! urlase Mary. Am să te omor pentru asta!

Mary avea ochii larg deschiși și atât de încărcați de ură, încât inima lui Baletti se frânse. După o clipă însă, ea gemu și închise din nou ochii, respirând sacadat, cu inima bătându-i neregulat.

Baletti sări în picioare și-și trecu mâinile prin pletele ondulate, umede și năclăite de sudoarea lui Mary. Ar fi trebuit să știe. Dar nu putea admite asta. Mary n-avea cum să-l urască atât de mult. Pe el și pe Emma de Mortefontaine!

Deschise dulapul și făcu ceea ce nu-și îngăduise să facă până atunci. Scotoci în căutarea adevărului. Degetele lui întâlneau în cizma lui Mary un obiect pe care-l scoase cu febrilitate. Recunoscu fără greutate ochiul de jad pe care i-l descriesese Emma.

— O, Doamne, nu! imploră el. Fă să nu fie ceea ce cred eu!

Se răsuca spre pat, cu bijuteria între degete, iar privirea lui Mary îl fulgeră din nou. Se ridicase în capul oaselor în așternut, în sfârșit, conștientă, și îl fixa cu o privire îndurerată, plângând încet. Baletti căzu în genunchi și scoase un urlat.

Mary încercă să-și adune gândurile și amintirile, dar migrena era atât de chinuitoare, încât nu reuși. Avea în fața ochilor o imagine încețoșată. Omul acela care stătea în genunchi nu era Niklaus, încăperea unde se afla nu era odaia ei din Breda și era limpede că ea însăși nu se chinuia în clipa aceea s-o nască pe Ann Mary, așa cum crezuse înainte ca Emma, lipindu-și țeava pistolului de fruntea soțului ei, să-i curme brusc delirul.

Mary scrută privirea aceea care o căuta cu disperare pe a ei; vaietul celui alt îi străpungea timpanele. Nu-și putea da seama dacă era real sau o simplă reminiscență a coșmarului ei.

Trebuia să verifice, din moment ce confuzia o împiedica să înțeleagă. Se întoarse încet ca să se așeze pe marginea patului și, agățându-se de perdelele baldachinului, care fuseseră înălțate și legate, se ridică în picioare, cu un efort supraomenesc.

Silueta îngenuncheată se ridică și ea, dar Mary se prăbuși. Simțea sub pânțele, sub obraz și sub degete mângâierea firelor moi de cașmir ale covorului. Simți mirosul lor de portocală și de vanilie. Își amintea această mireasmă. Îi surâse bărbatului care se aplecase și o ridicase în brațe.

— Mathieu, spuse ea. Ești Mathieu Dumas.

Apoi, totul se întunecă. I se făcu frig. Înghețase toată, începu să dârdâie și își pierdu cunoștința.

Baletti o duse pe Mary în odaia interzisă, pe sofa pe care dormea el în ultima vreme, în fața craniului de cristal. Ea leșinase din nou, însă scurtul ei moment de luciditate dovedea că febra începea să cedeze. Faptul că ea se ridicase ca să se apropie de el îl făcuse să reacționeze, scoțându-l din durerea lui. Nu știa nici acum cine era Mary Read și cum se făcea că avea ochiul de jad al Emmei de Mortefontaine, însă un lucru era deja evident: Mary Read nu pe el îl voia, ci craniul de cristal. Craniul și o răzbunare fără nume. Sau, mai bine zis, legată de numele pe care-l repeta fără încetare: Niklaus.

Baletti se întoarse apoi să-și ia uleiurile și poțiunile cu care o trata, precum și ochiul de jad, pe care-l lăsase să cadă când o văzuse pe Mary prăbușindu-se.

Când se întoarse, constată că Mary nu se mișcase, dar părea mai senină. Zâmbea, ca atunci când, cu câteva clipe înainte, îi pronunțase numele. De multa vreme nu-l mai chemase nimeni astfel. La Veneția, el era pentru toată lumea marchizul Baletti. Oare Mary îi smulsese acest secret Emmei, înainte de-a o ucide? Emma se descotorosise oare de Niklaus? Dar toate acestea n-aveau importanță. Și-ar fi dat pe loc viața ca s-o poată vindeca pe Mary.

Se apropie de craniul de cristal și mângâie ovalul perfect.

— Salveaz-o! îl imploră. Numai de data asta!

Veni lângă Mary, după ce aranjase perdelele în așa fel încât reflexia luminii care trecea prin orbitele craniului să cadă asupra sofalei.

Un curcubeu multicolor începu să joace pe trupul transpirat al lui Mary, transformându-l într-o minunată auroră. Baletti îngenunche tăcut lângă ea.

Urmă o așteptare îndelungată.

Claude de Forbin turba de furie. Totuși, ar fi trebuit să se bucure descoperind că *Perla* îl aștepta la Ancona. De câteva luni bune visa la acest moment. Acum însă nu se gândea decât la răzbunare. Voia să se răzbune pe Cork, pe venețienii aceia creduli, pe Baletti, pe ambasador, pe imperiali...

Lăsându-și cele două corăbii la șantier pentru reparații, se îmbarcase imediat pe *Perla*, împreună cu ofițerii lui. Furios, începuse să controleze la sânge navele venețiene, să le confiște încărcăturile și să le ardă sub pretextul că nu aveau autorizații în regulă. După șase zile, încă nu se calmase. Ordonase ca *Drăguța* și *Galateea* să-l urmeze la Triest, unde, potrivit zvonurilor, fuseseră aduși prizonierii.

Asedia portul de două zile când află că nava *Bay Daniel* și căpitanul ei, Clément Cork, erau căutați pentru că scufundaseră o corabie a imperiului, care-i supraveghea. Vestea, chiar dacă-i liniști puțin sentimentele față de Cork, nu-l făcu să-și schimbe planurile. Undeva în Triest erau închiși mai mulți oameni de-ai

lui, printre care se numărau Corneille și Junior. Forbin nu era naiv. Știa bine ce soartă îi aștepta. Simțea că i se face rău doar la gândul că Junior ar fi putut fi vândut ca sclav.

— Niciodată! tună el, refuzând să asculte ordinele ambasadorului. Chiar de-ar fi să dau foc orașului! Niciodată nu voi îngădui să se întâmple așa ceva!

— Ce-i asta? întrebă Mary cu o voce pierită, mijind ochii și acoperindu-i cu brațul.

— Ce anume? tresări Baletti, ridicându-se.

Se împlinise o săptămână de când Mary nu mai rostise nicio frază cu miez.

— Lumina asta, ce e? Mă orbește.

— Stai o clipă, răspuse Baletti, ducându-se repede la fereastră și trăgând perdelele.

Odaia se întunecă, iar Mary avu impresia că i se face din nou frig. O trecu un fior.

Baletti își dădu seama și o acoperi cu o pătură. Îi atinse fruntea și scoase un suspin de ușurare. Mary era salvată. Ea îi zâmbi cu recunoștință.

— S-a terminat, o asigură Baletti, mângâindu-i buclele încâlcite. Boala a ieșit din trupul tău, iubirea mea. Aș vrea să fi ieșit și din sufletul tău, adăugă el, fără să-și mai ascundă durerea.

Ea nu răspuse. Închise ochii, legănată de blândețea mângâierii. După un moment de tăcere, Mary întrebă, în sfârșit:

— Am dormit mult?

— Opt zile.

Îl privi cu uimire.

— Ce mi s-a întâmplat?

— Ai avut febră mare.

El însă era nerăbdător să afle alte răspunsuri, chiar dacă era conștient că Mary era încă prea slăbită ca să i le dea.

— Îmi aduc aminte de niște visuri ciudate, făcu ea. O piramidă de cristal și niște case albe înconjurate de grădini și fântâni. Mă simțeam bine acolo, ușoară și liberă. Detașată de orice altceva.

Baletti dădu din cap. Același vis îl avea și el, în fiecare noapte, de aproape 30 de ani. Îi făcea bine să audă că îl visase și Mary.

Acest fapt conferea realitate unui fapt care ar fi putut fi doar o închipuire de-a lui.

— Îți mai amintești și altceva?

Mary negă, scuturând din cap, dar, după felul cum i se crispase chipul, marchizul înțelese ca nu era adevărat. Nu mai putea suporta.

— Privește-mă, Mary Read.

Ea se supuse, tulburată de timbrul vocii lui.

El scoase din buzunar ochiul de jad și i-l arătă.

— Așadar, știi, spuse ea, simplu.

— Nu. Nu știi nimic, Mary. Mă chinuiește tăcerea aceasta, presupunerile pe care le fac fără să am nicio dovadă. Mă chinuiesc pentru că te iubesc, în timp ce tu nu mă vei iubi niciodată.

Ea nu-i răspunse. Prin minte îi treceau din nou imagini. Silueta îngenuncheată care urla. Niklaus crucificat. Ann. Emma. Era prea obosită ca să vorbească.

— Cine e Niklaus, Mary? Tatăl copilului tău, pe care l-ai lăsat în grija lui Forbin? Ai ucis-o pe Emma ca să-i iei ochiul de jad? Cum se face că-mi știi numele pe care doar tatăl meu adoptiv îl cunoștea? Ce ți-am făcut, Mary, de ce mă urăști? Comoara aceea a fost singurul lucru important pentru tine? Dacă e așa, poți lua totul. Până și craniul acesta, pe care i l-am refuzat Emmei. Ia tot, dacă asta e de ajuns ca să ieși din tăcerea ta și să-ți găsești liniștea.

Mary îl privi cu atenție. Fu răscolită văzându-l cât suferea, își ridică mâna, care i se păru tare grea, și-i mângâie barba crescută, ridurile adâncite între sprâncenele dese. Se simți și ea îndurerată.

— Nu mi-ai făcut nimic, murmură ea. Nu mi-ai făcut nimic, marchize. Acum o știi.

— Cum poți fi sigură, după ce te-ai îndoit atâta vreme?

— Niklaus era soțul meu, zise ea, obosită deja, iar Emma l-a omorât. Credeam că ești complicele ei. Pe ea o urmăream când am sosit la Veneția.

— De ce l-a omorât? Fiindcă îi furaseși ochiul de jad? insistă el, deși știa că Mary era la capătul puterilor.

Totuși, în mod egoist, nu voia să se mulțumească doar cu firimituri.

— Nu i l-am furat Emmei. Există doi astfel de ochi. De acesta nu m-am despărțit niciodată. Ea a venit la mine ca să mi-l ia.

O lacrimă se strecură pe sub pleoapele ei închise. Doborâtă de boală, Mary nu mai putea înfrunta ceea ce negase atâta vreme.

— Sunt obosită, marchize. Așa de obosită, murmură ea cu voce stinsă. Mai târziu. Mai târziu, repetă ea, lăsându-se să alunece în somn.

Baletti nu insistă. În minte îi revenea scena care avusese loc chiar în acea încăpere. Se auzea cerându-i Emmei de Mortefontaine să-i aducă al doilea ochi, cu orice preț. Prețul fusese moartea. Și el fusese cel care, cu nevinovăție, fixase acest preț. Simți un gust amar, de fiere, urcându-i în gât și ieși clătinându-se din încăpere, ca să se ducă să-și vomite dezgustul față de sine care-l copleșea.

Nu se întoarse decât peste câteva ore. Se dusese în camera lui, se îmbăiase, se bărbierise și se îmbrăcase cu haine curate. Voia s-o înfrunte pe Mary cu demnitate, nu ca un cerșetor. Nu-i trebuia mila ei. Nu era genul de om care să se eschiveze de la responsabilitățile lui. Nu-i va ascunde nimic. Ea va face tot ce va fi necesar ca să-și revină pe deplin din acest haos creat de el. Ceru un platou cu mâncare și-și anunță personalul că Mary era în afara pericolului, dar carantina va mai fi menținută o săptămână.

Apoi trecu pragul camerei, învăluit de aburii supei de carne din castronul de pe tavă.

Mary nu-și mai lua ochii de la craniul de cristal. Se trezise cu senzația că era privită. În locul lui Baletti o salutară orbitele acelea scânteietoare. Se ridicase în capul oaselor și se înfășurase în pătură, uimită, apoi fascinată.

Baletti puse tava pe o masa, apoi apropie masa de patul lui Mary.

— M-am gândit că o să-ți fie foame, spuse el, pe tonul ceremonios pe care-l păstra întotdeauna, în afara momentelor de intimitate.

— Ce-i ăsta, marchize? Întrebă Mary, absorbită în continuare de contemplarea craniului.

— Nu știi?

Ea își luă, în sfârșit, ochii de la craniu, întorcându-se spre el.

— Ne aflăm în camera interzisă, iar obiectul acesta este ceea ce numeai, într-o scrisoare adresată maestrului Dumas, craniul de cristal. Mai mult de atât nu știu, mărturisi ea. Nu mai vreau să trișez. Cred că te iubesc.

— Aș vrea să fie adevărat, însă ar fi doar o amăgire, Mary. Tu îl iubești pe Niklaus.

— Niklaus e mort. Ca și Ann...

— Cine este Ann?

Mary surâse palid și luă bolul cu supă pe care i-l întindea Baletti, care se așeză lângă ea, pe sofa.

— Fiica mea. Fetița mea cea mică. Emma a ucis-o după ce mi-a răpit-o.

Baletti suspină. Mary Read avea un motiv în plus să-l condamne. Voia să afle tot. Ca să se poată urî pe sine însuși la fel de mult cum îl urâse ea.

— Povestește-mi, Mary. Spune-mi tot. Trebuie să știu. După aceea... spuse el, așezând între ei pumnalul lui Niklaus, pe care-l găsisese tot în dulapul lui Mary, după aceea, vei face ce vei crede de cuviință. Am lăsat dispoziții majordomului meu. Când eu nu voi mai fi, totul îți va rămâne ție. Tot. Chiar și el, cu secretele lui, adăugă el, arătând spre craniu.

Mary dădu din cap, mișcată de gestul lui. „*Dacă aș fi ca Emma, poate*”, își spuse, dar ea era altfel. N-avea să se schimbe niciodată. Pe vremuri, Forbin își dăduse seama imediat de asta. Mary își mănca mai întâi supa, ca să prindă puteri și să-și umezească gâtulejul uscat, apoi dădu frâu liber valului de amintiri care-l răvăși pe Baletti. Începu cu copilăria ei de la Londra și sfârși cu momentul acela, când, în sfârșit, dăduseră cărțile pe față.

— Asta-i tot, marchize, încheie Mary, întorcându-se către Baletti ca să-și strecoare mâna într-a lui. Asta e povestea mea. Niklaus e mort, iar eu sunt vie. Datorită ție. Nu vreau să te pierd. Chiar dacă ai dreptate spunând că încrederea se câștigă greu. Ca și dragostea. Sinceritatea ta mă va ajuta să reușesc.

— Sinceritatea mea mă osândește, Mary. Nu eu am fost mâna care lovește, dar Forbin avea dreptate. Cauza nenorocirii tale sunt eu, și trebuie să fiu judecat pentru asta.

— Lasă-mă pe mine să hotărâsc, marchize. În schimbul spovedaniei mele o aștept acum pe a ta.

Baletti se conformă fără să se lase rugat.

Era fiul unei prințese rusoaice și al unui demnitar italian. Un copil al păcatului. Mama lui fusese făgăduită altuia. Destinul ei era să domnească. Familia regală preferase să sacrifice mama, copilul și tatăl, care-i incomoda, decât să accepte dezonoarea. Presimțind ce avea să se întâmple, prințesa își schimbase bebelușul cu un altul, care-i fusese adus, și o rugase pe cameristă să aibă grijă de fiul ei. Cei doi amanți fuseseră asasinați, iar Mathieu - botezat la naștere Stanislas - fusese crescut la Paris de femeia aceea devotată și sinceră, care, înainte de a se stinge, îi povestise totul la rândul ei. Atunci, Stanislas se îndreptase către omul pe care mama lui adoptivă îl pomenea mereu ca exemplu de corectitudine și simț al dreptății. Maestrul Dumas era procuror. Stanislas dorise să devină și el procuror, ca să învețe ce înseamnă echitatea. Dar alchimia și descoperirea craniului îi dăduseră peste cap toate planurile.

— Lui îi datorez faptul că am devenit ceea ce sunt, încheie Baletti. Se ridică, luă craniul de pe suportul lui și i-l întinse lui Mary. Nimeni în afară de mine nu l-a atins până acum. Ia-l, zise el. De acum înainte e al tău.

— Și ce să fac cu el? se miră Mary, lăsându-l totuși pe Baletti să i-l așeze pe genunchi.

— Să găsești comoara aceea pe care o vrea Emma.

— Nu pricep. Ce legătură are craniul cu comoara?

Baletti luă ochiul de jad și-l potrivi fără greutate într-una din orbite.

Mary făcu ochii mari, iar Baletti își continuă istorisirea, povestindu-i ce aflase de la Emma în legătura cu fabuloasa comoară a lui Montezuma și despre pactul pe care-l încheiase cu ea. Nu-i ascunse nimic. Când, în cele din urmă, tăcu, Mary nu spuse nimic, pierdută în gândurile ei, fără să-și poată lua ochii de la craniu. Din cauza lui pierduse totul. Viața ei, speranțele, sufletul ei. Nu putea să-i reproșeze asta marchizului. Chiar dacă

se simțea vinovat, cruzimea Emmei n-avea nicio legătură cu el. Mary cunoștea acum toate răspunsurile, în afară de unul singur.

— De ce ai acceptat să te asociezi cu Emma? Ai totul. Și până și acest cuvânt - totul - mi se pare un eufemism. Nu-ți dorești puterea și ești ființa cea mai lipsită de răutate pe care am cunoscut-o; atunci, de ce vrei comoara asta?

— Îți amintești cetatea de cristal care ți-a apărut în vis, Mary? Ea dădu din cap.

— E una dintre amintirile lui.

— Amintirile cui?

Baletti mângâie cu o mână blândă craniul.

— Amintirile lui.

— Iartă-mă, însă tot nu înțeleg. Doar vorbești despre un obiect, marchize, n-are nimic omenesc în afară de dimensiuni și de aspect.

— Într-adevăr, n-are nimic omenesc, oftă Baletti. Iată, pe scurt, toate întrebările care mă obsedează de când îl am. Cine l-a făcut? De ce? Cum? A fost examinat de cei mai pricepuți bijutieri ai vremurilor noastre. Toți au rămas perplecși. Craniul este alcătuit dintr-un cuarț natural extrem de pur, iar cele două părți ale maxilarului fac parte din același bloc. A fost făurit împotriva tuturor regulilor firești. Cristalul are o structură deosebită. Pare înzestrat cu o mulțime de prisme care-i permit luminii să se reflecte și să se refracte trecând prin el. Efectele produse sunt neobișnuite și uimitoare, imposibil de reprodus cu tehnicile pe care le cunoaștem. Mai mult, emite chiar el raze și sunete dacă stă, noaptea, sub cerul înstelat. Nu întotdeauna, ci doar când anumite planete sunt aliniate.

Baletti îngenunche în fața ei și-i luă mâinile, cu înflăcărare.

— Mary, acest craniu nici nu ar trebui să existe, ca obiect! Și totuși, nu ăsta e aspectul cel mai ciudat din tot acest mister. Știu că tot ce-ți voi spune o să ți se pară de neconceput; vei crede, poate, că sunt nebun, dar acest obiect e viu! Nu în sensul pe care-l dăm noi acestui cuvânt, firește, dar el deține cunoștințe uluitoare pe care mi le dezvăluie în vis. Elixirele mele, secretul Marii Opere, toate i le datorez lui. Puțin îmi pasă de comoara aceea, nu vreau altceva decât să-l duc la locul lui, să-l completez și să-i dezleg misterul. Vreau să ajung la cetatea

de cristal, dacă există. Nu pentru bogățiile pe care le-ar putea adăposti, ci ca să-i implor pe stăpânii ei să mă elibereze de povara acestor cunoștințe interzise.

— Ce povară, marchize? se miră Mary, tulburată de mărturisirea lui.

— Nemurirea, Mary, gemu Baletti, ridicând craniul.

Mary păru și mai tulburată.

— Nimeni nu este nemuritor, zise ea, refuzând să creadă spusele lui.

— Cu toate astea, eu nu mai îmbătrânesc. Ea mă regenerează în fiecare noapte.

— De ce „ea”? De ce „ea”, și nu „el”?

— Nu înțelegi, murmură Baletti, punând craniul pe suportul lui. Nu știu prin ce minune și în ce scop a fost creat, dar sufletul închis în el e al unei femei. O femeie care m-a ales să rămân alături de ea. Din cauza ei, Mary, din cauza ei n-am putut să iubesc niciodată.

Își pironi privirea într-a ei, iar chinul lui fu ca o lovitură de pumnal pentru Mary, care se ridică în picioare, clătinându-se, dar se strădui să ajungă lângă el ca să i se cuibărească în brațe.

— Și totuși, marchize, eu sunt aici.

— Da, pentru prima oară am sfidat-o, pentru prima oară am respins imaginile despre tine trimise de ea.

— Ce imagini? Cele ale răzbunării mele?

— Cele ale bătrâneții tale, în timp ce eu nu voi îmbătrâni. Ce poate fi mai rău decât inexorabilul, Mary? Ce poate fi mai rău decât să le supraviețuiești celor pe care i-ai iubit?

Mary se îndepărtă de el și-l privi în ochi.

— Să trăiești fără să iubești, marchize. Aceasta este moștenirea pe care mi-a lăsat-o Niklaus. Ai făcut bine că ai înfruntat-o.

Buzele lor se căutară cu aceeași lăcomie, iar covorul gros le primi îmbrățișarea disperată. Deasupra lor, nemișcat, craniul de cristal părea să-i sfideze din înaltul eternității sale.

Corneille pătrunse în tunelul subteran, urmându-l pe Clément. Înaintau încet, încovoiați, iar murmurul apei, care șiroia pe pereți ca niște lacrimi, le răsuna în urechi. Tunelul n-avea mai mult de o sută de metri, dar înăuntru mirosea atât de tare a mucegai, încât Corneille se abținea cu greu să nu strănute. Se concentrează asupra luminii șovăielnice a lanternei pe care o ținea Cork, îndreptând-o către solul pe care pășeau.

— Am ajuns, anunță acesta, când ajunseră la picioarele unei scări de piatră.

Cork urcă cele trei trepte, apoi împinse o piatră din zid. Peretele se dădu într-o parte, lăsând să treacă lumina. Marchizul Baletti îi aștepta în cabinetul lui.

Când ieși din tunel, Corneille îi văzu pe cei doi îmbrățișându-se. Baletti se îndepărtă de Cork și-i ieși în întâmpinare.

— Fii bine-venit, Corneille! Mary va fi fericită să te vadă. Încă nu i-am spus nimic despre treaba asta, fiindcă preferam să discut cu voi mai târziu. Unde este copilul? Credeam că-l veți aduce și pe el.

— E pe insula Pantelleria, anunță Cork. N-am vrut să-l expun mâniei imperialilor, care cutreieră Adriatica, în timp ce Forbin își continuă asediul asupra portului Triest. Nu mi-a fost ușor să trec neobservat. Mă urmăresc fără încetare.

— Ascunzătoarea ta e sigură? Întrebă marchizul.

— Ei vor corabia *Bay Daniel*, nu pe Junior. E în siguranță pe insulă. Dacă l-aș fi luat cu mine și aș fi fost capturat, ar fi avut aceeași soartă ca oamenii lui Clairon.

— Ai aflat pe ce vas au fost îmbarcați? Întrebă neliniștit Baletti.

— Au plecat din Triest pe uscat ca să ajungă la un alt loc de ancorare, dar nu mai am destulă libertate de mișcare cât să obțin informații și să acționez. Ambasadorul e pornit împotriva mea, iar Boldoni oferă o primă celui care mă va captura. Știu multe despre ei. Capcana asta n-a făcut decât să sporească

furia lui Forbin, care și-a întezit atacurile împotriva lui Hennequin de Charmont. Vor fi mereu pe urmele mele.

— Ce părere ai, Corneille? întrebă Baletti, întorcându-se în sfârșit spre el.

Până atunci, Corneille se mulțumise să-l observe, să-l cântărească, iritat de faptul că-l găsea arătos și cinstit, corect, așa cum îi garantase și Cork că era. Se felicita că nu-l adusese și pe Junior. Marchizul l-ar fi cucerit repede, așa cum o sedusese și pe Mary.

— După părerea mea, Clément ar trebui să se țină la distanță, pentru moment, declară el. *Bay Daniel* poate să rămână ascuns într-un golfuleț până când imperialii vor uita de el. Peste câteva săptămâni, vor avea alte motive de îngrijorare. Forbin nu-i va ierta că nu i-au eliberat pe prizonieri. Îl cunosc. Va continua să nimicească tot ce-i iese în cale.

Baletti se încruntă. Nu-i plăcea această perspectivă.

— De ce e atât de înverșunat?

— Crede că Junior a fost și el prins, afirmă Corneille.

— Înțeleg. Cred că a sosit momentul să-i explicăm situația lui Mary. E vorba despre fiul ei. Va ști cum e mai bine să procedăm, conchise Baletti.

— Mai întâi trebuie să-ți dezvălui secretul ei, interveni nemulțumit Cork.

Baletti le aruncă o privire senină care-i displicu și mai mult lui Corneille.

— Nu e cazul. Mi-a spus tot. Mary se simte bine, Corneille. Vei vedea cu ochii tăi. Să mergem.

Ieșiră din cabinetul lui Baletti și o luară pe un coridor. Somptuozitatea palatului îl tulbură pe Corneille. Complicitatea lui cu Junior era neînsemnată față de ceea ce-i putea oferi marchizul lui Mary.

Pătrunseră în grădină printr-o poartă boltită. O explozie de miresme îi gâdilă nasul, alungând definitiv miasele persistente din tunelul subteran. Locul acela, luxuriant datorită diversității de flori albe pe care le adăpostea, părea un paradis biblic.

Apoi Corneille o zări pe Mary. Inima i se strânse ca pe vremuri, la Saint-Germain-en-Laye, când o vedea în acele ținute de lady pe care nu le putea suferi. Purta o rochie elegantă, dar nu

bătătoare la ochi, avea părul strâns la ceafă, stătea cu spatele la ei și fredona, culegând flori, la capătul aleii presărate cu pietriș.

— Mary! o strigă Baletti.

Corneille era pregătit să urască aerele ei de nobilă, când Mary se întoarse spre ei. Rămase încremenit în fața surâsului ei, a blândeții și a seninătății întipărite pe chipul ei, și în ciuda geloziei, trebui să accepte evidența. Mary era mai strălucitoare decât oricând.

— Corneille! strigă ea, bucuroasă.

Lăsând florile să cadă, Mary își ridică poalele rochiei și alergă în întâmpinare. Corneille își deschise brațele, cu inima frântă.

Mary i se aruncă în brațe, lăsându-se strânsă la piept o clipă și sărutându-i obrazul aspru.

— Sunt atât de fericită să te regăsesc!

Apoi se retrase, dându-și seama că dorința lui Corneille față de ea era neschimbată. Se întoarse spre Cork, a cărui față era luminată de un surâs ușor.

— Mă bucur să te văd și pe tine, Clément.

Clément Cork se înclină în fața ei.

— Nu la fel de mult ca mine, hoț al inimii mele.

Mary făcu un pas și-l sărută și pe el pe obraz. Abia când Baletti veni în spatele ei, prinzând-o de umeri cu palmele-i mari și calde, realizează cât de surprinsă era de prezența celor doi.

— Am impresia, zise ea, că nu e ceva în ordine.

— Confidențele încă nu s-au sfârșit, iubirea mea, spuse Baletti. Să mergem sub bolta aceea de viță-de-vie. Pietro ne va aduce niște băuturi răcoritoare.

Mary dădu din cap și se desprinse din îmbrățișarea lui Baletti, strecurându-și mâna sub ciotul lui Corneille.

— Ce face Junior?

— La fel de bine ca tine, prințeso, o asigură Corneille. Nici n-o să-l recunoști, atât de mult a crescut. Marea îi priește. Ca și ție, de altfel, adăugă el cu o umbră de regret.

Mary se prefăcu a nu auzi. Pietro se apropia deja, aducând o tavă cu pahare și o carafă cu vin de Porto. Se așezară sub bolta de viță sălbatică și caprifoi. Pe deasupra florilor înmiresmate roiau albine. Mary se așeză pe o bancă.

— Povestiți-mi tot, porunci ea, ca să pot măsura fericirea pe care mi-o aduceți.

Însă, în mai puțin de o oră, după ce se mirase de coincidența prin care Cork cel de la Veneția era unul și același cu Cork din Calais, după ce se amuzase ascultând amintirile din copilărie ale celor doi prieteni, pe frunte îi apăruse o cută de neliniște și nedumerire.

— Eram obligați să ne ascundem ca să nu fim capturați de imperiali, așa că n-am putut nici să-i scriu lui Forbin, nici să ajung la el, la Triest, se scuză Corneille, terminând de istorisit întâmplările din ultimele trei săptămâni.

Frumoasa lună mai aducea din când în când pacea în sufletul lui Mary. Acum însă o rafală rece de vânt o înfioră.

— Nu-l pot lăsa pe Forbin fără vești de la Junior, decise ea, după o tăcere pe care ceilalți nu îndrăzniseră s-o rupă. Uite că am ajuns din nou de unde am plecat, Corneille. Ca pe vremuri, când ne-am hotărât să pornim în căutarea comorii.

— Acum nu mai ai nevoie de ea, o asigură Corneille.

— Te înșeli. Îmi permiți, marchize? întrebă ea, așezându-și mâna peste cea a lui Baletti.

El încuviință printr-un semn, iar Mary le repetă ceea ce-i spusese iubitul ei despre craniul de cristal. Corneille își exprimă pe dată neîncrederea.

— Nu te supăra, marchize, zise el, dar mă îndoiesc că sabia mea nu ți-ar provoca decât o ușoară gădilătură dacă te-aș străpunge cu ea.

— Ai dreptate, recunosc Baletti. Aș putea muri într-un accident. Cel puțin așa cred. Am fost rănit de mai multe ori. Expuse razelor emise de craniu, rănilile mele s-au închis fără să lase cicatrice și fără să rămân cu sechele. Boala nu mă atinge și nici bătrânețea, atâta timp cât acest obiect este alături de mine și mă ocrotește. Poți crede ce vrei, Corneille. Căutarea mea rămâne la fel de actuală. Cât despre comoară, o vei împărți pe din două cu Cork, dacă veți rămâne asociați, căci presupun că nu dorești să te mai întorci la Forbin.

— Chiar dacă aș vrea, sunt sigur că nu m-ar ierta. Ar rămâne convins că l-am trădat și eu, și Cork.

Mary dădu din cap.

— Am putea pleca din Veneția la bordul uneia dintre corăbiile tale, marchize. Ne-am duce la Dover, unde se află, cu siguranță, Emma, am recupera ochiul de jad care ne lipsește și am lăsa războiul acesta să se sfârșească fără noi, sugeră ea.

— Ar fi și asta o soluție, Mary, însă nu mă satisface, zise Baletti, mohorât. Trebuie să pun capăt acestui trafic. Iubesc prea mult Veneția ca să nu mă implic. În plus, mai devreme sau mai târziu, se va afla că l-am protejat pe Cork. Și aș risca să fiu amestecat în afacerea asta fără ca măcar să mă pot apăra. La întoarcere, n-am mai putea trăi liniștiți.

— Ce crezi că ar trebui să facem? întrebă Cork.

— Să-l liniștiți pe Forbin. Cea mai bună soluție ca să-ți păstrezi libertatea este să-l faci să te creadă mort, îi spuse marchizul lui Corneille. Scrie-i, Mary. Și dă-i o versiune trunchiată a adevărului: și Cork a fost prins în capcană. A ajuns prea târziu ca să mai împiedice capturarea oamenilor lui Clairon. Corneille, grav rănit, s-a refugiat împreună cu Junior în casa unei femei care i-a ocrotit. Cork l-a luat cu el pe Junior, fiindcă aceasta a fost ultima dorință a lui Corneille. Iar voi o să vă ascundeți aici, la Veneția, hotărî el. Într-una din casele ale căror chei sunt la tine, Clément.

— Dar nu-l pot părăsi pe Junior pe Pantelleria, obiectă Corneille. Cork, rămâi tu la Veneția. Eu mă duc la el.

— Răbdare, Corneille, răbdare, insistă Baletti. Să vedem mai întâi cum va reacționa Forbin la scrisoarea lui Mary. Nu știm ce va hotărî. Până atunci, nu trebuie să riscăm.

— Are dreptate. Ești sigur de femeia aceea la care l-ai lăsat pe băiatul meu? îl întrebă Mary pe Cork.

— Ca de mine însumi. l-am făgăduit s-o iau de soție. Așa că nu va face nimic ce ar putea să nu-mi fie pe plac. Are și ea un copil, ceva mai mic decât Junior; băieții s-au împrietenit imediat. N-ai motive să te îngrijorezi.

Mary dădu din cap. Conversația devie apoi spre alte subiecte, dar numele Emmei de Mortefontaine nici nu fu pronunțat, de parcă ar fi vrut cu toții să uite de pericolul pe care-l reprezenta ea.

Parcurgând scrisoarea trimisă de Mary, Forbin se înfuria din ce în ce mai mult. Simțea furie și tristețe. De parcă n-ar fi avut destule necazuri în ziua aceea!

Escadra lui era obligată să oprească asediul asupra portului Triest, fără să fi reușit să recupereze captivii.

„*Baletti are încredere în Cork, iar eu, de asemenea, scria Mary. Deplâng moartea lui Corneille, dar sunt liniștită, pentru că fiul meu este în siguranță.*”

— Bun! Ia să vedem, scrâșni el. Baletti spune cutare lucru, iar Mary e de acord. Și cel tras pe sfoară ar trebui să fie Claude de Forbin? Fir-ar să fie, de data asta e prea mult! Dacă acest Cork e atât de cinstit cum spun ei, va trebui s-o dovedească! Fiindcă atâta timp cât eu, Claude, cavalier de Forbin, da, eu, voi fi în viață, fiul lui Mary Read nu va crește ca un pirat!

Se repezi la birou, ca să-i scrie acesteia pretențiile lui. Apoi, după ce-i trecu accesul de mânie, goli o sticlă întregă de rom în sănătatea lui Corneille, jurând pe toți dumnezeii că acesta nu merita să-l fi scăpat pe Junior de robie numai pentru ca el, Forbin, să-l lase să fie spânzurat ca orice bandit!

— Îți datorez asta, conchise el, ridicând paharul în amintirea marinarului. Odihnește-te în pace, Corneille. Dar să te ia naiba dacă, în pragul morții, m-ai trădat din nou!

Și simți deodată că singurătatea îl apasă de parcă ar fi purtat pe umeri povara întregii lumi.

Mary asculta picurând sunetul viorii. Baletti cânta o barcarolă, iar melodia era frumoasă. Se simțea mai bine, se restabilise pe deplin după boală și era mai apropiată ca oricând de marchiz. Ardea de nerăbdare să-l ia înapoi pe Junior, de care-i era tare dor, însă recunoștea că argumentele lui Cork erau convingătoare. Atâta timp cât afacerea asta nu era dusă la bun sfârșit, ar fi fost mai bine să nu expună copilul. N-ar fi suportat să-l piardă, cu toate că stătuse departe de el timp de optsprezece luni. Imaginea lui îi vibra permanent în suflet. Știa bine, totuși, că această contradicție era ambiguă. Înainte de a i-l încredința lui Forbin, fusese convinsă că nu s-ar fi putut despărți de el nici măcar un minut.

Firește, i-ar fi fost imposibil să se apropie de Baletti așa cum o făcuse, dacă l-ar fi avut cu ea pe Junior; firește că băiatului îi era mai bine pe mare. Dar ce o oprea acum să plece de la Veneția la Pantelleria și să aștepte, alături de el, ceasul răzbunării?

Nimic. Nimic din ce s-ar fi putut mărturisi. Nimic care să n-o doară. Era conștientă că se mințea singură. A-l revedea pe Junior însemna a trăi zi de zi cu amintirea lui Ann. Mary n-avea să-l uite pe Niklaus, dar, în timp, cu răbdare, credea că-i va putea aparține lui Baletti cu trup și suflet. Nimeni însă nu-i va lua locul fiicei ei. Mary închise ochii. Fără îndoială că atunci când îl auzise pe George spunând că Emma se descotorosise de fetiță, ceva se rupsese în ea.

Preferase să se despartă de Junior mai degrabă decât să riște să-i fie și el luat. Să se deprindă cu lipsa lui ca să se poată detașa treptat. Ca să scape de această dependență. Își dorea ceva, după care se răzgândea, se temea că nu-l va mai revedea, dar la fel de mult se temea să nu-l regăsească schimbat. Se temea că nu va mai ști ce să-i spună, cum să i se adreseze, cum să-l sărute și să-l îmbrățișeze. Trecuseră optsprezece luni, ceea ce, la vârsta lui Junior, însemna aproape o treime din viața băiatului. Complicitatea lor n-avea să mai fie aceeași, și nici discuțiile lor. Va putea oare să îndure acea prăpastie căscată între ei, pentru care numai ea era responsabilă? Firește, era și avea să rămână pentru totdeauna mama lui. Firește, știa de ce se îndepărtase de el, iar Junior înțelegea asta, așa o asigurase Corneille în ziua precedentă, dar golul rămânea. Nu poți umple golul cu vorbe. Mary știa. Niciunul dintre ei nu se va putea comporta ca și cum ar fi trecut doar două zile.

— Degeaba îți faci griji, Mary, spusese Corneille. Junior îți seamănă, are toate calitățile tale, ba și ceva în plus. Ai încredere în instinctul tău de mamă.

Dar Mary tocmai de asta se temea: că, pentru a se proteja cât mai bine, își pierduse instinctul matern. Nu împărtășise nimănui acest lucru. Dar știa bine că, dacă încerca să întârzie ora regăsirii, o făcea în speranța că acest instinct va renaște în sufletul ei, pentru ca Junior să nu-și dea seama că o parte din ea – poate fără ca Mary să fi știut sau s-o fi dorit – îl renegase. Acea

parte din ea care se străduise să uite Breda, ca să poată supraviețui.

Barcarola cântată de Baletti se întrerupse. Intrase Pietro, aducând pe o tavă corespondența. Mary se ridică și se apropie să ia plicurile. Găsi, ca de obicei, vreo cincisprezece invitații la tot felul de evenimente mondene.

— Doriți o ceașcă de ciocolată, doamnă Mary? o întrebă cu amabilitate Pietro.

— Cu plăcere, Pietro.

Nu se spunea oare că această băutură alunga supărările și gândurile negre? În clipa aceea, Mary chiar avea nevoie de așa ceva.

— Doriți și dumneavoastră, domnule?

Baletti refuză și, după ce puse vioara și arcușul pe o măsuță, luă scrisorile pe care i le întindea Mary. Ea desfăcu în grabă un plic și păli, citind mesajul pe care-l conținea.

— De la Forbin, Mary? întrebă marchizul, care, după o răsfoire rapidă, le pusese deoparte pe ale lui.

În loc de răspuns, Mary i-l citi cu voce tare.

„Biletul tău mă întristează, Mary. Te îndoiești de afecțiunea mea, din moment ce preferi să-l încredințezi pe Junior unui pirat, în loc să-l lași sub protecția mea? Oare prietenia noastră nu mai înseamnă nimic pentru tine din moment ce, apelând la altcineva, cutezi s-o calci în picioare și să mă lipsești de singura fericire care mi-a rămas? Câtă ingratitude, să mă trimiți la plimbare în felul acesta! Firește, am comis greșeala de neiertat și insuportabilă de a-l fi pus în pericol pe Junior, însă Cork, căruia i-l încredințezi fiindcă e bun de gură și știe să se pună în valoare, este mai vinovat decât mine pentru acest lucru. Fără intervenția lui, Corneille și Junior nu s-ar fi despărțit de mine.

Desigur că ești liberă să te încrezi în acest individ, dacă-l consideri mai bun decât mine, așa cum ești liberă și să iubești pe altcineva. Te-am pierdut deja o dată. Voi supraviețui și de data asta. Dar nu voi îngădui ca Junior să fie obligat să se supună legii lor. Nu voi îngădui ca educația lui, cu care m-ai însărcinat în ultimii doi ani, să fie pervertită în bârlogul unor

piraiți. Nu știu care sunt intențiile tale în ceea ce-l privește pe marchiz, dar, pe vremuri, erai un om de onoare, Mary Read.”

Vocea lui Mary se frânse, dar se strădui să continue.

„Da, pe vremuri erai un om de onoare. Sper că ți-a mai rămas destulă ca să înfăptuiești actul de dreptate pe care-l cerea brațul tău. Sper că oamenii aștia nu te-au corupt într-atât încât să te facă să uiți de Emma și de tot răul pe care, mai devreme sau mai târziu, o sa ți-l facă. Chiar dacă nu voi mai însemna pentru tine decât o amintire, voi rămâne în continuare prietenul tău. Așa cum m-ai găsit atunci când m-ai căutat după ceea ce s-a întâmplat la Breda. Un prieten care consideră că ai fi pierdută dacă te-ar lăsa pe mâna acestor indivizi.

Dacă ei țin la tine atât de mult cât crezi tu, mă vor auzi. Dacă sunt corecți și sinceri, se vor alia cu mine. Și voi accepta să stau departe de ei până când vei veni, singură și de bunăvoie, să mă dezlegi de jurământul pe care ți l-am făcut de a mă ocupa de Junior în lipsa ta. Până atunci însă pretind ca fiul tău să rămână sub protecția mea la bordul Perlei. Și să mi-l aducă înapoi însuși Cork, ca să-mi dovedească nevinovăția lui. Dacă refuză, va însemna pentru mine că v-a constrâns, atât pe tine, cât și pe Junior, să rămâneți cu el. Și atunci, chiar de-ar fi să mă aliez cu imperialii și să trec prin foc și sabie toate insulele venețiene, el și pirații lui nu-mi vor scăpa. Niciun rege nu mă va opri s-o fac, Mary Read. Niciun rege.”

— Se pare că și Claude de Forbin te iubește la fel de mult ca mine, îl compătimi Baletti.

Mary dădu din cap. Asta era cea mai bună dovadă posibilă.

— Ce să facem? întrebă ea în cele din urma.

— Ce vrea el. Junior va fi mai fericit pe *Perla* decât la Pantelleria. Dacă e îndrăgostit de mare, cum spune Corneille, probabil că deja s-a plictisit să stea pe uscat.

— Totuși, mai devreme sau mai târziu, va trebui să i-l iau, obiectă Mary.

Baletti se ridică și o cuprinse în brațe.

— Când va sosi ziua aceea, ai s-o faci, Mary Read, iar Forbin va înțelege. Astăzi însă îl înțeleg foarte bine pe el. Fără îndoială că și eu aș fi procedat la fel dacă m-aș fi temut pentru tine.

— Dar dacă Cork o să refuze?

— Cork n-are niciun motiv s-o facă. Trebuie ca oamenii ăștia să se înfrunte în cele din urmă față-n față. Și apoi, Claude de Forbin îmi va fi de ajutor ca să-i închid definitiv gura lui Hennequin de Charmont. Cât despre Emma, nu-ți face griji, niște oameni de-ai mei supraveghează reședința ei din Veneția. Dacă-și face apariția, voi afla la câteva minute după aceea. Cât timp ești lângă mine nu te paște nicio primejdie. Să rezolvăm și problema asta. După aceea, nimic pe lume nu te mai poate atinge.

— Ai dreptate, recunosc eu, lăsându-și capul pe umărul lui. Dar Corneille o să se înfurie când o să-i spunem.

— O să-i treacă. N-are de ales, Mary. N-am să te împart, adăugă el, căutându-i drăgăstos buzele.

Mary se lăsă sărutată, întrebându-se ce avea ea atât de deosebit, încât îi făcea pe bărbați s-o iubească atât de pătimăș. Oricum, problema ei cea mai urgentă fusese rezolvată.

Junior va fi mai fericit la bordul *Perlei* decât în orice alt loc. În definitiv, asta era cea mai bună soluție.

17

— Bună ziua, căpitane! strigă vesel Junior, de îndată ce ajunse la bord, după ce urcase scara de frânghie.

Perla ancorase în largul Maltei, unde Cork îi dăduse întâlnire lui Forbin, în ciuda împotrivirii lui Corneille, care se înfuriase și care era departe de a se calma.

Forbin avu grijă să-și stăpânească bucuria, deși fu în culmea fericirii când îl văzu pe copil alergând spre el și salutându-i în drum pe marinari. Cork venea în urma lui, cu o atitudine mândră, însă nu arogantă; pe buze îi juca un zâmbet ușor, iar Forbin, observându-l, simți că-l mănâncă pumnii. Încercă să ignore adevăratul motiv.

Junior se proțăpi în fața lui și-l salută conform regulamentului, de astă dată.

— Sunt gabierul Niklaus Olgersen junior și raportez că m-am întors la bord, căpitane.

Ochii copilului străluceau ca stelele unei nopți de august.

— Cam târziu, băiete, mârâi Forbin pe un ton care voia să pară morocănos, mi s-a acrit vinul cât timp am fost silit să mă lipsesc de tine.

Dacă nu s-ar fi aflat în mijlocul întregului său stat-major și la câțiva pași de Cork, l-ar fi strâns în brațe.

— Buna ziua, domnule comandant, îl salută și Cork, venind în fața lui.

— Ne vedem mai târziu, Junior, spuse Forbin, am ceva de rezolvat.

— La ordin, căpitane. La revedere, Clément, adăugă băiatul, iar pumnii lui Forbin se crispară din nou.

Cork, cedând impulsului său, se aplecase să primească pe obraz sărutul zgomotos al lui Junior.

— N-o să stau la dispoziția ta toată ziua, Cork, se zbârli Forbin.

Înainte de a-i răspunde, Cork așteptă ca Junior să se îndepărteze.

— Cu atât mai bine, asta înseamnă că nu trebuie să mă consider prizonier.

Forbin nu-i răspunse.

— Vino în cabina mea, căpitane Cork.

— La ordin, se înclină acesta, înainte de a-l urma.

La sfârșitul celor două ore, cât dură discuția lor, Forbin fu nevoit să admită că nu-l apreciase pe Cork la justa valoare. Chiar dacă privirea acestuia era plină de mândrie, ea se dovedea mai plină de admirație și de respect la adresa lui decât ar fi crezut. Cork nu-l înfruntă, își mărturisi cu sinceritate și umilința tâlhăriile, ba chiar și înțelegerile făcute cu ambasadorul împotriva lui Forbin. Vorbi cu căldură despre Baletti, răspunzând fără ocolișuri la întrebări, fără să-i evite privirea, iar Forbin află tot ce nu-i povestise Corneille despre copilăria lor. Cork își plecă ochii o singură dată: când îi vorbi despre moartea prietenului său, fără prea multe amănunte. Forbin nu insistă, dându-și seama mai bine ca oricine cât de greu îi venea.

Învăluți în norii de fum ai pipelor, cei doi bărbați descoperiră că aveau multe lucruri în comun și, când Cork îi garantă că Mary era liberă și că va pleca împreună cu Baletti să dezlege misterul craniului de cristal de îndată ce problema aceasta va fi rezolvată, Forbin nu avu nicio obiecție. Cu toate că vestea îl întrista. Dar înțelegea.

— *Bay Daniel* e ancorat într-un golfuleț. Acestea sunt coordonatele lui, sfârși Cork, întinzându-i o foaie.

— În Marea Egee? se miră Forbin când își aruncă ochii peste ea. De ce atât de departe?

— Pe aici îl cunoaște prea multă lume. Insula asta e una dintre ascunzătorile mele.

Forbin îl privi cu uimire.

— Ce-ai vrea să fac cu această informație, Cork?

— Nimic, căpitane. Cel puțin așa sper. Pentru mine, nava mea este ceea ce este *Perla* pentru tine. E toată viața mea. Voi ai o garanție a sincerității mele. Ți-am oferit-o.

Forbin dădu din cap, mișcat și învins de data asta.

— Cred că-ți datorez scuze, domnule Cork.

— Le accept cu plăcere.

— Pe baza argumentelor pe care mi le-ai adus, îmi voi înțeți atacurile împotriva lui Charmont. Ordinele pe care le-am primit nu mai sunt valabile. Ministrul meu mă susține și mă autorizează să incendiez corăbiile inamice. O voi face cu bucurie. Asta o să le distragă imperialilor atenția de la urmărirea navei tale.

— Am să-ți dau numele câtorva corăbii venețiene care-i aprovizionează. Le vei putea adăuga pe listă dacă, din pură întâmplare, ți-ar ieși în cale.

Forbin era mulțumit. Se ridică.

— Cred că ne-am spus tot ce era de spus.

— Nu încă, răspunse Cork.

Se scotoci prin buzunare, de unde scoase ochiul de jad pe care Mary îl purtase la gât și o scrisoare sigilată.

— Mary mi-a spus să ți-l dau împreună cu acest bilet. Te las să-l citești și, dacă vrei, îi pot duce răspunsul.

Se înclină cu respect și ieși, lăsându-l pe Forbin să-și satisfacă curiozitatea. Acesta desfăcu nerăbdător scrisoarea.

„Căpitane, îți cer iertare dacă te-am rănit. Tot ce-mi reproșezi este adevărat și mă simt rușinată de asta. Credeam că nu mă voi vindeca niciodată de Niklaus, dar Baletti mi-a demonstrat contrariul. Mi-ar plăcea să fi fost tu acela, și nu el, dar eu sunt aceeași Mary Read de pe vremuri. Ca și atunci, sunt o ființă duală. Motivele care te îndepărtează de mine sunt și astăzi aceleași. Oceanul mă cheamă, iar la bordul Perlei n-aș putea fi soția ta. Nu știi ce se va întâmpla mâine, însă tu nu vei ajunge să fii doar o amintire sau un aliat. Prietenia pe care ți-o port este plină de iubire. Păstrează-mi-o și tu pe a ta, Claude de Forbin. Această bijuterie te va asigura că sunt liberă. Împreună cu ea, pe care voi veni s-o iau înapoi odată cu fiul meu, pe care mi-e dor să-l țin în brațe, îți rămâne și încrederea mea, pe care n-o vei pierde niciodată. Ești mai demn de ea decât oricine altcineva. Sper să nu te mai îndoiești niciodată de asta, căpitane.”

Împături la loc scrisoarea, stăpânindu-și emoția care-l copleșea, luă o pană și o înmuie în călimară. Răspunsul lui era scurt:

„Fii fericită, Mary Read.”

Apropie o bucată de ceară de flacăra unei lumânări, lăsând apoi ceara topită să picure pe hârtie.

— Fii fericită, Mary Read și pentru mine, căci eu nu voi fi niciodată.

Apoi apăsă cu hotărâre sigiliul, pecetluind scrisoarea.

Emma de Mortefontaine sosi la Hennequin de Charmont fără să se anunțe în prealabil; după ce fiersese de furie tot drumul, nu era dispusă să mai piardă nicio clipă.

Îl găsi pipăind sânii dezgoliți ai unei slujnice așezate pe genunchii lui și-l privi cu un surâs înghețat. El fu cât pe-acți să se înece de surprindere.

— Lasă-ne singuri! porunci el, împingându-și mândra, fără menajamente.

Aceasta se bosumflă și-i aruncă din mers Emmei o privire supărată, legându-și șireturile corsetului.

— După câte văd, făcu Emma, obiceiurile din Veneția nu s-au schimbat deloc.

Ambasadorul nu se osteni să-i răspundă, cu atât mai puțin să se justifice. Emma de Mortefontaine era la fel de strălucitoare cum și-o amintea.

— Ai călătorit bine, draga mea? o întrebă, ridicându-se s-o întâmpine.

— Niciodată nu călătoresc bine. Dă-mi un pahar de Porto, zise ea, instalându-se într-un fotoliu, fără să-l lase să-i sărute mâna.

Începu să bată darabana cu degetele pe brațele fotoliului. Hennequin de Charmont se grăbi să-i satisfacă dorința.

— Ce pot face pentru tine? întrebă apoi, așezându-se și el pe un fotoliu.

Emma îl studie preț de o clipă. Era parcă și mai gras, și mai libidinos decât îl ținea minte. Abject. Dar avea nevoie de el ca să se răzbune.

— Mai întâi, nimeni nu trebuie să afle că sunt la Veneția. Ești singurul care știe. Dacă se răspândește vestea, tu vei fi cel pedepsit pentru că ai vorbit.

— Nu-mi făgădui astfel de plăceri, draga mea, se excită pe dată ambasadorul, fiindcă te voi trăda numai ca să am parte de ele!

— Ceea ce-ți făgăduiesc nu va fi deloc plăcut, îl asigură Emma, cu o privire plină de cruzime. Mă îndoiesc că te-ar încânta să fii tăiat de viu în bucăți, înainte de-a ajunge hrană pentru rechini.

Hennequin de Charmont înghiți în sec, realizând, cu uimire și plăcere în același timp, că Emma de Mortefontaine ar fi putut prea bine să fie capabilă de așa ceva. Privirea și atitudinea ei o dovedeau.

— Nu te știam atât de hotărâtă, doamnă. Îmi trezești atenția, discreția și admirația, adăugă el.

Emma se însenină și-l privi languros.

— Răsplata mea însă va fi, în mod sigur, pe placul tău. Cu atât mai mult cu cât serviciul pe care mi-l vei face va sluji și interesele tale.

— Sunt numai urechi.

— Încredințându-ți spre expediere scrisoarea lui, Boldoni m-a asigurat că-i ești loial. Trebuie să mă întâlnesc cu el. Dar nu acasă la el și cu atât mai puțin la mine, căci, dacă aș trage la hotelul meu particular, s-ar afla imediat că am sosit.

— Am un cuibușor discret pe insula Lido. Nu e demn de tine, dar...

— Mă voi mulțumi cu el, îl asigură Emma. Adu-mi-l acolo pe Boldoni. Dar nu-i spune nimic.

— Nu-mi poți da niște explicații?

— În curând, promise ea. Acum condu-mă. Sunt obosită.

El se frânse de mijloc într-o plecăciune care Emmei i se păru grotescă și se oferă să cheme un gondolier.

Când ieși din hotelul lui particular, Emma își mască fața și, ajutată de Gabriel, coborî fără întârziere în gondolă.

Biletul era concis:

„Domnule, te aștept la această adresă. Trebuie să discutăm urgent în legătură cu o problemă personală.”

Boldoni nu zăbovi, știind că Hennequin de Charmont nu și-ar fi dat osteneala să fie atât de prudent dacă prudența aceea n-ar fi fost strict necesară.

De la evenimentele din Potree, Cork parcă intrase în pământ, cu toate că pentru prinderea lui se oferise o sumă de-a dreptul indecentă. Atacurile lui Forbin erau tot mai precise și mai virulente. Pentru prima dată, numele lui Boldoni fusese amintit într-una dintre scrisorile trimise de Forbin ambasadorului, fapt care-i obligase să-și înceteze activitățile. Lațul se strângea în jurul lor. Acum avea grijă să nu fie văzuți împreună, ca să nu dea apă la moara zvonurilor. Orice fleac putea duce la izbucnirea scandalului. Boldoni ar fi putut fugi, dar fuga lui ar fi echivalat cu recunoașterea vinovăției. Așa că, deocamdată, se mulțumea să înlătore minuțios toate dovezile care mai rămăseseră, pentru ca numai ambasadorul să fie acuzat atunci când totul avea să iasă la iveală.

Debarcă discret la adresa indicată și ceru să-l vadă pe ambasador. Fu condus într-un mic salon, în care focul din șemineu răspânda o căldură plăcută. Încremeni în prag, uluit și fascinat.

— Tu? făcu el, văzând-o pe Emma, care îl aștepta.

Emma se odihnea, așezată pe un covor gros, în fața flăcărilor din vatră. Era mai încântătoare ca oricând. Boldoni ghici că era goală sub pelerina neagră care-i acoperea umerii. Privirea lui întârzie asupra pulpei și a piciorului alb care ieșeau grațios de sub veșmânt.

— Vino și stai lângă mine, băiat rău ce ești! porunci ea, făcând botișor.

— Deduc, doamnă, că ai primit mesajul meu, declară el, grăbindu-se să-i îndeplinească ordinul, gătit deja de dorință.

Părul blond, lăsat să cadă liber pe umerii Emmei, o făcea să semene cu o madonă, contrastând cu veșmântul negru și sumar.

— Într-adevăr. Și m-a contrariat. M-a contrariat foarte mult. Dar nu din motivele din care-ți închipui tu.

Emma îi întinse mâna să i-o sărute, dezgolindu-și, prin această mișcare banală, picioarele până la jumătatea coapselor. Boldoni își opri sărutul pe încheietura mâinii ei, pe care o întorsese spontan cu palma în sus. Emma își mușcă buza,

amuzată de concupiscenta privirii îndreptate către genunchii ei. Îi făcu să alunece senzual unul peste celălalt în timp ce-și trăgea degetele din mâna lui Boldoni.

— Spioana despre care mi-ai vorbit, aceea care urma să te înlocuiască, ești sigur de identitatea ei? întrebă ea cu glas răgușit.

— Ea pretinde că se numește Maria Contini, dar a reacționat atunci când Baletti i s-a adresat cu numele de Mary Read.

Emma simți cum urcă în ea un val de furie. De furie și, în același timp, de plăcere. Mary era, în sfârșit, la dispoziția ei.

— Povestește-mi, îi spuse lui Boldoni, jucându-se cu șnurul care ținea laolaltă cele două margini ale veșmântului ei. Vreau să aflu totul despre ea, despre el, despre ei. Totul, auzi?

— Prin urmare, nu tu ai trimis-o aici? se miră Boldoni.

— Îți făgăduisem că te voi răsplăti dacă mă servești, murmură Emma. Și mă țin întotdeauna de cuvânt. Mary Read este coșmarul meu cel mai cumplit.

— A fost și al meu, mărturisi cu amărăciune Boldoni.

Emma trase ușor de șnur. Cele două margini ale pelerinei se îndepărtară puțin, dezvăluind o dungă albă ca laptele care aprinse definitiv simțurile lui Boldoni. Cuteză să mângâie glezna Emmei, lunecând apoi spre genunchi. Aici însă Emma îl opri.

— Țasta a fost avansul, șopti ea. Restul îl vei primi după aceea.

Boldoni se grăbi să-i istorisească tot ce se întâmplase.

Plecă abia în zori, încântat de încrederea și de îmbrățișările iubitei lui.

— Cu atât mai rău pentru tine, Maria, murmură el brizei care-l mâna spre Veneția, n-ar fi trebuit să mă trădezi și să mă umilești așa cum ai făcut!

Mary se simțea bine, extraordinar de bine și de în largul ei. Corneille și Cork se instalaseră în casa abandonată, la adăpost de priviri indiscrete. Mary îi vizita zilnic, ieșind din palat prin tunelurile subterane, ca să înșele vigilența oamenilor pe care Boldoni îi pusese să-i urmărească toate mișcărilor. Nimeni n-ar fi putut s-o recunoască în hainele ei bărbătești. Îi plăcea să-și petreacă vremea împreună cu cei doi prieteni ai ei. Toți trei iubeau marea. Când îi asculta vorbind despre ea, parcă se

simțea mai aproape de fiul ei. Și de Corneille, deși refuza să recunoască.

— Lui Junior îi merge bine, îl anunță Mary pe Corneille, Forbin zice că e vesel și pus pe șotii.

— Au trecut aproape trei luni, mormăi acesta, drept răspuns. Trei luni de când zac între pereții ăștia. Cât timp îi mai trebuie marchizului până când o să putem ieși de aici?

Mary oftă. Îi înțelegea frustrarea și se bucura că erau singuri, ca să poată vorbi deschis. Cork ieșise, încalcând consemnul, îi spusese Corneille de cum intrase pe ușă. Și el se săturase să stea închis.

— Ambasadorul și-a încetat toate activitățile de trafic, iar ancheta dogelui bate pasul pe loc. Forbin nu mai are argumente pe care să i le aducă regelui. Baletti nu poate acționa direct. Imperialii cred ca nava lui Cork e departe și, oricum, au acum alte probleme, mai importante. Escadra lui Forbin nu le dă nicio clipă de răgaz. Cu siguranță că în curând toată lumea va uita de treaba asta. Boldoni nu mai supraveghează cu atâta strășnicie palatul nostru, semn că nu se mai simte amenințat. Prin urmare, nici tu nu vei mai fi amenințat.

— Ai spus „palatul nostru”, îi atrase atenția Corneille, cu tristețe.

Mary se apropie de el. Se aflau în odaia în care Clément Cork o invitase pentru prima dată la masă. Zăduful începutului de august nu ajungea până la ei, însă Mary simți că privirea lui Corneille o arde ca o flacăra.

— Îmi pare rău, spuse ea, mângâindu-i blând barba, îmi pare nespus de rău că ești acum în situația asta. Nu voiam nici eu să fie așa.

— Dar ce voiai, Mary Read? întrebă Corneille, sărutându-i mâna care întârzia pe obrazul lui. Cine ai fi preferat să ia locul lui Niklaus? Eu sau Forbin?

— Nimeni n-a luat locul lui Niklaus.

— Nici măcar Baletti?

Ea scutură din cap, tulburată fără voia ei de acea complicitate a epidermei pe care-o regăsea simțind netezimea buzelor lui. Vru să-și tragă mâna, ca să-și păstreze controlul, dar Corneille probabil că înțelesese. O cuprinse cu brațul.

— Nu face asta, Corneille, murmură ea, vulnerabilă dintr-odată din cauza acestui contact care-i trezea amintirile.

— De ce? Și tu mă dorești, așa cum te doresc eu. Mărită-te cu Baletti. Ia-l de bărbat, Mary Read, dacă ai chef, dar fii a mea, gemu el, căutându-i buzele.

Ea nu-l respinse.

Corneille o ridică în brațe, ca să nu rupă vraja. Ea vru să spună ceva, dar privirea lui rugătoare o opri. Închise ochii și se lăsă dusă până în camera lui, recunoscându-i mirosul pielii, pe care-l simțea prin deschizătura cămășii; era uimită că simțurile ei își aminteau și se trezeau la viață.

Când o întinse pe pat, după ce închisese ușa după el cu piciorul, Mary înțelese că era prea târziu ca să dea înapoi.

Corneille o dezbracă fără grabă, cu singura lui mână, de care se folosea cu atâta pricepere, și aceeași emoție o cuprinse și pe ea. Habar n-avea de ce se abandona astfel chiar atunci când se crezuse îndrăgostită de Baletti. „*Pentru că el te-a învățat că iubirea nu are stăpân sau legi*”, șopti o voce în mintea ei.

Se mulțumi cu această explicație și se arcui, copleșită de plăcerea intensă și infinit de senzuală pe care i-o oferi Corneille.

O tăcere stânjenită se lăsă între ei. Epuizați, erau cuibăriți încă în aceeași căldură. Corneille rupse liniștea.

— Junior îmi lipsește, spuse el, simplu. Nu mi-l lua.

— N-o voi face. Nu după ce mi-ai povestit cât de bine vă simțiți împreună. Ar fi nedrept și față de el, și față de tine.

El își puse buzele pe gâtul ei, iar Mary se cambră, lipindu-se de coapsele lui. Corneille râse.

— Întotdeauna ai avut reacția asta. Chiar și prima dată. Îți aduci aminte?

Ea dădu din cap.

— Niklaus nu voia să-ți scriu, să iau legătura cu tine, zise ea.

Timp de o clipă, imaginea lui Niklaus ducând-o în grajd se suprapusese celei evocate de Corneille. Se întâmplase în ziua când Vanderluck și soția sa plecaseră, iar ea făcuse aceeași asociere.

Corneille se dezlipi de ea, ca s-o facă să alunece întinsă pe spate. Se sprijini în ciotul brațului și se aplecă peste ea, să-i vadă ochii. Nu găsi în ei durerea pe care o deslușise la Toulon.

— Niklaus era gelos din pricina complicității noastre. Am trimis scrisoarea aceea fără știrea lui, continuă Mary.

— De ce ai făcut-o, dacă-l iubeai atât de mult?

— Habar n-am. Dar ai dreptate, n-am iubit niciodată pe cineva așa cum l-am iubit pe el. Suspină. Va trebui să trăiesc tot restul vieții cu gândul acestei trădări, Corneille. O trădare care l-a costat viața și care mi-a răpit-o pe Ann. Între tine și mine va sta mereu acest lucru.

— Așadar, de asta te-ai lăsat sedusă de Baletti, înțelese Corneille.

— Poate că da. Sau poate că nu. Știu că nu-l placi, dar este un om extraordinar și țin mult la el.

Corneille se aplecă spre buzele ei și întârzie o clipă, ca să-i simtă freamătul în așteptarea sărutului. Se opri și se ridică, satisfăcut să-i vadă sclipirea fugitivă de frustrare din privire.

— Te-am mai văzut în haine de doamnă nobilă, Mary Read. Chiar dacă de data asta, trebuie să recunosc, le porți cu seninătate și strălucire, în ciuda lor, te cunosc bine.

— A trecut mult timp, se apără ea.

Corneille îi mângâie obrazul cu un deget ușor.

— Dar tu nu te-ai schimbat, Mary. Când vii la noi, porți haine bărbătești.

— E practic și discret.

— Nu mai spune, râse Corneille. Te-ai măritat cu flamandul tău, i-ai născut copii și, cu toate astea, mi-ai scris. Poate că tu nu știi de ce-ai făcut-o, eu însă știu.

— Cum ai putea ști? spuse ea tulburată, simțind cum i se clatină certitudinile.

— Mireasma pe care o căutai pe pielea mea adineaori, lacrimile pe care mi le-a dăruit plăcerea ta, scrisoarea prin care mi cereai ajutorul, toate poartă același nume. Oricare ar fi dorința pe care o simți, ea are gustul oceanului. Iar Junior e la fel ca tine. Acolo e locul nostru - al tău, al lui și al meu. N-ai decât să te mai amăgești încă o dată alături de Baletti, e doar un răgaz oferit sufletului tău chinuit. Mai devreme sau mai târziu, ai

să te plictisești și de viața asta, ba chiar mai repede decât s-a întâmplat când erai cu Niklaus.

Ea întoarse capul. Corneille avea dreptate. Până și Niklaus înțelesese despre ce era vorba atunci când fusese de acord să plece împreună în căutarea aventurii.

— Baletti te reține prin rafinamentul lui, prin bogățiile acestea la care râvnești, prin amintirea lui Cecily, care stăruie în adâncul sufletului tău. Te reține prin firea lui altruistă și luminoasă, prin acea căutare fabuloasă care pune întreaga lume la dispoziția ta și dă un sens vieții tale.

— Așa e, încuviință ea. Și așa va rămâne.

— Nu cred. Ieri te-ai lăsat sedusă gândindu-te la răzbunarea ta și la comoară, azi te-ai lăsat împlânzită gândindu-te numai la clipa când vei sfida oceanul, împreună cu el, pentru a-ți atinge, în sfârșit, aceste două țeluri. Ele te îndrumă în tot ce faci, prințesă. Dar ce-o să se întâmple după aceea? Atunci când Baletti va găsi răspunsurile pe care le caută și te va aduce înapoi la Veneția ca să se umfle în pene din salon în salon? Ce se va întâmpla cu Mary Read și cu fiul ei? Tu vei îmbătrâni fără să mai ai suflet, iar Junior te va părăsi ca să devină marinar alături de mine. În afară de cazul în care vei fugi încă o dată împreună cu el și împreună cu mine. Fiindcă singura bogăție de care ai nevoie este libertatea care-ți curge prin vine. Libertatea pe care o reprezintă eu și de care niciodată — auzi? — niciodată n-ai să te vindec.

Îi întoarse spre el chipul care se încăpățâna să privească fix peretele din față și șterse cu un deget lacrima care se prelingea pe tâmpla ei.

— Mărită-te cu Baletti, șopti Corneille, culegând cu buze tremurânde lacrimile din ochii ei. Mărită-te cu el, dar nu mă renega.

Degetele lui alunecară de pe sâni ei, care palpitau, până pe coapse. Când o pătrunse și o sărută, Mary se simți de parcă ar fi fost furată de un val imens și purtată pe coama lui. Corneille se îndepărtă ca să prindă ritmul respirației ei arzătoare.

— Nimeni, Mary Read, nici acum, nici altădată, nimeni nu te-a cunoscut atât de bine cum te cunosc eu, murmură el, înainte de

a face dragoste cu ea pe îndelete, așa cum se joacă oceanul cu o navă, iarăși și iarăși, până când o scufunda în adâncurile lui.

O încordare bolnăvicioasă o făcea pe Emma de Mortefontaine să dârdâie când ajunse în fața locuinței marchizului Baletti.

Giuseppe Boldoni îi plasase deja pe oamenii ei în locuri strategice și, pentru această ocazie, redeschisese o porțiță care lega grădina lui de cea a marchizului. Cei doi amanți aveau să cadă, fără greș, în capcană. Emma își petrecuse mult timp pregătind-o și șlefuid-o împreună cu Boldoni și cu ambasadorul. Totuși, voia să se bucure de confruntare mai înainte de a o preda pe Mary Read în mâinile republicii. Înarmată cu ceea ce știa despre relațiile dintre Mary și Forbin, fabricase dovezi false care arătau că cei doi se aliaseră ca să aducă prejudicii Veneției. În scrisoarea pe care o pregătise, totul era dezvăluit: numele lui Cork, faptul că-i aduna pe săraci din ordinul lui Baletti, care-i puneă să facă afaceri cu imperialii, aruncând apoi bănuielile asupra ambasadorului Franței.

Dogele era încurcat. Îl admira și-l respecta pe marchiz, dar nu putea respinge aceste acuzații fără să le aducă la cunoștința Marelui Consiliu.

— Ascultați-mă pe mine, îi șoptise Emma. Marchizul a căzut în mrejele acestei aventuriere, care s-a folosit de el, sunt convinsă de asta. Veneției i-ar fi de ajuns un singur nume, cel al ticăloasei. Dacă Baletti mi-o predă, onoarea lui va fi salvată. Nu trimiteți gărzile la el până mâine-dimineață. Sunt sigură că voi putea să-l conving.

Dogele fusese de acord. Baletti era iubit, foarte iubit la Veneția. Arestarea lui ar fi produs un efect cum nu se poate mai neplăcut. Emma plecase liniștită, dar plină de hotărâre. N-avea să repete greșeala făcută la Breda. Gabriel verificase personal că porumbeii erau acasă, ca ea să-i poată surprinde fără să dea greș.

— Marchizul mă așteaptă, îi spuse ea grațioasă lacheului care-i deschise poarta.

Era singură. Fu lăsată să intre. Imediat ce ajunse în patio, se auzi un șuierat pătrunzător. Lacheul se prăbuși, lovit de un

pumnal, iar trupul fu ascuns într-un boschet. Emma de Mortefontaine luă pistolul pe care i-l întindea Gabriel.

— Suntem pregătiți, spuse acesta.

Baletti avea în casă șase servitori. Boldoni dăduse toate amănuntele necesare pentru ca aceștia să fie eliminați cu ușurință.

— Sa mergem, hotărî Emma. De data asta, ticăloasa aia mică n-o să-mi mai scape.

Emma bătu la ușă. Pietro deschise. Trezindu-se cu țeava unui pistol în față, n-avu de ales și se dădu la o parte, lăsându-i să treacă.

— Unde sunt? șopti Emma la urechea lui.

— În salon, răspunse pe același ton Pietro.

— Mă duc singură, spuse Emma, dându-i astfel lui Gabriel semnalul pe care-l aștepta.

Acoperind cu o mână gura lui Pietro ca să-l împiedice să scoată vreun sunet, Gabriel îi înfipse cu cealaltă mână un pumnal între coaste. Majordomul se prăbuși fără zgomot la picioarele ucigașului său. Oamenii Emmei se îndreptară apoi către ușile odăilor indicate de Boldoni, ca să lichideze și restul personalului.

Emma îl reținu pe Gabriel și încă doi oameni ca s-o escorteze și porni, călăuzită de sunetele unei melodii blânde și armonioase care ajungea până la ei.

Mary abia dacă auzea sonata pe care Baletti o cânta pentru ea la clavecin. De când se despărțise de Corneille, tot încerca să abată atenția marchizului. Era răscolită nu atât de mângâierile marinarului, cât de vorbele acestuia. Nu putea nega faptul că era mult adevăr în ele. Mai mult decât era ea dispusă să admită.

Deschisese ferestrele dinspre canal ca să se desfete cu ultimele licăriri ale apusului, așa cum făcea adesea.

Vocea în falset a unui gondolier însoțită de acordurile neclare ale unei mandoline îi zgârie auzul, amestecându-se în mod neplăcut cu timbrul perfect al vocii iubitelui ei. La fel ca gândurile ei învălmășite, această asociere era disonantă, închise fereastra. Toată plăcerea acelei seri era, indiscutabil, pierdută. Se întoarse spre Baletti, ca să se bucure de prezența lui

reconfortantă, cu un suspin de regret. Și încremeni, cu respirația tăiată.

Emma de Mortefontaine, cu pistolul în mână, jubila în fața spectacolului oferit de acea scena senină.

— Tu! explodează Mary, lividă de ura care-i rodea măruntaiele.

Surprins, Baletti își ridică mâinile de pe clape, o privi o secundă, apoi se întoarse să vadă cu ochii lui ceea ce, instinctiv, deja ghicise.

— Sunteți jalnic de înduioșători amândoi, îi salută Emma, în loc de „bună seara”. Îmi vine să vărs!

Baletti se ridică dintr-o săritură, vrând să se posteze între arma femeii și Mary. Emma trase fără să ezite un foc în genunchiul lui. Marchizul scoase un urlet de durere și căzu, cu rotula zdrobită. Mary se repezi spre el, cu inima bubuindu-i în piept de furie, fără să poată articula niciun cuvânt.

— Fugi, Mary, îi șopti Baletti, pe când ea îl ajuta să ajungă până la sofa. Arma ei e descărcată, fugi!

Dar Mary n-avea chef să fugă. Și, cu atât mai puțin, să-l părăsească. Trecuse prea mult timp de când aștepta să fie iar față în față cu Emma. Oricum, Gabriel, anticipând această eventualitate, se instalase în fața ferestrei. Toate ieșirile erau păzite. După ce Baletti se așeză, Mary rămase în picioare între el și Emma, care o aținti cu o privire plină de dispreț.

— Repede te-ai mai consolată, Mary Read! Știi cât te-am urât pentru această nouă trădare? Până în clipa asta. Până v-am văzut prostiți de plictiseală și de dulcegării.

— Scutește-mă de sarcasmele tale, Emma! Eu sunt ca un ghimpe în inima ta, iar tu ești ca un pumnal într-a mea. Să terminăm odată!

Emma rânji.

— Și să pierd plăcerea de a te vedea implorându-mă? Când numai la asta visez de când m-ai părăsit, la Dover? Îți poți imagina cât de frustrată mă simt.

— Niciodată. Niciodată n-am să te implor.

— Poate că n-ai face-o pentru el, fu de acord Emma. Dar pentru ea, Mary? Crede-mă, pentru Ann o vei face.

Mary strânse pumnii de furie. Nu răspunse.

— Pare-se că, într-adevăr, te-am subestimat. Niklaus, frumosul tău Niklaus, avea dreptate, la Breda. Nu-l crezusem când mi-a spus că-i părăsiseși, pe el și pe fiica ta, ca să pleci la Corneille.

Mary încercă să alunge imaginile care-i veneau în minte: Niklaus rănit de scrisoarea pe care Emma probabil că i-o aruncase în față. În ciuda trădării ei, Niklaus găsisese curajul să se folosească de aceasta ca să încerce să-și salveze întreaga familie.

Baletti își îndreptă spatele, stăpânindu-și durerea care îl paralizase.

— Ajunge, Emma, scrâșni el. la craniul, dacă de asta ai venit. Ia de aici tot ce vrei și cară-te!

— Pe vremuri, m-aș fi putut mulțumi și cu atât, marchize. Astăzi însă nu. Republica Veneției are nevoie de vinovați ca să poată îndepărta bănuielile lui Forbin. Voi sunteți vinovații ideali.

— E o înscenare grosolană, nimeni nu-i va da crezare!

— Forbin este un individ orgolios, toată lumea o știe. E ușor să-ți imaginezi că el a pus în circulație toate zvonurile astea ca să-și realizeze ambițiile. Dovezile complicității dintre tine și Mary se află în mâinile dogelui. Câteva mărturii mincinoase, o scrisoare... Veneția și-a dat repede seama de interesele ei.

— Ticăloaso! scrâșni Baletti.

— M-ai umilit, marchize, iar tu, Mary, la fel. Numai voi doi sunteți de vină pentru toate astea. Amândoi m-ați respins atunci când voiam să vă ofer totul.

— Las-o baltă, ești mult prea egoistă ca să poți oferi ceva, îi aruncă Mary.

— Te înșeli. Dacă nu te-aș fi iubit atât de mult, nu te-aș persecuta acum.

— E vorba despre orgoliu, replică Baletti. Nu e iubire, ci doar orgoliu.

— În ceea ce te privește, dragul meu...

— L-am luat, doamnă, o întrerupse unul dintre oamenii ei, arătându-i o pungă mare din piele.

După forma obiectului din interior, Baletti și Mary înțeleseseră că în pungă se afla craniul de cristal.

Un surâs triumfător juca diabolic pe buzele Emmei.

— Iar restul?

— Totul va fi mistuit de flăcări, o asigură omul.

— Ce câștigi făcând asta, Emma? Încercă să intervină Mary, știind cât de detașat de lucrurile materiale era marchizul.

Emma le făcu un semn oamenilor ei, care se apropiară de Mary. Era hotărâtă să nu se lase ucisă ori luată de acolo fără să se lupte. Lovi cu pumnii și cu picioarele cât putu, știind că era inutil, dar această dezlănțuire de violență îi făcu bine. Reuși să pună mâna pe un pumnal și-i tăie gâtul unui agresor. Ceilalți patru se înfuriară și, cu toate că doi dintre ei se aleseră cu răni, Mary fu dezarmată și immobilizată.

Baletti avu parte de același tratament.

Emma se propti în fața lui Mary.

— Și Ann, micuța și scumpa ta Ann, a moștenit instinctul tău de supraviețuire, îi șopti. În curând, Mary Read, în curând mă vei implora, crede-mă.

— Ann nu mai trăiește, scrâșni printre dinți Mary, refuzând să se lase impresionată. George mi-a spus ca te-ai descotorosit de ea.

— M-am descotorosit, într-adevăr, admise Emma. Am încredințat-o cuiva. E departe, foarte departe de tine. Dar e în viață, Mary. Și dacă tu nu ești a mea, ea va fi.

— Am să te sfârtec pentru asta, abia reuși să articuleze, furioasă și plină de ură, Mary.

— Nu numai pentru asta, scumpo, o asigură Emma sărutând-o ușor. Mi-am făgăduit să nu mai permit nimănui să stea între noi două.

Se îndepărtă, rânjind, și-l întrebă pe Gabriel:

— Ai găsit ce ți-am cerut?

— În încăperea de alături, afirmă acesta. Fereastra este prea sus ca să se poată urca pe pervaz.

Emma făcu un semn cu capul. Mary și Baletti fură târați spre cabinetul marchizului, unde unul dintre mercenari împrăștiase pe jos cărțile și documentele și le stropea cu ulei. Mary pâli.

Baletti fu îmbrâncit înăuntru și se prăbuși în mijlocul hârtilor azvârlite în dezordine pe podea. Înțelesese și el, ca și Mary. Se târî spre bibliotecă. Emma luă alt pistol și-i trase un glonț în

celălalt picior, imobilizându-l definitiv. Mary își mușcă buzele ca să nu urle.

Emma veni lângă ea și o apucă de păr. Mary îi înfruntă cu mândrie privirea. Nu voia să-i ofere Emmei ceea ce spera. Aceasta se înfurie la culme.

— Cu flamandul tău am terminat prea repede, dar pe el vreau să-l auzi țipând. Vreau să simți până-n adâncul sufletului ce-ai făcut din mine, Mary Read. Vreau ca mirosul ăsta să-ți rămână în nări și să nu-l mai poți uita niciodată. După aceea, ai să te gândești la Ann. La scumpa, dulce, micuța Ann, cu care pot să fac orice mi-ar trece prin cap, dacă te încapățânezi în continuare să mă respingi.

Drept răspuns, Mary o scuipe în obraz. Emma se îndepărtă de ea, iar Mary căută privirea lui Baletti, care, luptând cu durerea, încercă să se ridice. Până la pasajul secret avea de făcut doar câțiva pași. Amândoi știau că pasajul era unica lui șansă. Voind parcă să-i oprească, Emma luă o sticlă cu ulei și o aruncă la picioarele marchizului, unde aceasta se sparse, stropindu-l cu conținutul ei.

— Ești curajos, marchize, iar curajul e o calitate pe care o prețuiesc. Nu vrei să ne împărtășești o ultimă dorință?

— Dracul să te ia, mârâi el, alb ca varul la față, dar mândru.

— Bun venit în iad! râse ea, luând o lumânare ca să dea foc hârtiilor de lângă ea.

Flăcările se aprinseră, înălțându-se brusc, ațâțate de combustibil. Zidul de dogoare o forță pe Emma să se îndepărteze de spectacol, ieșind din cameră împreună cu oamenii ei și cu Mary. Urletul lui Baletti ajunsese prin ușa închisă până la Mary.

— Luați-o! ordonă Emma, în timp ce incendiul cuprindea și camerele învecinate.

Mary nu-i oferi satisfacția de-a o vedea plângând. Își stăpâni lacrimile strângându-și pumnii până i se albiră încheieturile degetelor. Baletti n-avea cum să mai scape cu viață.

— Uite-i! Ei sunt, îi spuse Clément lui Corneille.

Degetul întins al lui Cork arăta spre ambarcațiunea care pleca de la palatul lui Baletti. Cu mâinile legate la spate, încadrată de

doi oameni, Mary Read privea fix în fața ei, spre orizontul întunecat. Pe când gondola se îndepărta de mal, geamurile cabinetului marchizului se sparseră sub presiunea căldurii.

— Drace! exclamă Cork.

Ieșind de astă dată din umbra în care se ascuseseră, se repeziră amândoi spre palat. Cork își petrecuse ziua hoinărind prin Veneția, deghizat așa cum știa el să se deghizeze. Sătul să stea ascuns, hotărâse să dea o raită prin cârciumi și prin taverne ca să audă ce se vorbea despre el. Spre seară, văzuse intrând în localul în care se afla un om de-al lui Boldoni, însoțit de un necunoscut. Se așezaseră într-un loc mai ferit, dar în apropierea lui. Se prefăcuse că moțăie, cu fața întoarsă către perete, sprijinindu-și brațele pe masă, în fața halbei cu bere.

— Și cum rămâne cu stăpânul meu? întrebuse omul lui Boldoni, după ce băuse o gură de vin.

— De acum înainte, ea e stăpânul tău, decretase necunoscutul. Boldoni începe să ne deranjeze. Imediat ce portița grădinii va fi descuiată, tu și oamenii tăi îl veți elimina.

— Femeia asta e dracul în persoană! Nu-mi place felul ei de a fi.

— E corectă cu cei care o slujesc fără să crâcnească. Dar nu te-aș sfătui să-i încalci ordinele. Hai să mergem. Am pierdut deja prea mult timp.

Își goliseră paharele și ieșiseră. Cork se luase după ei, păstrând distanța. Spera acum să obțină alte informații, nu cele pe care le urmărise inițial. Cei doi ajunseră până la insula Lido și intraseră într-o clădire care probabil că era adăpostul lor.

— Știi cumva cine locuiește acolo? o întrebuse Cork pe o femeie care spală rufe pe mal, nu departe de acolo.

— Acum stă o doamna. De obicei se perindă când unii, când alții.

— Doamna aceea e blondă și foarte frumoasă?

— O, da, ca un înger, încuviințase spălătoreasă, apucându-se din nou de lucru.

Cork nu insistase. Înger și diavol în același timp nu putea fi decât Emma de Mortefontaine.

Casa în care se ascundeau el și Corneille era pe drumul către palatul lui Baletti. Trecuse mai întâi pe acasă, ca să-i

împărtășească tovarășului său ceea ce bănuia. Sosise chiar în clipa când Mary ieșea din odaia lui Corneille, așa că se ascunsese, ca să nu-i deranjeze. Nu voia să se amestece în treaba asta, așa că așteptase ca Mary să plece și abia după aceea îi povestise totul lui Corneille. Acum îi părea rău. Dacă ar fi intervenit mai devreme, poate că nenorocirea nu s-ar fi întâmplat.

Rămaseră încremeniți văzând furia flăcărilor. Era prea târziu. Nimeni nu s-ar fi putut apropia. Incendiul cuprindea deja și clădirile învecinate. Lumea se agita, încercând imposibilul.

— Cred că trebuie să ne resemnăm, Clément, zise Corneille. Dacă au luat-o pe Mary înseamnă că marchizul e mort.

Cork refuză să-l asculte.

— Eu mă duc să verific în tunelul subteran. Tu urmărește-i, ca să știm unde o vor duce. Ne întâlnim acasă, de îndată ce voi afla adevărul.

— Am nevoie de tine, Cork, stăruie Corneille.

— Poți să te bazezi pe ajutorul meu. Dar mai întâi trebuie să știi precis cum stau lucrurile, încheie el, luând-o la fugă.

Corneille nu mai insistă. Dezlegă o gondolă, chiar sub nasul proprietarului ei, absorbit de priveliștea incendiului. Pretutindeni, bărbați, femei și copii alergau să scoată apă din lagună și o aruncau peste flăcări, încercând să-și salveze casele. Corneille se îndepărta. Dacă nu izbucnea vreo furtună salvatoare, focul avea să ucidă și să rănească zeci de oameni, îndoliind întreaga Veneție. Fără să-i pese însă de soarta lor, și cu atât mai puțin de cea a marchizului Baletti, Corneille nu se mai gândea decât la ambarcațiunea care înainta spre piața San Marco. Era însoțită de încă două, pe care se aflau mai mulți bărbați care protejau o siluetă ascunsă de un văl negru. Emma, desigur. Îl cuprinse o dorință nestăvilită să-și armeze pistolul și s-o doboare. Se stăpâni cu greu. Singur, nu putea face nimic.

Cork ocoli mănăstirea și, trecând printr-o portiță ascunsă, pătrunse în subsol, gâfâind din cauza grabei și a fumului greu care se lăsase asupra Veneției. Luă lanterna de la intrarea tunelului, o aprinse și înaintă. După câțiva pași, simți o dogoare insuportabilă. Probabil că biblioteca arsese ca o torță. Corneille

avea dreptate: ceea ce făcea el acum era o nebunie. Era imposibil ca Baletti să fi supraviețuit. Umezeala care domnea mereu în tunel se evapora, formând o ceață caldă și urât mirositoare.

Învins de această evidență, se pregăti să se întoarcă din drum, când i se păru că aude un vaiet. Un vaiet abia șoptit. Rămase nemișcat, trăgând cu urechea: nimic.

Fusese probabil o iluzie sau poate ecoul zgomotelor infernale care răzbăteau, înăbușite, de la suprafață. Făcu vreo câțiva pași către ieșire, grăbit să respire un aer mai proaspăt, în urechi îi răsună o voce care implora: „Ajută-mă!”

De astă dată vru să fie sigur și se întoarse în tunel.

Se împiedica de ceva și apropie lanterna, încercând să vadă prin norul de aburi. Deși era departe de-a fi slab de înger, Clément Cork abia își reținu un strigăt de groaza. Baletti n-ar fi putut chema pe nimeni în ajutor. Era ars din cap până-n picioare. Tot trupul lui era o rană. Se târa cu greutate, înfigându-și unghiile în pământ, pe jumătate inconștient.

Cork nu stătu pe gânduri. Trebuia să-l scoată de acolo. Luă cu grijă în brațe trupul acela chinuit.

— O să fie bine, murmură el, vrând să se convingă mai ales pe sine.

Numai ochii larg deschiși ai lui Baletti exprimară prin lacrimi ceea ce gâtul pârjolit și buzele tumefiate nu-i îngăduiau să spună.

De îndată ce ușa celulei se închise în urma ei, Mary se prăbuși, ghemuindu-se lângă perete, nemișcată, cu genunchii la piept. Se simțea învinsă. Fusese condusă la Palatul Dogilor, unde rămăsese închisă ore întregi într-o mansardă. Știa că nimeni n-o va interoga pentru a verifica denunțul Emmei. Cel care se numea Gabriel o informase, cu o plăcere sadică, asupra sortii care-o aștepta, pe când navigau prin laguna întunecată. La Veneția, incendiarii erau considerați cei mai periculoși criminali.

Emma avea să afirme că Mary, văzându-se dată de gol, nu numai că-l ucisese pe Baletti, ci spărsese o lampă, voind să provoace o diversiune și să fugă, dar reușiseră s-o prindă. Indiferent ce-ar fi făcut, Mary era pierdută. Prin această stratagemă abilă, dușmanca ei prevăzuse totul. Mary urma să fie judecată și condamnată la moarte. În zori, traversase Puntea Suspinelor și fusese azvârlită, fără menajamente, în temniță.

Totuși, părăsită în celula aceea de doi metri pe doi, în care nu putea sta decât cu capul aplecat, într-o beznă totală, încă nu înțelegea motivul pentru care Emma de Mortefontaine o dăduse pe mâna Marelui Consiliu. În mod normal, Emma ar fi trebuit să prefere s-o aibă la dispoziția ei, închisă în vreo pivniță. Întrebarea aceasta o obseda. Față de cele petrecute în ultimele câteva ore, nu era o chestiune esențială, iar Mary știa bine că preocuparea ei n-avea alt rost decât să-i abată gândurile de la tot ceea ce se întâmplase. De la sfârșitul oribil al lui Baletti. De la îndoielile în privința morții lui Ann.

Își pusese ultima speranță în Cork și în Corneille. Dar era o speranță infimă. Zăvorând ușa, gardienii spusese că nimeni nu reușise vreodată să evadeze din închisorile Veneției. O răsuflătoare îngustă lăsa să intre doar atâta aer cât era necesar pentru ca prizonierii să supraviețuiască. La dreapta ei, printr-un șanț, se scurgea apă într-o adâncitură săpată direct în podea. Dacă-i era sete, trebuia să bea de acolo, ca un animal. Nu voia să vadă nimic, așa că se concentra asupra aceleiași întrebări.

Era singurul lucru care îi permitea să reziste. Mai devreme sau mai târziu, Emma avea să vină. Dacă nu pentru altceva, măcar ca să-i ia ochiul de jad pe care credea, desigur, că Mary îl are asupra ei. Se felicită că i-l trimisese lui Forbin. Orice-ar fi făcut Emma, Mary era hotărâtă să nu-și arate durerea. Nu-i va oferi acesteia plăcerea de-a o privi suferind. Emma de Mortefontaine nu va avea în fața ei decât un zid neted, fără nicio fisură, ridicat de fatalism și de ură. Dacă trebuia să moară, Mary era decisă: va muri așa cum murise și Niklaus. Sfidând-o. Cu demnitate.

Cork apăru în fața lui Corneille a doua zi la prânz, tras la față și cu cearcăne la ochi.

— În sfârșit! îl întâmpină acesta din urmă, nerăbdător și îndurerat. Nu mai puteam suporta așteptarea asta. Mary a fost încarcerată și va fi judecată.

— Știu. Tot orașul numai despre asta vorbește. Incendiul s-a întins până aproape de arsenal. Abia au reușit să-l stăpânească.

— Trebuie să acționăm. Repede.

— Baletti trăiește.

Corneille rămase înmărmurit. Abia la auzul acestei vești remarcă aspectul și mirosul greu al hainelor lui Cork. Acesta, mulțumit că-i atrăsese atenția, continuă:

— Mai bine zis, e între viață și moarte, are arsuri grave și răni la picioare. E încă inconștient.

— L-ai găsit în tunelul subteran?

— Habar n-am cum de a reușit să ajungă până acolo în starea lui, urma Cork. De fapt, era imposibil. Nici călugării la care l-am lăsat nu înțeleg cum de a scăpat.

— Te gândești la așa-zisa lui nemurire? Întrebă Corneille, fără ironie de data asta.

— Nu mă gândesc. Constat doar.

— Ce vrei să faci?

— Ceea ce ar fi vrut el să fac și ceea ce aștepti și tu de la mine. S-o salvez pe Mary.

Corneille oftă.

— Locul ăsta e păzit mai bine decât Bastilia. Nu vad cum am putea s-o scoatem de acolo. Toată noaptea numai la asta m-am gândit.

— Dar Forbin?

— Ce-i cu Forbin? Nici el nu poate face minuni! obiectă Corneille.

— Minuni, poate că nu. Dar precis că poate crea o diversiune. Am să fac cumva sa ajung până la *Galatea*. Oriunde s-ar afla ea acum. În timpul ăsta, tu o să cauți, în mod discret, niște oameni de încredere. Mercenarii Emmei au pornit din nou la vânătoare, fiindcă sunt siguri că evenimentele care s-au petrecut ne vor scoate din ascunzătoare. Dacă vrem să avem vreo șansă de reușită, trebuie să acționam într-un fel la care ei să nu se aștepte.

— La ce ne-ar folosi o diversiune dacă nu putem pătrunde în închisoare?

— Ai încredere în mine, Corneille, răspuse Clément, punându-și mâinile pe umerii lui. Știu ce înseamnă Mary pentru tine. Închisoarea Suspinelor nu este de nepătruns. E de ajuns să ajungem în ea printr-un loc prin care nu se așteaptă nimeni. Să ne întâlnim aici peste trei zile. Până atunci, roagă-te ca procesul ei să nu fie grăbit pentru a se calma spiritele. Și, dacă-ți mai rămâne ceva credință, roagă-te și pentru el.

Corneille dădu din cap. Chiar dacă Baletti era rivalul lui, nu merita o astfel de soartă.

Mary pierduse noțiunea timpului. Adormise, se trezise, adormise din nou. Adesea, prin minte îi treceau gânduri fugare care o copleșeau, apoi dispăreau, învinse de voința neclintită a orgoliului ei. Privea țintă la ușa din fața ei, fără s-o vadă. Era întuneric beznă. Întuneric și frig, pe când afară, Veneția suferea din cauza caniculei.

În cele din urmă, umezeala pietrelor de la malul lagunei o cuprinse, începând cu fesele, urcând pe coapse, prin fuste, până când frigul îi paraliza tot trupul. Începu să dârdâie. Niște lovituri în lemnul ușii o făcură să-și ridice capul greu. Nu se clintise din loc de când fusese adusă acolo.

— Terciul! mugi paznicul, deschizând o vizetă îngustă din ușă, prin care pătrunse o rază slabă de lumină, urmată de o strachină din lut, plină cu un amestec urât mirositor. Mary nu se osteni să se dezlipească de zid ca s-o ia. Sătul s-o aștepte,

paznicul răsturnă strachina. Mâncarea căzu pe jos. Mary întoarse capul. Nu voia nimic. Nici mâncare, nici băutură. Ci doar să aștepte. S-o aștepte pe Emma. S-o sfideze și să moară. Cât mai repede.

Își rezemă capul de zid și rămase așa, cu picioarele întinse ca să scape de furnicături, regretând pumnalul care-i fusese luat de la jartieră în timpul percheziției. Gabriel, cunoscând obiceiurile stăpânei sale, se grăbise să-i ia pumnalul lui Mary. Un surâs se așternu pe buzele ei uscate. Cu puțin noroc, poate că Emma va avea la ea pumnalul ei... Perspectiva aceasta o făcu să scoată un oftat de satisfacție. Poate că lupta dintre ele încă nu se sfârșise.

Timpul se scurgea la nesfârșit, după același tipic. De fiecare dată, porția ei de mâncare ajungea pe podea, lângă celelalte. Chițăitul unui șobolan o făcu să-și spună că, poate, cineva se bucura totuși de ea. Îi era foame, dar până și mirosul mâncării aceleia îi întorcea stomacul pe dos. Avusese parte și de hrană mai proastă sau cel puțin la fel de scârboasă. Îndoiala însă începea să-i dea ghes. Dar dacă, până la urmă, Emma nu venea? Dacă acesta era motivul încarcerării ei la Veneția? Ultima răzbunare. Așteptarea. Mary știa că nu exista tortură mai cumplită decât aceasta. Așteptarea zadarnică. Speranța care devine tot mai firavă pe măsura ce orele trec. Până la resemnarea finală. Se resemnase la ideea morții. Dar numai teoretic, nu și în ființa ei. Dacă exista vreun mijloc oarecare s-o ia pe Emma cu ea, n-ar fi șovăit nicio clipă. Altfel, de cum îi trecea prin minte câte o imagine plăcută, o alunga cu îndârjire, suprapunând-o peste altele. Moartea lui Cecily, sărăcia de pe vremuri, timpul petrecut la bordul *Perlei* sau în armata. Mary îndepărta tot ce nu era violență, luptă, bătălie, amintindu-și împrejurările în care rămăsese cu fruntea sus. Emma n-o putea învinge la acest joc. Doar ea era Mary Read. Iar Mary Read se înclina doar în fața iubirii, nu a urii.

Când ușa se deschise, în sfârșit, un zâmbet ușor se ivi pe buzele ei crăpate. Dar nu intră Emma, ci doi dintre paznici, care închiseră ușa după ei. Unul ridică o lanternă, iar lumina o făcu pe Mary să-și strângă pleoapele.

— Vezi că n-a murit? făcu el.

Mary își închipui că își făcuseră griji în privința ei, dar constată imediat că se înșela.

— Cu atât mai bine. Nu-mi place carnea rece.

Inima lui Mary începu să bată mai repede. Încercă să se ridice, ca să se apere de ceea ce presimțea că va urma, însă trupul ei îndurerat și anchilozat refuză s-o asculte.

— Așa, frumoaso, excită-te, avem tot ce ne trebuie ca să te potolim, rânji celălalt, apropiindu-se, pe când primul punea jos lanterna.

Mary căută cu privirea o armă pe care ar fi putut să le-o ia. Nu zări niciuna. Își aminti de ziua când, prin viclenie, se salvase, pe nava lui Shovel. Așteptă ca paznicii să îngenuncheze lângă ea. N-aveau arme, aveau însă cheile. Văzând că nu reacționa, cel dintâi îi săltă fustele peste coapse. Mary își adună toată energia și se destinse brusc, lovindu-l cu genunchiul între picioare. Lovitura îi taie brusc bărbatului răsufierea și pofta de sex. Mary încasă o palmă și o înjurătură. Celălalt, mai prudent decât tovarășul lui, se grăbi s-o imobilizeze, ridicând de pe jos cătușele cu care nu li se păruse necesar s-o lege.

Zadarnic se strădui Mary să se zbată, să se răsucească, să lovească. Gâfâind din cauza lipsei aerului, fu legată și imobilizată.

— O să plătești pentru asta, frumoaso, scrâșni bărbatul, a cărui răsufiere mirosea a băutură, întinzându-se peste ea.

Dar n-avu timp să o violeze, căci ușa scârțâi din nou.

— Ei, domnilor, protestă o voce de femeie, nu așa procedezi când vrei să te bucuri de o femeie. La o parte! porunci ea, împingându-l cu piciorul pe gardian.

El se supuse. Prea repede - își spuse Mary - ca să nu fi fost plătit. Coincidența aceea era evidentă.

— Știam bine că-mi vei simți lipsa, zise sarcastic Mary.

— Dezbrăcați-o, zise Emma de Mortefontaine. Dezbrăcați-o și ieșiți.

Cei doi bărbați îi smulseră fără menajamente hainele, apoi ieșiră, luându-le cu ei și închizând ușa în urma lor. Goală, întinsă pe solul rece, cu brațele întinse și legate la încheieturi, Mary simți că-i pulsează tâmplele de furie, în timp ce Emma se

dezbrăca, la rândul ei, fără grabă, în lumina pâlpâitoare a lanternei.

— Unde este ochiul de jad? murmura ea îngenunchind, superbă, alături de Mary și mângâindu-i pielea străbătută de flori.

— Întreabă-l pe Baletti, rânji Mary, i l-am dat lui.

— Miști, iubirea mea. Știu ca miști. Dar n-are importanță, gemu Emma, aplecându-se deasupra ei. O să te fac eu să spui adevărul. După aceea, vei fi a mea.

— Niciodată. Nu simt pentru tine decât dezgust și ură, spuse Mary întorcând capul și refuzându-i sărutarea.

Emma își trecu mâna prin buclele roșcate ale lui Mary, le mângâie o clipă, apoi încleștă pumnul.

— Asta-mi va fi de ajuns ca să mă bucur de tine. O dată și încă o dată, până când vei fi a mea, desfătându-te sau lăcrimând. Abia după aceea voi hotărî dacă să te eliberez și să ți-o redau pe Ann sau dacă e mai bine să te las să crape aici, în timp ce eu mă voi desfăta cu ea.

— Ann a murit, repetă Mary.

— Ann trăiește în Carolina de Sud, șopti Emma. Ți-o jur pe toate viețile pe care le-am curmat ca să te pot iubi. Dă-mi ceea ce aștept de la tine, Mary, și ți-o voi dovedi. Imploră-mă, gemu ea, excitată de prada ei, excitată de trupul acela care se împotriva sub degetele ei lacome.

— Niciodată! îi aruncă Mary.

Strânse din dinți și din pumni, dar n-avu de ales: gândindu-se doar la fruntea lui Niklaus, găurită de glonț, ca să nu cedeze acestui șantaj, suportă ca Emma să se distreze cu ea.

După două ore, nu scosese niciun geamăt, nu lăcrimase, iar Emma de Mortefontaine rămase frustrată, în ciuda plăcerii pe care-o resimțise. Se îmbracă în tăcere.

— În fiecare zi, spuse ea, o să mă întorc, încercând jocuri noi, dar, din moment ce nu-ți mai sunt de ajuns, am să-ți restitui ceea ce ți-am luat.

Bătu în ușă, iar cei doi paznici se grăbiră să-și facă apariția.

— Vreau s-o faceți să țipe. Mult timp, porunci ea, plină de cruzime.

Se rezemă cu spatele de ușă, ca să se bucure de spectacol, iar Mary înțelese repede că Emma va obține ceea ce le ceruse paznicilor.

Emma se întoarse în următoarele trei zile, umilind-o, lăsând-o pradă gardienilor după bunul ei plac, ca s-o înfrângă. Mary însă nu cedă. Îndură totul, chiar și ceea ce depășea suportabilul, fiindcă Emma învinsese, dar nici măcar o dată nu-și îngădui s-o implore. Înțelesese că doar prin îndârjire și curaj își va putea recapătă libertatea. Emma n-ar fi îngăduit ca procesul s-o lipsească de plăcerea de care se bucura, în sfârșit. Chiar prin jocul pe care i-l impunea, se prindea în propriul laț. Emma era cuprinsă de o frustrare tot mai accentuată. Mai devreme sau mai târziu, avea să fie obligată s-o ajute să evadeze, ca să n-o piardă. Instinctul de supraviețuire al lui Mary Read o îndemna să se supună, pasivă, înfruntând fantasmelor Emmei cu zâmbetul batjocoritor pe care și-l întipărise pe chip.

În noaptea celei de-a patra zile, Mary fu trezită de bubuitul tunurilor. Era epuizată, slăbită, bolnavă din cauza apei stătute pe care trebuia s-o bea și nu se putea mișca, atât de tare o durea trupul chinuit și zdrobit. Totuși, se simțea puternică. Era ceva paradoxal. De parcă situația ei disperată i-ar fi insuflat și mai puternic dorința de a trăi. Era toată numai durere, dar nu mai suferea, de parcă tot trupul ei ar fi acceptat povara aceasta ca să-și facă din ea un aliat. Un aliat care s-o ducă pe Emma la pierzanie chiar prin exagerările ei. Mary ghicea acest lucru văzând sfâșierea din privirea Emmei atunci când ieșea din celulă. Era ca și cum Emma de Mortefontaine nu mai exista, nu mai trăia decât pentru orele acelea petrecute împreună cu ea. Răzbunarea lui Mary lua o înfățișare nouă, pe care Emma nici n-ar fi putut s-o bănuiască.

Se auzi o explozie, iar podeaua i se cutremură sub picioare. Când ușa celulei se deschise, Mary se încordă instinctiv. Dar se relaxă și zâmbi recunoscându-l pe cel care intrase, având în mână cheile cătușelor ei.

— Pe toți dracii, prințeso, dar ce ți-au făcut? întrebă tulburat Corneille, grăbindu-se s-o dezlege.

Ea nu răspunse. Înțelegând că era salvată, se agăță de gâtul lui și, eliberându-se în sfârșit de tot ce refuzase să vadă, să simtă și să audă, începu să plângă.

— Repede! porunci Cork.

Cei doi temniciperi zăceau la pământ, cu carotidele retezate. Corneille și Cork îi luaseră prin surprindere. În sala paznicilor, lupta încă nu se terminase. Tovarășii lor se străduiau să le acopere retragerea. Îi biruiră curând pe cei care mai rămăseseră. Atacul fusese brutal și imprevizibil. Până să-și dea seama ce se întâmplă, gardienii erau aproape neutralizați.

Cork o luă înainte, acoperind pudic cu mantia lui trupul gol al lui Mary. Când lumina dădu la iveală urmele chinurilor pe care le suferise aceasta, în ochii celor doi bărbați străluci aceeași furie. Cork coborî scara care ducea spre Puntea Suspinelor. Trebuia să treacă puntea ca să ajungă la pasajul secret. Acolo îi așteptau alți oameni, rămași să le asigure spatele. Pretutindeni domnea liniștea. Atenția celor din palat era îndreptată către atacul din port.

— Adună-i pe ai noștri! îi ordonă Cork unuia dintre oamenii lui.

Apoi se repezi pe coridorul aflat deasupra lagunei ca să acționeze mecanismul de deschidere a ieșirii din partea cealaltă.

— Tunurile, șopti Mary, poticnindu-se, sprijinită de Corneille, care o urma.

— Sunt ale lui Forbin, e în regulă, o încurajă el.

Dar i se rupea inima simțind cât de slăbită era Mary.

Totuși, până atunci totul mersese ca pe roate. Forbin aruncase în aer un vas englezesc în rada portului Veneției, în timp ce Cork își călăuzea oamenii prin pasajele secrete ale Palatului Dogilor. Baletti, care avea planurile originale ale clădirii, îi arătase fiecare detaliu.

Din unele pasaje putea privi direct în săli, prin interstiții lăsate în tapiseriile gigantice care le împodobeau. Cine ar fi putut observa că ochii unora dintre personaje începuseră să clipească?

Cork știa cum să se orienteze. Îi conduse pe Mary și pe Corneille prin labirintul de coridoare și scări până când ajunseră,

În sfârșit, la un ponton de lemn unde îi așteptau două bărci, legănate de valuri.

Cork se urcă în prima, o luă pe Mary din brațele lui Corneille și o întinse, între banchetele vâslașilor. Mary se ghemui sub prelata cu care o acoperiră ca s-o protejeze.

— Ne întâlnim la Pantelleria, îi zise lui Corneille, în timp ce în barcă se urcau încă trei oameni.

Corneille încuviință printr-un semn și se îmbarcă, la rândul lui. Grilajul care despărțea laguna de mare fu ridicat, iar cele două ambarcațiuni se despărțiră. În timp ce Mary dârdâia în barca ei din cauza febrei care o cuprinsese imediat ce tensiunea în care stătuse atâta timp i se risipise, Corneille, resemnat și trist că trebuie să o părăsească, îndeplinea ordinele lui Clément Cork. Știa că Forbin nu l-ar fi iertat pentru că îl mințise. Clément îi spusese să se îmbarce pe una dintre corăbiile lui Baletti care tocmai pleca în Marea Egee. Acolo avea să preia comanda lui *Bay Daniel*, conform ordinului scris al lui Cork pe care trebuia să i-l înmâneze șefului de echipaj, până când aveau să se întâlnească din nou.

Corneille își acceptase exilul punând o singură condiție: ca Mary să nu afle nimic în legătură cu starea lui Baletti.

Cork acceptase. Călugării încă nu se puteau pronunța. Arsurile marchizului erau grave, rănille îi supurau și febra nu-i scădea.

Cu ochii pierduți în zare, Corneille fu asaltat de gânduri sumbre. Din moment ce Baletti fusese îndepărtat, iar el însuși trecea drept mort, Forbin avea să încerce, folosind orice mijloace, s-o rețină pe Mary lângă el. Oftă și alungă gelozia pe care i-o inspira această perspectivă. Trebuia mai degrabă să se bucure decât să se lamenteze: Mary fusese salvată. Numai asta conta.

Clément Cork, în schimb, își îndreptă ambarcațiunea direct către teatrul de luptă. Știa că era riscant, însă nu putea ajunge la *Galatea* decât făcând slalom printre navele imperiale cuprinse de flăcări. Când ajunseră la doar câțiva metri de *Galatea*, o corabie inamică, atinsă de o ghiulea în magazia cu praf de pușcă, explodă, agitând apele lagunei. Cork își aplecă instinctiv capul, ca și ceilalți vâslași, ca să se ferească de ploaia de obiecte care fuseseră proiectate spre cerul negru de fum.

Nu simți decât o ușoară gădilătură la tâmplă. După o clipă, privirea i se înceteșă, în timp ce barca se oprea în dreptul scării de frânghie lăsate de-a lungul copastiei navei. Vru să pună mâna pe ea ca să se urce, însă aceasta îi scăpă pe neașteptate dintre degete. În jurul lui și pe punte erau oameni care se agitau, dar toate zgomotele ajungeau până la el înfundate. Ciuli urechile, fără a reuși să înțeleagă ce i se întâmplă. Dar nu mai avu timp să se mire.

Mateloții care se ridicaseră în picioare ca să lege barca abia avură timp să-l prindă înainte să cadă în apă.

— Ce s-a întâmplat? se miră Forbin, care apăruse pe punte, urmat de Junior, supraveghind apropierea bărcii.

— Cork e mort, căpitane, răspunse unul dintre vâslași, aplecat asupra trupului acestuia.

Pe chipul lui Clément stăruia încă un surâs.

— Dar ea? se alarmă Forbin.

Pe fundul bărcii – nicio mișcare. Alt marinar dădu la o parte prelata și îi luă lui Mary pulsul.

— Leșinată.

Și Forbin, și Junior scoaseră în același timp un suspin de ușurare. „*Pierderea lui Cork, pe care abia dacă avusese vreme să-l aprecieze, nu era mare pagubă, își spuse căpitanul, răvășind părul copilului care stătea călare pe bastingaj. Importantă era numai Mary, Mary a lor.*”

— Urcați-i la bord, ordonă el, ca să ne putem îndepărta de viesparul asta!

Mary avu nevoie de ceva vreme ca să-și dea seama unde se afla. Era întuneric, iar ea se odihnea, ghemuită, pe o suprafață moale și netedă, care nu semăna cu podeaua din piatră a celulei ei. Totuși, ultimul lucru de care-și amintea era că aștepta acolo sosirea Emmei. Sau poate că acela fusese doar un coșmar. Mirosul oceanului îi înțepă nările. Îl aspiră îndelung. Mai simțea și alte mirosuri, care-i trezeau amintiri nelămurite. Un lucru însă era sigur: parfumul Emmei nu se regăsea printre ele. Se cuibări în căldura aceea. Se simțea bine, legănată ușor de valuri. Și, deodată, își aminti: Corneille. Corneille venise și o luase din celulă. Se ridică în capul oaselor și zâmbi.

— *Perla*, șopti ea.

— Ești în siguranță, *Mary*, murmură o voce la urechea ei.

Ea recunoscuse pe dată vocea aceea.

— *Forbin*, zise, lăsându-l s-o îmbrățișeze.

Și abia acum își dădu seama că suprafața moale de sub ea era o saltea și că era dezbrăcată, în brațele căpitanului ei. Respirația i se acceleră. Cu ochii deschiși, rămase nemișcată, lipită de trupul lui musculos și încordat.

— Fii liniștită, zise el, simțindu-i reticența, n-am de gând să te oblig să faci nimic din ce nu dorești.

— Nu mă temeam de asta. Atâta doar că sunt uimită să te regăsesc astfel, aici, după tot ce s-a întâmplat.

— Medicul navei a considerat necesar să stea cineva lângă tine până când îți revii. Și n-ar fi fost potrivit să te las la infirmerie, sub privirile lacome ale mateloților mei. Lui *Junior* nu i-ar fi plăcut deloc asta.

— *Junior*, murmură ea, simțindu-și inima cuprinsă de un val de căldură. *Junior* e aici...

— Doarme în baterie, împreună cu echipajul. Totul este în ordine, *Mary*. Acum, totul e bine. O să-l vezi mâine-dimineață. Abia așteaptă și el să te revadă.

— Unde suntem?

— În larg. O săptămână întreagă ai delirat. De șapte zile ne facem griji pentru tine. Te doare ceva?

— Puțin. Mă doare tot trupul. Eram într-o stare jalnică, nu-i așa? Întrebă ea, aducându-și aminte de exclamația pe care o scosese *Corneille* când o văzuse.

Forbin nu-i răspunse, dar o strânse și mai tare în brațe. Rămaseră tăcuți câteva clipe, lăsându-se legănați de tangajul navei. Marea era liniștită, iar *Mary* se simțea împăcată. Își strecură degetele sub mâna căpitanului, lipită de pânțele ei, regăsind instinctiv complicitatea îmbrățișărilor lor de pe vremuri.

— Trebuie să uiți, *Mary*, șopti el, sărutându-i ușor ceafa.

— Nu vreau. *Emma* trebuie să plătească și pentru asta. *Baletti* e mort, ea a luat craniul de cristal și, dacă a spus adevărul, a dus-o pe *Ann* în *Carolina de Sud*.

— Ești sigură de asta?

— Nu voi fi sigură decât dacă merg acolo. Cork e dispus să mă ducă.

Urmă o tăcere, apoi un oftat.

— Cork a murit.

Mary, surprinsă, se întoarse brusc cu fața spre el.

— Pe când te aducea la bord, a fost lovit la cap de o bucată de metal. Îmi pare foarte rău.

Ea nu răspunse. După Baletti, Cork. O cuprinse o tristețe nesfârșită. Forbin o strânse în brațe. Mary își lipi fără șovăire obrazul de el, îmbătându-se de miresmele mării care adiau din pielea lui și din firele încărunțite de păr de pe pieptul lui.

— N-am mai rămas decât noi doi, spuse el, sărutându-i părul. Doar eu și cu tine.

Mary își mușcă buzele ca să nu pomenească de Corneille. Forbin nu trebuia să afle. Rivalitatea dintre ei s-ar fi aprins din nou, agravată de trădare. Poate că Forbin ar fi acceptat ca ea să-l părăsească pentru a-și regăsi fiica, dar în niciun caz ca să se ducă la Corneille. Își aminti că-l auzise pe Cork dându-i întâlnire acestuia la Pantelleria. Suspină.

— O să mai vorbim altă dată despre toate astea, șopti el. Odihnește-te. De îndată ce te vei putea ridica din pat, Junior n-o să se mai dezlipească de tine.

Forbin se ridică.

— Unde te duci?

— Pe punte, la aer. Nu mai ai nevoie de cineva care să te vegheze, iar eu nu sunt făcut din lemn.

Mary ar fi vrut să-și alunge de pe piele amintirea temnicerilor și cea a Emmei, dar pentru Claude de Forbin era mai bine ca ea să nu cedeze acestei ispite. Așa că îl lăsă să se îmbrace și să iasă din cabină. În ziua următoare, Mary avea să-și discute planurile cu fiul ei. Deocamdată, îi era foame. Se așeză pe pat, puse piciorul pe podea și se strâmbă. O dureau toate încheieturile. Ameți și abia reuși să-și revină la timp ca să nu cadă. Se controlă, apoi își adună amintirile ca să se poată orienta. Era atât de slăbită, încât îi trebui ceva vreme ca să reușească. Când izbuti, în sfârșit, să se ridice în picioare și să găsească prin întuneric tava cu fructe pe care o căuta, mănca totul cu lăcomie, binecuvântându-l pe Claude de Forbin pentru

că nu-și schimbase obiceiurile, fapt care o încânta și totodată o îmbărbăta. N-ar fi putut trăi încătușată astfel.

— Găsește-o! mugi Emma. Răscolește toată Veneția, toată Adriatica, lumea întregă, dacă trebuie, dar găsește-o!

— Nu e nevoie, o asigură Gabriel. Cu siguranță că este pe nava lui Forbin.

— Tâmpitule! Neajutoratule! îl insultă Emma, pălmuindu-l furioasă și frustrată.

Emma de Mortefontaine era albă ca varul la față. Se scurseseră trei zile de când, descoperind că Mary evadase, nu mai dormea, nu mai mânca, nu mai trăia. Lipsa victimei ei îi sfâșia inima și pânțele, așa cum nu i se mai întâmplase niciodată.

— Jigodie! urlă ea în culmea furiei. Fă ce știi, angajează mercenari, urmărește-l pe corsarul acela, scufundă-i nava și adu-mi-o pe Mary înapoi! Auzi? O vreau pe Mary Read!

— Iar eu vreau să te liniștești, se enervă Gabriel, nemaiputând să rabde, și știu ce trebuie să fac pentru asta!

O smuci violent spre el și o sărută. Emma îl respinse la fel de brutal.

— Cu ce drept! tună ea, copleșindu-l cu lovituri.

— Ajunge, hotărî el, e timpul să te înveți cu alte reguli.

Degeaba se zbatu Emma de Mortefontaine, căci mercenarul ei o întinse pe divanul din apartamentul ambasadorului și o violă.

— Ai să plătești cu viața îndrăzneala asta, făcu ea, în sfârșit, cu buzele tumefiate din cauza brutalității sărutărilor lui Gabriel.

— N-aș prea crede, râse acesta, încheindu-și pantalonii.

— Și de ce, mă rog? scrâșni ea.

El o apucă strâns de braț, ridicând-o și lipind-o de el.

— Pentru că ți-a plăcut, șefa. O să văd ce pot face în legătură cu Mary a ta, adăugă el, împingând-o fără menajamente.

Emma căzu pe divan, cu simțurile tulburate și cu trupul în flăcări. Niciun bărbat n-o mai tratase astfel până atunci.

Gabriel o măsură din cap până în picioare, cu un zâmbet care i se părea insuportabil, dar care o tulbură tot atât de mult cât o enervă.

— Când te întorci? îl întrebă.

El nu răspunse.

Imediat ce bărbatul ieși din odaie, Emma se întinse, relaxată. Gabriel avea dreptate. Îi plăcuse.

— Mamă!

Mary se ridică în pat dintr-o săritură. Prin fereastra largă de la pupa intra în valuri lumina soarelui, inundând cabina. Mary, cu inima zvâcnindu-i în piept, se mulțumi să desfacă larg brațele. Într-o fracțiune de secundă, toate îndoielile și temerile ei dispăruseră. Junior, Junior al ei era acolo. Se îmbrățișară cu nesaț.

— Căpitanul a spus că te-ai vindecat, zise copilul.

Se desprinse din brațele ei și rămase încremenit în fața lacrimilor ei tăcute.

— Plângi?

— Plâng de bucurie că te-am regăsit.

Nu mințea. Bucuria aceea imensă o copleșise. În ochii lui Junior sclipeau mii de stele. Mary recunoștea fără greș fiecare constelație, deși fiul ei se schimbase, crescuse, acum purta plete, iar vocea îi era mai puternică. Degetele ei, trupul ei, sufletul ei îl recunoșteau. Îl cuprinse din nou în brațe, strângându-l din răputeri.

— Și mie mi-a fost dor de tine, spuse el, sărutând-o. De acum înainte n-o să ne mai despărțim, nu-i așa, mamă?

Nu mai voia și n-ar fi putut să se despartă de el. Vru să-i vorbească despre Ann, să-i împărtășească speranțele ei. Dar se abținu. Junior își revenise după pierderea ei, la ce bun să-i redeschidă rana din moment ce nu avea nicio dovadă? Chiar și ea se ferea să creadă cu adevărat că Ann trăia. Era convinsă că Emma îi întinsese doar o nouă capcană ca s-o lege de mâini și de picioare.

— Plecăm să căutăm comoara? întrebă Junior, cu o sclipire malițioasă în privire.

— Nu știi, dragule.

— Corneille unde e?

— La Pantelleria. Ne așteaptă acolo.

Junior dădu din cap, căzând deodată pe gânduri. Mary nu reușea să se dezlipească de el. Fusese de-ajuns să-l atingă

pentru ca în ea să se trezească toate amintirile de care voise să fugă. Mary înțelegea că, oricât de departe ar fi de el, vor rămâne mereu legați. Era carne din carnea ei, sânge din sângele ei. Punctul ei vulnerabil. Încercase să se convingă de contrariu. N-avea să mai repete această greșeală.

— Ar putea să se întoarcă pe vas, sugeră el.

— Marina franceză nu-mi va permite să rămân pe una dintre navele ei. Indiferent dacă e sau nu Corneille aici.

— Nici dacă te-ai căsători cu căpitanul?

— Mai ales dacă m-aș căsători cu el. Asta ai dori tu? Să mă mărit cu Forbin?

Junior ridică din umeri.

— Nu doresc nimic mai mult decât să fiu gabier împreună cu tine.

— Cork i l-a lăsat pe *Bay Daniel* lui Corneille.

Privirea lui Junior se luminează.

— Adevărat? Căpitanul zice că e cea mai grozavă fregată pe care a întâlnit-o vreodată, în afară de *Perla*. Și chiar așa e.

Mary îl privi în ochi.

— Dacă ai fi în locul meu, ce ai face, Junior?

— L-aș prefera pe Corneille, o asigură copilul.

— De ce?

— Țin foarte mult la domnul Forbin, dar îmi lipsește Corneille. Îi simt lipsa așa cum simt și lipsa tatei.

— De acord, îl alegem pe Corneille. Lasă-mă să aranjez eu lucrurile. Până atunci, acesta trebuie să rămână secretul nostru. Juri?

— Jur, zise el, scuipându-și în palmă.

După vreo oră, sosi și Forbin. Îi găsi râzând amândoi în hohote. Junior se grăbise să-i povestească mamei lui poznele pe care le făcuse de când se imbarcase pe *Galateea* și toate amănuntele care fuseseră omise în scrisorile trimise de Forbin. Căpitanul fu mișcat văzându-i îmbrățișați și fericiți, dar inima i se strânse. Știa că, mai devreme sau mai târziu, va rămâne doar cu amintirea lor. Mary Read era Mary Read, după cum îi scrisese. Rivalii lui dispăruseră, însă ceea ce îi despărțea rămăsese.

— Deci lumea se distrează în cabina mea, matelot! Să fie oare conform regulamentului? zise el cu o severitate prefăcută.

— Dar să ai o femeie în patul tău o fi oare conform cu regulamentul, căpitane? râse Mary.

Iar Junior se grăbi să repete ca un papagal, îngroșându-și vocea:

— S-o ai pe mama în patul tău o fi oare conform cu regulamentul?

— Mă predau, izbucni în râs și Forbin. Dar revolta aceasta la bord va fi aspru pedepsită. Ia să vedem, ce pedeapsă ar fi mai potrivită, zise el scărpinându-se în barbă și așezându-se pe pat.

Junior nu-i lăsă timp să mai spună ceva. Se năpusti asupra lui ca un matelot la abordaj. Forbin se lăsă pe spate, peste picioarele lui Mary, care protestă.

— Brutelor! Așa vă purtați?

Forbin nu se dădu bătut. Începu să-l gâdile pe Junior, care, râzând în hohote, se refugiase la pieptul mamei lui.

— Te mai poți plânge? o întrebă Forbin. Doi bărbați se luptă pentru tine.

— Dar eu sunt învingătorul! îl asigură cu nevinovăție Junior.

Un vâl de tristețe umbri pentru o clipă privirea lui Forbin. Se aplecă și o sărută pe Mary pe obraz, și ciufuli chica dezordonată a lui Junior.

— Asta o știam deja, răspunse Forbin. Te simți în stare să vii la masă sau vrei să trimit pe cineva să-ți aducă aici mâncarea? o întrebă pe Mary.

— Sigur că mă simt în stare să mă ridic din pat, răspunse ea, bucuroasă că pe Forbin nu-l supăraseră gafa lui Junior, dar n-am nimic elegant să pun pe mine, dragă domnule.

— Eu, unul, m-aș mulțumi cu ce ai pe tine acum, îi șopti el la ureche, dar o să văd totuși ce pot face. Vrei haine bărbățești sau femeiești?

— Tu ce crezi?

El zâmbi și ieși din cabină.

După o oră, Mary înțelese ce alegere făcuse Forbin. Nu era cea pe care-ar fi făcut-o ea. Se înfățișă la masa ofițerilor cu talia strânsă cochet într-o fustă și cu pieptul pus în valoare de un decolteu garnisit cu perle.

— Pradă de război, îi explicase el. N-am găsit nimic altceva pe măsura ta.

Era o minciună. Mary știa. Forbin ținuse s-o prezinte astfel statului său major, interzicându-i prin acest simplu gest orice viitor pe fregată ca matelot. Fără îndoială că era mai bine așa. Junior, obișnuit cu rolul de paharnic pe care continua să-l îndeplinească la masă, n-o pierdu din ochi toată seara, după ce o asigurase că era cea mai frumoasă dintre mame.

Ea se lăsa îmbătată de tandrețea lui, încântată că totul era atât de simplu, atât de evident. Mary nu voia să se gândească la ce-o aștepta a doua zi, preferând să se bucure de clipa aceea ca să uite imaginile de la Veneția. Toate imaginile. Și cele minunate, și cele cumplite. Se mira și ea de vehemența cu care și le alunga din minte. Ca și cum evenimentele de la Breda i-ar fi făurit pe nesimțite o carapace solidă care o apăra de alte suferințe.

Emma le exorcizase din trupul ei. Într-un fel, îi făcuse un bine.

Mary era sigură că Emma răscolea acum toată Veneția ca s-o regăsească. Dar n-avea să se bucure de această satisfacție. Se sfârșise. Mary se răzburase. Nu așa cum credea că o va face, într-adevăr. Ci altfel. Într-un fel care o va obseda pe Emma până când o va distruge. S-o urmărească și s-o ucidă ar fi fost o pedeapsă prea blândă. Emma o dorea prea mult. Mary înțelesese în cele din urmă acest lucru. Emma se desfătase prea mult cu ea, se plânsese de orele în care așteptase venirea ei, furia ei. Indiferența era o tortură fără leac. De data asta, Mary avea să dispară definitiv. Iar Emma de Mortefontaine se va ofili până ce nu va mai rămâne nimic din ea.

— Zâmbești, draga mea, remarcă unul dintre locotenenții lui Forbin la masa unde, indiferentă la discuții, se mulțumea să pară mai interesată de mâncare decât de palavre, pierdută în gândurile ei.

— Viața merită osteneala să-i zâmbești, răspuse ea, punându-și în farfurie un al treilea pui.

Se părea că n-o să se sature niciodată.

— Așa este, încuviință galant bărbatul. E adevărat că te-ai întors de departe.

— Din fericire ai putut să scapi, adăugă un altul, strâmbându-se, însă escadrei noastre îi poartă pică venețienii.

De astă dată, Mary nu se putu stăpâni să nu reacționeze. Nu devenise insensibilă la orice.

— Regret pesimismul dumitale, domnule, zise ea. Faptul că Veneția e supărată pentru că m-a pierdut e mai puțin grav decât acela că se pregătea să-l declare pe comandantul nostru mincinos și trădător.

— Cum adică? se alarmă Forbin.

— Veneția refuză să-și inculpe patricienii și să-și întineze reputația. Dacă te-ar fi acuzat pe tine, Claude de Forbin, că ai adus dovezi false, ar fi scăpat de un scandal. Evadarea mea însă îi împiedică să se folosească de aceste false acuzații împotriva ta.

O tăcere grea se lăsă asupra mesei. Mary continuă:

— Te vor învinui, căpitane, că ai incendiat portul Veneției; fără îndoială că și ministrul va fi obligat să-ți ceară explicații pentru felul cum ai acționat, din pricina bănuielilor pe care le vor arunca asupra ta ambasadorul și dogele, însă nici cariera, nici onoarea ta nu vor fi afectate.

— Înțeleg, făcu el, stăpânindu-și mânia. Javra aia râioasă de ambasador n-o să scape atât de ușor.

— Nu te-aș sfătui să te înverșunezi asupra lui, replică Mary. Boldoni împreună cu el...

— Domnul Boldoni a murit, ca și marchizul Baletti, în incendiul care le-a mistuit casele, o întrerupse alt ofițer, care tăcuse până atunci.

— Cel puțin așa se zvonește, adăugă un al treilea.

— Asta dovedește că domnul Hennequin de Charmont n-are de gând să lase nicio dovadă a vinovăției sale. Acum nu mai poți dovedi nimic, căpitane. Cork nu mai poate depune mărturie, iar eu nu reprezint nimic ca să mă opun puterii acestor oameni. Înverșunarea ta n-ar face decât să le ofere un subiect de bârfă.

— Cu asta sunt și eu de acord, cuteză să intervină secundul lui Forbin, un bărbat mai tânăr decât comandantul său, care vorbea cu o voce calmă și sigură.

Se uitase în tot acest timp la ea cu o privire pe care Mary o simțea curioasă și binevoitoare, fără pic de răutate.

Mary se ridică de pe scaun. Se simțea ghiftuită, dar epuizată. Era încă prea slăbită pentru o astfel de discuție.

— Domnilor, dați-mi voie să mă retrag. Sunt istovită.

Se ridicară toți, ca să o salute. Le zâmbi grațios, puse servetele lângă tacâmuri și plecă fără să mai aștepte desertul.

Dar în loc să se ducă în cabina ei, așa cum lăsase să se înțeleagă, urcă pe dunele și cercetă direcția vântului, întinzându-și fruntea spre linia orizontului. În zare se ghicea velatura unei nave. Ultimele flăcări ale apusului se oglindeau în apele întunecate și agitate. Spuma trandafirilor lovea flancurile navei înainte de a se topi în bronzul strălucitor al valurilor. Din când în când, salturile jucăușe ale delfinilor spărgeau suprafața apei. Mediterana era plină de delfini. Mary trase adânc în plămâni briza marină care-i lipea fusta de coapse și-i mângâia cu impertinență rotunjimea sânilor. Se gândi la Baletti, evitând sfâșierea din ultima lui privire, refuzând să-și închipuie că ultimul strigăt al marchizului ar fi putut semăna cu al lui Niklaus. Baletti voia s-o ocrotească, să-i ofere totul. Iar acum, Mary nu mai avea nimic. Dar nu-i păsa de asta. Singurul lucru care avea să-i lipsească era prezența lui. I-ar fi plăcut să descopere taina craniului de cristal împreună cu el, pentru el. Acum, când Baletti dispăruse, căutarea aceasta nu mai avea sens. Mary își îndreptă atenția asupra activității de pe punte. Nava era pregătită pentru noapte ca o mireasă care și-ar fi lepădat pe rând dantelele ca să se ofere goală, vulnerabilă. Pânzele erau coborâte, iar scârțâitul catargelor, şuierul parâmelor și al cablurilor alcătuiau un cântec de leagăn abia șoptit, căruia coca fregatei îi răspundea gemând sub mângâierea hulei.

Chipul lui Corneille luă locul celui al lui Baletti. „*Oricare ar fi dorința pe care o simți, ea are gustul oceanului...*” Cuvintele lui îi mângâiară auzul ca un refren care-i dezvăluia adevărul. În acea zi fatidică, fără să știe, în brațele lui Corneille își alesese destinul. Îi întorsese spatele lui Baletti. Refuzase aurul, puterea și plăcerile ușoare. Își amintise cu tot trupul ei cine era. Era Mary Read, fiica vântului și a mării. Nu fata lui Cecily, nici cea din Breda, din Saint-Germain sau din Veneția. Era, pur și simplu, Mary Read.

Zâmbi, deschizând brațele ca să cuprindă ploaia de stele care cobora lent asupra mării. Nu-i mai trebuiau curțile mondene, nu mai voia să se prefacă; dorea aurul de pe navele pe care le va supune bunului ei plac. Nu comoara Emmei de Mortefontaine și nici pe cea a lui Baletti. Voia doar ceea ce-i puteau oferi oceanul și abordajele. Voia să vibreze deschizând cuferele de pe corăbii, să se înfurie sau să se minuneze în fața prăzii. Voia să-l audă pe Junior râzând din înaltul catargelor și să-l strângă încă mult timp de-atunci înainte în brațe. Voia să simtă gustul sării de pe pielea lui Corneille și să aibă parte din plin de ceea ce trădase adesea.

„*N-ai să fii niciodată o lady*”, îi spusese el într-o zi.

Se înșela. Mary avea să-și cucerească titlurile de noblețe cu sabia în mână.

Da, Mary Read era pe cale să renască. Sau, mai degrabă, să se nască, în cele din urmă, dincolo de legi, de răzbunare și de credință.

Femeia pirat va fi o lady.

21

— Vino la mine după ce mănânci, murmură ea la urechea lui Forbin, pe când o altă seară de septembrie se lăsa asupra Mediteranei.

El dădu din cap și se concentrează din nou asupra compasului ca să stabilească poziția navei. *Perla* gonea cu douăsprezece noduri, iar *Drăguța* și *Galatea* veneau grupate în urma ei. Mergeau spre Brindisi, de unde Forbin trebuia să primească noi ordine. Mary aprecia că în zori se vor afla în apropierea Maltei. Luase o hotărâre. Mai trebuia să i-o comunice și lui Forbin. Sperase s-o poată face într-una din nopțile precedente, dar el rămăsese la distanță, reluându-și atribuțiile de comandant al navei, de parcă ar fi presimțit că momentul despărțirii lor se apropia.

După cină, Mary îl sărută discret pe Junior și se întoarse în cabina ei. Forbin nu întârzie să apară. Mary aprinsese lămpile și pregătise două pahare cu porto, care îi așteptau pe noptiera de lângă pat. Forbin veni să se așeze lângă Mary, care stătea în pat, rezemată de perne.

— Pentru ce ciocnim? întrebă el, zâmbind, când văzu paharele.

Totuși, când îl luă pe al lui, privirea îi era tristă.

— Pentru tine, pentru mine, pentru noi.

— Mă părăsești, nu-i așa?

Ea dădu din cap. Ochii li se întâlneau. Mary regăsi deodată în privirea lui amintirea unei alte despărțiri. El îi luă mâna albă și-i sărută cu gingășie palma.

— Când te-am întins, chinuită și fără cunoștință, aici, pe patul ăsta, pentru o secundă am vrut să sper. Iar apoi, Junior, cu ochii plini de lacrimi, te-a sărutat și te-a rugat să te faci bine, ca să puteți vedea de pe catargul de mizenă cum dansează delfinii. Voi doi, împreună. Mary îi luă mâna. Te iubesc, Mary Read, continuă el, la fel ca odinioară, poate chiar mai mult, dar nu ești făcută pentru mine. Te-am văzut într-o seară, după cină, cum surâdeai privind spre orizont. Nu l-am lăsat pe Junior să alerge

spre tine. Cred că prin el am început să învăț să te cunosc mai bine. Și să te pierd.

— N-am să te uit, Claude.

— Știu. Fă ceea ce trebuie să faci, Mary Read. Pe tine nimeni nu te poate opri. Nu poți reține vântul care bate.

— Ba îl poți prinde în pânze.

— Poți să-l reții o clipă, ca să înaintezi cu ajutorul lui, dar el nu poate fi oprit din cale. Și eu am acum mai mulți ani și mai multe dezamăgiri, dar cele mai frumoase curse pe care le-am făcut poartă numele tău, urmăresc suflarea ta. N-am dreptul să-ți înăbuș. Junior are nevoie de tine. Și amândoi aveți nevoie de libertate. Nu de mine.

— Eu voi avea întotdeauna nevoie de tine.

— Mă vei găsi mereu oricând vei căuta sprijinul meu, atâta timp cât voi fi în viață. Ți-am mai spus-o, ți-am dovedit-o și ți-o repet. Nu trebuie să-ți faci griji în privința mea. Scrie-mi doar, ca să știu că pleci. Nu-mi pasă unde anume, atâta timp cât cârma e în mâinile tale, Mary Read.

— Îți făgăduiesc.

— Unde trebuie să-i duc pe doamna și pe fiul ei? glumi el cu un surâs trist, ca să îndepărteze emoția care îi gâtuia pe amândoi.

— La Malta. Baletti armase o navă cu care urma să plecăm în căutarea comorii. Căpitanul mă va duce până la *Bay Daniel*.

— Vrei să iei comanda lui *Bay Daniel*?

— Așa ar fi dorit Cork.

El dădu din cap.

— E o corabie frumoasă. O să ți se potrivească de minune. Dar n-ar trebui să se știe că ești femeie.

— Claude, asta e ultima zi în care am mai purtat rochiile astea. Pentru tine.

— Ai grijă de tine, Mary Read. Și de Junior, adăugă el, aplecându-se și sărutând-o pe frunte.

Ea închise ochii ca să păstreze în memorie chipul acela, care se îndepărta deja.

— Fă-mă să-ți uit pe Emma, șopti ea.

Când deschise ochii, Claude de Forbin o sărută.

— Corneille! strigă Junior agitându-și brațele.

— Potolește-te, îl certă Mary, o să răstorni barca.

— Bine, mamă, răspunse copilul, continuând să facă semne spre *Bay Daniel*, care se apropia.

Mary nu voise să riște ca Forbin să-l zărească pe Corneille. Debarcase de pe *Perla* la Malta, luându-și cu ea ochiul de jad, copilul și o pungă plină cu florini, pe care căpitanul ținuse morțiș să i-o dea. Despărțirea fusese sobră pe punte, dar își luaseră îndelung bun-rămas în cabina care le adăpostise toată noaptea efuziunile.

— Îți mulțumesc, îi spusese el când o auzise gemând de plăcere, îți mulțumesc pentru că ești din nou femeie și pentru că mi-ai oferit tocmai mie această înviere.

Mary i-o datora. Deși se crezuse vindecată după violurile de la Veneția, trupul ei le păstrase amintirea. Forbin trebuise să dea dovadă de răbdare și înțelegere pentru a-i reda gustul plăcerii. Dar și unul, și celălalt se bucuraseră de acest dar, care oferea o veșnicie complicității lor.

— Junior! ridică Mary tonul.

De data asta, copilul se așeză pe banchetă, îmbujorat și cu ochii strălucind de emoție. Barca se clătinase atât de puternic, încât Junior fusese gata să cadă în apă.

— Un pic de răbdare, musule, îi ceru matelotul care vâslea în fața lui Mary.

Junior dădu din cap și suspină. I se părea că barca alunecă prea încet pe apă și încercă s-o grăbească, băgându-și mâna în apa sărată.

La Malta, o navă cu destinația Sicilia acceptase să-i ia la bord și să-i lase în fața insuliței Pantelleria. Junior recunoscuse imediat corabia lui Cork, ancorată acolo, spre care îi ducea unul dintre marinarii de pe nava comercială cu care veniseră.

Ca să-și mai potolească nerăbdarea, Junior începu să cânte cât îl ținea gura, sperând că vocea lui va ajunge până la *Bay Daniel*.

Tremură, matelot, vântul suflă și la bord,

Tremură, matelot, tunurile-s la sabord,

O să-ți sfârtec burta, o să îți iau tot,

*Și cu banii tăi o să-mi fac un port
Tremură, matelot...*

Când ajunseră la câțiva coți de *Bay Daniel*, vocea aspră a lui Corneille îi răspunse. Junior se ridică, iar Mary izbucni în râs. Un râs care pornea din pânțele ei de mamă. În picioare pe puntea din față, Corneille îi privea sosind, pe chipul lui vesel afixând un surâs copilăresc. Coborî repede scara ca să ajungă pe puntea centrală și să-i întâmpine. Barca se lipi de flancul navei. Junior se repezi de îndată să escaladeze scara de frânghie.

Când, după ce-i mulțumise vâslașului, care se îndepărta deja, ajunse și Mary pe puntea lui *Bay Daniel*, îi găsi pe Junior și pe Corneille îmbrățișați, ca și cum ar fi fost tată și fiu, cu ochii scânteind de bucurie. Se apropie de ei, convinsă până-n adâncul sufletului că alegerea ei fusese bună.

— Unde e Clément? întrebă Corneille, abținându-se cu greu să n-o strângă la piept sub privirile marinarilor care se adunaseră în jurul lor.

Ei îl așteptau pe Cork. Mary oftă și îi povesti ce se întâmplase. Vestea morții căpitanului îi mâhni pe membrii echipajului, iar Corneille fu și mai afectat decât ei.

— Un moment de reculegere! ceru el, urcând cu Mary și cu Junior pe puntea din spate.

Momentul de tăcere fu respectat cu tristețe, apoi, spontan, se înălță sunetul unei viori; instrumentul plânse pentru toți marinarii care nu-și arătau durerea.

— La dorința lui Cork am devenit căpitanul vostru, anunță Corneille când ultimele acorduri se stinseră, deci aș putea pretinde ca lucrurile să rămână astfel. Dar voi sunteți pe nava asta de mai mult timp decât mine. Dacă se împotrivesc cineva, să spună.

— Eu, unul, nu sunt de acord, se ridică șeful de echipaj. Comanda lui *Bay Daniel* mi se cuvine de drept.

— Dacă ar fi fost așa, Cork nu mi-ar fi încredințat mie nava până la întoarcerea lui, sublinie Corneille cu glas destul de puternic pentru a fi auzit de toți. Totuși, consider îndreptățită cererea ta. Vino aici!

Acesta se conformă și, umflându-se în pene, urcă cele patru trepte care-i despărțeau pe Corneille, pe Mary și pe Junior de restul echipajului, în total de treizeci de oameni. Toți aveau privirile ațintite asupra lor. Corneille n-avea de ales. Preluarea puterii era o chestiune delicată. Trebuia să le dovedească pe loc oamenilor că puteau avea tot atât de multă încredere în el ca și în Cork.

— Nava este a mea, jubilă șeful de echipaj, proptindu-se în fața lui Corneille.

— Încă nu. E clar că o vrem și tu, și eu. Va trebui să ne măsurăm puterile. Accepți o luptă între noi doi?

Șeful de echipaj rânji cu răutate.

— Să mă lupt cu tine? Păi, nu vezi că-ți lipsește un braț?

Numai vreo doi-trei marinari din echipaj chicotiră, dar se potoliră imediat văzând privirile întunecate ale celorlalți ațintite asupra lor. Pirații nu luau în răs infirmitățile, căci ele erau adesea semne ale curajului.

— Cel pe care-l mai am știe să mânuiască o sabie, învingătorul va câștiga corabia și va impune regulile.

— Atunci am să te omor, hotărî șeful de echipaj, smulgându-și sabia de la brâu, și după aceea o să-ți iau și curva! O fi ea îmbrăcată bărbătește, dar pe mine nu mă poate păcăli.

— „Curva” asta e nevasta mea, dezvălui Corneille cu voce tare și limpede, și o să-ți vină ea de hac dacă eu nu voi reuși să-o fac.

Ridicând spada, îi porunci lui Mary:

— Ia-l de aici pe Junior!

Nu voia ca șeful de echipaj să se poată folosi de prezența copilului ca să-l învingă.

Trebuia să aibă mintea limpede. Pentru că în joc nu era numai viața lui. În joc era și ea. Ea, Junior și *Bay Daniel*. Când îi văzu la adăpost de orice amenințare, retrași pe palierul scării care cobora spre puntea centrală, își îndreptă toată atenția asupra șefului de echipaj.

Timp de câteva secunde lamele se ciocniră violent, obligându-i pe cei doi la un balet macabru; fiecare căuta fenta, greșeala care să atragă un deznodământ al luptei.

În josul scării se făceau pariuri. Marinarii se cățăraseră pe cabluri și pe odgoane, stând agățați de ele ca niște păianjeni. Fiecare își încuraja preferatul. Corneille îi auzea vociferând și putea să-și dea astfel seama de simpatia pe care le-o inspira. Fu fericit constatând că era mult mai popular decât adversarul său. Nu-și făcea griji în privința acestuia. Era îndrăzneț și abil, dar subestima forța acelei singure mâini care-l înfrunta. În astfel de situații, Corneille avea un avantaj sigur.

Se lăsă încolțit la parapetul punții și eschivă lovitura de sabie a celui alt printr-o mișcare ageră a bustului. Ceea ce prevăzuse se întâmplă. Lama adversarului se înfipse adânc în lemn și acolo rămase. O lovitură cu capul a lui Corneille nimeri bărbia șefului de echipaj, împiedicându-l pe acesta să-și recupereze spada. Apoi, cu o lovitură de picior, îl împinse cât colo, dezarmat. Vârful spadei lui Corneille atinse beregata celui alt, care scuipa sânge, cu buza despicată.

Se înfruntă violent din priviri.

— Omoară-mă, zise șeful de echipaj, scuipând saliva însângerată, am pierdut, *Bay Daniel* este al tău.

— Ar trebui s-o fac, cu siguranță; însă, ca și Clément Cork, nu ucid niciodată de plăcere. Dacă el te-a angajat înseamnă că nava are nevoie de tine, hotărî el, aplecând spada.

Omul dădu din cap, dar nu era mulțumit. Corneille se întoarse cu spatele la el și se adresă celorlalți:

— Mai vrea și altcineva să se bată cu mine?

Îi răspunse un țipăt. Corneille se răsuci brusc pe călcâie ca să vadă ceea ce deslușise fulgerător pe chipurile oamenilor lui. Șeful de echipaj își scosese pumnalul, voind să se repeadă asupra lui. Mary însă nu-i lăsase timpul s-o facă. Își aruncase într-o clipă pumnalul ei, mânată de o intuiție fără greș. Lama îl nimerise pe trădător sub ureche, înfigându-i-se cu precizie în gât. Omul se prăbuși mort.

Corneille se îndreptă spre ea și o îmbrățișă acolo, pe palier, unde rămăsese nemișcată, uimită și ea de rapiditatea cu care se mișcase. Apoi ridică în văzul echipajului mâna care-i salvase viața.

— Ea este Mary Read, spuse el cu mândrie. Soția mea și al doilea braț al meu. Îmi aparține mie, ca și corabia asta.

Îndrăzniți numai s-o ciupiți de fese, băieți, și ați văzut ce vi s-ar putea întâmplă.

După care o sărută pătimaș, în uralele echipajului său.

— Eu nu-ți pot oferi o cabină, ca Forbin, se scuză Corneille, arătându-i hamacul lui, despărțit doar printr-o perdea de cel al secundului. Mary ceruse să doarmă ea în locul secundului, și nimeni n-avusese nimic de obiectat. Totuși, știa bine că echipajul nu era încântat de prezența ei. Trebuia să-i facă pe marinari să uite că era femeie, iar pentru asta, să-i oblige încă de pe acum să o respecte.

Corneille îl mutase pe secund în locul șefului de echipaj, iar acesta, poreclit „Cleștele”, nu se supăraseră. Cei doi se înțelegeau bine. Cleștele descoperise calitățile lui Corneille, în afară de asta, îl apreciaseră pe Clément Cork destul de mult ca să nu se opună voinței lui. Ba chiar ca să aibă încredere în el.

— Te voi urma cu ochii închiși, căpitane, îi făgăduise el lui Corneille. Dacă așa a spus Cork și te-a lăsat în locul lui înseamnă că știa el ce face.

În aceeași ordine de idei, Corneille hotărâse ca Junior să-și păstreze locul în baterie, astfel că, în ciuda lipsei de spațiu, Corneille și Mary se bucurau de un cotlon izolat de restul echipajului.

Bay Daniel era o corabie suplă, ușoară, uimitor de manevrabilă. Pe puntea inferioară adăpostea douăzeci și patru de culevrine. Alte patru culevrine erau fixate de o parte și de alta a punții centrale. *Bay Daniel* fusese proiectată ca să fie eficace. Avea alură, iar Mary fu mândră la gândul că o va conduce împreună cu Corneille.

Se lăsă luată în brațe lângă depozitul de ghiulele, chiar alături de butoiul cu vin. Acolo era locul lor. În fiecare dimineață dădeau jos hamacurile și înlăturau perdelele, pentru ca vasul să fie din nou gata de luptă. Corneille o rezemă pe Mary de perete și o sărută cu pasiune. O dorea nebunește.

— Mi-a fost frică, mărturisi el în șoaptă. M-am temut că n-o să te mai văd niciodată. N-aș fi suportat să te pierd din nou. Nu după ceea ce se petrecuse între noi în ziua aceea. Îi căută

neliniștit privirea. Cred că vei avea nevoie de timp ca să uiți. Ca să uiți totul.

— Nu-mi va trebui chiar atât de mult timp cât crezi, îl asigură ea, petrecându-și brațele pe după gâtul lui puternic. Îmi pare rău de marchiz, nu de ceea ce-mi oferea el.

— Credeam că-l iubeai.

— Așa e, recunosc Mary. Dar nu-i simt lipsa așa cum i-o simțeam lui Niklaus. De fapt, am o senzație ciudată. Mi se pare că femeia pe care a cucerit-o Baletti era Maria Contini, nu Mary Read. Iar Maria Contini a rămas la Veneția.

— Și, cu toate acestea, amândouă se contopeau într-o singură persoană.

— E complicat, Corneille, oftă ea. Nici măcar eu nu-mi înțeleg propriile trăiri. Ar fi trebuit să urlu, să mă sfârșesc în urma morții lui, să mă răzbun pe Emma. Am făcut-o după moartea lui Niklaus, dar nu-mi vine s-o fac și pentru marchiz. Suferința la care m-a supus Emma mi-a fost de folos. Cum să-ți explic? adăugă ea, mușcându-și buzele.

— Prin urmare, ți-a plăcut suferința aceea? se neliniște Corneille.

— Într-un fel, da. Durerea fizică mi-a făcut bine. Mi-a alungat durerea din suflet. Cu cât voia Emma să mă rănească mai mult, cu atât mă simțeam mai vie și mai puternică. Probabil că mă crezi nebună, râse ea.

— Ba nu. Înțeleg.

— Mi-ar plăcea și mie să înțeleg. Deși am fost victima ei, nu mă simt nici murdărită, nici umilită, nici învinsă. Ar trebui s-o urăsc mai mult. Pentru Niklaus, pentru Ann, ca și pentru Junior. Dar am impresia că nu mai reușesc.

— Lasă, o încuraja Corneille, zâmbind. O urăști, știu, simt, văzând cum îți bate inima, cum ți se aprinde privirea. Te cunosc, Mary. O urăști dincolo de limitele urii.

— Asta nu înseamnă nimic.

— Asta înseamnă totul. S-a terminat, Mary. Cred că te-ai răzbunat cât ai stat în celula aceea. Dacă nu ai avut sentimentul că ești o victimă înseamnă că victima a fost Emma, nu tu.

— N-o să-și revină niciodată, răspunse Mary, cu o lucire sadică în ochi.

— Hei, oameni buni, îi întrerupse Junior, nu credeți că ar fi timpul să plecăm în căutarea comorii mele?

Mary începu să râdă, în timp ce Corneille se îndepărta de ea. Junior îi aținea, proptindu-și pumnii în șolduri, cu o privire încărcată de reproșuri, bătând nerăbdător din picior.

— Ia ascultă, matelot, replică pe același ton Corneille, nu crezi că ar trebui să bați la ușă înainte de a intra la căpitanul tău?

— Mai întâi, n-ai ușă, sublinie Junior ridicând un deget, și apoi...

— Apoi, ce? insista Corneille, care se apropiase cu pași mari de el și-l domina cu statura lui impunătoare.

— Apoi, începu Junior, deloc impresionat de privirea amenințătoare a lui Corneille, al cărui joc îl ghicea, la naiba! exclamă el, îndepărtându-se de acesta ca să o ia drept martor pe maică-sa. Doar n-ai părăsit *Perla* ca să încremenești aici, nu?

— Tu ce zici de asta, Mary?

— Zic s-o luăm spre Caraibe, căpitane. Mergem în Carolina de Sud.

— De ce? Doamna visează să aibă o plantație de cafea?

Mary zâmbi.

— Doamna vrea să-și ia adio. Să-și ia adio pentru totdeauna de la trecut.

— Și comoara mea? insistă Junior, ignorând cu nepăsare schimbul lor de replici.

Mary se apropie de el și se lasă în genunchi.

— Lumea e plină de comori, dragule. Iar cel mai bun mijloc de a le transporta rămâne cala unei corăbii, spuse ea, făcându-i cu ochiul. Și firește că am de gând să le iau.

Junior i se aruncă în brațe, cu ochii strălucindu-i.

— Atunci când plecăm, mamă?

— În doua zile, răspuse Corneille. Atâta ne trebuie ca să ne aprovizionăm. O traversare atât de lungă trebuie pregătită cu grijă. N-o să putem face escale decât în Canare și pe Insula Broaștei Țestoase.

— Pe Insula Țestoasei? făcu Junior cu glasul întretăiat de emoție și cu ochii mari, îndepărtându-se de mama lui.

— De unde ai auzit despre insula asta, șmechere? îl întrebă Mary surâzând.

— Milia spunea că e ascunzătoarea preferată a piraților.

— Nu se înșela, îl asigură Corneille.

— Asta înseamnă că și noi suntem pirați?

— Mda, în curând vom fi considerați astfel.

Junior izbucni fericit în râs și-și îmbrățișă mama.

— Lui Forbin n-o să-i placă deloc treaba asta!

Râsul lui Corneille se împleti cu al copilului.

— Cred că nu-i vom spune ce avem de gând să facem, conchise Mary, strângându-i la piept pe amândoi deodată.

Emma de Mortefontaine își privea cu amărăciune bagajele îngrămădindu-se în ambarcațiunea care urma s-o transporte la nava ei. Părăsea Veneția așa cum părăsise, pe vremuri, Saint-Germain-en-Laye. Știind că nu se va mai întoarce aici niciodată. Acum însă era distrusă. Mănată din interior de o suferință care nu-și mai găsea nicio alinare. Zi și noapte vedea același imagini: Mary încătușată, supusă bunului ei plac, Mary care nu o implora, acceptându-și dependența. Emma era chinată de tot ceea ce nu-i mai putea impune lui Mary. Brutalitatea lui Gabriel o liniștea pentru câteva ore, atunci când el binevoia să se folosească de ea. Emma nu s-ar fi înjosit pentru nimic în lume să ceară ceva. Pendula permanent între apatie și furie. Mai ales de când înțeleșese că se sfârșise, că Mary n-avea să se mai întoarcă. Orice-ar fi făcut. Orice i-ar fi poruncit. Orice i-ar fi promis.

— A debarcat la Malta și a urcat la bordul lui *Bay Daniel*, care o aștepta la Pantelleria, îi spuse Gabriel ceea ce aflase de la informatorii lui.

De trei luni pusese să fie cercetate Mediterana și Adriatica, fără să se sinchisească de manevrele lui Forbin, dar în zadar. *Bay Daniel* nu era de găsit. Emma nu-l mai revăzuse pe ambasador, nu-i mai păsa de nimic. Și de nimeni.

— Ai craniul de cristal, mulțumește-te cu el, o luase peste picior Gabriel, înainte de-a o supune încă o dată dorințelor lui.

Ea abia dacă își satisfăcuse poftele cu el. I se dăruise cu sălbăticie.

Emma acceptă mâna întinsă de el ca să se urce în barcă și să se așeze. Aerul era răcoros. La Veneția, carnavalul reîncepea,

oferindu-le uitarea locuitorilor tulburați de incendiu și de răzbunarea lui Forbin.

Din nou măștile aveau să șteargă chipurile și numele. Emma nu mai purta decât o mască. Cea a furiei și a durerii ei.

Pentru prima oară, această mască o urâtea.

— Ce destinație avem, doamnă? întrebă căpitanul, salutând-o, de îndată ce urcă la bordul navei.

— Charleston, zise ea. Charleston, în Carolina de Sud.

— E un drum lung.

Ea dădu din cap.

— Ne vom aproviziona pe drum. Grăbește-te, căpitane, adăugă ea, apăsându-și cu palmele tâmpilele chinuite de migrenă. Grăbește-te, fiica mea mă așteaptă.

Se retrase în cabina ei singură, cumplit de singură, fără să-i pese de încruntarea lui Gabriel. N-o interesa ce gândea el. Poate că Mary hotărâse să plece cine știe unde, din moment ce nici de data asta nu catadicsise să se răzbune pentru tot ce suportase. Da, cine știe unde. Dar de ce nu acolo unde Emma îi spusese că o ține pe Ann? Încerca, deși fără prea multe speranțe, să-i anticipeze acțiunile. Pentru că nu putea face altceva. Era prinsă în propria plasă. De astă dată însă, din păcate, nu mai credea că va reuși. Mary refuzase, cu egoism, să accepte adevărul. Fiica ei n-o mai interesa.

„N-am s-o aștept, își făgădui Emma. N-am s-o mai aștept.”

Avea să facă tot ce-i promisese lui Mary înainte de a se desfăta cu trupul ei. O va transforma pe Ann Mary în dublura ei. Ann Mary va fi viața ei.

Se întinse în cușetă, ghemuindu-se în așternut, și, chinuită din nou de demonii pe care i-i trezise în pânțele nepăsarea lui Mary, începu să plângă cu hohote, strângând perna în brațe.

Primăvara răspândea o căldură plăcută pe Insula Țestoasei. În toamna precedentă, un ciclon o devastase, ca și pe vecina ei, Insula Hispaniola, iar urmele trecerii lui persistau. Pe plajă zăceau o mulțime de palmieri ruți sau smulși de vânt. Crabii pustnici se adăposteau la umbra frunzelor lor veștejite.

Reconstrucția fortului care apăra orașul de pe țărm era pe sfârșite. Și fortul fusese afectat de ciclon. Comunitatea piraților care-și stabiliseră acolo cartierul general pusese mână de la mână, înălțând în doar câteva luni un întreg oraș alcătuit din barăci, antrepozite, magazii, cârciumi și hanuri. Toate erau făcute din lemn sau din frunze de palmier împletite. Numai biserica era din piatra. Aici, toți erau obișnuiți cu furia naturii. Aici, viața vibra de violență. Râsul bărbaților răsuna vulgar și tare, romul era folosit ca medicament pentru durerile de dinți, pentru febră sau dizenterie. Aici, toți se bucurau de viață ca să aibă o moarte veselă.

Burta lui Mary Read era încordată și o durea. Copilul pe care-l purta de trei luni în pânțece nu i se părea prea vioi. Cu toate acestea, Corneille era deja înnebunit după el. Mary își luă privirea de la șantierul pe care se agitau bărbați și adolescenți, înfigând cu ajutorul baroaselor trunchiuri întregi de copaci în nisip, unul lângă altul, și legându-i apoi cu frânghii. Gardul care proteja orașul creștea văzând cu ochii.

Toți o salutau. Era cunoscută aici. Cunoscută și respectată pentru ceea ce era și recunoștea deschis că este: o femeie pirat. Nu soția unui pirat, ci ea însăși pirat.

Chiar în dreptul drumului pe care mergea era ancorat, alături de alte nave, *Bay Daniel*, legănat ușor de marea liniștită. Sosiseră în port la începutul săptămânii, ca să se aprovizioneze înainte de a pleca din nou pe mare. Mary nu mai trăia decât pentru aceste călătorii. Uscatul o deprima. Ca și pe Junior, de altfel. Mări pasul, refuzând să bage în seamă durerea din perineu. De mult timp nu mai dădea atenție unor astfel de

nimicuri. Era nevoie de mai mult de atât ca s-o împiedice să-și ducă planurile la bun sfârșit.

Începu să fluiere. Poteca nisipoasă se afunda în vegetația luxuriantă domesticită de oameni, care înălțaseră construcții ici-colo, fără niciun fel de reguli sau constrângeri. Fiecare nou-venit își înălța câte un adăpost acolo unde voia. Legile erau lăsate la urmă. Codul de onoare al piraților, chiar dacă nu excludea încăierările, adesea soldate cu morți, și nici tripourile în care un căpitan se putea ruina, pierzându-și nava și echipajul, îi menținea pe toți între limitele unor reguli de viață cu nimic mai prejos decât cele de la curțile Europei.

Drumul făcea un cot, pierzându-se pe sub tufișuri. Mary se opri o clipă să-și șteargă cu o mână obosită fruntea udă de sudoare. Pielea îi era fierbinte.

— Al dracului soare de mai! Înjură ea.

Cu toate că-și legase părul cu un fular care-i apăra ceafa de soare, era sigură că făcuse o insolație. N-ar fi fost pentru prima oară, la acea latitudine. Când făcuse prima insolație, își aminti ea, zăcuse două zile în pat, delirând, la doar câteva săptămâni după ce ajunseseră în Caraibe. Se mai gândi și la entuziasmul lui Junior, la mândria cu care trecuse pe străzile înguste ale orașului piraților, fără să piardă nimic din ceea ce-l înconjura, umplându-și privirea cu imagini și auzul cu sunete. Mirându-se de tot și de toate. Se minuna la vederea mulțimilor eliberate din sclavie ca să devină nevestele marinarilor. Mai erau acolo femeile ușoare, care-și cântăreau provocator sânii în palme, adresându-le vorbe fără perdea trecătorilor. Marinari cu câte un picior de lemn sau cu un cârlig în loc de mână. Alții aveau câte o fâșie neagră de pânză peste ochiul lipsă. Mai erau și unii cu chipul brăzdat de cicatrice. Multe mutre înfricoșătoare, nebărbierite, cu chica sălbatică și cu privirea rece ca o lamă de cuțit; semănau cu niște fiare hăituite. Sau, dimpotrivă, alții, îngrijiți până-n vârful unghiilor, eleganți și înzorțonați, dar de care era bine să te ferești. Adesea, sub veșmintele aurite se ascundea cea mai cumplită cruzime. Junior aflase acest lucru odată cu trecerea anilor. Acum, în floarea celor 20 de ani ai lui, era portretul viu al tatălui său, de la care moștenise până și vocea și felul de a râde, ceea ce o făcea pe Mary să se minuneze și să se înduioșeze în

fiecare zi. Era tot copilul ei iubit, Junior al ei, și în același timp era altul. Un alt Niklaus, pe care continua să-l iubească prin fiul său. În alt fel. Fără regrete. Totuși, un alt Niklaus, care încă nu-i permitea să-l iubească pe Corneille la fel de mult cum o iubea el.

Zări o bancă la umbra unui banan și se așeză să-și mai tragă sufletul. Din când în când, durerea o străfulgera. Suspină. Desigur că nu era pe cale să facă o insolație, ci un avort. „*Cu atât mai rău, își spuse. Sau cu atât mai bine.*” Nu acceptase ideea de a avea un copil decât la insistențele lui Corneille.

— Te simți bine, doamnă Mary? întrebă o mulătră care-și zgâlțâia unul dintre mulții ei copii, promițându-i o bătaie zdravănă de îndată ce tatăl lui avea să sosească de pe mare.

— Da, foarte bine, răspunse ea fără șovăire, stau puțin la umbră.

— Blestematul ăsta de soare arde tot. Ptuiu!

— Ce-a făcut? întrebă Mary, arătând către țâncul care-și vârâse degetul în nas.

Pe cât de curată era maică-sa, pe atât de jegos și de păduchios era el.

— A aruncat săpunul la porci să-l mănânce. Cu ce-o să se mai spele acum Mamisa? răspunse femeia.

Mary se scotoci prin buzunare și scoase o bucată de săpun pe care-o avea întotdeauna la ea.

— Ia-l, Mamisa Edonie! zise, aruncându-i-l.

Mulatra îi dădu drumul plodului ca să prindă săpunul.

— Vino-ncoace! urlă ea, văzând că băiatul profitase de situație ca s-o șteargă.

Degeaba. Puștiul dispăruse deja.

— Afurisiți mai sunt derbedei ăștia mici, bombăni mulatra.

— Lasă-l în pace! Și când dai de el, spală-l bine pe picioare și pe urechi. E important.

— Da, Mary, da, știu. Murdăria nu trebuie să-i intre în piele.

— Așa-i.

— Mulțumesc, mulțumesc pentru săpun, zise femeia, îndreptându-se spre casa din partea opusă a piațetei.

Mary nu-și putu reține un zâmbet. Perioada în care Baletti fusese alături de ea lăsase urme: nu refuza niciodată ajutorul

care i se cerea și-i sfătuia de câte ori avea ocazia pe cei din jur să respecte regulile de igienă pe care i le împărtășise marchizul. Știa că, de multe ori, își răcea gura degeaba, dar puținul pe care îl făcea perpetua opera lui Baletti și îndeparta spectrul epidemiilor. Mary însă nu făcea din asta o misiune sau un sacerdoțiu. Nu ținea predici nimănui. Se mulțumea să dea câte un sfat atunci când se ivea prilejul.

O nouă contracție îi străbătu pânțele. Era hotărâtă să nu ia nicio măsură. Era mai bine așa. Nu prea se vedea având grijă de un bebeluș la bord și lipsindu-se de plăcerea unei urmăriri.

Timp de o clipă, prin minte îi trecu imaginea lui Ann. I se întâmpla adesea. Dar amintirea aceasta n-o mai durea. Renunțase să mai verifice tot ce-i spusese Emma de Mortefontaine imediat ce capturase prima pradă - o corvetă încărcată cu cafea și cu vanilie; își amintea de parcă s-ar fi întâmplat cu o zi în urmă.

În fața lăzilor, Junior făcuse ochii mari, trăgând adânc în piept miresmele.

— Asta e prima noastră comoară! exclamase el.

Vânzarea produselor le adusese un mic profit pe care îl împărțiseră cu membrii echipajului.

— O să mai luăm și altele, mamă, nu-i așa? adăugase el cu ochii aprinși de pasiune.

— Bineînțeles, răspunsese ea cu sinceritate.

În seara aceea, Corneille făcuse dragoste cu ea înflăcărat și de ea, și de prada ei.

— Să rămânem aici, spuse ea, mângâind ochiul de jad pe care îl purta la gât.

— Și Ann? Nu vrei să afli?

— S-a terminat, Corneille. Știu deja. Uită-te la Junior: e fericit. Nu l-am mai văzut niciodată așa. S-a vindecat. Iar eu, la fel. Ar fi crud și inutil să redeschid rana.

— Te iubesc, Mary Read, îi mărturisise Corneille. Ai făcut cea mai bună alegere.

De atunci, nu mai deschiseseră niciodată acest subiect. Teritoriul lor de vânătoare era imens, iar Mary descoperise repede un univers foarte îndepartat de regulile marinei. Renunțase să-i mai scrie lui Forbin, fiindcă era sigur că el nu va

înțelege. Insula Țestoasei era izolată de restul lumii. Acolo nu veneau scrisori. Și nicio scrisoare nu pleca. Locuitorii, dacă nu erau acasă, erau la vânătoare. Uneori aveau succes, alteori ba. Corneille, credincios principiilor sale, știuse să cucerească inimile oamenilor lui. Toți îl respectau, și o respectau și pe Mary.

Încă de la primul abordaj, ea regăsise plăcerea și furia luptei. Îi interzisese lui Junior să se amestece, dar îi arătase calea. Din înaltul cuibului corbului, unde se refugiase ca să nu piardă nimic din spectacol, copilul învățase adevăratul gust la sânge. Ca și părinții lui, moștenise înclinația pentru luptă. După ce corabia fusese cucerită și jefuită, iar echipajul – debarcat, Junior venise să-i povestească lui Mary comentariile pe care le surprinsese.

— Au zis că ești o bucățică bună! turuise el. Ce înseamnă asta?

— Că le-a plăcut cum lupt, declarase Mary.

Corneille chicotise, iar Junior se încruntase cu un aer gânditor. Îl poftise pe marinar să se aplece și-i șoptise ceva la ureche. Corneille îi răspunsese în același fel.

— Ce te întrebase? voise să știe Mary, intrigată.

— Dacă expresia „o bucățică bună” avea vreo legătură cu „să i-o trag”.

Mary pălise și se repezise către puntea centrală, urmărită de râsul lui Corneille. Își găsisese fiul proțăpît în fața unuia dintre mateloți, în timp ce alții, adunați în jurul lor, se distrau pe seama furiei lui.

— Mama mea e piratul Mary, și nu „bucățică bună”. Și o să vă arate ea, dacă uitați lucrul ăsta!

— Nu-ți face griji, băiete, răspunse râzând Cleștele, niciunul dintre noi n-are de gând să se lege de ea.

Când marinarii o văzură, râsul le îngheță pe buze.

— Nu s-a întâmplat nimic, o liniștise Cleștele, venind lângă ea. Puștiul are sângele fierbinte. Tot echipajul ține la el. Și ține și la căpitan, doamnă.

— Pe nava asta nu există nicio doamnă, răspunsese cu glas răsunător Mary. Nu e decât Mary. Și brațul ăsta, pe care voi toți vă puteți bizui, adăugase ea, ridicându-și sabia care mai avea încă urme de sânge.

— Trăiască Mary! urlase șeful de echipaj, înălțându-și brațul.

Strigaseră cu toții, inclusiv Junior. În ziua aceea, Mary fusese definitiv acceptată, chiar dacă nu era ca ei.

— Asta a fost o zi bună, conchisese Junior înainte de a adormi. O zi foarte bună.

Urmaseră și altele la fel. Timp de cincisprezece ani.

Mary se ridică de pe bancă și intra în prăvălia pe care o căuta. Acolo se vindeau de toate: alcool din trestie de zahăr, zahăr, fete. Mary venea de obicei aici să-și cumpere tutun. Îi plăcea să se așeze la venirea amurgului pe câte un colac de frânghie la prova corăbiei și să-și aprindă pipa. Era momentul ei preferat din zi, când peste toate se lăsa pacea și ea mai uita de probleme. Adesea venea și Junior lângă ea. Nu-l mai strângea în brațe, ca altădată, dar complicitatea lor era încă și mai profundă. Stăteau acolo, în tăcere, după cina pe care o luau împreună cu întregul echipaj. Toți cei de pe *Bay Daniel* alcătuiau familia lor, o familie strâns unită, în care fiecare își avea locul. Mary îi iubea, cu defectele și calitățile lor. Ținea în egală măsură la toți și se bucura de fiecare zi ca de un dar. Era fericită. Mai fericită decât oricând. Mai fericită decât fusese la Breda. O altfel de fericire. Simțea, în sfârșit, că își găsisse locul.

— Ca de obicei, îi spuse patronului, în loc de salut.

Nu voia să zăbovească prea mult. Conracțiunile erau tot mai dese și n-ar fi vrut să lepede copilul în mijlocul drumului.

— N-ai chef de vorbă, Mary? râse acesta, văzându-i grimasa.

— Nu.

Îi dădu pungața cu tutun și luă banii.

— Dacă ești supărată pe Corneille, șușoti el, vino pe la mine. Am argumente grozave, știi, adăugă el, ducându-și semnificativ mâna la prohab.

Mary se întoarse să nu-i mai vadă privirea libidinoasă și plecă fără să-i răspundă, mai ales că veniseră și alți clienți care așteptau să fie serviți. Se îndreptă către hanul unde o aștepta Corneille.

Îl găsi stând la o masă cu alți doi căpitani de corabie: Barks și Duncan. Amândoi erau englezi, dar aici, oamenii nu mai aveau patrie. Pe insulă, războaiele erau personale și se purtau cu spada sau cu pistolul. Cei trei jucau cărți, al patrulea partener fiind Cleștele.

— Trebuie să-ți vorbesc, șopti Mary, aplecându-se către urechea lui Corneille.

— Despre ce anume? o întrebă el, atent la joc.

Mary murmură:

— Despre bebeluș.

De astă dată, Corneille uită de cărți.

— Terminați fără mine.

— Mary, se enervă Duncan, nu se poate să ni-l iei tocmai acum, când începeam și eu să câștig!

— E o urgență, se scuză ea.

— Pentru femei, toate sunt urgențe. Mai puțin când vrei să te culci cu ele, declară solemn Barks.

Uitătura crâncenă a lui Mary îl făcu să-și plece privirea.

— Firește că nu mă refeream la tine, tu ești altfel, nu ești o femeie. În sfârșit, nu ești chiar femeie, adică da, dar nu ca femeile obișnuite... se încurcă el în explicații.

— Las-o baltă, făcu ea, cu vocea sugrumată de durere.

Corneille nu-i mai puse nicio întrebare. Era albă ca varul și trebui să se sprijine de perete ca să nu se clatine pe picioare.

— *Goddamn!* înjură Duncan, aruncând cărțile pe masă.

Cleștele se ridicase deja în picioare.

— Du-te să cauți un doctor, porunci Corneille, conducând-o pe Mary spre scară.

Ea urcă treptele, ținându-se dreaptă dintr-o mândrie prostească - nu voia ca și ceilalți pirați s-o vadă învinsă de durere. Nu le câștigase ea respectul tocmai arătându-se la fel de dură ca și ei?

La jumătatea scării, întoarse capul spre hangiu și strigă:

— Hei, UMLE-BURTĂ, adu-mi niște rom, sa înec în el mâncarea ta împutită.

— Împutită, mâncarea mea? își ieși acesta din fire, grăbindu-se totuși s-o asculte. Pe dracu, împutită! Nicăieri n-o să găsești mâncare mai bună ca a mea.

Îndată ce ajunse în cameră, Mary se lăsă să cada pe pat.

— Pierd sarcina.

— Înțeleseam. Ce pot face ca să te ajut?

— Nimic. Natura va rezolva totul. Voiam doar să te anunț. Dar nu în felul ăsta, se strâmbă ea de durere.

Corneille își lipi buzele de fruntea ei.

— Arzi toată.

— O să-mi treacă dacă beau niște rom.

— Termină cu orgoliul asta prostesc, o sfătui el. O să fiu mai liniștit când o să vină doctorul.

Mary schiță un zâmbet și se pregăti să-i răspundă, când se auziră bătăi în ușă. Corneille se repezi să deschidă.

— Daca mai vreți și altceva... încep hangiu, întinzându-i un urcior și un pahar.

— Să-ți ții dracului gura, ceru Mary.

— De parcă aş avea obiceiul să pălăvrăgesc, scrâșni acesta.

Lui Mary îi veni să râdă, în ciuda durerilor. Umple-Burtă, cum era poreclit hangiu, era un prieten de nădejde. Se tachinau tot timpul, prefăcându-se că se dușmănesc, ca să ascundă astfel dragostea frățească pe care și-o purtau. Așa făceau din ziua în care se cunoscuseră. Umple-Burtă n-ar fi recunoscut pentru nimic în lume slăbiciunea lui față de ea. Iar jocul lui Mary îl ajuta să n-o arate, chiar dacă, la urma urmei, nimeni nu lua în serios hărțuielile lor. Toată lumea știa că hangiu nimerise pe insulă mai mult din întâmplare decât cu intenție.

Contractiile deveniră și mai puternice. N-aveau cum să mai dureze prea mult.

— Du-te la bucătărie. Trebuie să fie acolo apă pusă la fiert pentru prânz. Adu-mi o găleată cu apă fierbinte și niște prosoape.

— Ești sigură?

— Asculta, Corneille, am mai născut de două ori!

— Dar acum e altceva, obiectă el.

— Uite ce-i, du-te și fă ce-ți spun. N-am nevoie de vreun șarlatan care să-și bage nasul între picioarele mele și să-mi spună ceva ce știu deja.

Corneille dădu din cap. Era un idiot! Privirea lui Mary îi amintise dintr-odată cu cine avea de-a face. De când rămăsese însărcinată, Corneille începuse să cam uite.

Totul se rezolvase după mai puțin de o oră. Mary bău tot romul, ca să se vindece mai ușor, iar apoi adormi, beată criță, lângă Corneille, care era mult mai deprimat decât ea.

— Sunt gata să plec pe mare, zise ea în dimineața următoare, în sala comuna a hanului, mușcând cu poftă dintr-o felie de slănină afumată.

Adoptase obiceiurile locului, iar acest mic dejun avea savoarea sălbatică a noii ei vieți.

— Mă bucur să văd că ți-a revenit pofta de mâncare, spuse Umple-Burtă, turnându-i un pahar din vinul pe care îl comandase.

— N-am de ales, răspuse ea cu o privire ironică. Până și romul tău era prost, m-a apucat migrena după ce l-am băut.

— Cu atât mai bine, zise el îndepărtându-se. O să vorbești mai puțin.

Corneille oftă.

— N-o să încetezi niciodată să-l provoci?

— Știi bine că, dacă n-aș mai face-o, i-ar lipsi.

Mary se rezemă de speteaza scaunului. Nu erau prea multe scaune în local, majoritatea piraților mulțumindu-se cu niște bănci cioplite rudimentar, dar hangiul se îngrijea întotdeauna ca ea să aibă un scaun.

Mary își scoase pipa din buzunar, o umplu cu tutun și o aprinse. Trase adânc un fum și suspină de plăcere.

— Credeam că asta o să te întristeze, îi scăpă lui Corneille.

— Ce anume?

Dar văzându-i chipul crispat, Mary înțelese imediat că se referea la avortul ei.

— Așa a fost dat să se întâmple, Corneille, îi răspuse, ridicând din umeri.

În cei cincisprezece ani petrecuți în Caraibe avusese destul timp să devină fatalistă, vindecându-și sufletul de tot ceea ce se întâmplase înainte. Aici, curgerea neîntreruptă a zilelor spre linia orizontului îi dădea sentimentul propriei nimicnicii.

Dar Mary se simțea mai puternică la fiecare furtună pe care *Bay Daniel* o înfrunta cu vitejie, mai împlinită cu fiecare clipă în care gusta viața aceea pe care i-o ofereau Corneille și fiul ei.

— Știu, ai dreptate, fu el de acord, totuși, mi-ar fi plăcut...

— Și mie, minți ea ca să-l liniștească.

Nu fusese primul ei avort, celelalte însă surveniseră în primele săptămâni de sarcină, iar Mary nu-i spusese niciodată nimic lui Corneille.

— Când o să fim gata să ridicăm ancora? schimbă ea vorba.

— Doamnei îi sfârâie deja călcâiele?

Corneille înțelesese că subiectul era închis. Când era vorba despre Mary Read, n-avea rost să insiști.

— De parca n-ai ști, îi zâmbi ea.

Apoi se întoarse către hangiu, care ștergea niște pahare ca să le pună la locul lor. În ciuda celor 40 de ani ai lui, era încă un bărbat chipeș. Părul începea să i se rărească, dar avea un chip deschis și un zâmbet energic. Dacă n-ar fi avut burta specifică celor din branșa lui, Mary l-ar fi putut găsi pe gustul ei. Ținea, oricum, la el pentru că era un tip de treabă.

— Adu-mi și niște tocană din aia de porc, dacă e gata, îi ceru.

— Doar să-i adaug niște șoricioaică și ți-o pun în farfurie, replică hangiu, râzând.

Corneille oftă, amuzat și el de complicitatea lor. „*Ăștia doi n-au să termine niciodată*”, își spuse. Umple-Burtă se și întoarse, cu pași grăbiți, bucuros s-o mulțumească pe Mary. Nu exista pe insulă bărbat care să nu viseze la o tovarășă ca ea. Niciunul care să n-o dorească. Corneille era iritat și, în același timp, mândru de asta. Nu însă neliniștit.

— M-am asociat cu Barks și Duncan, spuse el, pe când Mary vâra cu lăcomie furculița în mâncarea pe care i-o pusese în fața hangiu.

Aburul care se ridica din farfurie împrăștia aroma condimentelor. Felii de banane și ananas confiate îndulceau bucata de carne, iar Corneille, nemalezistând ispitei, dădu să-și înfigă degetele în farfurie. Mary îl înțepă însă cu furculița.

— Nu te atinge!

— Vreau doar să gust, insistă el.

Chiar începuse să-i lase gura apă văzând-o cum se ospătează.

— Umple-Burtă, îl chemă Mary, mai mult amuzată decât supărată, dar fără să cedeze, Corneille e gelos.

— Și ce-mi pasă mie? mârâi acesta.

— Gelos din cauza farfuriei mele, rectifică ea.

Umple-Burtă nu răspunse, dar se grăbi să îndrepte lucrurile.

— Bună idee, spuse Mary, urmându-și firul gândurilor.

— Și mie mi se pare bună, răspunse Corneille, gustând din farfuria pe care i-o adusese hangiul.

— Mă refeream la englezi, sublinie Mary, nu la lăcomia ta. Cu trei corăbii, o să ne putem permite capturi mai importante.

— Asta e și părerea lui Junior. A luat anvergură anul asta. S-a săturat să trebuiască să se mulțumească doar cu barcazuri. Cred că visează încă, în taină, la comoara ta.

— Singura comoară pentru care merită să te lupți e libertatea, Corneille, știi bine, doar tu m-ai învățat lucrul ăsta.

— Junior are impetuozitatea vârstei lui. Vrea mai mult decât libertate. Mă tem că, în curând, libertatea n-o să-i mai fie de ajuns.

— Ce-am putea să facem noi cu o comoară? O comoară adevărată, vreau să spun, ca aceea pe care i-am lăsat-o Emmei de Mortefontaine. Am fi mai fericiți dacă am avea-o? Prăzile noastre sunt suficiente ca să ne asigure traiul. Ce altceva mi-aș mai putea dori de la viață? Avem tot ce ne trebuie, ba chiar mai mult de atât.

— E adevărat. Dar aș vrea să-ți dai seama ce se petrece în mintea și în inima lui Junior. Mai devreme sau mai târziu, dacă ne mulțumim cu prăzi mediocre...

— Mediocre? A folosit el cuvântul acesta?

— Da.

Mary suspină. Nu putea nega evidența. Junior nu mai era puștiul neastâmpărat de pe vremuri. Și ea visase munți de aur și de pietre prețioase, le visase în amintirea lui Cecily, ca pe o revanșă. Înțelegea că și Junior avea astfel de visuri. De multe ori, îl văzuse încleștându-și pumnii cu mânie și cu regret atunci când în larg apărea o navă comercială de mare tonaj. Până atunci nu dăduse importanță acestui fapt. Dar încercase și ea un sentiment de frustrare, mult timp, înainte de a-și da seama că nu va simți mai multă plăcere urmărind un vânat mai mare.

Acesta era lucrul cel mai important. Să-ți trăiești viața intens, total și din plin. Nu conta ce anume luau, atâta vreme cât își asigurau necesarul. Atâta cât le trebuia ca să se poată bucura în fiecare dimineață de ceea ce se afla în jurul lor.

— La ce te gândești? întreba Corneille.

Mary strivea mașinal cu furculița bananele din farfurie.

— La ce mi-ai spus. Asocierea aceasta îmi place, însă mă și neliniștește. Știm amândoi ca libertatea noastră se datorează și înțelepciunii pe care o avem, și tu, și eu. Atacarea navelor Companiei Indiilor Occidentale este riscantă. Pentru moment, corsarii nu-și pun mintea cu noi, dar situația nu se va schimba oare?

Corneille oftă.

— Știi că întotdeauna am ținut cont de părerile tale. Singurii oameni importanți pentru mine sunteți tu și Junior.

— Tocmai despre Junior este vorba. Cunosc furia aceea care sporește mereu atunci când nu poți dobândi ceea ce-ți dorești. Nu vreau ca și Junior să fie sclavul ei și să sufere din cauza asta. Știi mai bine ca oricine că nu poți apăra pe cineva de el însuși decât dacă acceptă și el s-o faci. Printre îndatoririle mele de mamă se numără și aceea de a-i oferi posibilitatea să crească, să se maturizeze. Trebuie să guste viața așa cum am gustat-o și eu. Abia atunci va fi în stare să aprecieze ceea ce are acum. Dacă n-o face, va avea sufletul plin de amărăciune, și, mai devreme sau mai târziu, cum spuneai tu...

— Mă bucur că ai ajuns la aceeași concluzie ca mine.

— Iar eu mă bucur că am pierdut copilul ăsta, mărturisi ea, privindu-l drept în ochi. În condițiile astea, ar fi fost o nebunie să-l aduc pe lume.

Corneille lăsă capul în jos. Foamea îi pierise deodată. Presimțise și acest adevăr.

— Mă duc la Duncan să-i dau răspunsul, zise el ridicându-se de la masă. O sărută pe păr. Am deja un fiu, Mary, îi șopti. Numai de el trebuie să ținem seama.

După plecarea lui Corneille, Mary îl chemă pe hangiu, care mătura podeaua, mai mult stârnind praful decât înlăturându-l.

— Vino-ncoace, Umple-Burtă, stai jos și gustă-ți poșirca.

— Nu mi-ar prii, mârâi el, lăsând totuși mătura din mână.

— Hai odată, repetă ea, că mă faci să strănut.

El scoase un suspin jalnic, dar se așeză în locul lui Corneille. Mary umplu paharul golit de marinar. Umple-Burtă închină în sănătatea ei și bău o dușcă.

— Ești îngrijorată, Mary Read, observă el, uitând de jocul lor favorit când îi zări privirea întunecată.

— Ai copii?

— Pe ici, pe colo. Dar la niciunul din ei nu țin cum țin la Junior al tău.

— Să nu te legi prea mult de ei niciodată, șopti ea, golindu-și paharul dintr-o înghițitură.

Umple-Burtă o urmări cu ochii plini de tandrețe.

— Nu-ți termini paharul? îl întrebă ea.

El zâmbi trist.

— Mai bine crăp, zise el. Ai dreptate. E poșircă.

Dar Mary, în loc să râdă la vorbele lui, așa cum sperase el, nu răspunse, se ridică de pe scaun și-l lăsă să-și vadă de măturat.

Cele trei fregate înaintau repede, micșorând distanța care le despărțea de greoiul galion spaniol. Nu prea mai vedeai navigând astfel de corăbii. Erau foarte puține, fiind o pradă ușoară pentru pirați. Deși aveau echipaje numeroase și erau bine înarmate, dacă aveai o flotilă era ușor să le cucerești. Junior, care visa de mult să-i iasă în cale o asemenea navă, era încântat de ocazia care i se oferise.

Mary și Corneille acceptaseră imediat. Cu o tactică bună, galionul putea fi capturat înainte de lăsarea nopții.

Nu puteau folosi metodele de până atunci, când aveau de-a face cu șalupe sau cu bărci, eventual cu bricuri sau cu corăbii de cabotaj. Echipajul adora aceste jocuri războinice, inventate pe vremuri de Cork, care prefera să determine navele să se predea decât să recurgă la abordaj, pentru a nu pune în pericol viețile oamenilor lui.

Marinarii își lăsau pletele în vânt, ciufulindu-și chicile. Băteau în tobe, vioara începea să scârțâie insuportabil. Începeau cu toții să danseze pe punte, ciocnindu-și săbiile, înjurând și amenințându-și cu cele mai cumplite torturi viitoarele victime care, invariabil, înghețau de spaima. De multe ori, era suficient pentru ca nava respectivă să se predea.

Câteodată, era nevoie și de o ghiulea trimisă în prova, dar foarte rar se ajungea la lupta corp la corp.

Dar Mary nu-și făcea iluzii. Pe galion erau prea mulți oameni. Prea mulți ca să se lase intimidați.

Fiecare dintre cei trei căpitani știa ce are de făcut, indiferent cum ar fi evoluat situația. Discutaseră ore întregi înainte de a se pune de acord. Mary nu se amestecase; chiar dacă învățase multe în acești ani, nu avea destulă experiență în domeniu. Corneille, Duncan și Barks foloseau aceleași procedee. Pe vremuri, în timpul războiului Marii Alianțe, făcuseră parte din tabere opuse, dar nu ajunseseră niciodată față în față. Toți trei cunoșteau manevrele luptelor pe mare și-și păstraseră semeția și obiceiurile de războinici.

Urmărire și hărțuire galionul timp de o oră, împrôșcându-l cu o ploaie de ghiulele. Albastrul cerului era întunecat de fum, iar aerul era înăbușitor, iritând nările din cauza mirosului de praf de pușcă. Galionul era avariat de loviturile celor trei fregate. Când arborele artimon căzu secerat de ghiulele, focul încetă, iar pirații se pregătiră pentru abordaj.

Bay Daniel și *Victory* a lui Duncan o încadrară, perfect sincronizate, în timp ce *Eleganța* lui Barks îi tăia retragerea.

De pe cele trei nave fură aruncate cârlige care se agățară de cabluri și de bastingaj. După câteva minute, țâșnind din toate părțile ca niște furnici organizate, cu săbiile, toporiștile și pistoalele încărcate prinse la brâu și cu pumnale între dinți, mateloții luară cu asalt galionul, cățărându-se pe aceste punți de frânghie ca să ajungă la bord.

Mary și Junior se repeziseră cu același elan. Primul ei instinct fu să-și rețină fiul, așa cum, pe vremuri, Corneille încercase s-o împiedice pe ea să simtă gustul luptei. Dar renunțase, văzându-i privirea rugătoare. Junior avea nevoie să lupte, ca și ea, ca și tatăl lui. N-ar fi servit la nimic să încerce să-l împiedice. Își înăbuși neliniștea de mamă și se amestecă în încăierare.

Lupta era înverșunată.

În jur, doar moarte și furie. Chiar dacă ar fi vrut să se mintă pe ea însăși, Mary vedea că pe Junior asta îl bucura. Îi plăcea să se bată, așa cum îi plăcuse și ei.

Trei ore mai târziu, punțile galionului erau scaldate în sânge. Căzuseră și câțiva dintre oamenii lor. Junior era rănit la umăr. Nu era decât o zgârietură, dar el o arăta cu mândrie.

— Erau trei, ai văzut, Barbette? Dar tu, Camil? Trei care încercau să mă prindă! exagera el, mimând cum se apăraseră.

— De ce nu zece? îl luă peste picior Mary. Du-te să-ți pansezi tăietura asta. O să-ți rămână o cicatrice cu care te vei putea lăuda.

— Sper să-mi rămână, Mary! făcu Junior, repezindu-se spre Corneille, și nu spre chirurg.

Mary suspină, regretând o clipă vremurile când Junior îi zicea „mamă”. Corneille avea dreptate, fiul ei era acum bărbat. Într-un fel îl pierduse, trebuia să se resemneze.

Își trecu o mână obosită peste frunte. Încă mai ardea. De săptămâna trecută, când avortase, avea adesea accese de febră. Durau cel mult câteva minute. Își făgădui să-i vorbească despre ele lui Picior-Strâmb, chirurgul de la bord. Precis că-i va da vreun leac mai potrivit decât romul.

Marinarii de pe cele trei fregate erau ocupați să-și transporte răniții și să împartă prada. Mary îl zări pe Corneille, care, împreună cu Duncan și Junior, se îndrepta spre puntea din spate a galionului. Porni să-i ajungă din urmă.

Când intră în cabină, Duncan tocmai îl brusca pe comandantul galionului, care însă nu se lăsa intimidat.

— Ce s-a întâmplat? întreba Mary.

— Pe masa acestui domn era întinsă o hartă pe care una dintre insule era marcată cu o cruce. Se pare că acolo se află o comoară, adăugă el.

Mary aruncă o privire asupra hărții și-și reținu un zâmbet.

— Văd, zise ea, apropiindu-se de comandantul galionului, care nu era prea încântat de rolul pe care trebuia să-l joace.

Mary își propti vârful spadei sub bărbia lui.

— Ai face mai bine să ne răspunzi la întrebări, mârâi el, ca să-l convingă să vorbească.

— Duceți-vă la dracu', voi, cu manevrele voastre cu tot. N-am să...

Restul frazei se pierdu într-un gălgâit. Mary n-avea de gând să compromită eforturile lui Corneille și plăcerea lui Junior pentru amărâtul acela.

— Tocmai voia să vorbească, mamă! se indignă Junior, uitând subit că ea nu mai era acum decât Mary.

— N-avem nevoie de el, răspuse Mary. Sunt sigură că vom afla longitudinea și latitudinea acestei insule dacă îi comparăm configurația cu hărțile noastre maritime.

— Poate că nici măcar nu va fi nevoie s-o facem, se entuziasmă Corneille.

Ridică harta și o ținu deasupra unei flăcări, până când pe ea apărură, scrise cu zeamă de lămâie, câteva cuvinte.

Mary își stăpâni râsul. Corneille pierduse pesemne o groază de timp punând la cale mascarada aceea. Era un truc grosolan,

dar Junior se lăsa amăgit. Ochii îi scăpărau și aproape că smulse harta din mâna lui Corneille ca să descifreze scrisul.

— Sunt niște coordonate, jubilă el. Și aici scrie: „*Trei pași la vest și doi la nord, și iar doi la vest*”. Începând de unde?

Trecu din nou foaia pe deasupra flăcării.

— Lipsește o bucată.

— În cazul ăsta, o să ne trebuiască însă ceva timp ca să găsim insula, mormăi Corneille.

— Nu contează. N-o să lăsăm comoara asta să ne scape, nu-iașa, mamă?

— Sigur că nu, îl asigură Mary. Dar până una-alta avem de jefuit un galion.

— Am fugit! exclamă Junior, strecurându-și prețioasa hartă în buzunarul vestei.

— Să nu-ți treacă prin cap să ne-o iei înainte, băiete, scrâșni Duncan, apucându-l de braț în clipa când dădea să iasă pe ușă.

— Nici gând, căpitane. Harta e mai în siguranță la mine decât dacă ar păzi-o un regiment întreg.

Junior o șterse.

— Grozavă farsă, pufni în răs Mary, dar nu prea cred că o să guste poanta când o să afle că nu e decât o păcăleală.

— O păcăleală? se miră Duncan. Nici vorbă, Mary. Harta asta e autentică.

Mary încremeni. Îl privi bănuitor pe Corneille.

— Credeam că tu ai făcut-o!

— M-am mulțumit doar să o pun pe biroul ăsta.

— Harta mi-a căzut în mână acum două săptămâni, mărturisi Duncan. Pierdusem mult la cărți. La ultima partidă mi-am mizat corabia, sperând să mă refac. Piratul cu care jucam n-avea nimic de valoare să pună la bătaie, în afară de asta. Am acceptat. Am câștigat.

— Era a lui?

— Nu. O furase de la un oarecare Martin. De fapt, era în căutarea unei nave care să-l ducă acolo. De aceea și jucase, ca să câștige corabia mea.

— De ce te-ai asociat cu noi?

— Pentru că ai dreptate într-o privință, explică Duncan. Aceste coordonate sunt ale insulei Port-Royal, care s-a scufundat acum

șaptesprezece ani. Comoara este acum pe fundul apei și va fi foarte greu de găsit. Când Corneille mi-a vorbit despre grijile lui în legătură cu Junior, mi-am spus că ar fi o idee bună să-i dau harta.

— E de-a dreptul mișcător gestul tău, Duncan. Serios, zise Mary. Dar ați fi putut să-mi spuneți și mie.

— Și să-ți stricăm plăcerea? jubilă Corneille. În niciun caz, prințesă! Hai să plecăm, e mai bine să nu zăbovim prea mult pe nava asta.

Mary dădu din cap și-l urmă pe Corneille, lăsându-l pe Duncan să scotocească prin cabină, în nădejdea vreunei capturi suplimentare.

Pe punte se muncea de zor. Galionul era încărcat cu mirodenii și cu păstăi de cafea provenind din Mexic. Vremurile în care aceste nave transportau spre Spania comorile aztecilor apuseseră de mult. În lipsă de aur, se aleseră cu o cantitate serioasă de vin, apă și provizii, tutun și cafea, fără să mai vorbim de rezerva de vele, lemnărie și piese de schimb.

Ambele tabere pierduseră mulți oameni. Mary păși peste trupuri mutilate. Cabestanul fusese retezat de ghiulele. Pe puntea din față, Barks gesticula, ordonând ca prizonierii să fie transferați pe nava lui.

Mary se despărți de Corneille. Voia să se întoarcă pe *Bay Daniel*. Febra îi încețoșa din nou gândurile. Se simțea istovită. Puse piciorul pe pasarela care lega cele două corăbii, luând-o chiar pe margine, ca să le facă loc marinarilor care cărau sacii grei, când începu să amețească. Se clătină, nu găsi nimic de care să se agațe și-și pierdu cunoștința înainte de a atinge apa învolburată dintre cele două carene.

Corneille întoarse capul auzind strigătele marinarilor:

— Om la apă! Mary a căzut în apă!

Nu pierdu vremea cu întrebări. Se repezi spre oamenii care începuseră deja să acționeze. Veni în fugă și Junior, anunțat pe când aducea, împreună cu un alt marinar, un butoi din cală pe punte. Înainte ca vreunul din ei să ajungă la locul dramei, unul dintre frații Raymond, care fusese de față când căzuse Mary, se legase cu o frânghie și plonjase.

Spațiul dintre cele două nave era îngust, iar legănarea lor stârnea vârtejuri care se întâlneau cu hula, făcând locul și mai periculos. Trasă la fund de curenți, Mary nu se vedea. Orice încercare de a o salva era aproape o sinucidere. Și totuși, Antoine Raymond nu ezitase nicio secundă.

— Sar și eu, hotărî Junior, alb ca varul la față.

Corneille îl opri însă.

— Dacă nu poate Antoine s-o salveze, atunci nimeni nu poate, conchise el cu o voce pierdută.

Amândoi își ținură răsuflarea.

Frânghia ținută de patru marinari puternici tresări de două ori, iar oamenii începură să tragă, ajutați de Junior, care nu mai putea suporta să stea deoparte. La suprafață apăru Antoine, susținând capul inert al lui Mary. Valurile îi loveau, împingându-i spre carenele navelor. În ciuda talazurilor, o ținea strâns de mijloc. Vântul devenise mai puternic, iar cele două corăbii puteau să-i strivească între ele. Pericolul îi pândea la orice mișcare. Conștienți de pericol, mateloții se grăbeau să-i ridice, deși pasarela nu le oferea suficient spațiu.

Pe ambele nave, marinarii se adunaseră lângă bastingaj, lăsându-și treburile baltă. Ceea ce multora li se păruse la început doar un incident amuzant se prefăcuse, la auzul numelui lui Mary, în neliniște. Era în firea lucrurilor să-și piardă uneori câte un tovarăș. Dar nu s-o piardă pe ea!

Trecură câteva minute nesfârșite. Nu se auzeau decât scârțâitul catargelor, foșnetul velor și clipocitul valurilor care izbeau navele. O tăcere de moarte se lăsase asupra tuturor.

De pe pasarelă, Corneille și Barks o apucară de subsuori pe Mary și o ridicară. Corneille o ridică în brațe și o duse pe *Bay Daniel*, cu inima sfâșiată la vederea chipului ei palid, cu nările strânse și cu capul atârând neputincios. Refuza să creadă că Mary putea fi moartă. Ar fi vrut să verifice dacă era în viață chiar acolo, pe pasarelă, dar spațiul era prea mic și aglomerat, mai ales că tocmai ieșea din apă, la rândul lui, și Antoine Raymond, în aclamațiile tovarășilor săi. Era extenuat și plin de sânge.

Junior îi mulțumi cu căldură, apoi fugi să-l ajungă din urmă pe Corneille, care tocmai o întindea pe Mary pe punte. Picior-

Strâmb, chirurgul, care fusese prevenit și se afla deja acolo, se aplecă deasupra ei.

— Pe toți dracii, dați-vă la o parte, să aibă aer! zbieră el.

Toți marinarii se adunaseră în jurul lor.

Corneille și Junior rămaseră alături, în timp ce Picior-Strâmb încerca s-o readucă la viața pe Mary apăsându-i pieptul la intervale regulate și suflându-i aer în plămâni.

În cele din urmă, Mary tuși; se întoarse pe o parte și începu să dea afară apa pe care o înghițise. Junior se apropie instinctiv de Corneille când descoperi rana de pe ceafa ei, care sângera abundant. Între timp, zvonul trecea din gură-n gură: Mary Read trăia! Picior-Strâmb își îndreptă spinarea.

— Du-o jos, Junior! ordonă el. Iar voi, duceți-vă să vă vedeți de treburi.

Abia după ce marinarii se risipiră, iar Junior coborî, cu Mary în brațe, medicul se apropie de Corneille, care nu se mișcase din loc.

— Asta nu-mi place, îi spuse. Întoarce, căpitane, cu vânt bun, putem ajunge pe Țestoasă în două zile. Ar fi mai bine să ne întoarcem.

Chipul lui Corneille căpătă o expresie aspră. Privirile li se întâlniră, oglindind aceeași îngrijorare.

— De ce anume te temi? întrebă Corneille.

— De cauza căderii ei.

— A fost un accident.

— Mary Read să cadă de pe o pasarelă? făcu Picior-Strâmb, înainte de a coborî spre infirmerie.

Inima lui Corneille se strânse. Într-adevăr, așa ceva era greu de crezut. Mary avea piciorul mai sigur decât oricare alt marinar de pe *Bay Daniel* și cunoștea pericolul. Urcă pe puntea din față și se duse spre Clește.

— Ridicăm ancora! îi ordonă. Duncan și Baks vor lua ce-a mai rămas.

— Unde mergem, căpitane?

— Ne întoarcem acasă, spuse Corneille. Fii gata de plecare. Eu mă duc la căpătâiul ei.

Clește dădu din cap, iar Corneille coborî sub punte, unde era infirmeria. Mary stătea în capul oaselor. Era conștientă și

dârdâia, înfășurată într-o pătură, sorbind cu recunoștință romul pe care i-l adusese fiul ei. Picior-Strâmb îi pansa rana urâtă de la ceafă. Buzele lui Mary erau încă vinete, iar ochii îi sticleau. În jurul lor erau pansați și ceilalți răniți.

— Da' știi că ne-ai speriat, prințesa, zise Corneille, încântat s-o vadă astfel.

— Îmi pare rău.

— Unde-i Mary? se auzi vocea salvatorului ei.

— Aici, Antoine.

Acesta apăru în capul scărilor și se rezemă de balustradă, la câțiva pași de masa pe care ședea Mary, în timp ce doctorul îi cosea rana.

— Altădată să mă anunți când ai de gând să te scalzi, spuse el, făcându-i cu ochiul, ca să aleg eu locul.

— Îți mulțumesc, îi răspunse ea cu simplitate.

— N-ai pentru ce.

Marinarul plecă. În clipa aceea, Mary simți din nou că amețește. Scăpă din mână paharul, care se rostogoli pe podea. Junior abia avu timp să întindă brațul ca s-o împiedice să se prăbușească și ea.

Privirea lui Corneille se întâlni iarăși cu a lui Picior-Strâmb. Nu făcură niciun comentariu, ca să nu-l alarmeze pe Junior.

— Ce-i cu mama? întrebă acesta, surprins.

— Așa se întâmplă adesea la genul ăsta de răni. Nu te speria, băiete. Întoarce-o pe burtă, ca să termin de cusut.

— Du-te să supraveghezi manevrele, îi ordonă Corneille, de îndată ce Junior o așezase pe Mary în poziția cerută. Nu are niciun rost să stai la căpătâiul ei. Nu mai e la vârsta la care să aibă nevoie de cineva s-o vegheze.

— Dar tu?

— Eu trebuie să discut cu Picior-Strâmb despre medicamentele pe care le-am luat de pe galion.

Junior nu era ușor de păcălit. Se supuse, totuși, fiindcă avea încredere în Corneille.

Mary gemu simțind arsura alcoolului pe care medicul îl turnă pe rană. Deschise din nou ochii și strânse din dinți când acul o înțepă.

— Am terminat, poți să te întorci.

După câteva clipe, Mary se întoarce cu fața în sus. Picior-Strâmb îi pune mâna pe frunte și o întrebă de-a dreptul:

— De când?

— De când, ce anume?

— De când faci febră? repetă el cu un suspin de iritare.

— De când am pierdut sarcina. Ba nu, își aminti ea, dinainte.

Exact dinainte de a avorta.

— Și leșinurile?

— Am leșinat?

— Și mai înainte, pe pasarelă, și adineaori.

Mary își aminti vag de prăpastia de întuneric în care căzuse.

— A fost pentru prima oară, spuse ea.

Picior-Strâmb începu să o palpeze cu degetele, prin pătură. Când ajunsese în dreptul pubisului, Mary făcu o strâmbătură.

— Trage perdelele și fă-mi lumina aici, îi porunci Picior-Strâmb lui Corneille, care se grăbi să asculte.

— Îmi pare rău, Mary, dar trebuie să-ți fac un examen complet.

— Nicio problemă, răspunse ea schițând un zâmbet.

Se simțea, în mod inexplicabil, din ce în ce mai obosită.

Picior-Strâmb dădu pătura la o parte. Nu-i fu greu să stabilească diagnosticul. O acoperi la loc pe Mary, apoi îi făcu semn lui Corneille să-l urmeze, pentru ca ea să nu le poată auzi discuția. Se opriră sub scară.

— Are o infecție uterină, declară jenat medicul.

— Ce înseamnă asta?

— Din cauza avortului. Un fragment din placentă a rămas înăuntru.

— E grav? întrebă Corneille, de parcă expresia lui Picior-Strâmb n-ar fi fost destul de grăitoare.

— Trebuie să opresc extinderea infecției. Am s-o operez, ca să curăț locul. Dar trebuie să știi ceva. Chiar dacă scapă, sunt puține șanse să mai poată avea vreodată copii.

Corneille clătină îndurerat capul.

— Salveaz-o. Nimic altceva nu contează.

— N-am la bord destul „praf iezuit” ca să reușesc.

— Ne îndreptăm spre vest. Măine-seară o să fim în largul Insulei Țestoasei, îl asigură Corneille.

Picior-Strâmb îi strânse frățește ciotul brațului.

— Voi face tot ce pot, dar nu-mi place cum merg lucrurile. A pierdut mult sânge din cauza rănii de la cap. E riscant s-o operez în starea asta. Dar nici nu mai pot aștepta.

— Am toată încrederea în tine. Ce pot face ca să te ajut?

— Roagă-te, spuse Picior-Strâmb. Roagă-te ca vântul să bată în continuare.

Norocul fu de partea lor și a doua zi. Vântul bătea constant, iar nava înainta rapid pe o mare calmă. Picior-Strâmb urcase pe punte ca să-l anunțe pe Corneille că era pregătit s-o opereze pe Mary și că dorea să nu fie deranjat. Consemnul fusese dat. Pe navă domnea o liniște de moarte, tulburată doar de un glas care cânta însoțit de sunetul unei viori.

Corneille trecuse la cârmă, ca să-și concentreze toată atenția doar asupra busolei și a orizontului. Oamenii își făceau cartul abătuți, în timp ce restul echipajului asculta, împreună cu Junior, cântecul acela care vorbea despre Mary. Mary a lor. Mary a lui.

*Născută liberă și fără nume
Lovită de soartă, bătută de vânt,
Plecat-a să-și afle comoara în lume
Găsit-a doar sânge pe mări, pe pământ
Pavilionul negru înălțați-l
Peste surâsul și lacrimile ei.
Cine ar crede că-s ale unei femei?*

Frații Raymond aveau darul minunat de a înduioșa sufletele. Mary o știa, îi plăcea să cânte împreună cu ei, uimită că le devenise muză, dar, în același timp, bucurându-se de acest lucru.

Junior se apropie de Corneille. Vioara răsuna în continuare, sperând să străbată până la Mary, ca să-i împrumute puterea de care ea avea atâta nevoie. Cât despre glas, el nu mai era decât un murmur dus de vânt.

— Durează mult, zise băiatul, luând luneta ca să scruteze zarea.

— Ai răbdare, îl sfătui Corneille. O să fie bine.

— Ce-o să facem după aceea? întrebă Junior cu o voce pierită.

— O să mergem să căutăm comoara ta, răspuse marinarul. Ai găsit coordonatele insulei aceleia?

— Nu e o insulă, ci un oraș, oftă Junior, acceptând discuția ca să-și mai uite de îngrijorare.

— Un oraș? Ești sigur că n-ai făcut vreo greșală?

— Port-Royal, zise Junior. Mi-am verificat de trei ori calculele. Benoât pretinde ca orașul ăsta a fost înghițit de pământ în urma unui cutremur puternic în 1692, a fost reconstruit în amonte, apoi a fost distrus din nou de un incendiu, acum șase ani. În condițiile astea, cum să mai localizezi comoara?

— Port Royal era un adăpost al piraților, la fel de cunoscut ca Țestoasa, îi explică marinarul.

Și pe el, discuția cu Junior îl ajuta să nu se mai gândească la Mary.

— E limpede că harta aceea este veche. Cel mai bun lucru ar fi să ne ducem acolo.

Tăcu, văzându-l pe asistentul lui Picioar-Strâmb, care se apropia de ei cu un aer întunecat.

— Ține cârma! îi ordona Cleștelui, care scruta cerul alături de ei.

Și, împreună cu Junior, se repezi să afle ce vești aducea nou-venitul. După câteva clipe, ajunseră la infirmerie, unde Picioar-Strâmb își ștergea de halat mâinile murdare de sânge. Un rid de îngrijorare îi brăzda fruntea.

— A supraviețuit. Dar e foarte slăbită. Încă nu se poate spune că a scăpat, mărturisi el, pesimist. Infecția e foarte puternică. E de mirare că a reușit s-o ducă pe picioare până acum. Are o rezistență uimitoare.

— Totul e uimitor la ea. Nava merge cu doisprezece noduri pe oră. Mâine suntem pe insulă.

Picioar-Strâmb dădu din cap. Junior ținea capul plecat.

— O poți vedea, băiete, dar numai câteva minute. Doarme.

Junior se apropie de patul unde zăcea Mary.

— Ce șanse are? murmură Corneille.

Trebuia să știe.

Pe chipul lui Picior-Strâmb se așternu un zâmbet trist. Lui Corneille i se păru că tocmai fusese lovit în plin de un glonț. Chirurgul îl bătu ușor pe umăr.

— Dă cep butoiașelor cu rom, zise el, și lasă-i pe oameni să se îmbete în noaptea asta. Mâine-dimineată, tu și Junior veți fi mai pregătiți să înfrunțați realitatea.

După câteva minute, când Junior ieși, Corneille strânse pumnii ca să-și stăpânească durerea. Cu privirea rătăcită, Junior plângea.

Emma de Mortefontaine înfrunta, fără să clipească, privirea întunecată a lui William Cormac. Știa că el nu va face scandal. Nu acolo. Nu chiar atunci.

În biserica din Charleston, Carolina de Sud, niciun murmur nu tulbura slujba mortuară ținuta de preot. Din când în când, plânsete stăpânite întrerupeau predica. Deși se străduia să păstreze o atitudine demnă, Ann Cormac nu reușea să-și ascundă jalea în fața sicriului mamei ei.

Stăteau în picioare de o parte și de alta a preotului. Tatăl și fiica. Sau, cel puțin, așa îi considerau toți cei care erau de față. Marie Brenan murise cu trei zile în urma, iar Emma de Mortefontaine n-avea remușcări pentru că o ajutase să se ducă pe lumea cealaltă.

— Cum îndrăznești? scrâșni Cormac, trăgând-o la un loc mai ferit, după ce ultima lopată de pământ fusese aruncată peste sicriu.

— Liniștește-te, î! sfătui cu răceală Emma. Lumea ne vede. Nu e cazul să creadă cineva că suntem amanți. Astăzi, mai ales.

— Pleacă, insistă el. Pleacă sau jur pe bunul Dumnezeu...

— Nu jura, William. Știi foarte bine că n-ai mijloacele necesare ca să-ți duci la bun sfârșit planurile.

— Tū ai ucis-o, î! aruncă el. Sunt sigur!

— Dovedește-o! rânji Emma. Nu vei reuși niciodată s-o faci, dragul meu. Stăpânește-te. Fiica ta se apropie de noi.

— Îți interzic... începu Cormac, înainte de a-și mușca buzele de furie.

Emma de Mortefontaine îi întâmpină vorbele cu un surâs cinic, apoi se îndepărtă s-o întâmpine pe Ann.

Cu buclele ei roșcate și cu ochii negri, cutezători, Ann devenise o adolescentă încântătoare.

— Ann, draga mea Ann, zise Emma cu o voce îndurerată, tristețea ta mă tulbură profund.

— Sunt doborâtă de durere, doamnă, mărturisi Ann. Mama era o ființă atât de generoasă, cu adevărat exemplară. Totul s-a întâmplat atât de brusc!

— Într-adevăr, atât de brusc, repetă Emma. Să știi, copilă dragă, că poți conta oricând pe afecțiunea mea, orice neazuri ai avea. Să nu uiți niciodată acest lucru.

Ann încuviință. William Cormac își petrecu un braț protector pe sub cel al fiicei lui.

— Hai să mergem, draga mea.

Ann dădu din cap, tulburată.

Emma se dădu la o parte și-i lăsă să treacă, ascunzându-și un zâmbet de satisfacție. Spre deosebire de cei care, pentru a se simți cu conștiința împăcată, întârziu lângă mormântul lui Marie Brenan, Emma ieși din cimitir și se urcă în trăsură.

— Ne întoarcem acasă, îi spuse lui Gabriel, care îndeplinea rolul de vizitiu.

Acesta închise portiera în urma ei și, urcându-se la loc pe capră, scutura hățurile și puse în mișcare atelajul.

Se împliniseră patru ani de când Emma de Mortefontaine părăsise Europa.

În câteva luni își lichidase afacerile, adunând o avere care i-ar fi fost de ajuns până la sfârșitul zilelor. Cum nu-i plăcea ideea de a fi încolțită de pirații din Caraibe, nu păstrase decât patru fregate înarmate. Aceste nave transportau și acum mărfuri în Europa. Emma cumpărase mai multe dintre plantațiile învecinate cu a ei; la fel procedase și William Cormac. Acum, ei erau cei mai bogați dintre proprietarii din zona. Erau respectați și simpatizați.

În primii ani, Emma fusese discretă, ca să n-o bruscheze pe Ann și să nu-i trezească amintirea șocului suferit. Copilul tulburat pe care-l încredințase familiei Cormac își revenise. După spusele lui Marie Brenan, singurele urme rămase erau coșmarurile pe care le avea uneori, niște senzații, amintirea unui foc de armă. Cormac îi spusese că fuseseră atacați de niște tâlhari la sosirea în Charleston, iar Ann acceptase până la urmă această versiune. Chipul Emmei i se ștersese din minte, ca și cel al lui Niklaus. Emma își dăduse seama de acest lucru văzând că,

numai la trei ani de la moartea lui Niklaus, fetița îi zâmbea și nu se mai temea să se așeze pe genunchii ei.

Dragostea cu care o înconjuraseră Marie Brenan și William Cormac o vindecase. De atunci, nu trecea o zi fără ca Emma, deși nu venea să viziteze familia Cormac, să nu stea de vorbă cu Ann.

Pe măsură ce anii treceau, afecțiunea ei față de copilă creștea, sporită de frustrarea lăsată în urmă de Mary Read, din cauza căreia Emma fusese la un pas de moarte. Dacă nu l-ar fi avut pe Gabriel s-o scoată din apatia ei morbidă, ar fi înnebunit de disperare și de frustrare. Gabriel îi devenise indispensabil, bucurându-se de tot ce avea ea fără să-și piardă propria libertate. Acum era mai degrabă stăpânul decât slujitorul ei.

Pe de altă parte, nevinovăția și iubirea micuței Ann îi redaseră Emmei, prin simpla ei prezență, o urmă de omenie.

Emme își regăsise liniștea. Asta se datora, într-o oarecare măsură, și secretelor marchizului Baletti. Înainte de a incendia locuința acestuia de la Veneția, oamenii ei luaseră de acolo o mulțime de recipiente cu diferite substanțe, precum și documente în care marchizul își notase pe scurt cunoștințele. Emmei îi fusese de ajuns să le studieze ca să le poată reproduce. Nu reușise, totuși, să realizeze Marea Operă, iar Gabriel o convinsese până la urmă că aceasta nu era decât o înșelătorie inventată de marchiz. Elixirurile lui, în schimb, erau autentice și o ajutau pe Emma să-și păstreze un obraz neted, pe care vârsta nu reușea să-l altereze.

Când o pierduse pe Mary Read, renunțase și la ideea de a regăsi al doilea ochi de jad. Așa că închisese craniul de cristal într-un cufăr; nu putuse suporta prezența lui, care-i provoca migrene îngrozitoare. Îi era greu să înțeleagă cum putuse Baletti să se piardă atât de mult timp în contemplarea lui. Ea, una, renunțase după numai câteva săptămâni. Emma îl dorise așa cum dorea tot ceea ce nu putea obține, dar în momentul când îl avusese la dispoziție, misteriosul craniu n-o mai interesase.

Emma dansa cu grație, fie la Charleston, fie în Cuba. Se ducea măcar o dată pe an la Havana ca să-și inspecteze plantația de tutun.

Restul timpului și-l petrecea făcând afaceri sau distrându-se.

Atât burghezii, cât și nobilii erau dornici de distracții la birourile firmelor ei englezești. Alcătuiau acolo replici în miniatură ale curții reginei Anne. Centrul politic și monden al acestora se afla în casele guvernatorilor. Emma era poftită la toate dineurile, concertele, balurile sau jocurile organizate de ei. Familia Cormac, care era foarte simpatizată, era, de asemenea, invitată la aceste evenimente mondene.

În ultimul timp însă, toate acestea nu-i mai erau de ajuns. Asta din cauza lui Ann, care începea să fie o femeie adevărată și să aibă un temperament în care Emma îl recunoștea din ce în ce mai limpede pe cel al lui Mary Read.

Apucăturile fiicei lui îl supăraseră adesea pe Cormac. Acesta, deși drept, era autoritar și nu tolera nicio abatere de la disciplina pe care i-o impunea. Ann primise cea mai bună educație și învățatură; Emma veghease asupra ei, verificându-i personal temele, în ciuda enervării pe care o manifestase Cormac față de aceasta supraveghere.

— Crezi că nu sunt în stare să-mi cresc fiica? răbufnise el odată.

— E fiica ta numai pentru că așa am vrut eu. Să nu uiți niciodată, ripostase Emma, ca să-l reducă la tăcere.

Iar el nu-și mai permisesese de atunci nicio observație.

În săptămâna precedentă însă, lucrurile scăpaseră de sub control. Din cauza unei scene. Venind să ia masa la Cormac, Emma ajunsese prea devreme. Era invitată acolo în fiecare miercuri. Fusesse introdusă în salonaș. Auzind urletele furioase ale lui Cormac, Emma nu rezistase curiozității și deschisese ușa cabinetului acestuia.

De surprindere, i se tăiase respirația. Cu atât mai mult cu cât Cormac, văzând-o, rămăsese încremenit, întrerupt brusc din mânia lui. Timp de o clipă, Emmei i se păruse că o are în față pe Mary Oliver de pe vremea când aceasta era secretarul ei particular.

Cu pletele lungi strânse cu un șiret din piele, cu privirea sălbatică, Ann, îmbrăcată în haine de valet, înfrunța fără să clipească furia tatălui ei. Prăbușită pe o sofa, răvășită, tremurând, Marie Brenan plângea înăbușit.

— Ei bine, dragă William, reacționase în sfârșit Emma, cu un nod în gât, ce-i cu izbucnirea asta care zguduia casa?

— Nu știi să bați la ușa? îi răspunsese dur Cormac.

Emma nu ripostase. Se mulțumise doar să închidă ușa, ca privirile iscoditoare ale servitorilor să nu surprindă cearta.

— Ce îmbrăcăminte neobișnuită! I se adresase ea lui Ann. Și doar nu suntem în perioada carnavalului.

Aceasta aluzie adusese o nouă izbucnire de furie pe buzele lui Cormac.

— Bine zis! se răstise iarăși la fiica lui. E grotesc! Deghizarea asta este nu numai grotescă, ci și nedemnă de rangul tău!

— William, ce-ar fi dacă în loc să vociferezi, ai lăsa-o să se explice? îl întrerupsese Emma, cu un surâs batjocoritor pe buze.

— De parcă ar exista vreo explicație pentru așa ceva, mârâise el.

Emma se apropiase de Ann, care se retrăsese într-o muțenie prudentă, deși sfidătoare.

— Ce ai de spus în apărarea ta, Ann? o întrebase, ridicându-i bărbia.

Pentru o secundă, privirea ei îi amintise atât de mult de privirea lui Mary, încât și-ar fi putut astâmpăra dorul, cu același nesaț, pe buzele fetei.

— Aveam chef să văd corăbiile, mărturisise Ann. Tata nu vrea niciodată să mă ducă acolo.

— Nu e un loc potrivit pentru o fată de rangul tău! tunase Cormac.

— Ce-mi pasă de rangul meu, dacă mă împiedică să fac ce doresc!

Emma fusese aceea care-i arsese o palmă, fiindcă se afla cel mai aproape de ea.

— Pot să-ți înțeleg frustrarea, nu însă și impertinența, o muștrase.

— Ce știi tu despre frustrările mele? o sfidase, jignită, fata.

O a doua palmă îi înroșise obrazul; Emma fusese însă mai mult tulburată decât ofensată de riposta ei.

— Treci în camera ta, scrâșnise Cormac, și întoarce-te într-o ținută decentă la masă.

Ann n-așteptase să i-o mai spună încă o dată.

Imediat ce ușa se închise în urma ei, William se îndreptă amenințător către Emma.

— Să nu te mai bagi niciodată între mine și ea, țipase el, roșu de furie.

— Dacă nu erai atât de intransigent, n-ar fi fost nevoie s-o fac. Ce te costa s-o lași să se distreze?

— Să se distreze după ce-o să se mărite! N-o s-o las să mânjească numele pe care i l-am dat.

— Dar tu îți închipui că ești demn de el? Tu, care-ai fi putrezit în temniță dacă nu te-aș fi scos de acolo.

— După ce tot tu ai avut grijă să ajung în temniță!
Marie Brenan sărise în picioare, înlăcrimată și răvășită.

— Ajunge! urlase ea. Ajunge!

Când își văzuse soția în starea aceea, Cormac se calmase ca prin minune. După toți acei ani, încă o mai iubea la nebunie.

— Liniștește-te, îi murmurase la ureche, ajutând-o să se așeze la loc pe sofa.

Ea îi căzuse în brațe, plângând în hohote.

— Nu mai pot îndura toate întrebările pe care mi le pune, sughițase ea, maniile astea ale ei din ultima vreme. N-o mai înțeleg.

— Ce întrebări, ce manii? se mirase Emma.

— De câteva săptămâni o ține așa. Totul a început din cauza unui pandantiv. Cel pe care-l avea la gât când ne-ai adus-o.

— Taci, porunci Cormac pe un ton sec, făcând-o pe biata femeie să tremure și mai tare.

Cuprinsă de un val de mânie, Emma își încleștase pumnii.

— Să tacă? Visezi, scumpule! Vreau să știu. Am dreptul să știu.

— Ți-ai pierdut de mult acest drept.

— Te înșeli. Oricând pot dezvălui adevărul.

— Care adevăr? rânjise Cormac.

— Ann nu mi-a fost încredințată, urmă Emma, a fost răpită și nu mi-ar fi greu să susțin că voi ați fost cei care au răpit-o.

Marie Brenan o privise îngrozită, de parcă l-ar fi văzut în fața ei pe diavol în persoană. Cormac pălise.

— Acum, dacă v-ați calmat, spusese Emma cu răutate, povestești-mi tot ce mi-ați ascuns până acum.

— Și după aceea o să ne lași în pace? gemuse Marie Brenan. Emma se aplecase spre ea.

— Atâta vreme cât mă veți servi. Și cu singura condiție să nu uitați, nici tu, nici el, că-mi datorați recunoștință.

Marie Brenan se făcuse mică în brațele soțului ei, în timp ce Emma își turna un pahar cu rom. Apoi mai umplu un pahar pe care i-l întinse lui Marie.

— Nu vreau să va fac niciun rău, Marie, șoptise ea cu blândețe. Îmi apăr doar interesele, precum și pe cele ale lui Ann. Țin la ea tot atât de mult ca și voi.

Marie Brenan clătinase din cap, iar Emma înfruntase privirea învinsă a lui Cormac fără pic de îngăduință, după care se așeză în fața lor, într-un fotoliu.

— Te ascult, Marie. Vorbeai despre pandantivul acela.

— I l-am luat la puțină vreme după ce am sosit aici, când mi-am dat seama că Ann îl ținea strâns în mână tot timpul, zi și noapte. I l-am scos de la gât în timp ce dormea. Câteva zile după aceea a fost o adevărată dramă, apoi, puțin câte puțin, s-a liniștit și a acceptat pandantivul pe care i l-am dăruit în locul celui alt. Acum vreo câteva săptămâni, ne pregăteam amândouă să mergem la balul ambasadorului. William voia s-o introducă oficial în societate și să-și dea astfel seama ce partide bune pentru ea există prin partea locului.

— Îmi amintesc. Ann a fost remarcată de toată lumea la balul acela.

— Tocmai ne pregăteam, deci, iar Ann a intrat în camera mea și m-a întrebat dacă pot să-i împrumut o bijuterie. Uitasem de pandantivul acela, era printre celelalte bijuterii. Când am ieșit din cabinetul de toaletă, Ann îl avea în mână. Se uita la el cu un aer trist și îndepărtat. Am făcut greșeala să i-l smulg din mână și i-am dat altul, spunându-i că acela îi punea mai bine în valoarea frumusețea.

Marie Brenan își suflă nasul, apoi continuă.

— Începând din ziua următoare, a început să mă hărțuiască neîncetat cu întrebări. Voia să știe unde locuisem înainte, cu ce ne ocupam acolo și de ce părăsisem Irlanda.

— Și ce i-ai spus?

— Nimic, mărturisi Marie Brenan. Nimic în afară de ce ne-ai recomandat să-i spunem. Dar nu mai pot suporta. De atunci, face numai prostii. Cred că face eforturi să-și amintească.

Emmei îi înghețase sângele în vine.

— Nu trebuie să știe nimic, auzi?

— De ce a fost răpită de la familia ei? Întrebase Cormac.

— Motivele nu mă privesc decât pe mine, răspusesese sec Emma. E suficient să știți că ați pierde tot dacă v-ați apuca să-i dezvăluiți adevărul.

— Ann este și va rămâne fiica noastră, o asigurase Cormac.

Un hohot de plâns o aruncase din nou pe Marie Brenan la pieptul soțului ei.

Emma înțelesese imediat că, mai devreme sau mai târziu, femeia avea să cedeze presiunilor. Fără să-și dea încă seama, Ann se apropia de adevăr, dovadă interesul ei față de ocean și faptul că se dusese pe țărm să-l vadă. Nimic nu era pierdut însă, atâta timp cât fata nu manifesta rețineră sau suspiciuni față de ea. Dar dacă Marie Brenan vorbea... Emma nu voia să riște s-o piardă pe Ann așa cum o pierduse odinioară pe Mary.

Luase hotărârea care se impunea. Mâncase împreună cu ei, schimbând vorba ca să nu agraveze frământările lui Marie Brenan, dar se întorsese s-o viziteze a doua zi, pretextând că voia să vadă dacă se simte mai bine. Cormac era plecat să-și inspecteze plantația. Ann era împreună cu profesorul ei de bune maniere.

Servitoarea le adusese câte o cană cu ciocolată. Locuința lui Cormac se asemăna cu cea a Emmei și cu multe altele: o clădire dreptunghiulară din lemn vopsit în alb, împodobită cu balcoane cu balustrade sculptate, năpădite de plante agățătoare. Colonada de la parter, care susținea balcoanele, alcătuia o terasă foarte plăcută, folosită adesea ca salon de ceai. Locul era destul de răcoros ca să te ferească de căldura înăbușitoare a lunii iulie, iar un paravan de lemn lăsat sub copaci oprea razele arzătoare ale soarelui. Acolo o primise Marie Brenan.

Era un loc agreabil, decorat cu gust. Marie Brenan se adaptase repede și, din servitoarea care fusese, se transformase în cea mai simpatizată lady din Charleston.

— Astă-noapte Ann a avut iarăși coșmarul acela, gemu ea de îndată ce slujnica se îndepărtase.

— Ce coșmar? insistase Emma.

Marie Brenan clătinase din cap.

— Mereu același. Confuz. Urlete, plânsete, miros de praf de pușcă și o baltă de sânge, totul într-un vacarm asurzitor. S-a trezit țipând. Iar dimineață, la micul dejun, a început din nou să-mi pună întrebări.

— Sper că nu i-ai spus nimic.

Ochii lui Mariei Brenan se umplură de lacrimi, pe care și le stăpânise până atunci.

— I-am repetat că acel coșmar e amprenta pe care a lăsat-o asupra ei atacul căruia i-am căzut victime. Așa cum îi spuneam de fiecare dată. Dar am avut impresia că nu mă mai crede. Din fericire, chiar atunci a sosit profesorul de franceză și am scăpat de situația aceea neplăcută. Dar o să insiste, Emma. Ann e încăpățânată. Obține întotdeauna ceea ce vrea.

„*Ca și mama ei*”, își spusese Emma oftând.

— Doamnă, le întrerupse slujnica, iertați-mă că vă deranjez, dar preotul dorește să vă înmâneze personal chitanțele pentru sumele donate în scop de binefacere.

Emma profită de această diversiune și, prefăcându-se că-și ia ceașca de pe tavă, răsturnă pe neobservate praful din montura pietrei de jad a inelului ei în ceașca doamnei Cormac.

— Te deranjează dacă-l invit pe părinte să stea cu noi? întrebă aceasta.

— Absolut deloc. Ne vom continua mai târziu discuția.

Preotul se apropia deja de ele.

— Dragele mele, le salutase el, sărutându-le mâinile.

Conversația i se păruse Emmei plicticoasă de-a dreptul.

Ca toți notabilii din Charleston, alocă parohiei o parte din veniturile ei și era răsplătită cu indulgențe cu care n-avea ce să facă. Sufletul ei aparținea de mult timp diavolului și nu întreținea relații cu Cel de Sus decât ca să-și păstreze reputația.

Pentru ea, prezența preotului alături de ele nu avusese alt rost decât să-i furnizeze un alibi. Sporovăiseră toți trei, sorbindu-și ciocolata. Marie Brenan o băuse pe a ei până la ultima picătură. La mai puțin de o oră după plecarea Emmei, începuse

să aibă spasme. Până la venirea medicului, Marie Brennan se stinsese. Emma nu putea fi suspectată. Profitase de elixirurile lui Baletti. Ceea ce putea vindeca, putea să și ucidă. Acum avea dovada.

Dacă nu voia să-și piardă fiica și întregul avut, William Cormac trebuia din nou să se supună întru totul voinței ei.

25

— E o fregată, preciză Corneille.

N-avea nevoie de lunetă ca sa facă astfel de afirmații. Conturul navei i-o spunea limpede.

— La naiba, ai dreptate, căpitane, confirmă Cleștele, lăsând la o parte instrumentul prin care privise. Ce facem?

— O urmărim, am nevoie de acțiune ca să-mi calmez nervii, hotărî el.

Cleștele se conformă.

— Luăm vântul din travers! urlă el.

Mateloții începură imediat sa manevreze velele.

Corneille își scoase pipa din buzunar și o umplu cu tutun, fără să-și ia ochii de la fregată. Ieșise din nou în larg. Era mai bine și pentru echipaj, și pentru el. Mary trăia, dar era prea slăbită ca să poată naviga. Picior-Strâmb o lăsase în grija lui Umple-Burtă și a doctorului de pe insulă, recomandându-le să-i administreze doze mari din „praful iezuiților” ca s-o pună pe picioare. Chiar dacă febra nu mai era atât de mare, o epuiza.

După o săptămână, se părea că Mary nu mai era în pericol, cu condiția să rămână pe uscat. Junior nu voise s-o lase singură, nici măcar ca să plece în căutarea comorii.

— Nu folosește la nimic să rămâi aici și să te consumi veghindu-mă, se înfuriase Mary. Ridică pânzele, Corneille. Ridică pânzele și navighează pentru mine.

Pentru ea, ar fi făcut orice.

— E, într-adevăr, o navă comercială, confirma Cleștele după câteva ore.

— Ei bine, o s-o cucerim. Prin viclenie, din moment ce are aceleași dimensiuni ca nava noastră. N-are rost să ne punem viețile în pericol.

Cleștele dădu aprobator din cap. Aveau cu toții nevoie de acțiune. De când ieșiseră în larg, lăsându-i pe Mary și pe Junior pe insula, echipajul era abătut. Până și frații Raymond se opriseră din cântat.

Oamenilor le-ar fi făcut bine puțină activitate.

— Dă jos „Jolly Roger”⁵ de pe catarg și pune în locul lui un pavilion de asistență. Așa ne vom putea apropia fără ca ei să bănuiască nimic.

Corneille se sprijini de bastingajul punții din spate și urlă:

— Pregătiți-vă de luptă!

Un strigăt de bucurie îi răspunse pe loc.

În câteva minute, totul fu organizat. Puștile fură duse în cafasul catargelor, culevrinele de pe punte fură verificate, pungile cu praf de pușcă fură aduse la îndemână și ascunse sub prelate. Corneille coborî în baterie.

— Curățați ghiulele, stărui el, vreau să zboare departe și în linie dreaptă, și înlocuiți cremenea. Nu ne putem permite nici cea mai mică greșeală. Benoât, continuă el, asigură tunurile și pune-le la saborduri. Obloanele să fie închise. Așază și roțile afeturilor.

— La ordin, căpitane.

Gresia se învârtea, ascuțind rând pe rând lamele săbiilor. Corneille verifică grenadele dintr-o ladă.

— Totul e pregătit, căpitane, îi zise Antoine.

— Oamenii să se adune peste 15 minute, ordonă Corneille înainte de a ieși pe punte, unde îl aștepta Cleștele.

— Ne-au văzut, căpitane. Au schimbat direcția.

— Perfect. În curând vor fi în raza noastră de tir.

Constată de la prima vedere că oamenii erau pregătiți. Pe punte, înfășurate în pături, puștile încărcate erau la îndemână, iar săbiile și grenadele, la fel.

— Nu trebuie să bănuiască nimic.

— Nicio grijă, răspunse Cleștele.

Corneille luă luneta. Într-adevăr, nava comercială nu părea îngrijorată de apropierea lor. Se întoarse în baterie ca să dea ultimele ordine. Echipajul era adunat acolo.

— Nu vreau să văd la voi nicio armă, niciun semn că ați fi pregătiți de luptă. Nu uitați, suntem niște comercianți care au probleme cu nava. N-o să-i cucerim fără luptă, declară el. E o pradă considerabilă pentru *Bay Daniel*. Avem același tonaj, dar

avantajul nostru constă în viclenie și în combativitate. Totuși, dacă aveți obiecții și considerați că nu-l putem lua...

— Niciuna, căpitane, îl asigură o voce. Suntem gata să facem asta pentru Mary. Nu-i așa, băieți?

— Pentru Mary, se auzi strigătul lor de război.

— Atunci va trebui să ne batem. Până la sânge. Hai, gabierilor, manevrați, nu trebuie să ratăm apropierea. Imediat ce ne vom lipi de ei, întoarceți pânzele contra vântului, așa ne vom opri imediat. Servanții de la tunuri, va trebui să pregătiți cât mai repede bateriile. Nu uitați, că fără roți, aveți un avantaj la înălțimea tirului, dar un dezavantaj la recul. N-o să puteți încărca din nou tunurile. Nu veți avea decât o salvă de tras la babord. Ochiți catargele.

— E păcat s-o stricăm, se strâmbă Benoât.

— Știu, dar nu vreau să-mi asum niciun risc. Poate că au mercenari la bord. Vreau să văd mitraliind odgoanele.

— O s-o luăm, căpitane, zise Christophe Raymond.

— Știu că sunteți curajoși și plini de hotărâre. Dar nu trebuie să vă bazați prea mult pe superioritatea voastră. Duncan m-a prevenit că paza navelor Companiei Indiilor Occidentale a fost întărită.

— Cu toate acestea, am reușit să cucerim și galionul!

— Da, dar nu uitați că aveam trei nave. Echipajul fregatei e la fel de numeros ca al nostru. N-o să-i putem intimida. Faceți ceea ce trebuie și vom învinge. Pentru toți cei care vor cădea în luptă și pentru ea! Pentru Mary, adăugă el ridicând sabia.

— Pentru piratul Mary! răspunseră toți în cor.

Erau gata. Cu toții. Nava comercială se apropia. Corneille, la cârmă, își luase un aer inofensiv, iar marinarii își vedeau de treburile lor obișnuite. Cei din baterie însă, lipiți de tunuri, așteptau tăcuți, ținându-și răsuflarea. Alții, în dreptul odgoanelor, neputând fi observați prin lunete, erau gata să tragă.

— Hei, *Bay Daniel*, li se adresă comandantul fregatei. Aveți probleme?

— Avem cazuri de dizenterie. Ne-ar trebui niște apă. Ne puteți da?

Erau aproape de fregată, dar nu suficient ca să-și poată pune planurile în aplicare. Răspunsul întârzie o clipă. Nu destul de mult cât să dea naștere la bănuieli. Totuși, instinctul lui Corneille îi semnală pericolul. Cele două nave pluteau perfect paralel.

— La dracu', înțelese el. Ne-au păcălit.

N-avu timp să dea ordinele necesare, pentru că sabordul fregatei se deschise, anticipând cu o secundă gestul propriei baterii. Ghiulele începură să cadă pe punte, găurind-o și arzând-o. Focul izbucni de ambele părți.

— Cîinii ăștia! urlă Corneille.

Răspunzând provocării, Benoât degajase sabordurile și ripostase, încercând să doboare catargul de mizenă al adversarilor.

— Gabieri, dați-i drumul! strigă Corneille.

Și aceștia înțeleșeseră. Din cală, ieșiseră oameni în uniforme englezești. Aspectul de navă comercială era o păcăleală. Era vorba despre un vas de corsari deghizat.

Într-o clipă, Corneille fu prins în propria capcană. Tunurile fregatei bubuiau. Aerul de abia dacă mai putea fi respirat din cauza fumului gros. Trăgătorii nu mai vedeau țintele. Deodată, se auzi un urlet urmat de un trosnet sinistru. Corneille înălță capul și văzu, prin fumul incendiilor și al canonadei, catargul artimon prăbușindu-se, atins de ghiulele inamicului, și căzând, cu vele cu tot, în valuri, ceea ce făcu nava să se încline spre tribord înainte de a-și înceta definitiv înaintarea.

— Pirați de pe *Bay Daniel*, în numele Maiestății Sale, vă cer să vă predați! urlă o voce de pe fregată.

— Mai bine crăp! scrâșni Corneille.

Nu mai avea de ales. Strigă:

— La abordaj, mateloți!

Se avântă primul, în timp ce pe catarge erau aruncate cârligele. Din moment ce nu puteau fugi, nu voiau să se lase încolțiți.

Năvăliră pe nava englezească ținându-și cuțitele între dinți, spada într-o mână și pistolul sau securea în cealaltă, riscându-și libertatea și viața într-o înfruntare sălbatică, trăgând în plin, duelându-se necruțător. Primul care se prăbuși fu Antoine, în

ciuda sprijinului fratelui său geamăn, care, dezlănțuit, căzu la rândul lui secerat de un glonț primit drept în frunte.

Cleștele, înverșunat, își înfigea sabia în tunicile roșii care ieșeau neîncetat din pânțele fregatei. În scurt timp, în ciuda curajului și a furiei sale, echipajul de pe *Bay Daniel* fu depășit de situație, iar Corneille și tovarășii săi, ultimii cincisprezece rămași în viață, fură nevoiți să-și arunce armele și să capituleze.

Singura lui satisfacție, după ce porțile calei se închiseră în urma lor, fu gândul că Mary și Junior nu fuseseră prinși în această capcană.

Mary și Junior jucau cărți în sala mare a hanului. Mary își revenea după operație, după rana de la cap, și mai ales după supărarea pe care i-o provocase faptul că îl obligase pe Corneille să iasă în larg. O deranja faptul că ea trebuia să rămână pe uscat. Nici pentru Junior nu era ușor, deși nu arăta în niciun fel acest lucru. Băiatul puse din nou cărțile pe masă și Mary oftă:

— E clar ca nu mai ai nimic de învățat, ai devenit la fel de șmecher ca tatăl tău.

— Să înțeleg că e un compliment?

— Da, soi rău ce ești, e un compliment, se înduioșă Mary.

— *Bay Daniel!* *Bay Daniel* a fost prins! urlă un marinar, împingând cu violență ușa hanului.

Gâfâia.

Mary și Junior înghețară. Dintr-o singură mișcare, împingându-și la o parte scaunele, se repeziră spre el. Umple-Burtă, care tocmai urca din pivniță, încremeni pe scară cu urcioarele în mână. În sala unde mai rămăseseră câteva prostituate și niște marinari care nu se trezeau din beție, se lăsase o liniște de moarte.

— Ce tot spui, încornoratule? întrebă Mary.

Acesta pâlise văzându-i chipul descompus.

— E adevărul adevărat, Mary. Din păcate, englezii au capturat nava *Bay Daniel*.

Mary simți că amețește. I se întâmpla încă adesea.

— Un scaun! strigă Junior, livid.

Umple-Burtă se grăbise deja să aducă unul. Mary se lăsă să cadă pe el.

— De unde știi?

— Mi-a spus Barks. Vine și el. Eu am ajuns înaintea lui.

Nici n-apucă să-și termine vorba, când intră Barks, cu chipul întunecat, însoțit de Duncan. Îi aruncară marinarului o privire înghețată, iar acesta, realizând efectul grabei sale prostești, se retrase într-un colț, încercând să treacă neobservat.

Mary luă paharul cu rom pe care i-l întindea Umple-Burtă și-l dădu peste cap.

— Cum s-a întâmplat?

— Au vrut să abordeze o navă comercială, explică Barks. Noi eram la câteva mile distanță când am auzit salvele de tun. Se ridica un nor gros de fum și ne-am îndreptat într-acolo. Doar ne cunoști, Mary, niciodată nu pregetăm să dăm o mână de ajutor, dacă e cazul. Am văzut prin lunetă numele navei și ne-am grăbit cât am putut. Dar am ajuns prea târziu.

— Și nu-i puteați ataca pe englezi? se sufocă de indignare Mary.

— Primul nostru reflex a fost să ne ducem pe *Bay Daniel* să vedem dacă mai există supraviețuitori, mărturisi Duncan.

— Un marinar muribund ne-a spus ce se petrecuse. Era vorba despre o navă de corsari deghizată. Au fost învinși prin viclenie.

— Corneille? întrebă Junior, luându-i-o înainte lui Mary.

— Nu se știe. Mort sau prizonier. Nu se afla la bordul lui *Bay Daniel*.

— Am început să-i urmărim imediat pe englezi. Timp de trei zile. Am fi putut captura nava aceea, fiindcă aveam avantajul numărului, dar a ajuns la escadră înainte ca noi să fim destul de aproape, astfel că, din vânători, am devenit deodată vânat.

— Și atunci ne-am despărțit ca să putem scăpa. Ne-au pierdut urma când ne-am ascuns printre caice la intrarea în port. Una dintre navele lor a eșuat pe nisip și a trebuit s-o ranflueze remorcând-o. Așa că au renunțat la urmărire. Era prea riscant pentru ei s-o continue.

Mary sări în picioare.

— Eu, în locul vostru, n-aș fi renunțat, se răsti ea. I-aș fi eliberat, cu sau fără escadră!

— Aveau șase corăbii, Mary. Până și tu te-ai fi resemnat în fața evidenței.

Mary își azvârli paharul, care se izbi de perete, făcându-se țândări. Își înălță capul, cu ochii plini de furie.

— Aici te înșeli, scrâșni ea. Asta e deosebirea dintre mine și voi toți, javre râioase ce sunteți! Eu aș fi preferat să crăp acolo, cu sabia în mână, decât să-mi părăsesc tovarășii.

Toți își lăsară capetele în jos cu umilință, în ciuda mândriei lor. Mary îi făcu vânt și scaunului pe urmele paharului. Un marinăr care stătea la o masă fu cât pe-acți să-l primească drept în piept.

— Meritați să atârnați în ștreang! urlă în continuare Mary, fără să se poată stăpâni. Voi toți! Urniți-vă fundurile, pe toți dracii! Mișcați-vă și aduceți-mi-l înapoi, auziți?

Barks o apucă de braț.

— Ajunge, Mary! N-are rost. Au fost duși la Kingston, unde vor fi judecați.

— Duceți-vă dracului cu toții!

Junior încercă s-o calmeze îmbrățișând-o. Ea îl îmbrânci însă cu brutalitate, înșfăcă de pe o masă o sticlă și urcă scara, lăsându-și fiul tulburat și descumpănit.

— E încă slăbită și de aceea e atât de vulnerabilă și de căpoasă, îl consolă Barks, bătându-l pe umăr. Îmi pare rău, Junior. Noi am făcut tot ce se putea face.

— Știu, Barks. Și *Bay Daniel*?

— În cele din urmă l-am regăsit și l-am remorcat. Vino, îi spuse Duncan. Deocamdată, n-o poți ajuta cu nimic pe Mary. Vei înțelege mai bine când vei vedea stricăciunile navei.

Junior dădu din cap și ieși din han împreună cu ei. Pierduse din nou un tată. De data asta însă mama lui nu se gândea să-l consoleze.

Mary își păcăli furia golind sticla cu rom, pe care-o ținea de gât. Cu cealaltă mână se rezema de pervazul ferestrei. Departe, în port, printre celelalte nave, ghicise silueta lui *Bay Daniel*, avariat în urma luptei. Fusesse nedreaptă cu Barks și cu Duncan, nedreaptă față de pirații care stăteau la mese în sala hanului, nedreaptă față de Junior. O cuprinse amețeala, dar o sfidă rămânând în picioare.

Era tot ce putea face în semn de omagiu pentru ei. Pentru toți cei căzuți în luptă, pentru toți cei care aveau să fie spânzurați de

Îndată ce li se aducea acuzația de piraterie. Ei erau familia ei. Singura ei familie. Îi revedea în amintire, unul câte unul. Douglas, Benoât, frații Raymond, Picior-Strâmb, Cleștele. Nădăjduia că iubitul ei Corneille murise cu spada în mână. Refuza să și-l închipuie legănându-se atârnat în ștreang. Nu putea suporta gândul acesta. Ajunsese să-l iubească sincer pe corsarul ei. El fusese singurul, da, singurul om care-o înțeleșese vreodată atât de bine, încât să accepte orice, până și faptul că ea se bucurase de pierderea sarcinii care-ar fi putut să-i îngrădească libertatea. Numai Corneille îi putea tolera egoismul, deși era mai orgolios decât oricine altcineva.

Mary îi datora totul. Ba chiar mai mult decât atât. Datorită lui, știa acum cine era ea cu adevărat.

Își înăbuși un hohot de plâns cu încă o gură de băutura. N-avea să mai plângă. Niciodată! Avusese deja parte de prea multe lacrimi în viața ei. Toți pirații cochetau cu moartea. Mai devreme sau mai târziu, ar fi pierit unul din ei – Corneille, Junior sau ea însăși. Așa era regula jocului. Mary se simțea vinovată. Vinovată pentru că ea și Junior nu se aflaseră la bordul lui *Bay Daniel*. Vinovată fiindcă îl îndemnase pe Corneille să iasă în larg, în loc să se frământa. Dacă i-ar fi avut și pe ei doi pe navă, Corneille nu ar fi vânat o pradă atât de mare. Era sigură de asta. N-ar fi riscat viețile lor ca să-și satisfacă orgoliul. Iar echipajul ar fi procedat la fel. Ea era pavăza lor, steaua lor ocrotitoare. Acum, când își acceptase slăbiciunea, încetase de a mai străluci; Mary Read nu putea, n-avea dreptul să se lase învinsă și să se supună așa cum făcuse.

Își termină cu înghițituri mari sticla de rom. O dogoare puternică îi cuprinse trupul înghețat.

Îi trecură o clipă prin fața ochilor chipul lui Niklaus și cel al lui Baletti. Îi mai rămânea fiul ei. Numai el.

Își înălță bărbia, reproșându-și reacția imbecilă care-o făcuse să-l respingă și refuzând să fie beată, așa cum refuzase să plângă, se strădui să meargă drept, să deschidă ușa, să coboare scara și să se ducă în port, respirând adânc.

Avea de gând să continue să brăzdeze apele din preajma Caraibelor, împreună cu Junior, până în clipa când o lovitură de

spadă va încheia, o dată pentru totdeauna, lungul capitol al destinului ei. Femeia pirat nu va mai coborî pavilionul. Niciodată.

Scăpând de sub supravegherea lui Nani, guvernanta ei, Ann alergă până la arborele de cuișoare ale cărui ramuri dominau proprietatea, convinsă că din vârful lui va zări oceanul, dincolo de marginile orașului. Se miră singură de agilitatea cu care se cățara. Trebuia să ajungă cu orice preț în vârful lui, din moment ce tatăl ei refuza să-i răspundă la întrebări. Aceleași întrebări cu care o necăjise pe defuncta ei mamă. Voia să știe, să înțeleagă de ce o bântuia visul acela, de ce o atrăgea atât de mult oceanul, de ce simțise nevoia să ia pandantivul acela de smarald și să-l poarte, de parcă ar fi fost cel mai prețios lucru din lume. Cormac nici nu voise să audă, mulțumindu-se să afirme că trebuia să facă abstracție de suferințele din trecut și să trăiască în prezent.

Același lucru i-l spusese și Emma de Mortefontaine. Totuși, Ann nu reușea să se convingă că aveau dreptate, ca și cum o parte din ea ar fi intuit undeva, în memoria care-i scăpa, o minciună. O minciună care, de la moartea mamei ei, o ținea instinctiv la distanță de femeia atât de generoasă și de încântătoare care era Emma.

Aceasta o vizita în fiecare zi, iar Ann avea impresia că Emma spera să obțină ceva de la ea. Nu știa ce anume.

— Simt pentru tine o afecțiune profundă, o asigurase Emma. Firește că nu pot s-o înlocuiesc pe mama ta, dar biziue-te pe mine cum te bizuiai pe ea. Ți-aș rămâne îndatorată dacă ai face-o, Ann.

Ann îi mulțumise, dar, deși n-avea niciun motiv concret, rămăsese închisă în ea. Deși tare ar fi avut nevoie de un umăr pe care să-și plângă durerea.

Mama ei îi lipsea îngrozitor. Cu atât mai mult cu cât William Cormac o ținea la distanță. Nu era supărată pe el din pricina asta, crezând că nenorocirea care-i lovise era de vină, dar în ultimele luni situația se înrăutățise. Ann își ascundea tristețea, însă nu pierdea nicio ocazie de a-l provoca, vrând să-i amintească de existența ei, și continua să se îmbrace cu haine bărbătești, ca să înșele vigilența lui Nani și a sclavilor.

Nu suporta să fie atinsă de mâinile lor negre. Mâinile acestea se ocupaseră de defuncta ei mamă. Cu timpul, începuse să le considere vinovate de moartea lui Marie, mai ales că presimțea un mister legat de această moarte. Tatăl îi cunoștea aversiunea față de negri, iar Ann era convinsă că lui William îi făcea plăcere să-i lase pe aceștia să-i aplice pedepsele pe care i le dădea pentru nesupunerea ei.

Ann auzi strigăte venind de jos. Fusese văzută. Încă nu ajunsese nici la jumătatea trunchiului. Se agăță mai strâns de crengi, zdrențuindu-și fusta și zgâriindu-și brațele și picioarele ca să urce cât mai repede. În curând, acestor oameni care gesticulau avea să li se alăture și William Cormac. Nani urlă:

— Coboară, Ann, te rog să cobori!

— Vino să mă dai jos, rânji ea.

Nu-i era teamă că o să cadă. Nu amețea, iar mâinile și picioarele ei găseau, în mod uimitor, fără ezitare, puncte de sprijin. Își închipui că se află pe o corabie, urcând pe catarge așa cum făceau marinarii, și se simți mândră de isprava ei.

— Îți poruncesc să cobori! mugi tatăl ei.

— Iar eu, să mă lași în pace, îi răspunse ea sfidător, scoțând limba la el.

De data asta măcar avea să-și merite pedeapsa. Înțelesese totuși că nu va merge mai departe de atât. Se opri, gata să capituleze.

Tatăl ei ordonase unui servitor să se ducă s-o dea jos. Mulatrul începuse să se cațere.

Ann îngheță. Nu voia să-l lase s-o atingă. Așteptă până când omul ajunsese la înălțimea ei și-l lovi cu piciorul drept în față. Luat prin surprindere, sclavul își descleștă mâinile de pe crengi, alunecă, dezechilibrat, se lovi de o cracă și căzu grămadă la picioarele asistentei încremenite, fără să mai miște. Ann nu păru impresionată. Se mulțumi să coboare, în liniștea mormântală care domnea. Mersese prea departe. Știa asta. Sări în iarba deasă și-i sfidă cu privirea pe cei de față. Deși n-avea dreptate.

— Doar nu era să-l las să mă atingă!

— Ca și cum n-ar fi de-ajuns că ți-ai omorât mama! zbieră Cormac, beat de furie, târând-o de păr până în cabinetul lui.

Ann se zbătu, dar nu putu scăpa din mâna lui. Când ușa se închise în urma lor, se închise într-o demnitate rece. Nu i-ar mai fi servit la nimic să se lupte. Trebuia să-și primească pedeapsa. Cormac luă nuiaua; avea buzele strânse și ochii plini de furie. Îi ceru să-și ridice fustele și să se aplece. Lovi. Mult timp. Ann nici nu crâcni. Refuză să-și ceară scuze. Orgoliul o făcu să-și stăpânească orice geamăt, orice lacrimă. Se mulțumi să-și încleșteze mâinile pe glezne și să-și privească tatăl de jos în sus. Mai degrabă cu mânie decât cu remușcări.

Când loviturile conteniră, Ann se îndreptă. Atât de repede, încât simți sângele pulsându-i puternic în tâmpile. Simți că se învârtește pământul cu ea și se prăbuși leșinată.

Când își reveni, se afla în aceeași poziție, fesele o usturau puțin, iar partea de jos a pântecelui o durea. „*Idioato!*” își spuse în sinea ei și se ridică în picioare ca să se ducă în camera ei, unde era consemnată până seara. Nu dădu cu ochii de nimeni, nici măcar de Nani, și un fior o străbătu când auzi de pe coridor melodia funebră pe care o cântau sclavii, ale căror voci pătrundeau prin ferestrele deschise. Își astupă urechile, ca să nu se lase cuprinsă de un sentiment de vinovăție.

La cină, tatăl ei o anunță că Nani fusese concediată.

— Chiar mâine vei părăsi plantația, adăugă el cu o voce inexpresivă. La mănăstirea unde te trimit ai să înveți lucrurile pe care e limpede că eu n-am reușit să te fac să le înveți. Vei rămâne acolo până la căsătoria cu bărbatul pe care-l voi alege pentru tine.

— Niciodată! răspunse ea, sărind în picioare.

Degeaba făgădui că n-o să-i mai iasă din cuvânt. Tatăl ei rămase neînduplecat. Unul dintre servitori o însoți până la camera ei și încuie ușa. Ann se gândi, firește, să iasă pe fereastră, dar avu surpriza neplăcută de a constata că William anticipase această posibilitate. Obloanele fuseseră blocate pe dinafară și nu reuși să le forțeze. A doua zi, dis-de-dimineată, fără să-i pese de disperarea ei, William Cormac o conduse personal la mănăstire - singura mănăstire din toată Carolina de Sud - despărțindu-se de ea fără o vorbă, fără o sărutare.

Așezat la biroul lui, William Cormac își rezemă capul în mâini. Se simțea istovit, groaznic de istovit. Știa bine că luase cea mai bună hotărâre, și, cu toate acestea, avea sufletul greu. Ann considera că aceea era o pedeapsă, dar se înșela. Accidentul cu copacul nu fusese pentru Cormac decât un pretext.

Emma plecase din Carolina de Sud ca să-și viziteze plantația din Cuba. Cormac nu mai suporta s-o vadă dându-i târcoale lui Ann, cu interesul ei pervers. Cunoștea prea bine intensitatea privirilor cu care o urmărea Emma. Pe vremuri, arsele și el sub dogoarea acelor priviri. Acum o ura din tot sufletul, dar nu putea să i se împotrivescă pe față.

— Apăr-o pe Ann! îl implorase Marie, înainte de a muri.

În primele luni, răvășit și îndurerat, nu știuse ce să facă, lăsând-o pe Emma să se amestece în viața lor. Dacă n-ar fi fost Gabriel, ar fi ucis-o cu plăcere. Dar nu se putea măsura cu acesta. De altfel, nici n-ar fi avut destul curaj s-o omoare. N-avea un suflet de ucigaș.

Ca și soția lui, o vedea pe Ann crescând și nescăpând nicio ocazie de a-l provoca. Înțelegea motivul. Ann avea o nevoie disperată de ajutorul lui și, mai ales, de niște răspunsuri. Mai cu seamă de răspunsuri. Dar, dacă i le-ar fi dat, ar fi însemnat s-o piardă, ba mai mult, s-o pună în primejdie. Până și gândul acesta îl făcea să se înfioare.

Se ridică și se duse la fereastră. Noaptea era întunecată, fără lună. O adiere caldă de vânt pătrundea în încăpere, abia reușind să aducă puțină răcoare în arșița zilei. În depărtare, se auzeau vocile sclavilor cântând un imn libertății. Putea oare să le-o reproșeze?

De atâtea ori greșise! Oftă. De data asta, se hotărâse: o va scoate pe Ann din ghearele pofticioase ale Emmei. Aceasta se va înfuria la întoarcere, dar el nu va ceda. Nimeni în afara lui nu știa unde fusese dusă Ann. Absolut nimeni. Călugărițele primiseră ordin să nu dezvăluie prezența fetei, indiferent cine ar

Întreba de ea sau cine le-ar porunci s-o facă. Numai el putea ridica această interdicție.

O va ține ascunsă până când îi va găsi un pretendent. După căsătorie, Emma nu se va mai putea apropia de ea.

Era hotărât să păstreze taina chiar dacă ar fi fost torturat până la moarte. Pe chip i se așternu o umbra de surâs. Marie Brennan se putea odihni în pace. Într-un fel, era răzbunată.

Corneille privi ivirea zorilor asupra orașelului Kingston. Știa că era ultima lui zi. Judecata fusese rapidă. Secundul galionului, pe care făcuseră prostia să-l cruțe, depusese mărturie împotriva lui *Bay Daniel*. Corneille și tovarășii lui fuseseră declarați vinovați.

La câteva sute de metri de închisoarea unde zăceau se înălța eșafodul. În cele două zile anterioare fuseseră deja spânzurați oamenii din echipaj. Acum era rândul lui Corneille.

— Ai o vizită, anunță gardianul deschizând ușa.

Corneille încremeni. Refuzase să i se aducă un preot și nu suporta gândul că va fi obligat să primească vizita acestuia. Voia să se bucure de priveliștea zorilor singur și în liniște, nu în zumzetul unei rugăciuni. Balamalele ruginite ale ușii scrâșniră. Lumina unei lanterne dezvălui mișcarea unei fuste.

Gluga pelerinei negre a vizitatoarei lunecă pe spate, ridicată de o mână tremurândă. Dar el nu avea nevoie s-o vadă ca s-o recunoască. Se repezi s-o îmbrățișeze.

— N-ar fi trebuit să vii, prințesă, murmură el, după ce-o sărutase cu nesaț. O să fie și mai greu după aceea.

Mary se uită peste umăr ca să se asigure că gardianul ieșise, închizând ușa după el.

— N-o să existe niciun „după aceea”, zise ea, ridicându-și juponul.

Scoase pumnalul ascuns în jartieră. Fusese percheziționată la intrare, dar nu chiar atât de amănunțit.

— Ești nebună, spuse el, îmbrățișând-o din nou, apoi ascunse pumnalul în mânecă.

— N-am putut, Corneille, n-am putut să mă resemnez, mărturisii ea, adulmecând mirosul pielii lui asudate. Faptul că ai fost prins mi-a stârnit o furie nebună împotriva ta, împotriva mea, împotriva tuturor. După aceea m-am dus la Junior, pe *Bay*

Daniel, pe care Barks îl adusese acasă. Stătea pe puntea centrală, în mijlocul dezordinii, și plângea.

Corneille o strânse și mai tare la piept.

— Lacrimile lui m-au durut, Corneille, curgeau șuvoi în timp ce eu le rețineam pe ale mele, și am făcut o promisiune. Am promis că, dacă ești capturat de englezi, nu-i voi lăsa să te spânzure fără să încerc să fac ceva. Am sosit ieri la Kingston cu Barks și cu Duncan, pe o fregată deghizată în navă a Companiei Indiilor Occidentale. Nu te putem scoate din celula asta. Însă pe estradă...

— Care e planul vostru? întrebă Corneille, recunoscând-o în cuvintele ei pe acea Mary Read pe care o iubea.

— Păstrează pumnalul în mânecă, n-au să te mai controleze. La momentul potrivit, taie-ți legăturile. Noi vom crea o diversiune. Chiar în spatele eșafodului vei găsi un cal. Nu trebuie decât să-l încaleci. Eu voi fi acolo, pregătită. Va fi și Junior. Așteaptă semnalul nostru ca să acționezi.

— Care va fi semnalul?

— Cel pe care l-am învățat de la tine, făcu ea, căutându-i buzele.

— Ajunge, porumbeilor, îi întrerupse gardianul, deschizând ușa. Ia-ți adio de la el, frumoaso.

Se mulțumiră să schimbe o privire complice.

Lumea se îmbulzea în piața din Kingston. Mulțimea era la fel de numeroasă la fiecare execuție. Priveliștea gâturilor care se frângeau li se părea distractivă. Călăul aștepta căruța cu condamnatul.

Mary știa că nu vor putea acționa înainte ca acesta să urce pe eșafod până la spânzurătoare. Era însoțit de mulți paznici, care supravegheau cu atenție împrejurimile. Aveau ordin să-l ucidă pe osândit la cea mai mică altercație care ar surveni în timpul transportului.

Mary își plasase oamenii. Junior stătea la colțul unei clădiri, călare pe un cal și ținând de frâu încă unul.

Pirații, dichisiți și proaspăt bărbieriți, se amestecaseră printre localnicii care priveau spre strada principală. Căldura era deja înăbușitoare, deși soarele încă nu ajunsese la zenit.

Mary se strecură în primul rând, chiar în fața eșafodului, și trecu în revistă, cu o privire circulară, pozițiile oamenilor ei. Toți erau pregătiți. Simți un nod în stomac. Nu putuse face nimic pentru Niklaus sau pentru Baletti, dar pe Corneille n-avea să-l lase să se legene la capătul unei funii.

— Sosesc! strigă o femeie aflată în dreapta ei.

Inima lui Mary începu să bată de două ori mai repede.

Corneille stătea în picioare, cu singura-i mână legată de coapsă, în mijlocul temnicerilor, păstrându-și echilibrul în căruța care se clătina de parcă ar fi fost pe puntea unei nave.

— Ce chip frumos are, auzi Mary o voce în dreapta ei.

— Mare păcat că trebuie să fie spânzurat, se văită alta.

— Haide, haide, chicoti un vlăjgan, ce vrei tu să vezi nu e mutra lui, șmechero, ci cum o să i se scoale sula când o să-l spânzure.

Un râs obscen se răspândește ca un val de coastă prin mulțimea de gură-cască. Lui Mary îi veni greață auzindu-l.

Voia ca bărbatul ei s-o vadă, să-i simtă prezența. Voia ca el să-i și ghicească semnalul, nu numai să-l audă.

Într-un cor de huiduieli, căruța se opri. Corneille coborî cu atâta demnitate încât huiduielile se prefăcură în murmure de admirație. Urcă pe estradă și refuză cagula pe care voia să i-o pună pe cap călăul. Privirea lui o întâlni pe cea a lui Mary. Se feri să-i zâmbească, dar trecu tăișul pumnalului peste legături, în timp ce călăul se pregătea să-i pună lațul de gât. Paznicii, cu armele în mână, încadrau podiumul de care oamenii căutau să se apropie cât mai mult, ca să vadă mai bine.

Mary îl privi țintă pe Corneille și fluieră. O singură dată. Atât de strident, încât copilul care se află lângă ea tresari.

În mulțime se iscă un tumult care le atrase atenția paznicilor. Totuși, doi dintre ei, mai prudenți, se apropiară de condamnat. Fură secerați de câteva gloanțe bine țintite. Călăul se îndepărtase ca să-și facă meseria și să deschidă trapa.

Corneille își eliberase mâna. Își scoase lațul de la gât în clipa când călăul împingea pârghia, apoi sări în gol. Mary se grăbi și ea să plece pe drumul deschis de oamenii ei.

Calul o aștepta la un colț de stradă. Mary știa că în clipa aceea, călare pe caii lor, Corneille și Junior erau departe, profitând de panica pe care o stârniseră focurile de armă.

Un al doilea fluierat îi făcu pe pirați să se împrăștie, înainte de a încăleca, Mary se mai uită o dată în urmă. Panica luase locul spectacolului. Mulțimea fugea în toate părțile.

Cele două nave așteptau în port, gata să ridice ancora. Fregata lui Barks avea să fie departe înainte ca vasele corsarilor Maiestății Sale să ridice pânzele și să plece în urmărire. Cea a lui Duncan trebuia să-i aștepte pe cei care se amestecaseră în mulțime, iar a doua zi să ridice și ea ancora. Cu inima ușoară, Mary dădu pinteni calului și se îndreptă către port. Totul se petrecuse așa cum dorise ea.

Îi ajunse din urmă pe fugari la intrarea în port și înțelese pe dată că lucrurile nu stăteau deloc așa cum își închipuisese. Corneille era prăbușit pe gâtul animalului, iar Junior îi conducea calul ținându-l de frâu. Mary ajunse în dreptul lor. Se opri, iar ea scoase un urlet când îl văzu pe Corneille prăvălindu-se la picioarele ei.

Glonțul îi străpunsese pieptul. Era pe moarte. Îl puseră totuși în bărcuța care urma să-i ducă pe vas. Marinarii vâsleau din răspuțeri ca să se îndepărteze cât mai repede de țarm. Tăcerea care se lăsase era ca un ultim omagiu. Junior, alb ca varul, sprijinea capul lui Corneille, care devenea tot mai palid. Văzându-l că încearcă să spună ceva, Mary se aplecă spre el.

— Te iubesc, murmură el.

— Și eu te iubesc, gemu ea cu un surâs plin de disperare.

Corneille i-l întoarse.

— Trebuia să mor ca să mi-o spui?

— Niciodată nu mă gândesc la lucrurile evidente, șopti ea dintr-o suflare.

Degetele lui Corneille le strânseseră pentru ultima oară pe ale ei și mâna lui Junior înainte de a se destinde.

Ann lovi cu pumnul în peretele dat cu var al celulei ei. Și încă o dată. Până când își însângeră mâna. Se așeză pe pat. Degetele îi tremurau. Știa că, dacă o ține tot așa, are să și le rupă. Pe de o parte, ar fi vrut să se întâmple așa ca să-l oblige pe tatăl ei să

vină, să se explice, să o scoată din temnița aceea. Nu mai putea suporta slujbele, rugăciunile de iertare a păcatelor, jurământul de tăcere la care era obligată, cărțile sfinte – singurele pe care avea voie să le citească – și hrana prea sobră, fără niciun gust, menită să-i purifice trupul și sufletul. Acesta îi provoca o greață persistentă, iar buricul i se umfla din cauza fermentației. Își duse mâna la gură ca să aline durerea juliturii. Oare ce se petrecuse în Irlanda, făcându-i pe părinții ei să părăsească acele meleaguri? Credea din ce în ce mai puțin versiunea tatălui ei. De ce îi lăsaseră în viață tâlharii care-i atacaseră? Degeaba își scotocea cu disperare memoria, nu reușea să găsească răspunsuri. Și cu toate acestea, știa bine că toate erau acolo, în spatele unei uși pe care conștiința ei o zăvorâse. Oare ce lucru atât de îngrozitor încât să-i provoace coșmarul acela se ascundea acolo? De ce nu avea decât senzații, și nu imagini clare? Și pandantivul acesta? îl strânsese în mâna teafără. Era convinsă de însemnătatea lui. Simpla lui atingere o liniștea considerabil. Ce secret avea? Ce reprezenta?

De când era închisă acolo, fără vești din exterior, fără să poată primi sau trimite scrisori, astfel de gânduri o chinuiau fără încetare. Nu erau întrerupte decât de ritualurile și de slujbele religioase.

Ann își înghiți lacrimile. De la moartea mamei sale, în sufletul ei se rupsese ceva. Ceva care, în loc să o lase pradă tristeții, nu înceta să mârâie, să încerce să iasă la lumină. De unde apăruse violența asta, când până atunci fusese mereu veselă și blândă? Din cauza vorbelor spuse de tatăl ei? Avea ea vreo vină pentru moartea mamei ei? Chiar dacă bănuia că i se ascunsese ceva în legătură cu asta, chiar dacă ghicise ura pe care o nutrea tatăl ei față de Emma de Mortefontaine, ce amestec avea ea, Ann, în toată povestea?

Scoase un suspin de frustrare. Luase în considerație mii de ipoteze. Inclusiv pe aceea că mama ei ar fi fost martoră a vreunei crime, motiv pentru care ar fi fugit din Irlanda. Astfel, refuzul ei de a vorbi despre acele evenimente ar fi avut o explicație, ca și coșmarul care o urmărea pe Ann. Văzuse doar cât de mult o înspăimântau pe Marie insistențele ei de a afla adevărul. Oare nu mai suportase această perspectivă? Ann păli.

Și dacă, mai degrabă decât să-i dezvăluie totul, mama ei preferase să se sinucidă? Dacă acesta era adevăratul motiv pentru care o pedepsise tatăl ei? Își puse mâna pe burtă, iritată că e atât de balonată, iritată de freamătul intestinelor ei, iritată mai ales că se frământa atâta din cauza unor simple umbre.

Se ridică și ieși pe coridor. O va sili pe maica superioară să o asculte, chiar dacă va fi pedepsită pentru că i-a forțat ușa. După câte îndurase deja...

— Vreau să-mi văd tatăl, se răsti Ann, dând cu pumnul în biroul maicii superioare.

Aceasta, afișând o răceală insuportabilă, o privea cu indiferență, rezemată de spătarul scaunului, cu mâinile încrucișate.

— Nu-ți va folosi la nimic să te rănești, Ann, îi spuse ea fără pic de blândețe în glas. Regulile acestei comunități sunt stricte. Tatăl tău a avut motivele lui să te constrângă să te supui acestor reguli, iar mie puțin îmi pasă dacă-ți place sau nu. Mă conformez dispozițiilor pe care mi le-a lăsat. Cu timpul, te vei obișnui, așa cum au făcut și colegele tale.

— Niciodată! tună ea. Cum îți închipui ca aș putea să mă simt bine în închisoarea asta?

— Vorbește despre asta cu surorile. Lui Dumnezeu îi place să pună la încercare credința supușilor Săi. Crede-mă, în curând vei binecuvânta și tu marea Sa bunătate.

— Cum aș putea, când nu mai suport mâncarea asta infectă care mă face să vomit după fiecare masă și mă balonează atât de mult?

Privirea maicii se opri asupra rotunjimii pe care i-o dezvăluie Ann întinzându-și fusta pe burtă. Se albi la față. Ann jubilă.

— Uite în ce stare m-a adus regimul vostru! Pretind ca tatăl meu să fie anunțat! Pretind să ies de aici!

— Într-adevăr, văd, constată maica, întunecată. Du-te înapoi în chilia ta, și n-avea grijă, fiica mea, îl voi informa chiar acum pe tatăl tău cât de mult ai păcătuit.

Ann ieși triumfătoare, fără să-și pună alte întrebări. În mănăstirea aceea, până și cel mai mic surâs era un păcat, darămite nesupunerea ei!

Cu toate acestea, trecură două săptămâni fără să afle vreo veste. Se pregătea să se plângă din nou, când, printr-una din ferestrele mănăstirii îl văzu pe tatăl ei ieșind din biroul mamei superioare. Aruncând cât colo lucrul de mână care-i fusese încredințat, își ridică poalele fustei ca să coboare cât mai repede scările.

— Tată! strigă ea ajungând în curte, văzându-l gata să iasă pe poartă.

El î ntoarse capul, iar Ann o luă la fugă să-l ajungă din urmă. Dar William Cormac ieși fără s-o bage în seamă. Ann se opri în mijlocul aleii, dezamăgită și jignită. Alergă să se închidă în camera ei, clocotind de furie, dar refuzând să verse vreo lacrimă. Dar n-avu timp să se frământeze prea mult. După mai puțin de o oră, veni la ea două călugărițe.

— A venit o trăsură să te ia, spuse una din ele, pe care Ann nu putea să o sufere, pentru că îi raporta sistematic mamei superioare tot ce făceau sau spuneau surorile.

— O clipă, să-mi adun lucrurile.

— Nu e nevoie, vino, îi porunci călugărița.

Ann jubila. Tatăl ei cedase. Oricum, în afara pandantivului n-avea de luat cine știe ce. Toate bagajele îi fuseseră confiscate la venire.

— Unde e tata? îl întrebă pe bărbatul care-i deschisese portiera trăsurii.

Îl cunoștea bine. Era administratorul proprietății lor.

— A trebuit să plece la Charleston, domnișoară Ann, are o treabă acolo. Urcă.

Nu se lăsă rugată. Se miră când văzu că în trăsură se mai află un individ discret și somnolent. Dar, bucuroasă cum era că și-a regăsit libertatea, nu-i dădu atenție și se apucă să-i spună domnului Blood tot felul de întrebări. El îi vorbi despre toate: afacerile mergeau bine, iapa fătase un mânz...

Când trăsura se opri, Ann nu fu prea mirată că drumul fusese atât de scurt; se gândi că nu simțise timpul trecând.

De îndată ce vizitiul deschise portiera, sări jos, dar înghețată văzând locul în care se afla. Înainte de-a apuca să se întoarcă

spre domnul Blood ca să-i ceară explicații, celălalt bărbat o apucă brutal de braț.

— Haide! porunci el.

Inima fetei începu să bată cu putere.

— Ce vrei de la mine? Domnule Blood! striga ea întorcând capul și zbatându-se ca să se elibereze.

Omul de încredere al tatălui ei dispăru în umbra trăsurii, iar Ann fu cuprinsă de o panică animalică. Încercă să scape, refuzând să se lase târâtă către coliba din bușteni și ferigi în fața căreia, la marginea unei culturi de tutun, o aștepta o mulătră.

Degeaba se strădui. Uriașul o săltă pe umăr și intră cu ea în colibă.

Mary își șterse mâinile pe pantaloni, apoi scoase pumnalul de la brâu. Suspână, creștându-și palma bătătorită. Așchia care-i intrase în piele ieși imediat. „*Încă una*”, își spuse ea, însă merita osteneala. Era mândră de rezultat. Se împliniseră patru luni de când ea, Junior și încă opt marinari munceau să repare stricăciunile lui *Bay Daniel*. Era singura soluție pe care o găsisese ca să lupte cu tristețea.

Junior ținuse să coasă cu mâna lui lințoliul lui Corneille, de îndată ce ajunseră în larg. În dreptul insulei Port Royal, înainte de a face ultima cusătură, înconjurat de Duncan și de echipaj, vârâse harta comorii în vesta mortului. Mary își încleștase pumnii. Știa ce semnificație avea acest gest. Junior renunțase la visurile lui. La copilăria lui.

Trupul lunecase pe scândura înclinată, dar niciun sunet de vioară nu-l însoțise. Fără un cuvânt, Junior urcase în vârful catargului ca să sfideze marea, așa cum obișnuia și Corneille.

Niciun marinăr de pe fregata lui Duncan nu cutezase să-l deranjeze. Nici Mary. Se mulțumise să se sprijine cu coatele de bastingaj, cu luleaua între dinți, cu ochii uscați. Făcuse ceea ce trebuia să facă. Iar Corneille avusese parte de o moarte onorabilă și acesta era singurul lucru important. Tristețea avea să treacă. Mary era obișnuită cu valorile ei.

Se întorseseră pe Insula Țestoasei. După semnarea păcii de la Utrecht, care marca sfârșitul ostilităților în Europa, mulți corsari fuseseră nevoiți să devină pirați, iar locuitorii de pe insulă își dublaseră numărul în câteva luni.

Umple-Burtă îi acordase credit până când *Bay Daniel* avea să fie ranfluat. Mary știa că el nu-i va cere niciodată banii aceia, chiar dacă ea ținea să-și plătească datoria. Gestul ei disperat de la Kingston îi făcuse pe toți s-o respecte și mai mult decât până atunci. Dar nu simțea nicio bucurie la acest gând. Singura ei bucurie adevărată era să-l vadă pe Junior muncind cot la cot cu tâmplarii.

Acum, nava era de drept a lui. Mary i-o spusese în clipa când, întorcându-se pe puntea devastată, își dăduseră seama cât de dificilă avea să fie sarcina lor.

— Așa ar fi dorit Corneille, îl asigurase ea. Ți-ar fi lăsat-o moștenire, așa cum Cork i-a lăsat-o lui, pe vremuri. Corabia asta va ieși din nou în larg. Odată cu ea, vom reînvia și sufletul lui Corneille.

— Pentru mine, spusese Junior, el nu va muri niciodată.

Se îmbrățișaseră așa cum făcuseră după moartea lui Niklaus. Apoi se apucaseră de treabă.

Mary își suflecă mânecile, bău o gură de rom și, fără să se sinchisească de frigul care se lăsase, continuă să șmirgheluiască. Odată cu iarna aceluia an 1718 aveau să înceapă furtunile, poate chiar vreun ciclon, care să le îngreuneze munca. Dar era convinsă că în primăvară, datorită îmbunătățirilor pe care le adusese navei, amintindu-și de cele ale *Perlei*, *Bay Daniel* avea să iasă din nou pe mare, mai falnic și mai răzbunător ca oricând.

Emma de Mortefontaine fu cât pe-acți să se sufoce de furie în cabinetul lui William Cormac.

— Ann nu se mai află în Carolina de Sud, îi declarase acesta, pe un ton rece și hotărât. N-ai s-o mai vezi, Emma.

Ea sări în picioare, lovind biroul cu pumnii. William, rezemat de spătarul fotoliului, nici nu tresări.

— Îndrăznești să mă sfidezi pe mine, Emma de Mortefontaine!

— Trebuia s-o fac cu mult timp înainte, spuse el cu o umbră de regret. Acum nu mai ai nicio putere asupra mea. Îmi poți lua totul, Emma, poți chiar să mă omori. Onoarea mea, averea mea și-au pierdut rostul de la moartea soției mele. Numai Ann mi-a mai rămas.

— Ann îmi aparține mie! se răsti ea.

— Te înșeli, răspunse Cormac. Nimeni în afară de mine nu știe unde se află ea. Nu poți face nimic.

— Am să te ucid în chinuri. Nimeni, auzi, nimeni, nici tu, nici Dumnezeu, nici diavolul nu mi-o vor putea lua pe Ann.

— Poți face cu mine ce vrei, rânji Cormac. Nu mă mai tem de tine. Să știi însă că am depus la loc sigur o scrisoare în care sunt menționate toate amănunțele înțelegerii dintre noi și care te va acuza public dacă mi se întâmplă vreun accident.

O durere puternică în piept o fulgeră pe Emma, obligând-o să se așeze, cu chipul descompus de ură. Cormac se ridică și ocoli biroul. Se aplecă, la rândul său, asupra Emmei, care respira cu greutate, satisfăcut de prăbușirea ei. În sfârșit!

— Nimic pe lume, să știi, nu mă va face să vorbesc. Gândul de a te vedea înfrântă mă va ajuta să merg până la capăt. Orice ai face, moartea mă va elibera, mai devreme sau mai târziu. N-ai decât să te înverșunezi împotriva mea, dacă-ți face plăcere, văd că te bucuri de pe acum la gândul ăsta, însă de data asta vei cădea și tu odată cu mine, iar Ann va fi salvată. Orice le-ai fi făcut pe vremuri părinților ei și indiferent cine au fost aceștia, n-am s-o las pradă perversității tale.

Emma se sufocă. William Cormac se duse să-i toarne un pahar de rom pe care i-l oferi cu mărinimie.

— Așteaptă să-ți revină culoarea în obraji, milady, și după aceea ieși afară din casa mea. Nu vreau să te mai văd sau să te mai aud niciodată.

Furioasă, Emma îi smulse paharul cu rom din mână și dădu cu el de pământ. Se aruncă apoi asupra lui, dar William Cormac, agil și prevăzător, evită atacul și o palmui din zbor. O apucă energic de cot și o conduse până la ușa de la intrare, unde o aștepta Gabriel. Cormac i-o aruncă în brațe fără menajamente.

— Du-o acasă, porunci el, și sfătuiește-o să uite de mine dacă vrei să te mai bucuri de ea!

Le trânti ușa în nas și se sprijini de perete. De mult timp nu-și mai simțise sufletul atât de ușor. În ciuda a ceea ce fusese nevoit să-i facă lui Ann ca să-și spele onoarea terfelită.

Ann se trezi în celula ei după opt zile. Voi să se ridice din pat, dar o mână o reținu.

— Ești prea slăbită încă.

Se încruntă, încercând să-și limpezească vederea tulbure, și o recunosc pe sora Benedicte, care avea grijă de bolnavi. Gemu.

— Nu mai ai temperatură, ești salvată, dar trebuie să mai stai întinsă.

— Unde e tatăl meu? Întrebă Ann, care nu reușea să-și pună gândurile în ordine.

— Nu-ți face griji, răspuse, încurcată, Benedicte. Gândește-te doar să-ți recapeți puterile. Mă duc să-ți aduc ceva de mâncare.

„De mâncare? *Precis că tot nenorocitul ăla de terci*”, își spuse Ann când auzi ușa închizându-se.

Deodată se ridică în capul oaselor, cu ochii larg deschiși, și-și pipai burta.

Acum își amintea.

Coliba, mulatra, omul care o legase răstignită pe masă, acul înroșit în foc și durerea, ca răspuns la strigătele și rugămințile ei. Nu-și dăduse seama ce voiau să-i facă.

Acum nu mai avea nevoie de explicații. Înțelegea. Totul. Într-o clipă îl revăzu cu ochii minții pe tatăl ei, bătând-o, apoi coapsele ei umede și lipicioase când se trezise din leșin și felul cum Cormac își întorsese fața de la ea în ziua aceea, la mănăstire. Tatăl ei, propriul tată o violase! Își strânse genunchii la piept și începu să se legene, izbucnind în plâns. Era imposibil, insuportabil, de necrezut! Refuza să accepte așa ceva, deși asta explica totul: faptul că fusese închisă acolo, care îi permitea lui Cormac să-și ascundă greșeala, supliciul prin care trecuse ea, riscând să-și piardă viața, și exilarea între zidurile acelea mohorâte, ca să nu-l poată acuza.

— Junior, Junior, vino să mă salvezi, murmură ea.

Ramase brusc nemișcată, cu hohotele de plâns oprite de geamătul acela care reușise să iasă la suprafață din memoria ei. Se concentrează asupra lui, fără să-l poată forța, strângând în mână pandantivul de smarald. Începu din nou să se legene, lăsând lacrimile să-i curgă în voie, mai disperată ca oricând.

Oricine-ar fi fost Junior acela, n-avea să vină niciodată.

Emma de Mortefontaine își petrecu săptămâna care urmă închisă în casă, refuzând să vadă pe cineva. Nici măcar pe Gabriel. Întorcea pe toate părțile argumentele lui Cormac, arzând de dorință să-l tragă în țepă, să-l înjunghie, să-i smulgă unghiile și ochii și, în același timp, simțindu-se neputincioasă.

Nu știa cum să evite acea sabie a lui Damocles pe care el i-o atârnase deasupra capului. Nu-și putea asuma riscul să fie acuzată de moartea lui și știa că, fără tortură, nu putea scoate nimic de la el. Curând, ajunsese în aceeași stare de nervozitate și neliniște ca la plecarea din Veneția; avea chef să facă dragoste cu Gabriel ca să se liniștească, dar acesta dispăruse. Turbând de furie, Emma cumpără un sclav nou pe care-l încuie în pivniță și-l biciui până la moarte ca să se calmeze.

— Ți-am lipsit?

Vocea batjocoritoare a lui Gabriel o făcu să se întoarcă. Emma era în fața șemineului, privind flăcările, fără să se poată încălzi.

— Unde ai fost? scrâșni ea exasperată și, în același timp, bucuroasă.

Gabriel se apropie și-și trecu un deget prin buclele Emmei, ignorând brațele ei deschise. Emma simți un fior în pânțece. Avea nevoie de jocul lui mai mult decât oricând.

— Da, mi-ai lipsit, mărturisi ea.

Buzele lui schițară un zâmbet orgolios și satisfăcut.

— Se vede. Ai slăbit și ești descumpănită, ca de fiecare dată când se întorc demonii tai.

— Liniștește-i.

— Aș putea, firește, răspunse Gabriel îndepărtându-se de ea. Aș putea, dar n-am chef. Nu în seara asta.

— De ce? Doar ți-am interzis să ai vreo amantă!

Gabriel începu să râdă cu poftă și-i trimise o sărutare înainte de a ieși, lăsând-o și mai frustrată. Emma bătu în ciudată din picior, apoi începu să plângă ca un copil căruia i s-a luat jucăria.

A doua zi, îl așteptă până seara. În ziua următoare, la fel. Emma nu mai putea suporta lipsa și nesupunerea lui exact în momentul când avea cel mai mult nevoie să fie posedată, să fie stăpănită, ca să n-o mai doară lipsa lui Ann, care o chinuia așa cum o chinuse, pe vremuri, lipsa lui Mary. Simțea aceeași sfâșiere, aceeași suferință. Avea același sentiment de neputință. Nu mai putea nici să mănânce, nici să bea, nici să doarmă.

Se întoarse în pivniță. Sclavul, legat încă în lanțuri, murise din cauza rănilor, în jurul cărora roiau muștele. De îndată ce furia i se calmase, Emma încuise ușa, interzicând personalului să intre acolo, ca să nu-i afle năravurile.

— Bună treabă, o surprinse vocea lui Gabriel.

Emma tresări.

— Cum ai intrat? se miră ea, amintindu-și că învărtise cheia în broască înainte de a coborî treptele.

— Nicio ușă nu-mi rezistă, declară el liniștit, coborând dintr-un salt ultimele trepte.

Inima Emmei începu să bată mai repede, iar mâinile prinseră să-i tremure în timp ce el se apropia mai-mai s-o atingă.

— Și nicio femeie! continua el cu un surâs crud.

O cuprinse în brațe ca s-o sărute, iar Emma simți că i se taie picioarele sub impulsul dorinței. Însă el se îndepărtă din nou de ea.

— Acum întoarce-te sus. O să mă ocup eu de el. Toți cei din casă dorm, așa că va fi ușor.

— Vino la mine! îl imploră ea.

El râse fără să-i răspundă și se apucă să scoată lanțurile sclavului.

Emma plecă suspinând. Era vulnerabilă și epuizată. Dacă n-ar fi fost dependentă de plăcerea pe care i-o oferea Gabriel, s-ar fi descotorosit de el fără părerii de rău. Dar Gabriel știa foarte bine ce face. Și tocmai de asta îl și iubea ea.

El apăru în pragul ușii în momentul în care Emma sfârșise prin a se resemna. Își mușcă buzele ca să nu-i spună cât era de supărată pe el. Sau cât era de bucuroasă.

Gabriel se așeză pe pat, lângă ea, și dădu la o parte cearșaful. Emma se înfioră când el îi desfăcu șireturile cămășii de noapte și-și vârî mâna prin deschizătură.

Îi mângâie un sân, al cărui sfârc se întări, iar când simți trupul femeii cabrându-se, își luă mâna de pe ea.

— M-am săturat de tine, declară el cu un zâmbet dezolat.

Un hohot de plâns urcă din rărunchii Emmei până în gât.

— Nimeni nu se satură de mine!

El rânji.

— Biata de tine, biata Emma care-și vede întregul imperiu prăbușindu-se!

Ea își mușcă buzele ca să nu plângă și, cu o urmă de mândrie, închise ochii. Gabriel îi mângâie obrazul, culese o lacrimă și își umezi buzele cu ea.

— Fata asta îți lipsește mai mult decât mine, făcu el amuzat. O ai în sânge, așa cum o aveai, pe timpuri, pe maică-sa.

— Să nu-mi spui că ești gelos pe ea.

— Poate că da. Poate că nu.

Emma deschise ochii. Ai lui Gabriel ardeau.

— Ce vrei? zise ea în cele din urmă. Nu mă pot lipsi de tine.

— Am făcut totul pentru asta, stăpână, șopti el, mângâindu-i din nou pieptul, care palpita. Azi vreau să-mi primesc răsplata.

— Doar știi că-mi poți cere orice.

— Și pot face cu tine tot ce vreau. Da, știu. Dar, după cum spuneam, m-am săturat. Am nevoie de niște argumente ca să te plac din nou.

— Ce fel de argumente?

— Averea ta. Toată averea ta, gemu el, aplecându-se peste decolteul ei și sărutând-o.

Emma se sufoca de dorință și de furie.

— Nu sunt atât de disperată încât s-o fac, scrâșni ea, cabrându-se totuși sub mângâiere.

Gabriel se ridică și-i trase cearșaful peste umeri înainte de a se îndepărta de ea.

— Ba da, ești. Cheamă-ți mâine notarul și donează-mi tot ce ai. Absolut tot ce ai. Vreau să nu-ți mai rămână nimic, auzi? Vreau să depinzi cu totul de mine.

— Niciodată! își ieși ea din fire, în ciuda flăcării care-i mistuia trupul.

Din pragul ușii, Gabriel se întoarse spre ea și-i aruncă o privire autoritară.

— Averea și supunerea ta, ca să-ți spun unde este ascunsă Ann.

Emma de Mortefontaine izbucni într-un hohot devastator de plâns. Înșfăcă o vază plină cu trandafiri roșii așezată la căpătâiul patului și i-o aruncă în față servitorului ei. Vaza se sparse de tocul ușii, în timp ce râsul diabolic al lui Gabriel se auzea tot mai departe.

După două zile, învinsă, acceptă jugul, săracă așa cum nu mai fusese niciodată, și se bucură că nu mai însemna nimic. Fiindcă astfel putea s-o caute pe ea. Pe Ann Cormac.

Ann se resemnase. Sau, cel puțin, așa părea. Își ținea capul plecat, nu mai răspundea, cânta, se ruga, îndeplinea canoanele, broda, făcea ce și când i se cerea. Maica superioara o primise în biroul ei și o felicitase pentru supunerea ei:

— Văd, fiica mea, că ți-ai aflat în sfârșit liniștea și sunt fericită pentru tine. Dumnezeu te va răsplăti după merit.

— Mulțumesc, maică, pentru răbdarea și bunătatea pe care mi le-ai arătat, îi răspunse, deși îi venea mai degrabă s-o omoare decât s-o îmbrățișeze.

Însă avusese grijă ca privirea ei să exprime o credință exemplară, știind că în acel moment era singurul mijloc pe care-l mai avea la dispoziție ca să înșele supravegherea strictă sub care se afla. Se strădui, deci, timp de trei luni să satisfacă toate exigențele mănăstirii.

Când o văzu pe Emma de Mortefontaine ieșind din același birou, cu un aer mânios, se retrase în umbra unei ferestre. Instinctiv. Pesemne că maica superioara nu voise să aprobe vizita pe care o dorea Emma. Ann se bucurase de asta, cu toate că n-ar fi putut spune de ce. De la avort, se schimbase mult. Nu reușise să lege vreun chip sau vreo amintire de numele acela pe care-l pronunțase. Junior își păstra secretul, dar dorința de a fugi de acolo o stăpânea în continuare. Sa fugă departe de William Cormac. Departe de Charleston. Departe de Emma de Mortefontaine. Departe de tot ce îi amintea, mai mult sau mai puțin, de trecutul ei. Nu voia sa-l ierte pe tatăl ei pentru răul pe care i-l făcuse. Avea ea un plan care ar fi ajutat-o și să se răzbune, și să scape de sub autoritatea lui.

În timp ce se conforma conștiincios regulilor monastice, se interesă în amănunt de toate detaliile vieții cotidiene: plecarea și sosirea căruțelor care aduceau proviziile, orele și zilele când se făceau livrările, negustorii care-și însoțeau mărfurile. Află tot ce i-ar fi putut folosi ca să-și ducă planurile la bun sfârșit.

Și, pe când vocea ei se împletea cu vocile celorlalte novice, se gândea la oceanul acela pe care-l visa adesea. El era pentru Ann, și mai mult decât înainte, simbolul libertății.

— Eu n-am nicio vină, Emma, râse Gabriel, când ea i se plânse că nu reușise să ajungă până la Ann. Eu ți-am spus doar unde e ascunsă, nu și cum să o scoți de acolo.

— Te urăsc, îi aruncă ea, proțâpindu-se în fața lui.

El o seceră cu un braț răzbunător și o sărută pățimaș.

— Mai ține-ți gura, îi spuse, altfel s-ar putea să te dau afară din casa asta.

— Te-aș omorî dacă ai face-o.

— Dar nici așa nu ți-ai mai putea recăpăta bunurile, frumoaso. Nu suntem căsătoriți. Sunt de acord să-ți păstrezi în continuare rangul. Nimeni nu știe că acum, eu sunt de fapt stăpânul tău. Dar niciun fel de scrupule nu mă vor împiedica să încetez să mai joc acest rol de valet.

— Foarte bine, oftă ea. Ce-mi sugerezi, din moment ce ai pretenția să hotărăști în locul meu?

— Să-l ameninți pe Cormac, ca să-ți permită să-i vizitezi fiica.

— O să refuze.

— Vei ști tu să-l convingi când va fi convins că ai găsit-o.

Ea dădu din cap. Simplul fapt că se aflase în apropierea lui Ann, chiar dacă n-o văzuse, îi făcu bine. Și uimitor era că și situația ei precară îi făcea bine. Luându-i totul și călcându-i orgoliul în picioare, Gabriel o făcuse să-și redobândească dorința de a cuceri, pe care Emma crezuse că a pierdut-o. Mai avea încă mijloace să se refacă, dacă omul ei de încredere hotăra cu adevărat că s-a săturat de ea. Dar Emma nu credea că asta s-ar fi putut întâmpla vreodată.

Orice-ar fi spus Gabriel, Emma era sigură că lui îi plăcea și îl fascina puterea ei. Se dezlipi cu părere de rău de el.

— Poți să mă conduci până la Cormac? întrebă ea, care, până nu de mult, i-ar fi poruncit.

— S-ar zice că începi să înțelegi, răspunse Gabriel, grăbindu-se să-i deschidă, servil, ușa.

Toate novicele se adunaseră pentru serviciul religios de la ora 3.

Ann făcuse în așa fel încât să întârzie la procesiune, ca și în zilele precedente. Se scuză în fața surorii Elisabeth cu o privire plină de teamă. Era sigură că aceasta o va pârî maicii superioare, dar puțin îi păsa. Important era să intre ultima în cor ca să poată rămâne într-un loc retras, lângă ușă.

Nimeni nu-i dădu atenție, fiindcă se obișnuiseră cu întârzierile ei. Chipul ei smerit era de ajuns ca să-i dovedească supunerea. Știa exact ce trebuie să facă. Timpul pe care-l avea la dispoziție pentru a înșela atenția maicii superioare era cam scurt, dar nu mai voia să aștepte.

Cu o zi înainte, aceasta o anunțase că tatăl ei o va lua acasă ca s-o mărite. Căsătoria, consemnată printr-o ceremonie discretă, urma să aibă loc pe data de 15. Îi rămâneau deci doar zece zile înainte de-a se trezi în patul unui soț despre care nu știa nimic, fiindcă maica nu considerase că e cazul să-i dezvăluie nici măcar numele lui. Nu se punea problema să accepte așa ceva. Și, culmea, chiar în dimineața aceea venise s-o viziteze Emma de Mortefontaine. Ann refuzase s-o vadă, pretextând că nu se simțea bine. N-avea niciun chef s-o audă ridicând în slăvi meritele căsătoriei și ale devotamentului.

Își va câștiga libertatea chiar în seara aceea.

Cu inima bătându-i puternic, îngenunche, prefăcându-se că se roagă, ca și celelalte. Această constrângere îi lua minute lungi. Le numărase, așa cum socotise și pașii cailor, și timpul cât dura încărcarea butoaielor în căruță.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Începu din nou să numere, apoi se dădu înapoi până la ușă, pe care o lăsase întredeschisă, și se furișă fără zgomot afară.

După ce ieși își scoase pantofii, continuând să numere, ca să nu fie surprinsă. Se strecură până la bucătărie fără să se întâlnească cu nimeni. Toată lumea era la slujbă.

Toată lumea, în afară de negustorul care venise să ia butoaiele goale lăsându-le în loc pe cele pline. Așteptă până când acesta se apucă să urce un butoi în căruță împreună cu ajutorul lui și intră în încăpere, apoi ridică un capac. Abia apucă să-l așeze la loc, deasupra capului ei, când cei doi bărbați se întoarseră.

— Mai sunt doar astea două și gata, auzi ea.

Ann se opri din numărat și începu să se roage. Negustorul lovi capacul butoiului ca să-l fixeze bine, făcând-o să tresară. Trebui să-și înăbușe un strigăt când butoiul atinse pământul. Cu toate că poziția în care stătea ar fi trebuit s-o protejeze, se lovi cu fruntea de lemn.

Și celălalt butoi fu răsturnat. Ann se rostogoli până la căruță, alegându-se cu lovituri de câte ori butoiul sălta peste câte o piatră.

Cei doi oameni împinseră butoiul pe un plan înclinat până la căruță. Dacă lucrurile se petreceau ca de obicei, aveau să plece înainte de sfârșitul slujbei. Ann își ținu răsufarea, încercă să-și alunge spaima spunându-și că prima reacție a maicii superioare va fi să o caute prin incinta mănăstirii, nu în butoaie, dar neliniștea îi sporea cu fiecare clipă care trecea. Abia când căruța porni începu să-și vină în fire. Dar numai după ce auzi porțile mănăstirii deschizându-se și apoi închizându-se la loc scoase un suspin de ușurare. Căruța lua viteză, iar Ann își rezemă, în sfârșit, capul de doage, fără să lase din mână pandantivul de smarald.

O oră mai târziu, se aflau în centrul Charlestonului. Chiar înainte de a intra în cor, îi auzise pe cei doi discutând și înțelesese că butoaiele trebuiau lăsate la câteva hanuri, pentru ca hangiii să-și păstreze în ele oțetul.

Abia aștepta să iasă din ascunzătoarea ei. Izul de vin care intrase în doage îi întorcea stomacul pe dos. Fu din nou rostogolită. De data asta ameți și își dădu seama că era beată. Constatarea îi stârni un zâmbet, apoi o făcu să-și astupe gura cu palma ca să-și stăpânească un suhiț.

— Hei, hangiu! auzi ea.

— Te salut, cumetre! Du-te în pivniță, știi drumul.

— Dacă nu mă mai întorc, înseamnă că m-am rostogolit și eu, însă sub unul plin.

— N-ai decât, râse celălalt.

Rostogoliră din nou, iar Ann își încleștă și mai tare fălcile.

— Afurisitul ăsta de butoi îmi pare mai greu decât celelalte, observă deodată unul dintre ei, în timp ce ridicau butoiul.

— Haide, haide, ți se pare din cauza oboselii sau poate a vârstei...

— Ia ține-ți gura, se burzului primul. Sunt încă în putere. Dacă nu crezi, întreab-o pe nevastă-mea...

Ann nu auzi sfârșitul frazei, din cauza unei uși trântite. Cei doi ieșiseră. Mai așteaptă câteva clipe, apoi împinse cu umerii ca să ridice capacul. După încă o tentativă, reuși. Se ridică în picioare, răsturnă butoiul și ieși din el.

Primul lucru pe care-l făcu fu să se aplece și să vomite, își plătise scump libertatea: stomacul și gândurile i-o luaseră razna. Culmea ghinionului, ușa se deschise și flacăra unei lumânări apăru, tresăltând în ritmul pașilor celui care o ducea.

Ann se ridică în fața lui și-și șterse buzele cu mâneca.

— La naiba! exclamă el, dezamăgit.

Avea cam douăzeci de ani, era frumușel, dar părea cam prostuț.

— Nu te mai uita de parc-aș fi ieșit din iad, spuse ea. Chiar dacă ăsta e adevărul.

— Într-un iad ca ăsta, soră, aș intra bucuros.

Ann zâmbi. Până la urmă nu era chiar atât de prost cum părea. Revenindu-și din surprindere, băiatul puse jos lanterna și se apropie de un butoiaș ca să-și umple urciorul.

— Tu ești hangiul?

Omul se întoarse spre ea și izbucni în râs.

— Nu! Slavă Domnului! Porcul ăla gras se iubește cu servitoarea lui, care l-a momit, așa că cine vrea să bea trebuie să-și ia singur. Noroc că eu știu unde-și ascunde cele mai bune vinuri. Am lucrat pentru el înainte de a mă angaja.

— Ești marinar? întrebă Ann, a cărei inimă începuse să bată cu putere.

— Chiar așa, frumoaso. Iar tu semeni a călugăriță cum semăn eu a popă. În ciuda veșmântului, nu te porți deloc ca o

călugărită. Dar asta nu mă privește pe mine. N-ai decât să rămâi ascunsă aici, dacă ai chef. Eu n-am să spun nimic.

Se pregăti să plece. Ann îl prinse de braț.

— Ești însurat?

Marinarul fu atât de uimit de întrebarea ei, încât fu cât pe aci să scape din mână urciorul cu vin.

— Ești cam nerușinată.

— Răspunde-mi.

— Nu, și nici n-am de gând să mă însor.

— Nici măcar ca să salvezi o femeie disperată?

— În niciun caz ca să salvez o femeie disperată.

— Chiar dacă ar dispărea imediat după căsătorie?

El se proțăpi în fața lui Ann.

— Ei, drăcie, dar cine mai ești și tu? Te-a trimis Satana să-i faci rost de suflete?

— Am fost violată de tatăl meu, care m-a trimis la mănăstire ca să-și ascundă fapta. Am fugit de acolo și vreau să mă eliberez de sub autoritatea lui. Dar nu cu soțul pe care mi l-a ales el. Nu vreau să cad în lanțurile unui soț.

— Dar cine e tatăl tău, care are atâta putere?

— William Cormac.

De data asta, bărbatul scăpă urciorul din mână.

— Ești fiica lui Cormac, stăpânul plantației?

Ann dădu din cap. Privirile li se întâlniră. Omul dădu înapoi.

— Uite ce-i, ești frumoșică și îl urăști, dar asta nu-i treaba mea. N-am niciun chef să am de-a face cu un personaj atât de puternic. Vasul meu ridică ancora peste două ore. Caută-ți altă victimă, domnișoară Cormac.

Ann se repezi să-i țină calea. Ar fi putut căuta alt bărbat, dar asta chiar îi plăcea. În plus, știa că dispariția ei fusese semnalată și că, în curând, negustorul urma să fie întrebat unde își descărcase butoaiile. Iar Ann n-avea cum să treacă neobservată în veșmintele pe care le purta.

— Dacă nu vrei să te căsătorești cu mine, măcar ajută-mă.

— Și ce aș avea de câștigat?

— O sărutare, încercă ea.

El o împinse cu un braț, oftând.

— Nu-i de ajuns. N-ar răscumpăra nici măcar vinul pe care l-am vărsat.

Ann fu cuprinsă de un val de neliniște. Strânse mașinal în mână pandantivul de smarald.

— Uite, zise ea, îndurerată, îți dau asta dacă ești de acord să mă ajuți.

El îndreptă lumina lanternei asupra bijuteriei pe care i-o arăta femeia și o privi cu atenție.

— Înseamnă că ești într-adevăr disperată, își dădu el seama, văzând mărimea smaraldului.

— Nici nu-ți închipui cât de mult.

— De acord. Și ce vrei de la mine? În afară de căsătorie.

— Haine bărbătești ca să mă schimb. Nu pot rămâne aici.

— Sper că nu le vrei pe ale mele... râse el.

— Puțin îmi pasă, atâta timp cât te grăbești. Izul asta de vin îmi întoarce stomacul pe dos.

— Pe legea mea, chiar că nu ești prea ispititoare. Așteaptă-mă, miss Cormac, o să văd ce pot face.

Ea îl privi țintă în ochi.

— E în regulă, o asigură el. Mi-am dat cuvântul.

Ea se dădu într-o parte, lăsându-l să treacă. Bărbatul se întoarse după zece minute.

— Îți cerusem haine bărbătești, se plânse ea, văzând o fustă și un corset.

— N-am firea unui ucigaș. Iar tovarășii mei n-ar fi de acord să se dezbrace ca să-ți satisfacă ție capriciile.

Ann nu pierdu vremea. Se îndepărtă și, la adăpostul unor butoaie, își schimba veșmintele.

— Te-ai orientat bine, zise ea. Sunt aproape pe măsura mea.

— Isabella e cam de statura ta.

— Cine e Isabella?

— Curva de la care a trebuit să le împrumut.

Ann tresări. Vocea se apropiase, era chiar în spatele ei, iar corsetul ei era încă dezlegat.

— Retrage-te, porunci ea cu o voce slabă.

El nu se mișcă.

— Liniștește-te, vreau să te ajut, nu să te violez.

— De ce te-aș crede?

— James Bonny preferă doamnele care acceptă de bunăvoie. Ann îl lăasă să-i lege și urreturile corsetului.

— Așa te cheamă?

— Da, domnișoara Cormac.

— Ce destinație are corabia ta?

— New Providence.

— Și cum se numește?

— *Charleston Bay*. Vrei să-ți spun și tonajul sau numele căpitanului?

Degetele îi lunecară în sus, spre ceafa ei, iar Ann se înfioră.

— Ce faci? întrebă ea, tulburată.

— Îmi iau răsplata, zise el cu simplitate.

Ann apucă în mână pandantivul pe care și-l desprinsese de la gât. Ușa se deschise, iar hangiul coborî scările înainte ca James Bonny să aibă timp să i-l ia.

Ann profită de împrejurare și-i scăpă printre degete. Ieși în goană, îmbrâncindu-l pe hangiu, la fel de surprins de aceste jocuri din pivnița lui pe cât fusese și marinarul.

„Două ore, își spuse ea, străbătând repede ulicioarele. Am două ore ca să găsesc o soluție.”

Prima ei reacție la ieșirea din han fusese să se oprească locului ca să admire portul. Dar nu se bucură prea mult de această priveliște, gândindu-se că, după ce își va reveni din surprindere, James Bonny va ieși, cu siguranță, ca s-o urmărească.

Văzu niște veșminte bărbătești agățate la uscat pe o fereastră. Erau încă umede. Se urcă pe o ladă, rugându-se ca matelotul ei să se rătăcească pe o alta străduță, și, descoperind un cotlon în zid, își scoase repede hainele aduse de el. Cele pe care le șterpelise aveau să-i fie mult mai folositoare, date fiind intențiile ei.

Își legă părul cu o fâșie de dantelă smulsă din corset și ieși pe stradă, luându-și un aer degajat. James Bonny n-o văzuse destul de bine la lumina lanternei ca s-o poată recunoaște din mulțime.

O luă de-a lungul cheiului plin de lume, de trăsuri și de mărfuri, în căutarea navei *Charleston Bay*, hotărâtă să se urce la bordul ei și să se ascundă acolo. Reacția lui James Bonny o

făcuse să-și dea seama că planul pe care și-l făcuse nu era bun. Cine ar fi vrut să-și ia pe cap o nevestă și toate necazurile pe care i le-ar fi făcut rudele ei? Era mai bine să fugă. De ce nu s-ar fi dus în New Providence? Se gândea de vreun sfert de oră cum să ajungă pe navă fără să atragă atenția, cântărind în minte toate ipotezele, când o mână o înșfăcă de guler.

— Să nu crezi că ești mai șmecheră decât mine, îi șopti la ureche vocea lui James Bonny.

Ann începu să tremure și strânse cu putere în mâna pandantivul. Dintr-o singură mișcare, James Bonny o întoarse cu fața spre el și o lipi de zid. Ann încleștă și mai mult pumnul și-i înfruntă privirea întunecată.

Ochii lui James Bonny se aprinseră. O scrută îndelung. Oftă cu zgomot și o luă fără blândețe de mână.

— Unde mă duci? întrebă Ann, descumpănită.

El nu-i răspunse, dar o trase după el mergând atât de repede încât fata începu să găfâie. Nu se opriră până în fața bisericii din Charleston, biserica în care Ann își plânsese mama și în care toată viața ei se dusese de râpă.

— Vino, îi spuse el, simplu.

— De ce?

— Asta voiai, nu? oftă James Bonny.

Inima lui Ann își înteți bătăile, iar ochii începură să-i strălucească. Îl lăsă s-o cuprindă în brațe.

— De ce? repetă ea.

— Pentru că-mi placi, miss Cormac, răspunse James Bonny. Și cred că ești dracul gol din moment ce m-ai făcut să te doresc atât de mult.

Ann își încolăci brațele pe după gâtul lui puternic și îi răspunse la sărut cu aceeași patimă.

Bay Daniel trecu prin strâmtoarea Silver Banks cu toate pânzele sus. Corabia de transport pe care o urmăreau era doar la câteva noduri distanță. Mary surâse, în bătaia vântului care-i răvășea părul. De patru luni, de când ieșiseră din nou pe mare, nu se mai sătura să admire mersul navei lor, care dansa pe valuri ca o adolescentă.

Junior era la cârmă, alături de Constant, noul șef de echipaj. Echipajul era pe măsura căpitanului său. Îi recrutase chiar el. Erau tineri, puternici, curajoși și respectuoși. Niciunul dintre ei nu era însetat de sânge, niciunul nu s-ar fi ridicat împotriva lui. Junior îi cunoștea pe cei mai mulți dintre ei. De îndată ce Mary anunțase că *Bay Daniel* era gata să iasă în larg, mulți se oferiseră să facă parte din echipaj. Mary refuzase să ia vreo hotărâre. Nu era treaba ei.

Era mândră să-și vadă fiul dând ordine ca un marinar cu experiență, ca un pirat în toată puterea cuvântului.

Se duse pe puntea din spate. Oamenii erau pregătiți pentru abordaj, dar Mary știa din instinct că nu va fi cazul. Nava comercială nu era un vas de luptă.

— Hei, voi, de pe corabie! Predați-vă, altfel vom fi necruțători.

Jolly Roger fâlfâia în vânt. Căpitanul vasului *Maria* știa ce se va întâmpla. N-avea cum să le scape.

— Coborâți velele! mai ordonă Junior.

Mary scoase un suspin de satisfacție. Nava comercială coborâse pânzele.

Bay Daniel se lipi de bordul celeilalte nave. Într-o clipă, cârligele de abordaj zburară agățându-se de bastingajul *Mariei* și pasarella fu instalată. Mateloții de pe *Bay Daniel* se repeziră cu armele în mână.

— Ce simplu a fost, regretă Junior. Îmi place mai mult când încearcă să se apere cât de cât.

Mary izbucni în râs și-l bătu pe umăr.

— Ai chef să te joci iarăși de-a tâmplarul?

Îi făcu șmecherește cu ochiul, sări pe puntea centrala și urcă pe pasarelă. Din trei sărituri, o ajunse din urmă și Junior. Acum era cu un cap mai înalt decât ea.

— Căpitan Calvi, se prezentă bărbatul care îi aștepta pe puntea din spate.

Marinarii din echipajul acestuia erau liniștiți. „*Prea liniștiți!*”, își spuse Mary, lăsându-i sub supravegherea piraților ei și urcând pe punte.

— Căpitan Olgersen, răspunse politicos Junior. Nu vrem decât încărcătura voastră; imediat ce-o luăm, veți fi liberi să plecați.

— N-aș crede că o să vă intereseze. Nu e ceva ușor de comercializat.

— De unde veniți? întrebă Mary, fără să lase din mână pistolul îndreptat spre el.

— Din Yucatan, răspunse din spatele ei o voce răgușită, spartă, care-i zgârie auzul.

Se întoarse și văzu o făptură mascată, ascunsă în întregime de o pelerină care-i ajungea până la glezne. Probabil că ieșise din cabina pe care încă n-apucaseră s-o scotocească. Deși omul urcă sprinten scările care duceau spre platforma punții, Mary observă că șchiopăta puțin. Alura misterioasă, ca și prestața lui îi descumpăni o clipă și pe ea, și pe Junior.

Privirea din spatele măștii scânteia. Mary simți un ghimpe în inimă. Își aminti o altă privire la fel de intensă, dar goni imediat regretul.

— Vasul acesta transportă *mate*, explică necunoscutul. Este o plantă medicinală. Mayașii o foloseau în cursul ceremoniilor lor religioase.

— Cine ești? întrebă Junior, stingherit. Și de ce porți costumul ăsta? Suntem cumva în carnaval? adaugă, încercând să-și ascundă stânjenea în spatele unei glume.

Un adevărat pirat nu trebuia să simtă compătimire.

— Sunt armatorul acestei nave, răspunse personajul. Masca mea ți se pare șocantă, dar rănilile pe care le ascunde ea ți s-ar părea și mai șocante, căpitane.

— Păstrează-o, dacă-i așa, conchise Junior.

Se aplecă peste bord și-i strigă șefului său de echipaj.

— Transbordează cât mai repede încărcătura!

— Ce-o să faci cu ea? râse necunoscutul.

— Asta mă privește pe mine.

Necunoscutul lăsă capul în jos. Junior coborî scara.

— Să fii atentă la ei, îi recomandă el în șoaptă lui Mary, individul ăsta nu-mi place.

Ea nu-i răspunse. Privirea ochilor negri continua s-o ațintească, străpungându-i sufletul.

— Am cunoscut, pe vremuri, un vas care se numea la fel. Era al căpitanului Cork, spuse pe un ton liniștit necunoscutul, atunci când Junior ajunsese destul de departe ca să nu-i mai audă vocea.

Bătăile inimii lui Mary se întetiră.

— Clément Cork a murit, spuse ea. Cu mult timp în urmă, când Veneția a fost bombardată de Claude de Forbin.

— Într-adevăr, e mult de atunci. Nu-mi amintesc evenimentele acelea. Nici altele. Din zilele acelea nu mi-au rămas alte amintiri în afară de masca pe care o port și o durere nesfârșită. Pricinuită de o femeie. O femeie care m-a părăsit. Sau, cel puțin, așa am crezut.

Mâna lui Mary tremură. Încercă să se stăpânească și se întoarse cu ușurare spre Junior, care o chema, dornică să fugă de privirea aceea sfâșietoare, insuportabilă.

— Era adevărat ce-a spus. În cală nu sunt decât ierburi. În afară de provizii și de apă, n-avem ce lua.

— Călătoria noastră până la Veneția va fi lungă, continuă necunoscutul, răspunzând parcă gândurilor ei. Ți-a mai rămas vreo fărâmbă de omenie, Maria, sau ai pierdut-o când m-ai părăsit?

Din adâncul sufletului lui Mary urcă un hohot de plâns. Îl înăbuși, apoi se întoarse către necunoscut ca să înfrunte acest adevăr pe care-l presimțise de cum îl zărise, deși nu voia să-l accepte.

— Un singur om mă numea astfel, iar el a murit într-un incendiu, murmură ea cu o voce stinsă.

— Ești sigură? Ai verificat? scrâșni vocea, ca un acord fals.

— Am crezut ceea ce mi s-a spus. Nimeni n-ar fi putut scăpa din flăcările acelea. Doar dacă ar fi fost...

— Nemuritor, Maria?

Ea dădu din cap și se sprijini de balustradă, lăsând în jos pistolul.

Pe puntea centrală, marinarii se grăbeau să transbordeze butoaiele. Junior dădea ordine, fără să-și dea seama de chinul ei. Căpitanul Calvi se retrăsese câțiva pași, discret.

— Privește-mă, Maria, ceru vocea. Privește prețul pe care l-am plătit și reneagă-mă. Reneagă-mă, ca să pot, în sfârșit, să te uit.

Își scoase masca. Însă, în loc să dea înapoi la vederea cicatricelor monstruoase care-l desfigurau pe marchizul Baletti, Mary lăsă să-i scape arma din mână și începu să plângă.

William Cormac se simți nespus de ușurat văzând furia Emmei. De când fusese anunțat că Ann a dispărut, se temuse de tot ce putea fi mai rău. Avea astfel de temeri încă de când Emma dăduse de urma fetei. Știa cum îl mituisise Gabriel pe Blood, omul lui de încredere, punându-l într-o situație dificilă. Tâmpitul de Blood făcuse datorii mari la joc. Gabriel se oferise să i le achite contra acestui mic serviciu. Blood fusese amenințat că, dacă nu acceptă, familia lui va avea de suferit, în fața acestei perspective, Blood sacrificase cincisprezece ani de loialitate. William Cormac nici nu voise să-i asculte scuzele. Îl concediase pe loc, furios că pierduse din nou controlul asupra situației. Cu atât mai mult cu cât se simțea, într-o măsură, vinovat. Se blestemase în sinea lui că nu observase furia fratelui aceluia sclav pe care Ann îl făcuse să cadă din copac. Profitând de leșinul ei, omul abuzase de ea ca s-o mânjească, s-o pedepsească. William Cormac îl făcuse să mărturisească totul.

Ann fusese la un pas de moarte, iar el fusese pe punctul de a se sinucide. Era încă deprimat când Emma venise la el să se laude cu descoperirea ei și-l obligase să-i semneze un ordin de vizitare.

— N-ai de ales, Cormac. Aș putea pretinde s-o scoți din mănăstire, dar prefer să-i poarte de grijă maicile în locul tău.

— Și dacă refuz?

— Zidurile acelea nu sunt nici atât de înalte, nici atât de bine păzite încât să mă oprească s-o iau de acolo. Iar atunci, dragul meu, orice-ai face și oricât ai plânge, n-ai mai revedea-o niciodată. Consideră-te fericit că ți-am iertat infatuarea!

William cedase, dar luase măsuri ca să dejoace intențiile Emmei, aranjând pe nepusă masă o căsătorie cu fiul celui mai apropiat dintre vecinii lui, care, văzând-o pe Ann la balul guvernatorului, se îndrăgostise de ea.

La început, Cormac crezuse că Emma descoperise manevrele lui, dar ea era extrem de nervoasă, bătând din picior pe podelele cu încrustații.

— Dacă mă minți, Cormac, jur că de data asta voi fi necruțătoare!

— Nu te mint. Dacă n-ai nicio legătură cu dispariția ei înseamnă că Ann n-a avut nevoie de nimeni ca să evadeze din mănăstire. N-am nicio veste de la ea. Și, dacă vrei să știi, sper să nu primesc nici de-acum înainte.

Emma păli, încremenind locului.

— Și de ce, mă rog?

— Pentru că asta ar însemna că fiica mea și-a recăpătat memoria și acum e liberă. Oricât de greu mi-ar fi, prefer să o pierd decât s-o știu alături de tine.

— Am să pun să fii supravegheat, Cormac, vociferă ea. N-o să-mi scape niciun gest de-al tău, niciun drum, nicio vizită. Mai devreme sau mai târziu, Ann va da un semn de viață, și atunci vei plăti pentru toate insultele tale. Pentru toate, auzi? Până la ultima.

El dădu din cap. Ann n-avea să se mai întoarcă. Exista un singur mijloc ca s-o scoată definitiv din ghearele Emmei de Mortefontaine. Își iubea destul de mult fata ca să considere că acest gest extrem era preferabil sclaviei care ar fi așteptat-o. Îndată ce Emma plecă, se apucă să-i scrie un bilet notarului său. Curând, tot Charlestonul avea să afle că a dezmoștenit-o pe Ann. Era greu de crezut că ea nu va fi înștiințată și că nu va fi destul de jignită ca să se îndepărteze cât mai mult de el. Va fugi departe, foarte departe.

Aflând acest lucru, Emma fu cuprinsă de o furie fără margini și-i porunci lui Gabriel s-o scape, o dată pentru totdeauna, de Cormac. Valetul, care stătea cu cizmele pe masă și-și curăța dinții cu o scobitoare făcută dintr-un os de pui, o măsură cu o privire condescendentă.

— Dacă-l elimin, ai fi condamnată, iar eu, împreună cu tine. Nu-s tâmpit, Emma. Cormac nu e periculos, ci doar incomod. Lasă-l să se agite. O s-o regăsim pe Ann și fără ajutorul lui.

— Vreau să moară și să sufere, izbucni ea. Destul m-a umilit.

— Nu vei avea această plăcere, o ironiză Gabriel.

Emma își încleștă dinții și pumnii, stăpânindu-și mânia. Îi adresă un zâmbet ipocrit, spunându-și că într-o bună zi, dacă Ann va reveni în viața ei, se va elibera de această dependență și-și va ucide fără pic de milă călăul.

Într-o fracțiune de secundă, situația de pe vasul *Maria* cunoscuse o răsturnare spectaculoasă.

Căpitanul Calvi se apropie de Junior, care se ocupa de transbordarea încărcăturii.

— Căpitane Olgersen, cred că ar trebui să te uiți puțin în sus, șopti venețianul, cu un surâs enigmatic.

Temându-se de vreo trădare, Junior își ridică privirea spre dună, surprinzând-o pe mama lui în brațele omului aceluia, a cărui mască dispăruse.

Pentru o clipă, se temu de tot ce putea fi mai rău. Un alt leșin, o lovitură de spadă sau de pumnal, care ar fi explicat faptul că maică-sa se lăsase astfel cuprinsă în brațe de străin. Se repezi într-acolo, cu arma în mână, urlând:

— Mamă!

Atunci, ea se desprinse din brațele bărbatului și se întorsese spre el. Junior lăsă în jos țeava pistolului îndreptat către necunoscut. Pe chipul lui Mary, lacrimile se împleteau cu surâsul.

— Junior, ți-l prezint pe marchizul Baletti, murmură ea, simplu.

— Pe toți dracii! Înjură, uluit, băiatul. Dar erai mort, după câte știu eu!

— Eram, într-adevăr, răspuse marchizul. Eram mort, băiete, dar tocmai am înviat.

Junior rămase cu gura căscată, iar arma se balansă în mâna care-i atârna pe lângă trup. Timp de o fracțiune de secundă, nu mai mult. Apoi, chipul i se luminează. Se repezi spre bastingaj, luă portavocea și urlă spre echipajul lui.

— Încetați încărcarea până la noi ordine!

Veni în fața lui Baletti.

— Presupun, marchize, că ești dispus să colaborezi.

— Să colaborez, nu. Să vă urmez însă, da. Acolo unde va hotărî Mary. Cred că avem multe să ne povestim.

— Mary?

— Mergem la Insula Țestoasei, decise ea. Eu rămân la bordul navei lui. Tu du-te pe corabia ta.

Junior dădu din cap. Chiar dacă toate acestea i se păreau precipitate, înțelese. Înțelese din privirea mamei lui ceea ce toate scrisorile pe care i le citise, pe vremuri, Forbin nu menționau. Baletti și Mary se iubiseră. Chiar dacă Mary își construise visele împreună cu Corneille, legătura aceasta sfidase timpul.

Își chemă oamenii, refuzând să răspundă la vreo întrebare atâta timp cât *Maria* nu era eliberată. Apoi porunci să se ridice pânzele și, pe când căpitanul Calvi făcea același lucru, explică echipajului său că marchizul o salvase pe Mary, pe vremuri, la Veneția și că, din această cauză, îi datora respect. Onoarea era la pirați un lucru sfânt. Niciunul dintre ei nu obiectă.

După ce rămaseră singuri pe *Maria*, Mary îl urmă pe Baletti pe scări. El voi să-și pună la loc masca, să n-o indispună. Ea îl împiedică.

— Vreau să te văd așa cum ești.

El nu-i răspunse și-i deschise ușa ca să intre în cabina lui, care era sobră. Corabia era o navă olandeză mare, cu trei catarge, concepută special pentru comerț. Nu strălucea prin confort, fapt pentru care Baletti se scuză, trăgând perdeaua ca să oprească lumina care pătrundea prin ferestrele largi ale punții din spate. Era un mod elegant de a se masca.

— Vrei să bei ceva? Mie mi s-a uscat gâtul. Emoția acestei întâlniri neașteptate. Nesperate, adăugă el. Un porto?

Ea dădu din cap. Nu mai gustase de mult așa ceva. El îi întinse un pahar. Brusc, amândoi se simțiră jenați de această promiscuitate, de tot acest timp care trecuse. Șaisprezece ani.

— Iartă-mă, se scuză ea. Mă simt proastă și stângace. Nu știu ce să-ți spun.

— Ai spus deja totul, Maria, zâmbi cu tristețe Baletti, apropiindu-se de ea. Ai justificat tot, aruncându-te în brațele mele în ciuda înfățișării mele monstruoase.

— Nu mă sperie decât chinurile pe care le ghicesc dincolo de ea.

Și, ca să-l convingă, își trecu un deget peste umflăturile de pe obrazul lui. Marchizul era plin de tandrețe. Mary nu-și putea explica de ce fusese atât de tulburată la revederea lui. Își aducea aminte că se împăcase repede cu pierderea lui Baletti, găsindu-și alinare în brațele lui Corneille. Oare moartea acestuia din urmă o făcuse să devină atât de vulnerabilă și de fragilă? Sau apariția fantomatică a marchizului îi reînviase aceste imagini, durerea căreia refuzase să i se lase pradă atunci, la Veneția, ca să nu sufere din cauza pierderii lui?

— Cum ai putut ieși din flăcările acelea? întreba ea. Țipătul tău mi-a rămas în amintire, chiar dacă torturile la care m-a supus Emma l-au strivit.

— Emma te-a torturat?

— În temnița din Veneția. Până când Cork și Corneille au reușit să mă elibereze. Cork a căzut pe când se îndreptau către nava lui Forbin.

Mary suspină și se lăsă să cadă într-un fotoliu.

— Toate acestea sunt atât de îndepărtate, marchize. Te-am crezut pierdut. Nu mai voiam să aud nici de Emma, nici de comoară. Voiam doar să-mi regăsesc fiul și să-mi iau viața de la început. Corneille m-a ajutat s-o fac.

— El unde e?

— A murit. Acum câteva luni l-au capturat niște corsari. Junior și cu mine ne-am continuat viața. Dar să lăsăm asta, zise ea, alungând cu un gest obosit imaginile pe care le evocase. Îți vorbesc despre mine, când tu ești singura persoană care ar trebui să conteze. M-am schimbat, marchize. Nu mai sunt aceea care eram la Veneția. Astăzi sunt o femeie pirat, foarte diferită de aceea pe care ai iubit-o.

— Ba nu, nu cred. Privirea ta a rămas aceeași, Mary. Știe și acum să vadă dincolo de aparențe. Iubești libertatea și marea. Știam asta. Am știut-o întotdeauna. A fost de ajuns să-l întâlnesc

pe Corneille la Veneția ca să înțeleg. Nu te-aș fi lipsit de ele. Voiam să te ajut să te realizezi, nu să te înstrăinez de tine însăși.

Ea schiță un zâmbet trist.

— Cum se face că ai supraviețuit? îl întrebă.

— Cork m-a găsit în subterană. Așa mi-au spus călugării, când mi-am revenit.

— Așadar, Cork te-a scos de acolo, repetă ea.

Închise ochii, străfulgerată de o evidență.

— Înseamnă că știa și Corneille. Cu siguranță știa. Dar nu mi-a spus nimic, marchize.

— Te iubea. La fel de mult ca mine. La fel de mult ca Forbin.

Mary îi scrută privirea. Dacă ar fi aflat de la Corneille adevărul, destinul ei ar fi fost altul? Ar fi preferat oare să rămână alături de marchiz în loc să-l urmeze pe Corneille? Nu știa. Se întâmplase ceea ce trebuia să se întâmple.

— Mi-au trebuit aproape zece ani ca să mă refac complet, continuă Baletti cu vocea lui voalată. În tot acest timp am rămas la mănăstire. Casa mea arsese, nu mai aveam craniul de cristal, care mi-ar fi grăbit vindecarea, dar nu rămăsesem sărac lipit. Comerțul meu maritim era înfloritor și cunoșteam secretul Marii Opere. Avera mea nu se găsea în întregime în palatul acela. Mi-am folosit bunurile ca să încerc să vă regăsesc, pe tine și pe Emma. I-am scris chiar și lui Forbin.

— Nu mai avea vești de la mine de ani de zile, mărturisi Mary.

— Așa mi-a spus și el. S-a retras din marină și s-a stabilit la Saint-Marcel. Credea că te-ai prăpădit din moment ce n-ai mai dat niciun semn de viață. M-am resemnat, la fel ca el. Am căutat-o pe Emma la Londra, la Dover, dar a fost în zadar. Își lichidase toate afacerile, abia dacă își mai aduceau câte unii aminte de ea.

— De ce voiai s-o găsești?

— Ca să-mi recuperez craniul de cristal. Aveam mare nevoie de el. Nu numai chipul mi-a fost distrus, ci tot trupul. Nici nu știu cum am ieșit din încăperea aceea. Mi s-a părut că o mână nevăzută îndepărta de mine flăcările, deschidea panoul și mă ducea în subterană. Nu-mi aduc aminte să fi avut puterea și curajul s-o fac singur. În tot timpul cât am fost între viață și moarte, o voce cânta în capul meu și eram bântuit de viziunea

cețății de cristal. Eram atât de pătruns de toate acestea, încât, împotriva oricărei logici, am supraviețuit. Știu că ar fi de ajuns să ating craniul ca să mă vindec complet.

Își trecu o mână obosită pe frunte. Mary nu vru să-l întreruptă. Simțea suferințele lui ca tot atâtea împunsături de ac pe propria piele.

— În cele din urmă, mi-am închipuit că răzbunarea ta fusese dusă la îndeplinire, că o omorâseși pe Emma și luaseși craniul, împreună cu Cork, după care plecaseși la Lubaantun ca să recuperezi comoara și pieriseși pe mare. Nu te credeam în stare să-l lași pe Forbin cu tristețea și cu incertitudinile acestea.

— Am considerat că pentru el era mai bine așa. N-ar fi suportat ideea că i l-am preferat pe Corneille.

Baletti dădu din cap.

— Firește. Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta. M-am dus în Yucatan, adăugă el după câteva clipe de tăcere. N-am găsit nimic, nici măcar cetatea Lubaantun. Jungla a acoperit totul. Fără harta pe care o avea Emma, mi-a fost imposibil s-o localizez. Mayașii pe care i-am întâlnit nu au putut să-mi dea decât informații vagi. Centrul vital al acestei părți a coastei este astăzi orașul Santa Rita. În portul lui se poate face orice fel de comerț. Am cunoscut puterile unei plante rare, numita *mate*, din zona respectivă a Indiilor Occidentale. E mai ușor de găsit în sud. M-am gândit că iarba mate avea o legătură cu craniul și că, poate, m-ar fi ajutat.

— Deci de acolo te întorceai acum?

— Numai întâmplarea a făcut să ne întâlnim. Întâmplarea sau destinul, adăugă el. Căpitanul Calvin a observat că eram urmăriți și i-am ordonat să fugă. Apoi, văzând că erați pe punctul să ne ajungeți din urmă, am luat luneta ca să-mi dau seama cât de puternic echipaj aveți. Închipuie-ți uimirea, bucuria și temerile mele când am citit numele fregatei. I-am spus lui Calvin să accepte tot ce-i va cere căpitanul acesteia, gândindu-mă să nu mă arăt înainte de a mă lămuri cum stau lucrurile. Deși nava arăta exact ca fregata lui Cork, au trecut de atunci, totuși, șaisprezece ani, după cum bine spuneai și tu.

Se lăsă tăcerea. Mary bău o gură din vinul de porto pe care îl tot agitase în pahar până atunci, încălzindu-l în palme, așa cum făcea și pe vremuri.

— V-am privit prin fereastra asta apropiindu-vă, continuă marchizul, arătând spre fereastra din stânga.

Pe banchetă se afla și acum luneta.

— Te-am recunoscut imediat. Nu te-ai schimbat. Poate doar câteva fire albe în păr, o cută fină la colțul gurii, alta lângă ochi. Îmi amintesc fiecare por al pielii tale, mărturisi el în șoaptă. Nicio altă femeie nu ți-a luat locul, Maria.

Baletti se ridică și se sprijini cu o mână de pervazul ferestrei, ridicând perdeaua pentru ca lumina piezișă a serii să-i mângâie rănilile. Mary nu îndrăzni să-i tulbure tăcerea, care o durea, ca și mărturisirea lui.

— Cine ar fi vrut să-și lege viața de un infirm? spuse el apoi.

Mary se ridică, lăsă paharul din mână și se apropie de el, dar nu cutează să-l atingă, de frică să nu trezească dureri în cicatricile lui.

Se mulțumi să-i caute mâna.

— Nu vreau mila ta, Maria. Mi s-ar părea mai greu de îndurat decât tot restul.

— Cum poți crede că mi-ar fi milă de tine?

El nu răspunse și-și continuă destăinuirea, ca și cum ar fi așteptat dintotdeauna această clipă.

— Am fugit din Veneția. Am refuzat să mai primesc vizite. Rarele mele ieșiri în public au fost făcute la adăpostul acestei măști. Mi-am încetat toate activitățile legate de săraci, am renunțat la visurile mele ca să-mi ascund nefericirea.

— Dar de ce? Lucrurile acestea erau rațiunea ta de a trăi, marchize. Ca și craniul de cristal.

El râse amar.

— Iluzii. Era o iluzie, Mary. A trebuit să te pierd ca să-mi dau seama de asta. Iar acum, că te-am găsit, o simt și mai puternic.

— Marchize...

El se întoarse cu fața spre ea.

— Aș fi preferat moartea suferinței că nu te-am scăpat de Emma. Rănilile mele fizice n-au însemnat nimic față de cele din

sufletul meu. Orice-ai face, nu poți uita. Nu poți uita o parte din tine care ți-a fost amputată.

— Nu sunt vrednică... murmură ea, lăsând capul în jos.

— Ba nu-i așa, Maria. Altfel, n-ai fi fost atât de iubită.

Îi ridică bărbia și o privi în ochi.

— Știi cumva unde s-ar fi putut ascunde Emma?

— Și dac-aș ști, ce-ai face?

— M-aș duce să-i iau ceea ce mi-a furat. Viața, înfățișarea, visurile. Odată cu craniul de cristal.

— Pe când eram prizoniera ei, mi-a vorbit despre Carolina de Sud.

Mary fu pe punctul de-a pomeni de Ann, dar se abținu. Era o rană care se închisese. Nu voia s-o redeschidă.

— E un ținut întins, se strâmbă el.

— Charleston e un oraș cunoscut. Am putea începe de acolo.

— „Noi”, Maria? se miră Baletti.

— N-am să te las s-o înfrunți de unul singur pe Emma.

— Războiul tău s-a terminat. N-are rost s-o negi.

— Așa era.

— Ți-am mai spus că nu vreau mila ta.

— Acceptă atunci dragostea mea. Războiul acesta a fost al meu înainte de-a fi al tău. Nu mă poți împiedica să iau parte la el. Dacă nu eram eu, Emma nu te-ar fi mutilat. Asta mi-a trezit dorul de răzbunare. Nu-l mai pot înăbuși.

— Tu speri să-ți ușurezi conștiința, Maria, cu toate că nu te acuz de nimic. E absurd.

— Pe vremuri, marchize, mi-ai salvat sufletul. Lasă-mă acum să-l salvez și eu pe al tău. Lasă-mă să răscumpăr tot răul pe care ți l-am făcut.

— Tu n-ai nicio vină. Emma e singura vinovată. Nu vei putea șterge toți acești ani fluturându-ți sabia, piratule Mary.

— Ai dreptate, murmură ea, apoi își petrecu brațele pe după gâtul lui și-l privi drept în ochi.

— Cum poți, când sunt atât de urât? gemu el.

— Urâtenia nu este decât o mască. Tu m-ai învățat să văd dincolo de ea.

El o strânse în brațe, refuzându-i însă buzele care-i cereau o sărutare.

— Regăsirea ta m-a tulburat, mărturisi marchizul, dar voi mai avea nevoie de timp ca să pot...

— Ca să poți avea încredere în mine? Pe vremuri, mi-a acordat tot timpul de care am avut nevoie.

El nu răspunse. Preț de o clipă, Mary avu senzația că leagănă un nou-născut.

Treceau pe lângă arhipelagul Camaguey când marinarul de cart semnală o pânză în spate, la tribord.

Urmând exemplul lui Baletti, Mary luă o lunetă.

— Ce părere ai? se interesă marchizul, văzând că ea tăcea.

— Arborează Jolly Roger, e un vas de pirați, oftă ea, fără să lase luneta de la ochi.

— Fregată?

— Brigantină. Asta nu e bine pentru noi, marchize.

— E rapidă?

— Și agilă. E și mai ușor de manevrat decât o fregată. N-avem cum să scăpăm. *Maria* nu se poate măsura cu vasul ăsta. Ar fi mai bine să ne predăm.

— Cum vrei tu, încuviință Baletti. Ce zici, Calvi?

— Sunt de aceeași părere, domnule, răspunse acesta, în timp ce Mary îi înmâna luneta.

Pe când ea se pregătea să ordone ca velele să fie coborâte, Baletti, care încă mai scruta zarea, o întrebă:

— Au așezat sub Jolly Roger un pavilion roșu. Ce înseamnă asta?

Lui Mary îi scăpă o sudalmă. Amândoi bărbații se întoarseră în același timp spre ea.

— Asta înseamnă că nu ne vor cruța, explică ea, cu fruntea brăzdată de o cută de îngrijorare. Nu-mi place deloc ce anunță.

— Ce sugerezi?

— Să ne strecurăm printre insule și să găsim vreun golfuluț ferit în care să ne adăpostim. Dacă nu cumva ne vor ajunge din urmă înainte de-a apuca s-o facem. Să întindem pânzele, căpitane, toate pânzele. O să luăm vântul în travers și vom folosi curenții de coastă ca să ne sporim viteza.

— Bună idee, miss Mary, aprobă Calvi.

— Crezi că avem vreo șansă? o întrebă marchizul, pe când Calvi dădea ordine echipajului.

— Nu știu; oricum, n-o să le fie ușor să ne prindă, îl asigură ea.

Apoi se întoarse și-și chemă pirații prin portavoce:

— Pregătiți-vă de luptă, domnilor. Gabieri, ridicați pavilionul negru.

Îi spuse lui Baletti:

— E mai bine să fim gata de atac. Poate că Jolly Roger o să-i pună pe gânduri. Pe mare, pirații trebuie să aibă respect unii față de alții. Asta e tot ce putem face.

— Mă îndoiesc că va fi de ajuns, conchise Baletti.

Mary nu răspunse și se întoarse la cârmă.

Părăsiseră Insula Țestoasei la doar zece zile după ce acostaseră acolo. Mary îi povestise totul lui Junior. Se temea ca el să nu se supere pentru că ea se abătea încă o dată din drumul său. Junior însă, dimpotrivă, o încurajase.

— Mamă, eu nu cred în hazard. Dacă Baletti s-a ivit din nou în calea ta înseamnă că a sosit momentul să termini ceea ce ai început. Eu nu ți-am vorbit despre asta niciodată și nu ți-am reproșat absolut nimic, mărturisise el. Ca și Corneille, eram convins că trebuia să uităm totul, dar n-am reușit nicio clipă s-o fac. Setea mea de luptă și de sânge nu este decât un fel de răzbunare. Ca și tine, sunt sigur de asta. Nu mai sunt un copil.

— Ai putea să mă însoțești cu *Bay Daniel*.

Junior lăsase ochii în jos.

— Da, aș putea, dar mai e un lucru pe care nu ți l-am spus până acum. Nu prea știam cum să încep...

Mary se încruntase. Se aflau în hanul lui Umple-Burtă. Baletti refuzase să coboare pe uscat, în ciuda insistențelor lui Mary. Îi era greu să se suporte. În cele din urmă, Mary renunțase.

— Vino, îi spusese Junior.

Se crăpă de ziuă. Băiatul o condusesse spre celălalt capăt al orașului, până la o căsuță. Mary o știa. Acolo locuia nevasta Cleștelui împreună cu băiețelul ei. Era o sclavă de vreo douăzeci de ani pe care șeful de echipaj al lui Corneille o eliberase și o păstrase alături de el. Mary înțelesese încă înainte ca Junior să bată la ușă, iar Galia să deschidă, dând la iveală un pântece proeminent. Junior era îndrăgostit. Mary remarcase că, începând de câteva luni, băiatul lipsea cam des de acasă. Dar Junior fusese dintotdeauna discret în legătura cu aventurile lui amoroase.

— Ne-am consolată reciproc, îi mărturisise el, îmbrățișându-și iubita. Aș vrea s-o iau de nevastă înainte de nașterea copilului meu. Dacă n-ai nimic împotriva...

Mary îi strânse la piept pe amândoi. Se despărțise de ei în pragul ușii. Nu mai avea ce face acolo, decât să-i iubească de la depărtare. Așa mergeau lucrurile. Mary se întorsese la Baletti, având acum un motiv în plus să-l urmeze: acela de a-și ține fângăduiala de a o ucide pe Emma de Mortefontaine, făcută pe vremuri fiului ei. Pumnalul lui Niklaus îi fusese tovarăș nedespărțit.

Destinul lui trebuia să se îndeplinească străpungând inima Emmei. Mary Read n-ar fi trebuit să uite nicicând acest lucru.

Cu toate că nava comercială a lui Baletti nu era ideală pentru expediția lor războinică, Mary n-avusese de ales. Încărcase în cală rezerve considerabile de hrană și apă, astfel că nu aveau să fie nevoiți să facă prea multe escale. Căpitanul Calvi se arătase înțeleghător. Câteva zile petrecute pe uscat îi fuseseră suficiente ca să înțeleagă ce mult țineau pirații la Mary Read. În semn de profund respect, îi oferise comanda navei sale, dar ea se mulțumise cu locul de secund.

Bay Daniel îi escortase timp de trei zile, salutându-i la despărțire cu salve de tun.

Mary nu simțise decât o ușoară strângere de inimă. Fiul ei iubit naviga pe cont propriu. De acum înainte nu mai avea nevoie de ea. Se consolase încercând să-l „îmblânzească” pe marchiz. Cu aceeași răbdare și abnegație pe care le avusese el, odinioară, pentru ea. Chiar dacă nu mai era povestitorul plin de vervă, binefăcătorul idealist pe care-l cunoscuse ea, spiritul îi era la fel de treaz, iar dialogurile lor își regăsiseră vioiciunea de altădată. Când el își lua vioara, Mary închidea ochii, iar imaginile din Veneția se contopeau cu cele de pe *Bay Daniel*. Baletti și Christophe Raymond. Amândoi știuseră să vorbească sufletului ei. Mary se simțea liniștită.

Până când apăruse la orizont pânza aceea.

— Se apropie, strigă ea.

Insulițele se vedeau, dar nu se iveau niciun golf în care să se poată ascunde.

Mary scutură din cap, strângând din dinți. Nu se temea pentru ea, ci pentru el. Corneille îi dovedise că puteai lupta chiar dacă aveai un handicap, dar Mary nu era convinsă că și Baletti ar fi fost în stare s-o facă.

Privirea îi fu umbrită o clipă la gândul că l-ar putea pierde când abia îl regăsise. Alungă cu violență acest gând. După avort și după moartea lui Corneille începuse să reacționeze exagerat la emoții. Se scutură ca să-și îndepărteze slăbiciunea așa cum își scutură o pasăre penele îngreunate de ploaie. Ce dracu', doar era femeia pirat! Și trecuse de vârsta mofturilor adolescente!

Respiră adânc, ca să-și regăsească hotărârea. Nu era prima oara când trebuia să se lupte pentru doi.

— Toata lumea la posturi! Așteptați-i să urce la bord, și abia atunci scoateți armele. Numai luându-i prin surprindere îi putem învinge. Nu-i cruțați, domnilor, adăugă ea după ce adună tot echipajul. Brigantina lor ar fi minunată ca să ne sfârșim călătoria cu ea.

Un murmur de aprobare se răspândește pe punte. Mary știa că se poate bizui pe oamenii ei. Cât despre marinarii venețieni, știa că-și vând scump pielea, dar nu-i văzuse până atunci luptând. Trebuia să se descurce cu ei.

Când se întoarse la postul ei de cârmaci, înlocuindu-l pe Calvi, știa că n-ar mai servi la nimic să fugă, riscând o canonadă. Baletti apărură în fața ei fără pelerină și fără mască. Avea două pistoale la brâu, spada la șold, iar chipul lui exprima o hotărâre înverșunată.

— Echipajul să coboare pânzele și să așteptam, căpitane, ordonă simplu Mary. Vom lupta, dacă trebuie, până la ultimul om.

Maria începu, așadar, să-i aștepte la tribord pe cei care veneau s-o cucerească.

— Ei, drăcie, dar ce fac ăia acolo? se miră John Rackham.

Secundul căpitanului Charles Vane își mângâie barba.

— Ciudat, într-adevăr, întări acesta. Vor să ne înșele, sperând că ne vom răzgândi, așa presupun. Pavilionul negru nu ne-a convins, așa că încercă altceva.

— Se vede că au o încărcătură de preț, din moment ce nu vor s-o expună salvelor de tun.

— Așa cred și eu. Și, cu toate acestea, n-au baterie care s-o apere.

— Au, în schimb, mulți oameni. Mult prea mulți oameni, repetă el, examinând prin luneta punțile *Mariei*. Și așa pune pariu că sunt înarmați. Căpitanul ăsta pare să fie uns cu toate alifiile. A mai pățit-o și cunoaște obiceiurile piraților.

— O fi vreun corsar convertit, sugeră Vane.

— Sau un corsar, pur și simplu, căpitane.

Vane dădu din cap. Îi trecuse și lui prin minte ceea ce spusese secundul său. Poate ca *Maria* era o capcană. Un vas de război deghizat ca să-i prindă. Inspectă cu atenție sabordurile, mai nedumerit ca oricând. În câteva clipe aveau să ajungă în raza de tir.

— Pregătiți bateria! ordonă el. Dați-le jos catargele fără somație și ochiți la pupa ca să le rupem cârma. În zona asta sunt curenți de coastă. O să-i forțăm să eșueze pe cel mai apropiat mal.

Rackham încuviință printr-un semn. De multe ori, căpitanul lui i se părea excesiv de prudent; de astă dată însă era de acord cu el.

Coborî în baterie să transmită ordinele primite.

Instinctul n-o înșela pe Mary. Îi fu de ajuns să-l vadă prin lunetă pe omul acela îmbrăcat în culori vii coborând de pe punte ca să înțeleagă pe loc intențiile căpitanului.

Se repezi spre parapet și urlă:

— Ridicați velele, vira babord!

Nava viră imediat.

— Ce se petrece? întreba Baletti, surprins de aceasta manevră bruscă.

Mary n-apucă să-i răspundă, căci tunurile din sabordurile navei dușmane începură să bubuie.

— Dumnezeii... înjură el, văzând ploaia de ghiulele care se abătea asupra lor. Vor să ne lase fără catarge.

— N-o să le oferim plăcerea asta, scrâșni Mary, cârmind din toate puterile spre vest.

O a doua rafală dădu jos vergile mizenei. Brigantina se apropia pe la tribord.

— Foarte bine, tună Mary, dacă asta vrei, o să-ți arăt eu ție, jigodie râioasă!

Baletti lăsă luneta și o privi o clipă pe Mary. Niciodată n-o văzuse atât de hotărâtă și de încrâncenată. Împărțea ordine gabierilor, hunienilor, piraților, care nu mai căutau să-și ascundă armele.

Mary mână corabia direct spre plajă, cu toate pânzele sus, ca brigantina să nu-i scufunde în larg. Era dispusă să se lupte până la moarte, dacă trebuia, dar nu voia să-l lase pe ticălosul acela să-i trimită vasul pe fundul mării fără să-i dea prilejul să scoată sabia din teacă.

Căpitanul Calvi se retrăsese în spatele lui Baletti, conștient că n-ar fi putut face mai mult decât Mary și că numai experiența ei îi mai putea salva.

Carena se înfundă în nisip. *Maria* eșuase la câțiva metri de plajă.

— La abordaj! urlă Mary când brigantina se apropie de flancul de la babord al navei.

Nu mai trăgeau în ei cu tunurile. Asta și voia Mary.

Din gabiile pe care ea le amenajase în acest scop țâșniră cârligele de abordaj, luând-o înaintea celor ale dușmanilor lor, în timp ce pirații lui Mary trăgeau de zor cu puștile.

Fără să mai aștepte, Mary se aruncă în luptă, strigând:

— La mine, pirați! Pe ei!

— Pe toți dracii din iad, se sufocă Vane. Ce mama mă-sii se petrece aici?

— Ne-am lăsat păcăliți, tună John Rackham, care înțelesese abia acum că nava aceea nu era ceea ce crezuse el.

— N-o să-l las pe câinele ăsta să scape atât de ușor! se înfurie Vane, care își dăduse la rândul lui seama că era vorba despre o navă de comerț care căzuse, probabil, în mâinile unui pirat. N-am să-l las să-mi ia *Revanșa!* mugi el, scoțându-și sabia din teacă.

Rackham o flutura deja pe a lui. Se aruncară în mijlocul încăierării.

Pe ambele vase lupta se desfășura cu aceeași încrâncenare și ferocitate. Mary înfipse spada într-un piept, trase un glonț în altul. Era dezlănțuită, cu atât mai mult cu cât Baletti venise alături de ea și mânuia sabia cu o îndemânare care o uluia. Era aproape la fel de îndârjit și de priceput ca, pe vremuri Corneille. Acum, că nu mai avea motive de îngrijorare în ceea ce-l privea, Mary nu se mai gândea decât să doboare tot ce-i stătea în cale, luând pistoalele piraților pe care-i ucidea ca să tragă în alții.

În aer plutea izul acela de praf de pușcă și de sânge care, ca întotdeauna, îi înzecea furia. Nu mai vedea și nu mai auzea nimic, concentrată asupra unui singur țel: să înainteze, nimicind tot ce era viu în calea ei.

Charles Vane nu reușea să-și revină văzând furia aceea care se dezlănțuise pe nava lui. Totuși, avantajul era de partea oamenilor lui. Lupta continua, însă n-avea să mai dureze mult. Pe puntea *Revanșei* mai rămăseseră doar individul acela desfigurat și căpitanul, care loveau în dreapta și-n stânga. Deși erau ei doi contra zece, nici nu se gândeau să se predea. Meritau clemența lui.

— Rackham! zbieră el. Ia-i prizonieri!

Mary auzi ordinul și realizează subit în ce situație se aflau, își văzu oamenii murind, copleșiți de numărul inamicilor. Îl văzu pe Baletti epuizat. Se apropie de el, spulberând doi marinari care voiau s-o oprească, refuzând sa-l lase singur, încolțit, cu spatele sprijinit de puntea din față. În câteva minute, amândoi fură înconjurați.

— Încetați lupta! ordonă o voce.

Asediatorii dădură înapoi, amenințători, formând un semicerc de mutre furioase, cu pistoalele în mâini. Se traseră la o parte, făcându-le loc lui Vane și secundului său să treacă.

— Aruncați armele! ordonă primul.

Mary îl străfulgeră cu o privire dușmănoasă și-și aruncă sabia la picioarele lui. Baletti își desprinse și el degetele de pe arma lui, lăsând-o să cadă.

— Așa mai merge, declară căpitanul. Ne-ați pricinuit pierderi mari pentru...

Dar nu apucă să-și termine fraza. Un marinar aflat pe *Maria* luase portavocea și strigă:

— În calele lor nu e nimic, căpitane, în afară de provizii!

Ceilalți scoaseră un murmur de indignare.

— Ei bine, asta confirmă ceea ce credeam eu. Jolly Roger de pe pavilionul vostru nu era o păcăleală, nu-i așa? Întrebă Vane cu un surâs răutăcios.

— Nu, mărturisi Mary. Dar nu era vorba despre ce-ți închipui tu, căpitane. Vasul vostru nu m-a interesat decât începând din clipa când ați vrut să ne scufundați.

— Ca să vezi! rânji secundul. Deci pirații se plimbă cu nave de comerț doar așa, de plăcere.

— Crede ce vrei, făcu ea, dar Mary Read nu minte niciodată.

Charles Vane se încruntă.

— Mary Read, ai spus? Am auzit vorbindu-se despre tine, dar îmi venea greu să cred că există într-adevăr o femeie pirat.

Mary își înalță cu mândrie bărbia.

— Ești femeie? se sufocă de uimire Rackham.

— Nu te-aș sfătui să încerci să verifici, replică ea, cu o privire cruntă.

Din rândurile echipajului se auziră chicoteli pe care o privire furioasă a lui Rackham le curmă subit.

— Ce ai de gând să faci cu noi, căpitane? Întreba marchizul, care nu scosese nicio vorbă până atunci.

— Tu cine ești?

— Mi se spune Marchizul. Sunt secundul lui Mary Read.

— I l-am lăsat pe *Bay Daniel* fiului meu, explică Mary. Marchizul și cu mine aveam o treabă de rezolvat în Carolina de Sud.

— Zi mai bine că voiai să faci rost de o navă, râgâi Rackham, și ai crezut că o poți lua printr-un vicleșug.

Mary înțelese că nu va reuși să-i convingă. Faptele erau împotriva ei și n-avea niciun chef să-i povestească individului ăluia toată viața ei.

— Să terminăm odată, făcu ea. Omoară-ne, dacă nu vrei să ne înrolezi.

— Nu mi-ar plăcea să vă am la bord, scrâșni Rackham.

— Va trebui totuși să te obișnuiești cu gândul ăsta. Jos armele! Le ordonă căpitanul Vane piraților lui.

Fără să dea atenție privirii furioase a lui Rackham, luă de jos sabia lui Mary și se apropie ca să i-o dea înapoi.

— Eram la Kingston când căpitanul lui *Bay Daniel* a evadat de pe eșafod. Ea dădu din cap. Ai onoarea în vârful spadei, Mary Read. Nu-mi pasă care erau motivele prezenței tale la bordul *Mariei*. Oricare ar fi ele, cred ceea ce-mi spui.

— Îți mulțumesc, căpitane.

— Bun venit pe *Revanșa*. Eu sunt Charles Vane, iar impetuosul meu secund se numește John Rackham.

— Nu vom rămâne pe nava ta, spuse Mary.

— O să vă lăsăm la New Providence, hotărî Vane, dacă îți convine. Mary încuviință. Până atunci, veți fi la ordinele mele și la cele ale lui Rackham.

— Asta doream și noi, îl asigură Mary.

Vane se îndepărtă de ea, întorcându-se lângă Rackham, și îi șopti acestuia:

— Nu mai face mutra asta și scufundă-le corabia, după ce iei încărcătura. Mary Read este o achiziție excelentă și n-am de gând să renunț la ea.

Ann dădu cu piciorul într-o piatră de la capătul aleii înainte de a contempla cu o privire tristă plaja. Se împliniseră șapte luni de când era soția lui James Bonny și șase de când erau în New Providence. Nimeni de acolo n-ar fi putut bănui că Ann Bonny era, de fapt, miss Cormac. Asta ar fi trebuit s-o mulțumească, mai ales că James era, împotriva oricăror așteptări, foarte îndrăgostit de ea și nu înceta să-i repete că fusese extrem de norocos și foarte inspirat să rămână cu ea.

Ann ar fi putut spune același lucru dacă privirea ei n-ar fi întâlnit, cu o lună mai înainte, privirea piratului acela. În doar câteva secunde, privirea aceea o străpunsese ca un pumnal. El plecase din nou pe mare. De atunci, Ann aștepta cu nerăbdare întoarcerea lui.

James Bonny era un soț bun. O învățase tot ce trebuia să știe, inclusiv să se reîmpace cu trupul ei traumatizat de avortul acela. Făcuse din ea o femeie adevărată, îi dăduse un nume și spera că vor avea un cămin. Un cămin. Nu pe mare. Părăsise marea ca să rămână cu Ann, fapt care ar fi trebuit s-o măgulească.

James Bonny devenise informator al guvernatorului Woodes Rogers. Primea un salariu frumos ca să-i denunțe pe piraiții care ajungeau în New Providence. Pe insulă erau mulți piraiți. Aproape două mii, alcătuind un clan. Cei mai mulți dintre ei erau foști corsari care deveniseră piraiți ca să poată supraviețui. Cu mărfurile care proveneau din Anglia, singurele autorizate pe coastele Indiilor Occidentale, se putea face o contrabandă profitabilă. Piraiții le revindeau plantatorilor din Rhode Island, din Boston sau chiar din New York. Pirateria nu fusese niciodată atât de înfloritoare, iar faptul acesta îl aducea la exasperare pe regele George la Angliei.

Bonny își petrecea timpul prin taverne, alături de ei, sfătuindu-i să se întoarcă la o viață cinstită și să-i ceară iertare regelui. Dacă refuzau, îi denunța guvernatorului Woodes Rogers, care îi punea sub urmărire.

Ann îi făcuse reproșuri, fiindcă delațiunea nu-i plăcea. Se certaseră din cauza asta. Ann cedase în fața argumentelor lui. Conștiința ei însă nu. James Bonny îi plăcea mai puțin de când își sacrificase onoarea. Ea prefera onoarea piraților. Îi propusese să-l însoțească prin cârciumi, pretextând că astfel, popularitatea lui ar avea de câștigat, dar și ca să mai iasă din casă, unde era obligată să-și joace rolul insipid de soție. La început, mândru de importanța pe care o căpătase, James Bonny nu se gândise la nimic rău. Până când descoperise că Ann petrecea acolo mult mai mult timp decât îi spunea lui și că atunci când era printre marinari râdea cu poftă, pe când în brațele lui ofta.

Într-o zi, după ce un marinar o salutase pe stradă făcându-i cu ochiul, James Bonny îi făcuse o scenă de gelozie.

— N-am să-mi las nevasta să se poarte ca o curvă! uriașe el.

— Sunt liberă să fac tot ce-mi place, replicase ea.

— Ba nu, Ann, nu de când te-ai căsătorit cu mine.

— Știi bine pentru ce am făcut-o. N-ai dreptul să te plângi. Fii fericit că mai sunt încă alături de tine.

— Fericit? Când mă faci de râs? Să nu-ți treacă prin minte să mă înșeli, amenințase el, fiindcă o să am grijă ca amantul tău să fie spânzurat.

— N-am niciun amant, James Bonny, însă dacă mai continui să mă acuzi în felul ăsta, poți fi sigur că o să-mi iau unul!

Leșise apoi din casă, trântindu-i ușa în nas. Rătăcise toată ziua prin orașul cu case de lemn sufocate de vegetația luxuriantă, viu colorată, pierzându-se pe ulicioare, apoi se adăpostise la umbra unei stânci, pe plajă, la capătul cheiului, ascunzându-se acolo, înciudată. Venea adesea în locul acela ca să se bucure de priveliștea corăbiilor. Singura ei dorință era să urce la bordul unei nave și să se angajeze ca marinar. Detesta superstițiile acelea stupide care pretindeau că meseriile legate de mare nu erau pentru femei. S-ar fi putut deghiza în bărbat ca să le înșele vigilența, și chiar ar fi făcut-o dacă n-ar fi cunoscut-o atâta lume din oraș sau dacă James Bonny ar fi fost marinar din pasiune, nu de nevoie. Ar fi făcut-o dacă nu s-ar fi măritat cu el. Oftă din nou și începu să arunce pietricele în valurile care veneau să moară, cumiți, la picioarele ei.

Ann scăpase din lanțurile unei temnițe ca să nimerească în alta. Mai veselă, firește, dar nu atât de interesantă cât sperase ea. Nu-l va lasă pe James Bonny s-o împiedice să discute cu pirații, să se desfete cu ambianța tavernelor, să simtă mirosul de tutun amestecat cu cel de vin și de mare, să vadă mâinile lor bătătorite rătăcind prin fustele femeilor ușoare. Mâinile soțului ei, prea albe, prea îngrijite, n-o mai impresionau când îi atingeau trupul. În ciuda mângâierilor, erau prea cumiți. Prea blânde. Ann visa la violența îmbrățișărilor acelor lupi de mare, deprinși cu oceanul.

Și asta din cauza unui singur bărbat, pe care-l văzuse ieșind dintr-o cameră, într-o dimineață, pe când venise să-i aducă niște medicamente uneia dintre fete. Operele de caritate îi ofereau un pretext ca să se apropie de cârciumile rău famate, de prostituatele pe care James Bonny le renega, deși îi plăceau atât de mult la Charleston.

Ann rămăsese nemișcată pe coridor, în fața bărbatului care închidea ușa după el, încheindu-și nasturii vestei. Privirile lor se întâlniseră și se aprinseseră.

— O zi bună, madam Bonny, o salutase el înainte de a pleca grăbit.

Ea, cu un nod în gât și cu inima gata să-i sară din piept, nici nu-i putuse răspunde la salut. El îi știa numele. Nu era greu, toată lumea o cunoștea. În ceea ce o privea însă, era sigură că nu-l mai întâlnise până atunci. Isabella, îmbrăcată doar pe jumătate, țâșnise din aceeași cameră și se repezise să-l ajungă din urmă.

— Îți mulțumesc, John! exclamase ea de pe palier, trimițându-i sărutări.

Ann rămăsese în mijlocul coridorului, urmărind geloasă complicitatea lor. Ca o idioată. Isabella se întorsese spre ea, cu ochii sclipitori, strângând în mână o monedă de aur.

— Rackham ăsta nu numai că e grozav la pat, dar știe și cum să-i vorbească unei femei, îi spusese ea lui Ann, suspinând din rărunchi.

Ann simțise că roșește din cap până în picioare, dar Isabella, fericită cum era, nu păruse să observe. Apoi intrase, fredonând,

În camera ei, iar Ann se dusese la căpătâiul vecinei ei, mai mult ca s-o descoase decât ca s-o doftoricească.

De atunci tânjea, visând la adulter în brațele lui Rackham, și era hotărâtă să-l părăsească pe James Bonny dacă ar fi reușit să-l cucerească pe chipeșul pirat cu farmecele ei.

Dar degeaba își obosea ochii scrutând orizontul. *Revanșa* căpitanului Vane, pe care el îndeplinea funcția de secund, întârzia să apară.

Trecuse o lună de când Mary și Baletti se aflau la bordul *Revanșei*. O lună în care furia lui John Rackham sporise pe zi ce trecea.

Era limpede că între Charles Vane și secundul său exista o anumită ostilitate. Era limpede că echipajul era de partea lui Rackham. Vane era prudent. Fusese corsar și nu voia să riște să-și piardă corabia în lupte inegale. Cu excepția câtorva barcaze, care abia dacă le asiguraseră aprovizionarea, capturile interesante fuseseră puține. Și chiar și atunci, căpitanul Vane punea atâtea condiții înainte de a trece la fapte, încât le strica tot cheful.

Cu două zile înainte, întâlniseră un vas care transporta sclavi negri. Echipajul abia aștepta să-l captureze. Sclavii erau o marfă care se vindea bine și le procura și marinarilor multe bucurii. Vane însă nu fusese de acord. Nava i se păruse prea bine păzită și le interzisese plăcerea de-a o ataca.

Pe seară, tonul șușotelilor din baterie devenise amar, plin de frustrare și din ce în ce mai puternic. Mary înțelesese că prezența ei la bord n-avea darul de a îmbunătăți relațiile dintre căpitan și secund. Deși stătea la distanță de ceilalți marinari, impunându-le un anumit respect, simțea că bărbații aceia nu aveau față de ea același sentimente ca frații lor de pe coastă. Era femeie, iar ei duceau lipsa femeilor. Mai mult, Vane își petrecea mult timp în tovărășia ei, sub pretextul că îl interesau obiceiurile piraților de pe Insula Țestoasei. Avea multă influență în New Providence și i se cerea adesea sfatul. Mary însă nu se lăsă păcălită. Își dădea seama că Vane o plăcea. Din cauza aceasta întârzia sosirea la New Providence, înțelesese și Rackham, care era foarte iritat.

Secundul se temea ca Mary să nu-i ia funcția, deși ea repeta mereu că va părăsi vasul de îndată ce va fi posibil. Rackham era convins că ea visa să aibă o navă, mai precis, nava *Revanșa*. Ei îi era greu să se dezvinovățească, fiindcă brigantina lui Vane avea multe calități.

— Mă tem că se va isca o revoltă, îi șoptise discret Baletti în seara precedentă.

Mary încuviințase dând din cap. Evitau să discute, ca să nu le fie descoperite intențiile. Se simțeau spionați în permanență. În afară de vreo cincisprezece oameni care-i erau devotați cu trup și suflet căpitanului Vane, ceilalți erau de partea lui Rackham. Mary și Baletti ajunseseră pe *Revanșa* într-un moment nepotrivit.

— Goeletă în față, la tribord! urlă marinarul de cart.

— Îl vreau, îi spuse Rackham lui Vane, care examina prada prin luneta.

Vane se strâmbă, iar Rackham strânse pumnii de furie, știind ce însemna asta. Îi făcu un semn cu capul lui Fertherston, șeful de echipaj, care îi răspunse în același fel.

— Goeletele sunt păduchioase, Rackham, ca și tine, oftă Vane.

— Nici nu știi ce bine ai nimerit-o, căpitane, făcu acesta, proptindu-i țeava pistolului în șale.

— Ce înseamnă asta? păli Vane.

— Că ești suspendat din funcție, căpitane.

Fertherston scoase un șuierat prelung, strident.

În câteva clipe, echipajul îi imobiliză pe toți cei care erau cunoscuți ca fiind oamenii lui Vane. Împreună cu ei, Mary și Baletti se treziră împinși fără menajamente către cală. N-avea rost să încerce să se apere.

— Treci, îi porunci Rackham lui Vane.

Văzând cât de mulți erau răsculați, acesta capitulă fără alte comentarii. Strânse din dinți și, trecând prin mijlocul echipajului tăcut, intră în cală.

— Îmi pare rău, căpitane, nu ne așteptam la una ca asta, se scuză bucătarul-șef, în timp ce trapa se închidea, lăsându-i în bezna.

— Nu face nimic, Morgan, oftă Vane. Rackham are de partea lui elanul tinereții. Pe timpuri, eram la fel de temerar ca el. Nu i-o pot reproșa. Vârsta nu iartă, domnilor.

Mary și Baletti se feriră să comenteze. Pe punte se făceau pregătiri pentru abordaj.

— Mulțumesc că m-ai susținut, Read.

— N-am avut de ales.

Profitând de semiîntineric, Mary își lăsă capul pe umărul lui Baletti. De când se reîntâlniseră, simțise de multe ori nevoia s-o facă. Se pare că și el, fiindcă tâmpla lui căută mângâierea părului ei. Mary închise ochii.

Intuiția o sfătuia să fie prudentă. Rackham avea vârsta lui Junior. Era repezit și arțagos, dar știa să se arate drept și apropiat. Ea îl citise repede. În ciuda animozității față de ea, era impresionat de hotărârea ei. Nu-i va ucide din plăcere sau din orgoliu. Nu-i stătea în caracter. Mai degrabă îi va debarca pe cea mai apropiată insulă și le va lăsa apă și mâncare, cât să se descurce până se vor organiza. N-avea de ce să fie neliniștită. Era obișnuită cu asemenea întâzieri, iar aceasta o lăsa indiferentă. Ce mai conta o săptămână sau o lună, când așteptase ani întregi?

Se bucură de apropierea lor fragilă, ca de o făgăduială pentru viitor, când ea îi va fi redat liniștea. Indiferent dacă acel craniu de cristal l-ar fi vindecat sau nu, nimic nu s-ar fi schimbat. Baletti avea să-și găsească oricum locul printre pirați; aici, spre deosebire de lumea lui, în care doar aparențele contau, fiecare cicatrice stârnea respectul celor din jur.

După un timp, fură eliberați. După zăngănitul armelor și după mișcărilor navei știau deja că goeleta fusese cucerită fără greutate.

Când ieși din cală, Mary fu orbită de soarele strălucitor de aprilie.

— Văd, căpitane Rackham, că ai avut dreptate și că eu am greșit, se înclină Vane, cu un surâs fatalist și amar.

— Timpul tău a trecut, Vane, îl sfidă Rackham, mai mult ca să-și arate superioritatea în fața echipajului.

Privirea lui trăda un respect sincer. Era clar că Mary nu se înșelase. Rackham era un bărbat arătos, îndrăzneț și temerar. Avea să fie un căpitan bun pentru *Revanșa*.

Ca și cum ar fi vrut să-i dea dreptate, acesta arătă spre goeleta legată încă de brigantină.

— E a ta, Vane. Eu păstrez *Revanșa*.

— Văd că n-ai uitat cu desăvârșire ceea ce te-am învățat. Haideți, mateloți. Să mergem la bordul navei noastre, hotărî acestă, cu o cută de ciudă pe frunte, adresându-se oamenilor săi.

Pomana lui Rackham lăsa un gust amar orgoliului său rănit.

Ann auzi zvonul în clipa când deschidea obloanele. Abia se îmbrăcase, iar James Bonny tocmai își puneă vesta.

— *Revanșa* a ancorat! nu se putu stăpâni să exclame cu un surâs de încântare care-l făcu pe soțul ei să se încrunte.

Își stăpâni bucuria.

— Vei putea să îndeplinești ordinele lui Woodes Rogers. Erai furios că nu-l poți mulțumi.

— Ai dreptate, consimți James, rămânând însă în continuare bănuitor. Să-l lăsăm pe Vane să coboare la țärm. Știu unde să-l gădesc.

Ann își mușcă buza. Îi venea s-o ia la fugă spre chei. Însă, dacă ar fi făcut-o, i-ar fi confirmat soțului ei ceea ce încercase cu atâta stângăcie să-i ascundă.

— Mă duc să văd dacă e gata micul dejun, spuse, și ocoli patul ca să ajungă la ușă.

James Bonny o reținu.

— Mie de tine mi-e foame, murmură el cuprinzând-o în brațe, excitat de gelozia aceea care sporea tot mai mult.

Încurcată, Ann îl respinse.

— Lasă-mă, James, nu poți aștepta până diseară?

El o strânse și mai tare.

— Nu, te vreau chiar acum, insista el cu voce aspră. Sau poate ai prefera vreun matelot de pe *Revanșa*?

— Termină cu prostiile astea, șopti ea, lăsându-l să-i gâdile gâtul cu sărutări.

— Nu poate fi vorba despre Vane, continuă el însă. E prea bătrân.

— Ajunge, îl rugă Ann, speriată deodată de brutalitatea gesturilor lui, de respirația lui neregulată.

— Rackham, hotărî el, trăgând-o spre pat. Desigur că Rackham e cel pe care-l dorești.

— Lasă-mă, își ieși din fire Ann. Ești nebun!

— Da, sunt nebun, afirmă el trântind-o în așternut. Nebun după tine. Mă înnebunește gândul că pielea ta ar putea fi atinsă de alte mâini. Tu m-ai vrut la Charleston, Ann Cormac. Însă nu m-ai despăgubit destul pentru asta.

Dorința sălbatică îl făcea să găfâie. Ann simți hohote de plâns arzându-i gâtul. Încetă să se mai zbată.

— În sfârșit, zise el, scoțându-și încălțările. Credeam că manierele de curte îți vor plăcea mai mult decât cele marinărești, dar, din moment ce m-am înșelat...

Îi ridică fustele și o pătrunse cu brutalitate. Ann își încleștă dinții, spunându-și că James Bonny avea să plătească scump gestul acesta necugetat.

După-amiază, profitând de lipsa soțului ei, Ann îndrăzni să intre în taverna Balancine, unde Rackham și oamenii lui obișnuiau să se ducă ca să-și cheltuiască banii la jocuri de noroc.

Acesta tocmai se delecta sorbind vin din decolteul uneia dintre fete, care, cu capul dat pe spate, își oferea sâni pe care curgea vinul turnat direct din urcior.

În jurul mesei lor răsunau râsete vulgare. Ann se opri locului, iritată. Rackham o apucă pe femeie de talie, o așeză pe masă, ridicându-i și depărtându-i cu amândouă mâinile coapsele ca să-i pună picioarele pe tăblia mesei.

— Pe toți dumnezeii, drăcoenco! exclamă el. Dacă n-aș fi păstrat un dram de educație, ți-aș trage-o chiar aici.

Luă încă un urcior și începu să-și toarne pe gât vinul, cu înghițituri zgomotoase care o făceau pe femeie să râdă cu sughițuri. Ann simți un nod în stomac. Se pregăti să plece, dar privirea lui Rackham o întâlni pe a ei. Lăsă jos urciorul și împinse

la o parte coapsele prostituatei, făcându-i loc altui marinar, care se aplecă s-o sărute.

Ann merse cu spatele până la ușă. Inima i-o luase razna când îl văzuse pe Rackham plecând de lângă tovarășii lui, prea beți ca să se sinchisească de el. Se opri în prag, sfâșiată între dorința de a fugi de acolo și cea de a rămâne. Însăpăimântată de valul sălbatic de dorință care o stăpânea.

Rackham era acum în fața ei. În jur, oamenii se duceau și veneau, fără să-i pese cuiva de tulburarea lor.

— Vino, porunci el.

Se strecură printr-o deschizătură din dreapta intrării, iar Ann îl urmă. Ajunseră într-un cotlon întunecos în care patronul depozita rezervele. Rackham o îmbrățișă și o sărută pătimaș. Se iubiră grăbiți, în picioare, fără ca vreunul din ei să spună ceva.

După opt zile, Rackham ceru clemența regelui și renunță la piraterie, pentru ca James Bonny să nu se poată răzbuna pe el. Ann se refugiase la bordul *Revanșei* ca să scape de furia soțului ei. În cabina căpitanului ei, privind spre plajă, descoperea iubirea. Adevărata iubire. Și jură că nu se va sătura niciodată de ea.

Îndată ce barca atinse malul, Mary și Baletti coborâră. În sfârșit, aveau în față New Providence.

Dincolo de fâșia litoralului se aliniau ordonat clădiri din lemn alb. Mary își închipuise că va descoperi acolo un loc asemănător cu Insula Țestoasei. Dar se înșela. Deși erau la fel de multe cârciumi, cabarete și hanuri ca la ea acasă, influența englezească era evidentă. Francezii de pe Insula Țestoasei erau mult mai dezorganizați.

— Să mergem, zise Vane, mi-e dor de civilizație.

Voia să recruteze aici un nou echipaj. Goeleta lor nu rezistase prea mult pe mare după ce fuseseră debarcați de pe *Revanșa*. O furtună de primăvară îl pusese la grea încercare. Eșuaseră pe o insuliță apropiată de Great Guana Cay și timp de patru luni trăiseră de pe o zi pe alta, pătrunzând în jungla ostilă de pe insula principală ca să găsească hrană și apă potabilă. Catargele fuseseră avariate, velele sfâșiate. Cu toate că era mică, goeleta

era un vas nervos. Ar fi putut scăpa fără stricăciuni dacă ar fi găsit adăpost în vreun golf. Dar vântul încetase deodată să sufle în timp ce ochiul negru al furtunii se învârtejea în jurul lor, în plin ocean. Când se dezlănțuise, fuseseră măturați de valuri înalte de opt metri. Niciodată până atunci Mary nu mai văzuse o asemenea furie a elementelor. Timp de mai multe ore se luptaseră toți, cu disperare, ca să nu se scufunde.

Dimineața, epuizați, își binecuvântaseră norocul. Nu pierduseră niciun om, ceea ce era o adevărată minune.

Trecuseră patru luni. Patru luni în care se străduiseră să supraviețuiască și să repare nava cu mijloace improvizate. Colmataseră găurile prin care goeleta lua apă, carenându-l cu frunze de palmier împletite și cu clei de pește, tăind copaci cu cuțitele și făcând din ei pari și scânduri, cârpind vecele și împrietenindu-se așa cum numai naufragații o pot face.

Vane era un om care respecta legea, regretându-și meseria de corsar. Ar fi vrut din tot sufletul să fie iertat de rege.

— Însă javra asta râioasă nu-i apreciază pe cei care l-au servit pe vremuri. Ceea ce ne revine nouă din prăzi nu ne-ar ajunge acum nici pentru hrană. Iar dacă mai ai și familie... bodogăni el.

— Mai devreme sau mai târziu vei fi prins, obiectase Baletti.

— Nu e totuna dacă mor pe eșafod sau mor de foame? Dacă am de ales, prefer să trăiesc puțin, dar să mă simt liber.

Încetul cu încetul ajunseseră să-și facă unul altuia confidențe. Marchizul îi dezvăluise cum se alesese cu rănille acelea și unde se duceau ca să se răzbune. Totuși, nu-i spusese ce rang și ce poziție ocupa la Veneția. Vane părea să aibă onoare, dar tot atât de bine putea să uite de ea, să-i facă prizonieri și să ceară o răscumpărare. Vane voia să se pună din nou pe picioare, ca să-și facă rost de o mică ambarcațiune.

Iată de ce pe frunte îi apăru o cută amară când, intrând în portul New Providence, văzu *Revanșa* ancorată în apropierea locului lor de ancorare. Nu spusese nimic, dar Mary era convinsă ca Vane avea mare chef să-l încolțească pe Rackham și să-i spună tot ce avea de spus între patru ochi. Dar știa, de asemenea, că n-o va face, că își va înghiți furia și se va mulțumi să-l privească disprețuitor, ca orice englez veritabil.

Se despărțiră în fața localului Balancine. Vane era nerăbdător să-și revadă soția și fiul, iar marinarii, să depărteze coapsele prostituatelor.

— O să-mi lipsiți, le spuse căpitanul în loc de bun-rămas.

— Și tu nouă, căpitane Vane, îl salută Mary.

Era adevărat. În timpul petrecut pe insulă învățaseră să-l aprecieze.

Le întoarse spatele și se îndepărtă.

— Îmi aduce aminte de Forbin, spuse Mary. Într-o versiune mai ștearsă.

— Ce vrei să spui?

Privirea lui Mary scânteie întâlnind-o pe a lui Baletti.

— Forbin și-ar fi strâns pumnii și i-ar fi dat lui Rackham o lecție pe care n-ar fi uitat-o prea ușor.

— Înțeleg... Haide, zise el, trebuie să ne interesăm. N-am văzut printre navele ancorate niciuna dintr-ale mele.

— Asta sperai? întrebă Mary, deschizând ușa ca să intre în tavernă.

Localul era plin de zgomot și fum. Ar fi trebuit să strige ca să se poată înțelege. Văzură o masă dreptunghiulară la care se instalaseră marinarii lui Vane. Își goleau paharele, pipăind șoldurile fetelor. La capătul mesei mai erau două locuri, unul în fața celuilalt. În ciuda orei matinale, cârciuma era plină ochi.

Se așezară. Baletti îl chemă pe cârciumar, care tocmai discuta cu un vlăjgan la fel de ponosit și de nebărbierit ca și ceilalți, dar, care, spre deosebire de ei, nu părea că se distrează cu adevărat. Stătea izolat la o masă și avea o privire deziluzionată. Cârciumarul se îndepărtă de el ca să vina la masa lor. La fel ca toți cei cu care se întâlniseră până atunci, nici acesta nu păru să dea atenție chipului desfigurat al lui Baletti. Puțin câte puțin, marchizul încetase să mai fie preocupat de înfățișarea lui, ceea ce o bucura pe Mary.

— Ce să fie? întrebă cârciumarul.

— Bere și niște informații. Vrem să ajungem în Carolina de Sud. Știi vreun vas care pleacă într-acolo?

Celălalt se scărpină în bărbie, se gândi o clipă, apoi zise:

— Blackbeard zicea că vrea să dea o raită până acolo, dar nu v-aș sfătui să vă urcați pe nava lui, se strâmbă el.

— De ce?

Omul se aplecă spre ei și le arătă un bărbat solid, înconjurat de trei prostituate și de alți câțiva indivizi, care stătea într-un colț al sălii. Era înspăimântător de jegos, cu părul creț împletit în codițe, cu barba slinoasă și cu unghiile la fel de negre ca și dinții. Zdreanțele de pe el se țineau în ace cu gămălie și erau scortoase din cauza petelor de sânge și de mâncare.

— E nebun. Cel puțin așa se spune. Pe vremuri, căpitanul Teach era un corsar chipeș, dar și-a schimbat și numele, și firea. Când bea face urât.

— Și altceva? întrebă Mary, căreia, chiar de la distanța aceea, omul i se părea respingător.

Nu-și închipuia că ar putea călători cu nava aceluia individ, pe care ar fi fost la discreția lui.

— Într-o zi, în larg, pe când era beat, povesti cărciumarul, a coborât în cală luând cu el trei marinari cu care se certase. „*Să facem noi înșine un infern și să vedem cine va putea rezista cel mai mult timp înăuntru!*” a zis el, adăugând că oricine va încerca să-l oprească va fi ucis. A astupat toate gurile de aerisire, a umplut niște vase cu sulf și alte materiale combustibile și le-a dat foc. Cărciumarul se întrerupse și aruncă o otheadă peste umăr ca să verifice dacă Blackbeard era tot acolo, și continuă: Curând, fumul înțepător se răspândi în toate ungherele navei. Se auziră țipete și rugăminți. Echipajul era înspăimântat, temându-se ca vasul să nu sară în aer. În cele din urmă, căpitanul a ieșit râzând și bătându-și joc de marinarii lui, care plângeau ca niște copii, tușind și chinându-se să tragă în piept aerul de care fuseseră lipsiți. Blackbeard și-a scos apoi pistoalele de la brâu și, cu un hohot drăcesc de râs, i-a omorât pe doi dintre ei. Pe cel de-al treilea l-a cruțat, sfătuindu-l să aibă grijă să nu mai dea niciodată vreun semn de slăbiciune, sfârșind cărciumarul, cutremurându-se.

Baletti și Mary schimbară o privire complice. Era clar că acest Blackbeard își cultiva legenda.

— Mi-e sete! Ei, hangiule! Fă-te-ncoa sau îți demolez șandramaua!

— Vin, Blackbeard, vin, se grăbi să-i răspundă acesta. Se întoarse către ei, suspinând. E mai bine să nu te pui cu el.

— Nu ne poți da niciun sfat mai bun decât ăsta? Întrebă marchizul, prinzându-l de braț.

— Făceți-vă corsari, zise el. Teach figurează pe lista neagră a lui Woodes Rogers. În curând va începe să-l urmărească. Vorbiți cu James Bonny.

— ăsta cine mai e?

Cârciumarul arată spre tipul cel trist cu care vorbea înainte de a veni să le ia comanda, apoi se îndreptă spre piratul care-și pierduse răbdarea.

— Ce părere ai? Întrebă Mary.

— N-am niciun chef să-l văd atingându-te, scrâșni Baletti, cu o expresie de dezgust. Aici nu te cunoaște nimeni. Ar fi mai prudent să nu se știe că ești femeie. În afară de asta, date fiind împrejurările, am fi mai în siguranță alături de corsari decât cu pirații.

Mary încuviință. Și ea credea la fel. Se ridicară în același timp și se apropiară de James Bonny. Acesta nici nu se uită la ei, făcându-și de lucru cu paharul cu rom.

— Am auzit că angajezi corsari, zise Baletti.

Bonny oftă, așeză paharul pe masă și-l privi în ochi.

— Ai o corabie?

— Nu, făceam parte din echipajul lui Vane.

Trăsăturile celuilalt se contractară într-un rictus plin de răutate, iar Mary văzu că degetele lui strângeau paharul de parcă ar fi vrut să-l sfărâme.

— Din echipajul lui Vane sau al lui Rackham?

— Rackham a pus stăpânire pe *Revanșa* și ne-a abandonat, pe noi și pe Vane, la bordul unei goelete.

James Bonny rânji și dădu paharul peste cap.

— Rackham pune stăpânire pe tot, aruncă el. Mânjește totul. Până și iubirea.

Mary și Baletti nici n-avură timp să se întrebe ce sens avea tirada lui, când râsul lui Rackham izbucni ca un tunet la intrare, chiar în fața lui Mary. Privirea ei trecu de la trăsăturile crispate ale lui Bonny, pe a cărui frunte începuseră să se prelingă picături mari de sudoare, la expresia satisfăcută a piratului care-și făcuse apariția, ținând de talia rotunjită o roșcată vizibilă fericită.

Emanând ură prin toți porii, Bonny se ferecase într-o tăcere grea, pe care Baletti și Mary nu cutezau s-o tulbure. Probabil că femeia aceea era motivul dușmăniei dintre cei doi. Era mai bine să nu se amestece.

Rackham trecu pe lângă masa lor, aparent netulburat, însă Mary observă ca degetele lui cuprinseseră și mai strâns șoldul fetei.

Privirea ei o întâlni pe cea a roșcatei. Doar pentru o clipă. Fata se îndepărtă, alături de Rackham, dar Mary se întoarse și privi în urma ei. Ar fi vrut să-i mai vadă o dată chipul.

Se vede că și roșcata simțise aceeași curiozitate, căci, în momentul când Rackham își desprinse brațul din jurul mijlocului ei, întoarse capul și o privi cu interes pe Mary.

— N-are rost să te uiți după ea, scrâșni Bonny. Afurisita și-a găsit stăpânul!

— Cine e? întrebă Mary, care nu-și putea explica atracția stranie pe care o simțea.

— Nevastă-meă, rânji James Bonny.

Întoarse capul și scuipă pe podea, cu o privire plină de ură.

— Îmi pare rău, făcu Baletti.

— Și mie, reluă Bonny. Pur și simplu, n-ar fi trebuit s-o las pe netrebnica asta să-mi ia mințile. Voia un marinar, l-a găsit. Dar o să-mi iau revanșa, făgădui el. Rackham a obținut iertarea regelui, dar ei n-o să-i fie de ajuns solda lui de corsar ca să-și crească bastardul. Doamnei îi place luxul, deși se poartă ca o curvă. Mai devreme sau mai târziu, Rackham se va întoarce de unde a plecat.

Rânji din nou și-și umplu paharul. Nu era bine să mai rămână în preajma lui. Dacă ar mai fi băut, cu siguranță că le-ar fi căutat pricina.

— Cum putem să ne angajăm? întrebă Baletti, revenind la problemele lor.

— Dacă n-aveți corabie, nu vă pot ajuta cu nimic, făcu Bonny. Woodes Rogers o să facă ordine aici. Toți cei care se vor încăpățâna să rămână pirați vor fi spânzurați. Vă sfătuiesc să nu uitați asta, adaugă el ridicându-se, fiindcă nu suporta să mai rămână acolo.

În fața lui Bonny, nevastă-sa râdea cu gura până la urechi, în mijlocul marinarilor. Se întoarse pe călcâie și ieși, cu pumnii strânși.

— Nu ne-a mai rămas decât Blackbeard, oftă Mary.

— În niciun caz. Ai auzit ce spunea omul ăsta? Confirmă spusele cârciumarului. Woodes Rogers trebuie să fie vreunul din tipii ambițioși ca niște cocoși, gata de orice ca să-și marcheze teritoriul. În Bahamas nu e prudent să te apropii prea mult de pirați.

Marchizul se întinse și contemplă chipul lui Ann Bonny, care se întorcea mereu să-i privească. Văzându-i zâmbetul, Baletti rămase o clipă încremenit. Mary se întoarse și ea într-acolo, iar inima începu din nou să-i bată cu putere.

— E frumoasă, tare frumoasă, spuse ea.

Baletti dădu din cap.

— Seamănă cu tine, remarcă el.

Mary fu tulburată auzindu-l.

— Mie nu mi se pare.

— De cât timp n-a mai avut Mary Read o oglindă în față?

— Cred că de la Veneția, mărturisii ea zâmbind.

— Hai să mergem, doamnă pirat, spuse Baletti vesel, ridicându-se. Nu putem fi corsari, marinari însă putem fi oricând. Colindând cârciumile, vom găsi noi vreun echipaj care să ne ia.

Mary dădu din cap și-l urmă. Nu însă înainte de a mai privi încă o dată înapoi. Chipul însoțitoarei lui Rackham i se părea cunoscut. Ridică din umeri, spunându-și că remarca lui Baletti se datora culorii buclelor fetei și frumuseții ei, care-l impresionase.

Oftă și-și miji ochii ca să atenueze lumina strălucitoare a zilei. Chiar că era timpul să-și vină în fire!

Emma își omora vremea contemplând jocul copiilor în grădină. Locuința din Kingston a lui Nicolas Lawes era somptuoasă, dar ea nici nu observase acest lucru, captivată de fetițele care râdeau jucând șotron, nu departe de masa pe care aștepta gustarea pregătită în cinstea evenimentului. Toată casa avea un aer sărbătoresc, fiindcă astăzi Natalia, unica și iubita fiică a guvernatorului insulei Jamaica, împlinea opt ani.

— Iartă-mă, dragă prietenă, că te-am lăsat să mă aștepți! exclamă acesta intrând în salonul unde un slujitor o rugase pe Emma să aștepte puțin.

Ea se întoarse și-i întinse mâna, pe care guvernatorul o sărută.

— Să tânjesc, mai degrabă, dragul meu, îl tachină ea, aruncându-i o privire languroasă.

Lawes clătină din cap și rezistă impulsului de-a o cuprinde în brațe, ceea ce o amuză pe Emma. Știa că stăpânirea lui de sine nu va dura prea mult, că era suficient să pocnească din degete, pentru ca el să cedeze, așa cum se mai întâmplase o dată, o singur[dată, când ea îl provocase ca să obțină un act care întârzia să-i fie eliberat. Lawes fusese încântat să i-l obțină. Asta se întâmplase la începutul exilului ei, pe când se afla în Cuba.

Era clar că în ciuda celor zece ani care trecuseră de atunci și a căsătoriei lui, n-o uitase.

— Natalia ta e fermecătoare. Regret că am apărut aici într-un moment atât de nepotrivit. Cred că mama ei se va supăra pe mine pentru că te-am luat de la acest ospaț.

— Mama ei a murit de dizenterie anul trecut, declară sobru Nicolas Lawes.

Emma îl învăluie într-o privire compătimitoare.

— Sunt dezolată, nu știam, minți ea.

Lawes îi luă mâna care se apropiase de obrazul lui și o sărută trist.

— Nu-ți reproșa nimic, draga mea. Vizita aceasta îmi face o plăcere nespūsă, chiar dacă știi că este interesată, adăugă el.

— Așa e, într-adevăr, mărturisi Emma.

— Cu ce să te servesc? Poate vrei o ceașcă de ciocolată.

— Nu, lasă-ți servitorii să se ocupe de fiica ta. Aș vrea să pot face și eu același lucru pentru fiica mea. Surprins, Lawes nu spuse nimic. Emma profită și continuă: Mai precis, fina mea, dar o iubesc din tot sufletul, mai ales că, din nefericire, eu n-am avut copii. Despre ea voiam să-ți vorbesc.

— Cu ce te pot ajuta?

— Îl cunoști pe William Cormac?

— Cine nu-l cunoaște?

— El e tatăl acestei copile încântătoare. Acum câteva luni, trăsura care o aducea de la mănăstire, fiindcă urma să se mărite, a fost atacată de niște tâlhari. Vizitiul, care a fost grav rănit, a afirmat că aceștia au răpit-o, urmărind, probabil, să obțină o răscumpărare. Zile în șir, disperat, Cormac a așteptat vreun semn de la răpitori, răscolind tot ținutul ca s-o găsească. Eu, pe de alta parte, am făcut același lucru, dar, din păcate, fără succes. N-a fost cerută nicio răscumpărare.

— Pricep, se înduioșă Lawes. Pesemne că a fost ucisă.

— Sau vândută ca sclavă, suspină Emma. Ann Cormac este foarte frumoasă. Tatăl ei a renunțat să mai facă cercetări. Eu însă nu mă pot resemna. Iată portretul ei, adăugă ea deschizând un medalion în care un artist priceput zugrăvise chipul lui Ann. Dacă există vreo șansă ca ea să mai fie în viață, poate că informatorii tăi din Caraibe au cum să-i dea de urmă. Sunt gata să fac orice ca ea să-și recapete rangul și familia. Absolut orice, Nicolas.

Disperarea ei neprefăcută îl mișcă.

— Mă îndoiesc că voi putea afla ceva, Emma. Doar printr-un noroc neașteptat... însă voi transmite informația tuturor guvernatorilor cu care sunt prieten.

— În așteptarea veștilor mă voi instala în Havana. Cunoști adresa mea de acolo.

— N-am uitat-o!

— Treci pe la mine dacă se întâmplă ca afacerile tale să te aducă în Cuba. Indiferent dacă ai sau nu vreo veste să-mi dai.

— Voi veni neapărat.

Se apropie și mai mult de ea.

— Vei mai dori sărutările mele, Emma? murmură el.

— Mai mult decât îți închipui, șopti ea, cuprinzându-i gâtul cu brațele.

În afară de faptul c-o putea ajuta s-o caute pe Ann, Emma simțise că revederea lor era utilă și din alt punct de vedere. Dacă Gabriel o respingea, Lawes ar fi fost un soț perfect și bogat. În ciuda celor 45 de ani ai ei, Emma mai avea încă șarmul cu care să supună un bărbat. Vrând parcă să-i confirme gândul, guvernatorul Jamaicăi o sărută cu patimă pe buze.

Mary și Baletti părăsiră înot bordul vasului *Majesty*. Noaptea era întunecată, valurile calme. La tribordul vasului ancorat se vedeau luminile orașului Charleston, după care se puteau orienta marinarii. În depărtare, luminile lanternelor preluau ștafeta, pâlپând slab ca niște licurici suspendați în beznă.

În acea lună de mai, apa era rece, dar Mary și marchizul nu simțiră mușcătura frigului. Ajunseră gâfâind la chei.

Cele opt luni petrecute la bord li se păruseră nesfârșite. Căpitanul nu mai termina de cercetat fiecare golf, zăbovea în fiecare port, hăituia pirații, oprea nave ca să le verifice documentele. La puținele abordaje cu care căpitanul fusese de acord, Mary nu luase parte, fiind nevoită să le urmărească de pe catarg. Baletti o uluise prin îndemânarea de care dădea dovadă. Învățase foarte repede, însușindu-și sfaturile și lecțiile ei, reușind să evite activitățile care i-ar fi îndepărtat pe unul de celălalt. Dar traversarea aceea fusese o corvoadă pentru ei.

Se bucurau că, în sfârșit, scăpaseră, în ciuda frigului care-i cuprinsese când ieșiră din apă. Briza mării le șfichiuia trupurile, trecând prin veșmintele ude.

O luară la fugă pe plajă ca să se încălzească, până când se lăsară să cadă între două stânci destul de mari și de înalte ca să-i apere, râzând ca niște copii.

— Nu mai pot, spuse Baletti gâfâind.

— Nici eu, mărturisi Mary, îngenunchind alături de el.

Își descheie fără fașoane cămașa și trase de ea ca să o scoată din pantaloni.

— Ce faci?

— Nu se vede, marchize? Mă dezbrac. Și te sfătuiesc să faci la fel dacă nu vrei să îngheți până dimineață. Ne vom pune hainele pe stânci, iar briza o să le usuce.

El dădu din cap, impresionat la vederea trupului ei gol în penumbră, neputând să-și ia ochii de la el.

Privirea lui o îmbăta pe Mary. Nu voi, totuși, să-l provoace. Își întinse hainele la uscat, așa cum spusese, și se lungi pe nisip, închizând ochii, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Tăcea. I se oferea.

Trecură câteva minute pe care ea nu vru să le tulbure, apoi marchizul făcu o mișcare, iar ea îndrăzni să-i arunce o privire. Văzând că și el îi urmă exemplul, închise din nou ochii și așteptă ca marchizul să se întindă lângă ea.

Stâncile îi adăposteau ca un cufăr, clipocitul navelor din rada răspundea murmurului vântului în pânze. Mary se simțea în largul ei.

— Crezi că ne vor urmări? Întrebă marchizul.

— Nu, au alte treburi, mai importante. Orașul e mare. Singurul risc ar fi să dăm nas în nas cu vreunul dintre membrii statului-major. Mâine, o să ne interesăm dacă numele Emmei este cunoscut prin ținut.

— Ce mi-ai spus în ziua când ne-am reîntâlnit era adevărat, șopti marchizul, după un moment de liniște. Te-ai schimbat, Maria.

Ea surâse ușor; avea un chef nebun să se lipească de el, care era atât de aproape. Îi zărea cotul lipit de tâmpla ei, capul, ceva mai sus decât al ei. Se temea, de asemenea, că nu va putea suporta îmbrățișările lui. Nu voia să forțeze lucrurile.

— Mă temeam să descopăr lumea ta, mă temeam de limitele mele, continua Baletti. Tu mi le-ai lărgit în fiecare zi, învățându-mă tot ce știai, ca să-mi alungi îndoielile, temerile, groaza pe care o simt când îmi văd chipul.

— Asta ai făcut și tu pentru mine la Veneția. Eram la fel de vulnerabilă și de rănită.

— Nu contează, Maria. Fără tine n-aș fi putut ajunge în Charleston.

— Ai ajuns tu și în Yucatan.

— Am avut noroc. Dar norocul m-ar fi părăsit dacă ar fi trebuit să străbat insulele Bahamas și să ajung aici. Mulțumită ție mi-am regăsit puterea și siguranța pe care le pierdusem. Simt că revin la viață, Maria. Din toate punctele de vedere, adăugă el, trecându-și o mână blândă, deși timidă, peste pânțele ei.

Mary îi zâmbi deschizând ochii și privindu-l.

— lubește-mă, șopti ea.

— Oare aș mai ști s-o fac? A trecut atâta vreme...

— Vei ști, marchize. Iar dacă ai uitat, te voi învăța...

Îl trase cu blândețe spre ea și i se oferi cu toată dragostea pe care o mai avea.

Se îmbrăcă la ivirea zorilor, cu ochii încercănați după noaptea nedormită, însă amețiți de fericire. Făcuseră dragoste, dar nu ca pe vremuri, ci cu blândețe, cu răbdare, cu grijă față de rănilor amândurora. Mary urmărise cu degetul umflăturile de pe trupul lui, dungile acelea tari și neregulate, atât de sensibile la atingere, încât îl făceau să se înfioare. Odgoanele i le juliseră adesea când se urca pe catarge, dar el nu se plânsese niciodată, împingând cât mai departe limitele curajului său, ca s-o merite pe ea.

— Îți datorez tot, murmurase el înainte ca ea să se dezlipească, în cele din urmă, de el. Renașterea aceasta în care nu mai credeam, plăcerea de a trăi, pe care o pierdusem... Te iubesc, Maria. Și mai mult decât ieri. Așa cum ești.

— Și eu la fel, marchize. Tocmai de asta vom duce la bun sfârșit ceea ce am început.

Pe când se ridicau ca să se ducă în port, unde activitatea era deja în toi, Baletti întinse degetul spre o navă olandeză ancorată la chei.

— Asta e *Sergent James!* exclamă el.

— O cunoști?

— Cum să nu! I-am vândut vasul ăsta unui flamand, acum patru ani. Se săturase de viața pe uscat și voia să facă avere în Indiile Occidentale.

— Un flamand, la Veneția? se miră Mary.

— Nu, la Ostende.

— Dar ce căutai la Ostende?

— Acolo, nimic, mărturisi marchizul. Mă duceam la Breda.

Mary făcu ochii mari de uimire.

— Hanul *La trei potcoave* este și acum așa cum mi l-ai descris tu. În curte, închizând ochii, mi s-a părut chiar, o clipă, că aud râsetele copiilor.

— De ce ai făcut acest pelerinaj, marchize? Ce așteptai de la el?

— Nimic. Totul. Am simțit nevoia să-l fac. O să ți se pară o prostie, însă, de îndată ce m-am pus pe picioare, am străbătut toate locurile pe unde ai fost tu, i-am căutat pe toți cei care însemnaseră ceva pentru tine. Am văzut mormântul lui Niklaus, l-am cunoscut pe notarul tău, sperând că poate el avea vești despre tine, dacă Forbin nu avea.

— Mă căutai...

— N-am încetat niciodată să te caut, în tablourile pe care le pictam, în visurile mele, în fiecare pas făcut spre vindecare. Îmi spuneam că, dacă mai erai în viață, după ce te-ai fi răzbunat pe Emma, te-ai fi întors la Breda. Acolo fuseși fericită. Acolo l-ai fi dus, desigur, pe fiul tău. Oricum, nu-mi închipuiam că voi da de tine în largul mării, adăugă el sărutând-o ușor, cu o privire veselă.

— Hai să mergem, altfel o să cred că dragostea nu te înviorează deloc, în timp ce pe mine mă readuce la viață. Căpitanul navei o să-ți placă, o asigură Baletti.

— Cu condiția ca el să fi rămas același, zise Mary. În patru ani multe lucruri se pot schimba.

— Vanderluck ăsta nu părea un tip flușturistic, o asigură Baletti râzând, plin de viață cum rar i se întâmplase să fie.

Se întoarse către Mary, care rămăsese ținută locului.

— Hans Vanderluck? întrebă ea neîncrezătoare.

— Se poate, nu-mi amintesc prenumele lui, mărturisi marchizul. Îl cunoști?

Ea nu răspunse, dar fu prima care ajunse la chei și căută o ambarcațiune care să-i ducă la bord.

— Hei, voi de pe corabie! strigă marchizul, când ajunseră lângă navă. Putem urca la bord?

— De ce? se interesă un matelot.

— Ca să vorbim cu căpitanul Vanderluck. Sunt marchizul Baletti.

Matelotul plecă și se întoarse după câteva minute.

— Puteți urca, anunță el, aruncându-le scara de frânghie.

— Trebuie să fiu gelos pe Vanderluck ăsta? șopti Baletti la urechea lui Mary, pe când ea se grăbea să urce scara.

Ea îi răspunse printr-o privire drăgăstoasă și continuă să urce sprintenă.

Șansele să-l regăsească pe Hans Vanderluck la Charleston erau la fel de mici ca și acelea de a-l întâlni pe Baletti în largul Marii Caraibelor. Mary nu-și făcea prea multe iluzii. Dar simplul fapt că auzise numele nașului lui Junior îi stârnise dorința de a verifica dacă era vorba chiar despre acesta.

Baletti era lângă ea când căpitanul ieși din cabină, cu chica lui grizonată ciufulită, ca și barba deasă, cu ochii cârpiți de somn.

— Marchize, spuse acesta, apropiindu-se. Ce surpriză plăcută!

La un metru de ei rămase nemișcat, iar privirea lui se aprinse de uimire.

— La naiba! făcu el. Blestemat să fiu dacă asta nu-i Mary Olgersen!

— Mă bucur să te revăd, Hans! exclama Mary, aruncându-se în brațele lui deschise.

— Maud a murit în urma pierderii unei sarcini, povesti Hans, pe când luau micul dejun la bordul navei *Sergent James*. Agonisisem o avere frumușică, iar James, fiul meu, era mus pe un vas de corsari, așa cum fusesem și eu, și tatăl meu înainte de războiul Marii Alianțe. În timpul unei escale, i-am spus că intenționez să armez o navă și să plec spre Indiile Occidentale. A fost entuziasmat. Tatăl vitreg al lui Maud, care îmi acordase încrederea lui luându-mă ca asociat după căsătoria noastră, a fost de acord cu plecarea mea și mi-a împrumutat banii de care aveam nevoie. Eram în port, în căutarea unei nave pe care s-o cumpăr, și am aflat că aceasta era de vânzare.

— De ce ai vândut-o? se miră Mary, întorcând capul spre Baletti.

— Credeam că n-o să mai am nevoie de ea.

— Dar trebuia să ajungi la Veneția...

— Atunci, nu aveam această intenție. De fapt, încă nu ți-am spus totul în legătură cu Breda.

Mary oftă, iar Vanderluck izbucni în râsul acela tunător care îi strânse inima, dar în același timp o umplu de bucurie. Hans voise să afle tot ce se întâmplase cu Niklaus, cu Junior, cu Ann și cu ea însăși. Lui Mary îi venise greu să-și răscolească din nou amintirile. Cu toate că trecuseră atâția ani de atunci. Le ferecase într-un cotlon al memoriei, însă nu uitase nimic. Devenind o femeie pirat, se grăbise să nimicească vulnerabilitatea aceea, pe care o ura. Și acum, toate lucrurile de care voise să fugă o ajungeau din urmă cu viteza fulgerului izbind-o drept în inimă.

— Convins că te aflai la Breda, hotărâsem să mă stabilesc prin împrejurimi. Era posibil orice, continuă Baletti, inclusiv ca tu să te fi recăsătorit. Nu voiam să te oblig la nimic, ci doar să te văd. Firma hanului se scorojea atârnată de lanțul ei, totul era pustiu, părăsit de ani de zile, după ce trecuse prin mâna mai multor proprietari. Nu voiam ca tu să-l vezi în halul acela.

— Să nu-mi spui că te-ai făcut hangiu! se sperie Mary.

— Nu. Dar am cumpărat hanul, am angajat personal care să se ocupe de el și am pus să se facă reparațiile necesare. Apoi am plecat din Breda, lăsând vorbă oamenilor mei să mă anunțe dacă ai fi apărut pe-acolo.

Mary nu știa ce să spună. Iubirea lui Baletti pentru ea era nemărginită. Din zi în zi, descoperirea noi dovezi. Vanderluck rupse tăcerea.

— Marchizul și cu mine am devenit apropiați în timp ce ne perfectam tranzacția. Chiar i-am spus pe unde trebuia să o ia ca să ajungă la Breda, însă nu l-am întrebat ce treburi avea acolo. Devenind bancher, am învățat să fiu discret, adăuga el, de parcă voia să se scuze.

— Lucrurile nu s-ar fi schimbat nici dacă ai fi știut, declară Baletti. Dar am avut mare noroc să te găsesc acum aici.

— Aș fi și mai bucuros să vă pot ajuta, replică Hans Vanderluck. James începea să creadă că viața de armator nu e nici pe departe atât de interesantă ca viața de corsar. Va fi încântat de prilejul care i se oferă.

— E și el aici? se miră Mary.

— Firește, James e căpitanul meu, izbucni în râs Hans.

Se ridică și din doi pași ajunse la ușă, pe care o deschise larg. Ignorând total bunele maniere, scoase un șuierat strident, ca pe vremea când el și Mary făceau parte din armata guvernatorului olandez.

— Ce-i, tată? auzi, aproape instantaneu, Mary.

— Îți aduci aminte de femeia aceea care a luptat alături de mine, deghizată în bărbat, pe timpul războiului, și de isprăvile ei, pe care ți le-am povestit?

— Cum să uit, când mi-ai împuiat urechile cu ele ani de zile! răspunse o voce de stentor care trăda statura impunătoare a posesorului ei.

— Atunci, intră, îi porunci, binedispus Vanderluck. A sosit momentul să ți-o prezint.

Din clădire nu răzbătea niciun zgomot. În afară de câinii din curte, care mârâiră la apropierea lor, toată lumea dormea la acea ora târzie din noapte. La câteva sute de metri de casa în stil colonial, unde se aflau camerele sclavilor, încă mai ardea un foc ale cărui flăcări se înălțau către cerul negru.

— James la stânga, Hans la dreapta, hotărî Mary când mai aveau de urcat doar câteva trepte până la peron.

Își lăsaseră caila la poartă și înaintaseră discret până la marginea grădinii, fără să le pese de pietrișul care îi înțepa prin tălpile din sfoară ale încălțărilor.

Erau în total doisprezece oameni - doi păzeau caila, șase încercuiseră casa și supravegheau împrejurimile, iar ei patru erau hotărâți să forțeze ușile și ferestrele, dacă trebuia, ca să ajungă la Emma de Mortefontaine.

Baletti și Mary voiau s-o surprindă în pat.

Ușa nu le rezistă și nici fereastra, ale cărei geamuri le sparseră cu o lovitură precisă de piatră. Zgomotul nu-i trezi pe cei din casă.

Mary și Baletti se furișară la etaj, pe când Hans și Vanderluck, identici ca statură și înfățișare, controlau parterul.

La Charleston obținuseră cu ușurință informațiile de care aveau nevoie. Toată lumea cunoștea plantația Mortefontaine. Cei pe care Hans îi întrebasese cum să ajungă acolo îi arătaseră

drumul fără să se mire, din moment ce avea o corabie și o încărcătură de livrat. Fusesse simplu. Prea simplu. Mary știa din experiență că dincolo de ceea ce părea prea simplu se ascundea adesea o primejdie. Era cu ochii-n patru și le recomandase tuturor să fie prudenți - lumânarea într-o mână, pistolul în cealaltă.

Baletti apăsă clanța unei uși, o deschise cu grijă, înaintară amândoi spre baldachin, fiecare de câte o parte a patului, apoi, cu o mișcare rapidă, ridicară perdelele.

Patul era gol și nedesfăcut. Trecură în odaia următoare. Scotociră astfel prin toate încăperile, înciudați că nu găseau pe nimeni, când se auzi un strigăt. Se grăbiră într-acolo și văzură o slujnică pe care James o amenința cu pistolul, în timp ce cu mâna cealaltă îi astupase gura.

— Liniștește-te, zise el, nu vrem să-ți facem niciun rău. Liniștește-te, repetă, retrăgându-și mâna și văzând chipul înspăimântat.

Mary se apropie de pat. Biata femeie, în cămașa ei de noapte, tremura de spaimă.

— Unde se ascunde stăpâna ta?

Însă dinții nefericitei clănțăneau în așa hal încât sughiță fără să poată articula vreun cuvânt. James își puse pistolul la brâu, apoi se așeză la căpătâiul ei.

— Calmează-te, o îndemnă el cu voce blândă. Îți dau cuvântul meu că n-ai de ce să te temi.

Dar statura lui de uriaș nu inspira prea multă siguranță. Totuși, văzând că nimeni n-o brusca, femeia reuși să articuleze:

— În Cuba. Doamna a plecat să-și inspecteze plantația din La Havana. Lipsește de câteva luni.

— Când se întoarce? întrebă Baletti, care rămăsese în umbră ca să n-o înspăimânte și mai mult cu înfățișarea lui monstruoasă.

— Nu știu. Doamna n-a spus.

— Unde-și ține obiectele de valoare? reveni Baletti.

— Într-un cufăr din cabinetul ei. Nu am cheia. Numai ea o are.

— O să ne descurcam noi, zise Baletti. James, fii cu ochii pe ea!

leși, înainte ca acesta să încuviințeze. Mary continuă s-o descoase pe slujnică. Voia să afle cât mai multe lucruri în legătură cu obiceiurile Emmei, ca să-i fie mai ușor s-o urmărească. Femeia îi spuse tot ce știa fără să se lase prea mult rugată.

Mary coborî tulburată scara. Baletti găsisse cufărul și tocmai turna praf de pușcă în gaura cheii. Vârî apoi un fitil scurt și-l aprinse. Se auzi o detunătură slabă. Marchizul apucă mânerul și deschise fără greutate cufărul. Era mare, plin cu documente, tot felul de bijuterii și mult aur, în lingouri și monede.

— Luați tot, zise el, dezamăgit că obiectul pe care-l căuta nu se afla acolo.

Se întoarse și zări chipul palid și îngrijorat al lui Mary.

— O să ne ducem după ea în Cuba, zise el ca să înșele decepția amândurora.

— Ann trăiește, se mulțumi să spună Mary.

— Ești sigură de asta? insistă Baletti, în timp ce trei dintre oamenii lui îi închideau pe servitori în pivniță, iar Vanderluck și încă doi oameni puneau într-un sac de pânză toate obiectele de valoare, pe care puteau obține cu ușurința bani buni.

— Nu chiar sigură. După spusele cameristei ei, de câteva luni Emma era întoarsă pe dos din cauza dispariției finei ei, care fusese răpită dintr-o mănăstire. Se pare că a făcut tot ce era omenește posibil ca s-o regăsească. Nici eu nu ți-am spus absolut tot, marchize, suspină Mary, ducându-se la fereastră.

Afară era liniște. Câinii nu mai lătrau. Norii care acopereau luna aveau să-i ajute să plece neobservați.

— Emma m-a torturat mult timp, în închisoare. Voia să mă facă s-o implor să mi-o redea pe Ann, jurând că o încredințase unei familii de aici, din Carolina de Sud. Primul meu gând a fost să verific dacă era adevărat, însă n-am avut curajul s-o fac. Nici nu i-am spus lui Junior. Ca să nu sufere din nou. Îndoiala e un sentiment care te macină, marchize. Nu i-am cedat Emmei, am refuzat să cred vorbele ei și am preferat să devin pirat decât să fiu nevoită să-mi îndoliez încă o dată sufletul.

— Te înțeleg.

— Tatăl lui Ann se numește William Cormac. Locuiește foarte aproape de aici. Soția lui a murit acum câțiva ani. N-am să plec înainte de a sta de vorbă cu el, hotărî ea, cu o voce inexpresivă.

— Te însoțesc.

— Nu, marchize, de data asta nu. Vreau să înfrunt singură adevărul.

El își lăsă ochii în jos, rănit de refuzul ei, dar nu insistă.

Se despărțiseră la poarta proprietății, iar Mary se desprinsese dintre ei, îndemnându-și calul în direcția orașului.

După câțiva pași, și Baletti, și Hans se opriră în același timp.

— E și lupta mea, declară Hans. Niklaus era prietenul meu.

Baletti dădu din cap și, părăsind restul grupului, își întoarseră caii ca s-o urmeze de la distanță. La nevoie, Mary putea conta pe sprijinul lor.

Până la ivirea zorilor mai rămăseseră trei ceasuri. Mary avea destul timp. Nu intenționa să-i facă vreun rău lui William Cormac, voia doar niște răspunsuri. Casa lui era învăluită în tăcere, ca și a Emmei. Era limpede că oamenii de vază din Charleston nu se temeau de hoți. Văzând o fereastră deschisă la etaj, Mary renunță să mai forțeze ușa. O tufă de caprifoi acoperea fațada și se încolăcea pe o colonetă care ajungea până la balcon. Mary se cățăără cu sprinteneală, legându-și calul sub balcon.

Împinse canaturile ferestrei și pătrunse într-un cabinet întunecos. Înaintă pe băjbâite, cu prudență, ca să nu răstoarne ceva. Degetele ei întâlneau un sfeșnic. Își scoase bricheta și aprinse lumânarea.

Încăperea era opulentă. Era limpede că William Cormac era un personaj bogat și puternic. Cel puțin, își spuse Mary, fiica ei, dacă într-adevăr era vorba despre fiica ei, nu dusesese lipsă de nimic.

Cu inima bătându-i puternic, deschise ușa și se lăsă condusă de instinct spre încăperea din care venea un iz de tutun, împinse o ușă întredeschisă, se enervă auzindu-i scârțâitul și se strecură înăuntru, cu arma în mână.

N-avu însă timp s-o folosească, fiindcă o lovitură de picior îi nimeri în plin brațul, făcând-o să scape pistolul.

— Nu te mișca, porunci o voce de bărbat, nu te mișca sau trag.

Mary se mulțumi să întoarcă doar capul în direcția lui și ridică sfeșnicul ca să-i vadă chipul.

— William Cormac, presupun.

— Presupui bine.

— Am venit să-ți vorbesc despre Ann, declară simplu Mary.

William Cormac lăsă în jos pistolul îndreptat spre ea.

Lumina zilei se revărsa asupra plantației. Răsunau cântecele sclavilor. William Cormac o însoți pe Mary Read spre ieșire și o privi plecând în galop. Pentru prima oară după mult timp se simțea împăcat, în pofida destăinuirilor pe care i le făcuse femeia aceea uimitoare. În pofida durerii pe care o citise în ochii ei când, la rândul său, i se destăinuise. În sfârșit, știa. În sfârșit, avea o aliată.

La despărțire, își făgăduiră unul celuilalt că o vor împiedica pe Emma să mai facă rău cuiva. Indiferent cu care din ei s-ar fi întâlnit mai întâi, Emma de Mortefontaine era condamnată.

În pragul ușii, Mary Read îi întinse mâna.

— Mulțumesc, spuse. Vă mulțumesc, ție și soției tale, pentru că ați iubit-o.

— Nu am niciun merit, milady. Ann a fost cel mai frumos lucru din viața noastră. Deși am suferit mult din pricina ei. Regăsește-o. Și spune-i cât de mult o iubesc. Ea tot fiica mea rămâne. Asta dacă n-ai nimic împotriva.

Mary Read dădu din cap. Era tulburată. Ceea ce se întâmplase nu putea fi schimbat.

Femeia încălecă și, fără să se mai uite înapoi, plecă.

— Dar de ce v-ați sculat la ora asta? se minună servitoarea care coborâse scara ca să-și ia în primire treburile.

William Cormac închise poarta și-și stăpâni un căscat.

— Am ieșit să iau aer, Margaret, îi răspunse el zâmbind, dar n-avea grijă, mă duc să mă culc la loc.

Ea rămase uimită, mai ales că stăpânul ei se întindea în timp ce urca scara, apoi simți o undă de gelozie, închipuindu-și că poate condusesese o nouă iubită. Oftă, îndreptându-se către bucătărie. Un bărbat ca el nu s-ar fi lăsat niciodată cucerit de o

slujnică, dar ea își puse în minte să încerce și se grăbi să-i prepare și să-i ducă micul dejun.

La prova *Revanșei*, Ann sfida vântul. Îmbrăcată ca un bărbat, cu pantalonii vârâți în cizme, purtând peste cămașa albă o vestă roșie, ca a lui Rackham, era mândră de izbânda ei.

Se îndepărtau de Insula Pinilor, unde-l lăsaseră pe micul Jack în grija unei doici, în cabana în care locuia împreună cu piratul ei.

Nu voia să se mai întoarcă în New Providence, nu voia să-l mai vadă vreodată pe James Bonny. Nu-i reproșa că se înverșuna astfel împotriva ei, insultând-o mereu. Tot ce spunea el era adevărat. Ea îl alesese, ținuse la el și-l respectase până când el însuși încetase să se respecte, dar nu-l iubise. Întoarse capul ca să-l admire pe căpitanul ei, aflat la cârmă. Pentru el, ar fi fost în stare de orice. Chiar și să ucidă.

— Să ne întoarcem la piraterie, John, îi ceruse ea într-o zi.

— Soțul tău ne va trimite la spânzurătoare.

— Dar tu nu te mai supui ordinelor lui, insistase ea. Iar eu, cu atât mai puțin. Prefer să mor mai degrabă decât să fiu din nou constrânsă.

Rackham cedase. Era nebun după ea, cu pânțele ei tot mai rotund. Se mutaseră în alt ținut, ca să scape de represiunea guvernatorului, care, deîndată ce ajunsese să ocupe acest post, se arătase nemilos. Mulți pirați refuzaseră să se convertească, fiindcă li se păreau inacceptabile condițiile puse de rege. Să se predea ar fi însemnat să se transforme în cerșetori. Cei care se împotriviseră cu îndârjire, ca Vane, de exemplu, fuseseră vânați fără milă și spânzurați.

În arhipelagul Bahamas domnea teroarea. Simțindu-se stăpân pe situație în prezența lui Woodes Rogers, James Bonny îl hărțuia pe Rackham, cerându-i capturi mai importante, din valoarea cărora guvernatorul prelua trei sferturi. Ann era convinsă că reușise să-l atragă pe acesta de partea lui, împotriva ei. Era un adevărat război. Și ea ar fi dovedit aceeași îndârjire dacă o altă femeie ar fi încercat să i-l ia pe Rackham.

Acolo, în largul oceanului, se simțea, în sfârșit, la locul ei. Cuvintele „comoară”, „pradă”, „pirăți” o stimulau și o binedispuneau.

Voia să-și trăiască fiecare clipă alături de căpitanul ei. Cu toate că îi fusese greu să-l convingă să o ia cu el la bord.

— Pânză la babord, căpitane. E o navă a companiei, anunță marinarul de cart.

Din câțiva pași, Ann ajunse lângă Rackham. Secundul Fertherston, șeful de echipaj Richard Corner și John Davis scrutau deja orizontul prin lunete.

— Îl luăm? întrebă Ann, cu inima bătându-i puternic.

— Poate... spuse Rackham, care era încă furios că mândra lui îl făcuse de râs în fața echipajului.

Își mesteca nervos tutunul. Nu voia să provoace un nou scandal în fața oamenilor lui, dar era ferm hotărât s-o țină departe de abordaj. O femeie n-avea ce căuta acolo. Chiar dacă acea Mary Read îi demonstrase contrariul, cu un an în urmă. Extraordinară muiere! Ann voia doar să-și dea aere, ca să poată rămâne lângă el. Făcu o strâmbătură, amintindu-și scenele ei.

— Ce părere aveți, domnilor? îi întrebă Rackham.

Simțea deja că-l mănâncă palma. Stătuseră prea mult pe uscat, iar oamenii lui râvneau la o pradă. Însă, ca să nu repete greșelile lui Vane, Rackham luase obiceiul de a supune la vot fiecare decizie.

— Parcă simt deja mireasma mirodeniilor pe care le transportă! răspunse Davis, lingându-și pofticios buzele.

— Iar eu, pe cea a romului.

Ochii lui Ann începură să strălucească.

„*Tie, frumoaso, o să-ți arăt eu cine e stăpân la bord*”, își spuse Rackham.

— Vino, îi spuse, lăsând cârma în seama lui Fertherston.

Ann îl urmă fără să obiecteze. Când ajunseră în cabina lui, o sărută cu nesaț.

— Gândul la abordaj te excită așa, Rackham?

— O fi și asta.

— Și pe mine mă excită, mărturisi ea. A trecut prea mult timp de când aștept să iau parte la așa ceva. Și acum nu mai am

burta mare, care mă împiedica înainte. Sunt pregătită, îl asigură ea, căutându-i buzele.

Rackham își plimbă mâinile pe șoldurile ei.

Vocea lui Davis îl făcu să se întrerupă:

— Poți veni, căpitane?

— Vin acum.

Ann suspină și vru să-l urmeze.

— Așteaptă-mă, îi spuse el. Mă duc doar să dau ordinele necesare. Te doresc. Chiar acum.

Ea dădu din cap. Privirea lui ardea. Gândul de a face dragoste înainte de luptă o încânta pe Ann. El ieși și închise ușa. Ann înțelese abia când auzi cheia răsucindu-se în broască, începu să bată în ușă. Nu-i răspunseră decât râsetele marinarilor, în timp ce Rackham le striga deja să se pregătească pentru abordaj.

Ann începu să plângă de ciudă. După care o cuprinse dorința de răzbunare. Dacă Rackham își închipuia că o poate supune, se înșela. Ea voia să simtă mirosul prafului de pușcă și atingerea sângelui.

De când era la bord, asistase de două ori la abordaje, dar sarcina o împiedicase să ia parte la acțiune altfel decât ca spectator neputincios. Priveliștea o fascinase atât de mult, încât îi răscolise măruntaiele, stârnindu-i o furie de care nu se credea în stare. Din cauza copilului, se stăpânise. Dar tocmai de asta își părăsise fiul pe uscat, nu ca să fie acum lipsită de această plăcere. Știa că setea ei de luptă era o reminiscență a vechiului ei coșmar, pe care renunțase să-l înțeleagă, dar nu și să-l exorcizeze.

Lăsă, așadar, *Revanșa* să se pregătească de abordaj și să lupte, cultivându-și mânia ca pe o armă primejdioasă. Era hotărâtă să câștige respectul tuturor sau să moară, chiar în aceea zi.

Lustrui sabia pe care o purta la centură și verifică pistolul, așa cum văzuse că făceau pirații, rugându-se ca nava Companiei Indiilor Occidentale să opună rezistență.

Când își dădu seama că dorința i se îndeplinise, deschise fereastra care dădea spre puntea din spate și, riscând să cadă în mare, escaladă carena ca să urce pe duneț, așa cum făcuse cu trei zile mai înainte.

Când ajunse sus, bătălia era în toi pe puntea superioară a navei comerciale. Simți cum un val de furie pune stăpânire pe ea. Își duse mașinal mâna la pandantiv. Apoi, cu un urlet războinic, se aruncă în iureș.

Nava *Sergent James* se apropia în viteză de Havana, după două săptămâni în care marea fusese liniștită. Rezervele de apă potabilă erau cam pe sfârșite. Erau cu toții nerăbdători să ajungă la destinație, Mary în primul rând.

Când ieșise de pe proprietatea lui William Cormac, se întâlnise cu Baletti și cu Vanderluck, cărora le povestise totul. Nu pierduseră timpul. A doua zi, cei doi Vanderluck, tatăl și fiul, le propuneau să meargă cu nava lor în căutarea Emmei și a lui Ann. Mary presimțea că Emma rămăsese în Cuba pentru fiica ei.

Ceva violent se trezise în ea. Ceva extrem de violent. La asta contribuise și prezența lui Hans. Întâlnirea lor îi eliberase din nou amintirile. Le evocaseră, vorbiseră despre Niklaus, poate tocmai ca să-și consolideze ura. Baletti îi ascultase în tăcere, știind, în sfârșit, tot ceea ce Mary nu fusese în stare să-i mărturisească la Veneția.

De la întâlnirea cu Cormac o durere în plus îi brăzda chipul. Aceasta era dublată de una și mai chinuitoare, cea a vinovăției sale. Refuzând să i se supună Emmei, refuzând s-o creadă, își abandonase propria fiică, sânge din sângele ei, carne din carnea ei. Îi venea greu să-și ierte asta.

— Degeaba te chinuiești singură, nu poți schimba lucrurile, îi spusese Baletti, văzând-o cum se zbătea în aceasta capcană.

— Știu, marchize. Dar mă gândesc la Junior, la făgăduiala pe care i-am făcut-o și pe care am nesocotit-o din egoism.

— Nu din egoism. De nevoie.

— Și care-i diferența? Nu pot da timpul înapoi. Chiar dacă aș regăsi-o pe Ann, nu știu dacă aș avea curajul să-i mărturisesc adevărul. Să o privesc în ochi. Să-i cer iertare pentru că am părăsit-o.

— N-a fost nefericită. Va înțelege.

Mary suspinase.

— Sau o voi pierde pentru totdeauna, ceea ce n-aș putea suporta. Nu voi fi niciodată mama lui Ann. Dragostea nu se

naște la simpla aflare a unui adevăr, ci din încredere și din apropiere.

— Se naște din pânțele care a ocrotit-o. Încrede-te în instinctul tău.

— Instinctul meu mă îndeamnă s-oucid pe Emma, oftase Mary. Și să mă obișnuiesc cu pierderea copilului pe care l-am purtat în pânțe.

— Nu te mai chinui. Fiecare lucru la timpul său. Acum e timpul răzbunării, iar cel al iertării va veni și el.

— Pirați în spate, tribord! urlă marinarul de cart.

Mary, care se cățăraseră în velatură, observase și ea corabia aceea. Își duse mâna streășină la ochi, ca să se apere de soarele care o orbea. Bătăile inimii i se întetiră.

— Ei, drăcie! Aș pune rămășag că asta e *Revanșa!*

Coborî în grabă de pe catarg și se repezi spre James, care scruta orizontul. O emoție inexplicabilă o făcuse să se îmbujoreze la față. Luă o lunetă, ca să verifice.

Apoi coborî repede de pe punte și intră valvârtej în cabina unde Vanderluck și Baletti tocmai stabileau poziția navei.

— Rackham! exclamă ea.

Cei doi încremeniră. Privirea lui Mary avea o sclipire de nebunie pe care nu i-o mai văzuseră niciodată.

— Rackham! Taverna! New Providence! înșiră ea cu o voce întretăiată. Ea este!

— Care ea?

— Soția lui Bonny. Ea e! Ann!

Vanderluck privi spre Baletti, care pălise.

— Tu ai spus că seamănă cu mine, insistă Mary, cu sângele pulsându-i puternic în tâmple.

— Așa e, Mary, dar...

— Ea e, marchize!

Își trecu peste frunte o mână tremurândă. În priviri i se citea disperarea. Baletti încercă să-și amintească imaginile de atunci. Erau vagi. Trecuse multă vreme. Se apropie s-o îmbrățișeze.

— Liniștește-te.

— Îmi cereai să mă încred în instinctul meu, îi spuse, în timp ce el o strângea la piept. Tocmai m-a anunțat. Văzând *Revanșa*

apropiindu-se de noi, imaginea aceasta m-a străfulgerat, de parcă ar fi rămas ascunsă în mintea mea, așteptând clipa în care aş fi acceptat, în sfârșit, s-o văd cu adevărat.

— Tot ce se poate, admise Baletti.

Vanderluck îi întinse lui Mary un pahar cu rom, pe care aceasta îl bău dintr-o înghițitura.

— Am încredere în intuiția ta, o asigură el. Ne-am bazat pe ea de atâtea ori pe câmpul de luptă.

În clipa aceea intra pe ușă James.

— Se apropie, zise el, ne vor ajunge din urmă în mai puțin de doua ore. Ați văzut vreun golf în care să ne ascundem?

— Nu vreau să mă ascund, declară cu hotărâre Mary. Ann era însărcinată cu Rackham. Desigur că a lăsat-o la țarm, cu copilul. Trebuie să aflui, Hans.

— Și cum ai de gând să procedezi? oftă Baletti.

— Urcând la bordul navei lui. Iar după ce mă voi lămuri, o să dezertez.

— Nici nu se pune problema să ne despărțim!

— Dar nu putem risca să ne scape Emma.

— Am eu grijă de ea, se oferi Vanderluck. Ce zici, James?

— Cu mare plăcere, tată. Voi ocupați-vă de Ann. Punctul de întâlnire va fi Havana.

Mary dădu din cap, încântată de aceasta soluție, deși simțea oarecare neliniște.

— Nu prea cred ca Rackham va fi încântat să ne recruteze! oftă ea.

— S-au oprit, căpitane, zise Fertherston. Parcă ne-ar aștepta.

Rackham își luă luneta de la ochi.

— Văd și eu.

Inspekția lui nu dăduse niciun rezultat. Era o navă de comerț ca oricare alta.

— Să fim prudenți, totuși, hotărî el. Tunurile să fie pregătite de tragere. N-aș vrea să cădem în vreo cursă de-a javei ăleia de Woodes Rogers.

— La ordin, căpitane.

Și Davis ordonă de îndată ca echipajul să se pregătească de luptă.

Mary privea *Revanșa* care se apropia. Își încleștase pumnii și era tot mai agitată. Niciodată n-ar fi crezut că ideea de a o revedea pe Ann o va răscoli atât de mult, după ce se străduise atât s-o uite. Baletti avea dreptate. Un mădular amputat nu înseamnă că e vindecat.

— Te simți bine, Mary? o întrebă Hans, venind lângă ea.

Ea încuviință.

— De ce nu mi-ai cerut ajutorul după moartea lui Niklaus? întrebă el deodată, rezemându-se de un colac de parâme.

— Habar n-am. N-aveam chef să vorbesc cu nimeni, și cu atât mai puțin să pierd vremea ducându-mă la Ostende.

— Ai fi putut să-l lași la mine pe Junior. Era finul meu.

Ea oftă.

— Nu știu ce să-ți spun, Hans. Am acționat fără să mă gândesc.

— Din instinct?

— Cu siguranță. Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară, Mary Olgersen. Odată cu trecerea anilor am devenit fatalist. Dacă iubita lui Rackham este într-adevăr Ann înseamnă că instinctul nu te-a înșelat.

— Ce vrei să spui?

— Fără Junior, poate că n-ai fi devenit niciodată pirat, n-ai fi eșuat niciodată în Caraibe și poate că nu ne-am afla acum aici, atât de aproape de ea.

— Fără Junior aș fi cedat în fața Emmei și aș fi recăpătat-o pe Ann.

— Chiar crezi asta?

Ea dădu din cap.

— Atunci te minți singură.

— De ce?

— Pentru că l-ai iubit prea mult pe Niklaus ca să pactizezi cu ucigașul lui.

— Cred că ar trebui să arunci o privire, Mary, i se adresă Baletti, care se apropiase de ei cu o lunetă în mână.

Brigantina lui Rackham era doar la câteva cabluri de ei și se pregătea să vireze ca să-i ia din travers. Mirată de zâmbetul lui, Mary puse instrumentul la ochi. Inima îi tresări de bucurie.

Îmbrăcată ca un pirat, Ann Bonny stătea la prova *Revanșei*, în bătaia vântului.

— Fiica vântului, îi șopti la ureche Baletti, cuprinzând-o de mijloc.

— Fiica mea, murmură Mary deslușindu-i trăsăturile, studiindu-le cu atenție, ca să se convingă.

Îi întinse luneta lui Vanderluck, care o luă emoționat.

— Instinctul nu te-a înșelat, Mary, afirmă el. Al dracului să fiu dacă fătuca asta nu-i chiar Ann Olgersen.

— Tu? se sufocă de uimire Rackham când o văzu pe Mary la celălalt capăt al pasarelei coborâte ca să-i permită accesul la bordul lui *Sergeant James*.

Vanderluck îi îndeplinise ordinele fără să crâcnească.

— Eu! replică Mary, care se străduise să-și recapete stăpânirea de sine înainte de a-l înfrunta, dar nu reușea să-și rețină bătăile năvalnice ale inimii la vederea lui Ann, care se strecurase lângă el.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, când v-am văzut manevrele!

Se apropie și Baletti, iar Rackham rânji.

— Așadar, n-ai fost spânzurat odată cu Vane.

— După cum se vede, nu, spuse Baletti.

— Deci sunteți și acum în căutarea unei nave, judecând după vechitura asta a voastră. Se pare că Mary Read decede din ce în ce mai mult.

— Ești femeie? interveni Ann.

— Sunt pirat, rectifică Mary. De fapt, pe tine te căutam, Rackham.

— Ca să te răzbuni că nu te-am vrut la bord?

— Ca să mă înrolez pe nava ta.

— Mai bine crăp! scrâșni el, scuipând cu năduf.

— Nicio problemă, declară cu răceală Mary, îndreptându-și pistolul spre el.

Cocoșul era tras. Rackham se schimbă la față, mai ales că și Baletti își scosese arma, pe care o ațintise drept către Ann.

— Ticăloaso! Deci era adevărat că râvneai la *Revanșa*.

Mary zâmbi. Într-adevăr, se gândise să ia și corabia odată cu fiica ei, dar privirea îndârjită și furioasă a acesteia o făcuse să renunțe. Ann îl iubea pe Rackham.

— Dacă aș vrea s-o iau, ar fi de ajuns să trag în tine, zise ea. Dar n-am de gând s-o fac. Cu copiii lui Woodes Rogers prin preajmă, e mai bine să te alături cui trebuie. Iar tu ești cel mai bun pirat din apele astea.

Rackham nu se aștepta la astfel de laudă. Holbă ochii, uimit. Mary îi întinse pistolul pe care cu o clipă mai înainte îl îndrepta spre el.

— Angajează-mă, îi spuse. Nu vei regreta.

Ann fu aceea care îi lua arma din mână, în timp ce Baletti lăsa și el în jos țeava pistolului.

— Bun venit la bordul *Revanșei*, hotărî ea în locul iubitului ei, cu un surâs plin de încântare. Eu sunt Ann Bonny.

Inima lui Mary își accelerează ritmul.

— Mary Read, se prezentă ea cu simplitate, întinzându-i mâna.

Ann i-o strânse, apoi se întoarse spre Rackham, căruia nu-i plăcuse deloc s-o vadă încalcându-i autoritatea.

— Să nu-ți treacă prin minte să-mi faci vreo figură, Read!

— Mi-am dat cuvântul, căpitane.

Ann Bonny izbucni într-un râs cristalin care-i mergea drept la inimă lui Mary. Atenția femeii pirat fusese captată de pandantivul de smarald pe care Ann îl purta la gât.

De îndată de *Sergent James* se îndepărtă, Mary putu să-și dea seama ce poziție ocupa Ann la bordul *Revanșei*.

În primele săptămâni după ce o luase pe vas, Rackham potolise nemulțumirea echipajului explicând că ea avea să debarce în Cuba și să rămână acolo cu copilul lor.

— Dar căpoasa asta avea alte planuri, îi povesti Harwood lui Mary, cu o voce care trăda ceva respect și simpatie.

Cum nu reușea să închidă un ochi, Mary urcase pe punte, la aer, unde se întâlneau cu marinarul. Nimeni dintre cei care făcuseră parte din vechiul echipaj al lui Vane nu se opusese înrolării lor, fiindcă toți își aminteau de zelul de care dădeau dovadă în luptă. Harwood avea chef de vorbă. Continuă:

— Ann s-a lăsat dusă pe Insula Pinilor, fiindcă era gata să nască, și-i tot reproșea lui Rackham că-i făcuse una ca asta. El voise să plece imediat, dar ea atâta l-a dus cu vorba, încât am rămas ancorați acolo o lună de zile. În timpul ăsta, câțiva dintre ai noștri s-au făcut bucanieri și n-au plecat de pe insulă.

— Tu însă nu.

El ridică din umeri.

— Fiecare cu vânatul lui. Unii preferă mistreții. Altora le plac metisele... Dacă pricepi ce vreau să zic.

— Pricep... Și copilul?

— Micul Jack? Zdravăn și gălăgios ca și taică-su. Rackham era nebun după el, ca și după femeia lui, de altfel. În fiecare zi amâna plecarea. Firește că pe noi nu ne putea păcăli. Știam bine că-l joacă pe degete. Dar era căpitanul nostru și-l cunoșteam destul de bine ca să ne dăm seama că, până la urmă, o să se sature. Între timp am pus la uscat carne și pește, am conservat fructe, i-am tratat pe tovarășii noștri care se îmbolnăviseră de scorbut, am umplut butoaiele cu apă și am cumpărat făină de manioc. Pe scurt, ne-am aprovizionat pentru o campanie îndelungată. Ne ziceam că, odată ajunși în larg, era bine să ne întoarcem cât mai rar acolo, ca să nu ni-l schimbe de tot pe căpitan. Harwood se întinse, trase un fum din pipă, apoi

continuă: într-o dimineață, Rackham a apărut și i-a ordonat lui Fertherston să adune echipajul și să pregătească *Revanșa* de plecare pentru noaptea următoare. Ne-am prins imediat că voia s-o șteargă pe șest. Am făcut ce ne-a zis și l-am așteptat la bord. Dacă vrei să mă crezi, Read, după ce a urcat din barcă scara de frânghie și a ajuns pe punte, Rackham a rămas cu gura căscată, iar noi, la fel.

— De ce?

Amintindu-și scena, Harwood începu să râdă.

— Ann sosise în același timp cu el, dar pe la babord, se cățăraseră pe ancoră și ajunse înaintea lui pe dunetă. Purta haine bărbătești și era înarmată. Când a tras în aer cu amândouă pistoalele deodată, ni s-a părut că dracul în persoană apăruse pe vas!

Mary izbucni și ea în râs. Nu-i era greu să-și închipuie ce mutră făcuse Rackham în fața acestei apariții.

— „*Uitați-vă bine la mine, jechoșilor! ne-a strigat ea, continuă Harwood. Și tu la fel, Rakham! Dacă mai încercă vreunul dintre voi să mă ducă cu preșul, îi retez coaietele și i le bag pe gât! Cât despre tine, căpitane, dacă-mi mai torni gogoși, o să ți le servesc la prânz în vârful frigării!*” a adăugat ea, scuipând peste balustradă. *Nu pentru asta l-am lăsat pe Bonny! Ai grijă să nu uiți.*” După care a încălecat grilajul, și-a depărtat brațele și a sărit în mijlocul nostru. Încremeniserăm cu toții, nimeni n-a schițat nici cel mai mic gest. A aterizat printr-o rostogolire, s-a ridicat, i-a dat pistoalele lui Rackham, care era roșu ca racul de furie, și a adăugat: „*Pedepsește-mă, dacă vrei, dar dacă mă debarci, să știi că n-ai să mă mai vezi niciodată*”.

— Așa că Rakham a cedat...

— I-a ars o palmă și a ținut-o la carceră două zile. În cea de-a treia zi ea a urcat din nou pe punte, cu ochiul învinatețit, a supt o pintă de tafia și a mârâit că, dacă întinde vreunul o mână s-o pipăie, n-o să mai aibă după aia cu ce face laba. La abordaj, se dezlănțuie la fel ca tine. Doar că are mai puțină experiență. Fata asta e dracul gol. Și cel mai bun camarad pe care ți l-ai putea dori, conchise el căscând.

În clipa următoare, Harwood adormi, legănat de mișcarea navei și de romul pe care-l băuse.

Mary Read rămase mult timp sub mantia cerului înstelat, cu pipa în gură, înveselită gândindu-se la temperamentul lui Ann, în care se recunoștea, încântată să o știe, în sfârșit, atât de aproape, bucurându-se că, de data asta, soarta voia s-o împace cu trecutul ei. Ca să-și regăsească fiica și să-i dezvăluie adevărul, trebuia mai întâi să și-o apropie. Asta avea să-i ia ceva timp, dar, în cele din urmă, Ann o va iubi.

Baletti îi dădu dreptate câteva zile mai târziu, atunci când *Revanșa*, ajungându-și din urmă prada, lansă cârligele de abordaj. Îmbătăta la gândul măcelului, Ann spumega alături de Mary. Se năpustiră fără milă asupra acelor bărbați căliți, căutând ciocnirea săbiilor, cu forțele înzecite la apropierea pericolului, trecând pe lângă moarte cu aceeași eleganță. Ultimele îndoieli ale lui Baletti se spulberară. Era clar că amândouă aveau același sânge. Cel pe care-l făceau să curgă.

Trecuseră două luni de când *Revanșa* se află în larg. Rackham hotărî să se întoarcă în Cuba. Prăzile nu fuseseră cine știe ce, doar câteva bărci de pescuit. Căldura era apăsătoare. Rezervele de hrană și apă se terminau. Dacă vântul se oprea, foamea și setea, acești inamici nevăzuți, aveau să le rărească rândurile. Era o hotărâre înțeleaptă, care fu votată în unanimitate, spre marea bucurie a lui Baletti, care voia să discute cu Hans și să-l îndemne să aibă răbdare.

Complicitatea dintre Ann și Mary sporea pe nesimțite. Baletti rămânea în mod intenționat la distanță, știind că o asemenea legătură era greu de înfiripat și cu atât mai prețioasă. Mary nu voia să forțeze lucrurile. Și nici marchizul. Viața aceasta aventuroasă, în care nu mai trebuia să-și ascundă rănilor, îi plăcea din ce în ce mai mult.

Timp de patru zile, la orizont nu se ivi nicio pânză. Oceanul era calm, iar zăpușeala de peste zi era ucigătoare. Nava păstra direcția, dar abia dacă mai înainta sub impulsul palelor subite de vânt care umflau timid pânzele înainte de a le lăsa să atârne din nou ca niște cârpe.

— Nenorocită vreme! mormăi Ann, care stătea alături de Mary, mestecând tutun ca să-și mai înmoaie gâtul uscat.

Așezată pe bastingaj, cu picioarele încolăcite în jurul unei parâme, Mary își privea firul undiței care se mișca în valuri, sperând, ca și alții, că va reuși să îmbunătățească meniul cu niște pește. Din țestoasa pe care o adusese Rackham când ancoraseră ultima dată nu mai rămăsese mare lucru în afară de carapace.

— Vorbește-mi despre tine, ceru deodată Ann, văzând că Mary rămăsese tăcută.

Fiica ei îi căuta din ce în ce mai des tovărășia. Totuși, Mary se simți încurcată. Avea atâtea să-i spună! Dar nu se simțea încă pregătită. O iubea deja prea mult pe Ann ca să riște s-o piardă prin mărturisiri premature.

— Ai fost întotdeauna marinar? insistă Ann, pe care muțenia lui Mary n-o intimidă.

— Da, răspuse ea; nu era chiar o minciună. Dar tu, Ann, de ce n-ai rămas pe uscat ca să-l crești pe micul Jack?

— De când mă știi am iubit marea. E ca o obsesie.

— Cum adică? întreba Mary, profitând de porțița care i se deschidea.

Ann privi în zare. Pe frunte i se adânci o cută.

— Mirosul de sânge și de praf de pușcă mi-a bântuit coșmarurile încă din copilărie. Tata mi-a spus că, la vremea aceea, am fost atacați de niște bandiți și că acest eveniment m-a șocat profund.

— Cine e tatăl tău? insistă Mary, de parcă ar mai fi avut nevoie de încă o confirmare.

— E plantator în Carolina de Sud. Se numește William Cormac.

Ann oftă, pe când Mary zâmbea senină. Trebuia să afle ce mai rămăsese în memoria lui Ann din viața de la Breda, din moment ce nu-și amintise de ea, de chipul sau de vocea ei.

— E ciudat, continuă Ann, urmându-și firul gândurilor. De când sunt cu Rackham, o parte din mine parcă înnebunește înainte de abordaje. Doar violența luptei mă liniștește. Poate că asta se întâmplă pentru că-l urăsc.

— Pe cine?

— Pe Cormac.

Tăcură amândouă. Chipul lui Ann era închis, crispat în jurul unei amintiri dureroase.

— Nimeni nu-și urăște tatăl fără motiv...

— Am unul, Read. Cel mai temeinic din lume, crede-mă. Da. Cel mai întemeiat motiv.

Strânse din dinți, iar Mary nu putu scoate de la ea nimic mai mult, furioasă că William Cormac nu-i dezvăluise tot.

A doua zi, o furtună se apropie dinspre est și se grăbiră să scoată pe punte butoaiile goale din cală. Când norii se rupseră, Ann fu prima care începu să danseze pe punte, învârtindu-se și râzând, cu gura deschisă, pentru a se bucura de picăturile salvatoare.

Mary ghicea nerăbdarea lui Ann după timpul pe care-l petrecea fata scrutând orizontul, în timp ce zilele treceau, apropiindu-i tot mai mult de Cuba. Nu reușiseră să mai prădeze decât un barcaz, în ziua precedentă, dar fără cine știe ce profit. Îi era dor de fiul ei. Se apropie din nou de Ann, după ce ieșise din cart, lăsându-l iar singur pe Baletti, pe care acest lucru nu părea să-l deranjeze

— Te gândești la micul Jack, nu-i așa?

Ann încuviință.

— Mary, tu ai copii?

— Doi.

— Și nu-ți e niciodată dor de ei?

— În fiecare clipă, mărturisi Mary. Dar acum sunt adulți și amândoi și-au ales destinul. S-au făcut piraiți, ca și mine.

Ann zâmbi.

— Și au propria corabie?

— Da, răspunse Mary, și nu mințea.

Chiar dacă Rackham era căpitanul *Revanșei*, aceea care o conducea era, de fapt, Ann.

— Mi-e frică, făcu Ann, după o clipă de tăcere. Ard de nerăbdare să-l strâng în brațe pe micul Jack, dar mi-e frică.

— De ce ți-e frică?

— Mi-e frică să-l iubesc. N-aș putea să-ți explic. Mi-e frică să nu-mi fie răpit. Ideea aceasta mă înspăimântă.

Mary o văzu ducându-și mâna la lăntșorul pe care-l purta la gât.

— De unde ai bijuteria asta? o întrebă.

— De la mama. Din trecutul meu, rectifică ea. Dar nu vreau să vorbesc despre asta.

Ann oftă și întoarse capul spre ea. Privirile li se întâlneau. Erau încărcate de tandrețe. Tulburată, Ann își plecă ochii.

— Ți s-a întâmplat vreodată să te simți atrasă de o femeie? Întrebă ea apoi.

— Da. Aveam pe atunci vârsta ta. Dar nu mi-a adus decât nefericire.

— Îmi place tovărășia ta, Mary. Mă liniștește și, în același timp, mă sperie. Aș vrea să mă îndepărtez de tine și, în același timp...

— Să mă cuprinzi în brațe?

Ann dădu din cap.

— Și eu simt la fel, Ann.

— Pământ! urlă santinela, în clipa când Mary atingea degetele fetei.

Ann și le retrase brusc și plecă, de parca ar fi ars-o cineva cu fierul roșu.

— Spune-i, Mary, insistă Baletti, mângâindu-i blând șoldurile.

Era pentru prima dată, după mult timp, când se regăseau astfel. Nici nu se punea problema să facă dragoste atâta timp cât se aflau la bordul *Revanșei*. N-aveau intimitate, iar Baletti n-ar fi riscat să stârnească gelozia celorlalți. Pentru echipaj era de ajuns că o auzea pe Ann gemând de cum se lăsa întunericul. Privilegiul de care se bucura Rackham ar fi putut să le dea idei...

Rackham avea o cabană din trunchiuri de copaci pe Insula Pinilor, în fața căreia ancoraseră. De cum puse piciorul pe plajă, Ann alergase la copilașul ei. Mary n-o mai văzuse de opt zile. Ca să compenseze această lipsă care sfâșia inima lui Mary, Baletti făcea dragoste cu ea.

— E greu să găsești momentul potrivit. Pe navă, se găsește întotdeauna cineva care ne întrerupe discuțiile. În afară de asta, Ann e încă reținută.

— Oblig-o să ți se destăinuie.

— Nu îndrăznesc.

— Haide, Mary, e ca un abordaj. Poți să învingi sau să pierzi, dar nu mai poți continua să te lupți cu fantomele. O terorizează și pe ea, nu numai pe tine. Eliberează-o de ele sau părăsește-o.

Mary se întoarse cu fața în sus, privind fix în tavan, dedesubtul căruia zburătăceau tot felul de gândăci. Era transpirată fiindcă făcuseră dragoste, dar și din cauza căldurii.

— Fără îndoială că ai dreptate. Așa am să fac. Mă duc s-o văd și să discut cu ea.

— Mai târziu, hotărî Baletti, mângâindu-i pânțele. Mai târziu.

Mary îl trase mai aproape. Și ea avea nevoie de dragoste. Se lăsă cu totul în voia lui.

— Ann, trebuie să-ți vorbesc. Între patru ochi, declară Mary înfățișându-se la ușa ei după câteva ore, la lăsarea serii.

— Intră, spuse Ann, vizibil încântată de vizită. Rackham nu-i acasă și tocmai l-am culcat pe micul Jack. Vrei să-l vezi?

Mary dădu din cap și o urmă. Ann dădu în lături o draperie. Lângă pat se afla un leagăn. Ann apropie de el lanterna pe care o luase de pe mobilă. Casa lui Rackham era decorată cu tot felul de obiecte, provenind din numeroasele sale capturi.

— Pare fericit, murmură Mary, văzând că bebelușul surâdea.

— Mă simt atât de vulnerabilă alături de el, murmură Ann.

— Știu. Simt.

Mary se îndepărtă puțin, pentru ca discuția lor să nu-l trezească pe micul Jack. Ann lăsa jos lanterna și o urmă. Stăteau față în față, atrase una către cealaltă de o nesfârșită tandrețe.

— În ziua aceea, pe navă... începu Mary.

— Și mie mi-a fost dor de tine, șopti Ann, luând-o de mână. E ceva rău în asta?

— Nu, nu e nimic rău.

Mary înghiți în sec și începu.

— Am o fiică, Ann. O fiică de vârsta ta...

Fata se lipi de ea și-și ascunse obrazul în scobitura umărului ei. Brațele lui Mary o cuprinseră.

— Știi?

— Știu, dar puțin îmi pasă. Nu-mi pasă nici de vârsta sau de sexul tău, Mary Read, nu vreau decât să mă bucur de mângâierile tale.

Mary simți că i se oprește răsuflarea. N-avu timp să-și vină în fire, căci o mână brutală o trase înapoi.

— Ei, drăcie! Tu ești, Read? urlă Rackham.

Mary își înăbuși un suspin de ușurare, deși se afla într-o postura destul de incomoda.

— Nu e vorba de ceea ce crezi, se apără ea.

— Ba da, exact despre asta e vorba, dezminți Ann, stând dreaptă în fața lui. O doresc, așa cum tu le dorești pe curvele cu care te culci pe la spatele meu. Eu de ce m-aș lipsi de plăcerea asta?

Mary simți o sudoare înghețată la tâmpile.

— Nu, Ann, gemu ea. Nu mă poți dori pe mine. Nu se poate!

— Și de ce, mă rog? mârâi Rackham, apucând-o de încheieturi și trăgând-o spre el. Și dacă, până la urmă, mi-ar plăcea și mie ideea asta?

Descumpănită, Mary nu mai avu putere să se apere. Gura lui Rackham se lipi lacomă de a ei. Gestul lui o forță să reacționeze. Ca să scape de acest coșmar. De privirea arzătoare a lui Ann, în timp ce ochii i se umplură de lacrimi.

Își ridică genunchiul și-l izbi violent pe Rackham între picioare. Bărbatul îi dădu drumul, înjurând.

— Nu pleca, Mary, gemu Ann, în timp ce Rackham se încovoia de durere. Ne va lăsa să ne iubim.

— Nu înțelegi. Nu te pot iubi. Nu în felul ăsta.

— Bine, dar de ce? scrâșni Ann, frustrată că o vede atât de răvășită și de indignată.

— Fiindcă sunt mama ta, spuse Mary.

Râsul lui Ann îi spulberă iluziile. Pe când se îndepărta în grabă, o mai auzi aruncându-i, în ciudată:

— Va trebui să născocesci altceva dacă vrei să te iert!

Mary rămase mult timp în fața oceanului și a lunii imense care parcă-și bătea joc de disperarea ei. Nu bănuise nimic. Nu înțelesese nimic din purtarea lui Ann. Pierdută cu totul în

dragostea ei de mamă, nici măcar nu-și imaginase că fiica ei s-ar fi putut simți atrasă de ea în cu totul alt fel.

Cu toate acestea, ar fi trebuit să-și dea seama văzând privirea și atitudinea lui Ann. Dar apropierea dintre ele o bucurase atât de mult, încât nu mai stătuse s-o analizeze. Stricase tot. Ann n-o crezuse. Bineînțeles că n-o crezuse. Cum s-o creadă în asemenea împrejurări, în lipsa oricăror amintiri din trecutul ei? Cum să n-o urască acum, când fusese respinsă?

Mary descoperea cu spaimă că fiica ei era și mai violentă, mai carnală și mai pasională decât fusese ea. Descoperea în Ann avânturile războinice ale lui Niklaus. Mary o subestimase. Ann n-avea nevoie de o mamă, ci de o prietenă, o prietenă care s-o iubească. Cum s-o mai facă acum să înțeleagă că, de fapt, căuta ceea ce-i fusese luat? Că atracția fizică nu era decât o aparență înșelătoare? Ar fi vrut să renunțe. Baletti voia să dezerteze de pe corabia lui Rackham ca să ajungă în Cuba, a cărei coastă se profila în zare. Să-l găsească pe Hans, să recupereze craniul de cristal și s-o omoare pe Emma.

Mary putea foarte bine să-l urmeze, s-o uite pe Ann. Îi venea să urle. Nu putea să plece, nu așa, nu după ceea ce se petrecuse. Nu voia să rupă legătura aceea fragilă. Și ce-i va spune lui Junior când se va întoarce pe Insula Țestoasei?

Trăsăturile i se contractară într-un rictus amar. Trebuia să tacă și să bată în retragere, să înfrunte și iritarea lui Ann, și pe cea a lui Rackham. Să-și păstreze demnitatea. Să redevină Mary Read și să se roage ca, într-o zi, Ann să simtă nevoia de a căuta adevărul. Cu pași șovăitori, ascunzându-și descumpănirea în spatele mândriei, Mary se îndreptă spre hanul unde, cu siguranță, Baletti era așezat la o masă.

Când fură singuri în cămăruța pe care o închiriaseră în han, se prăbuși plângând în brațele lui, ca să-și aline durerea stârnită de privirea lui Ann.

— Unde-i marchizul? scrâșni Rackham după o săptămână, pe când ridicau ancora.

Mary îl anunțase pe Corner că Baletti nu se afla la bord.

— Nu știu, zise ea cu răceală.

— Sper, pentru binele tău, că n-are de gând să ne vândă!

— Garantez pentru el, spuse Mary, înfruntând privirea încruntată a lui Rackham.

Nu-și mai vorbiseră de la incidentul de pe insulă. Cât despre Ann, aceasta îi întorcea ostentativ spatele.

— Puteai să te duci și tu cu el.

Mary nu ripostă, grăbită să plece.

— Sunt de cart, căpitane. Pot să mă retrag?

Drept răspuns, Rackham se întoarse și se îndepărtă. Mary își încleșta dinții și pumnii, spunându-și că, într-adevăr, ar fi făcut mai bine să dezerteze și ea.

— Mai dă-ți răgaz o lună, Mary, îi spusese Baletti. Dacă nu reușești s-o convingi pe Ann până la următoarea escală pe Insula Pinilor, atunci o vei putea lăsa să-și urmeze calea ei. Dar te cunosc, știu că n-ai să fii împăcată decât după ce o să faci tot ce-ți stă în putere. Așa că du-te cu ea. Și gândește-te că, așa cum ai reușit tu, s-ar putea întâmpla foarte bine s-o găsească și Emma. Eu și Hans o vom supraveghea.

Însă acum, printre marinarii de pe *Revanșa*, nevoită să înfrunte furia mocnită a lui Ann, își spuse că luna aceea avea să fie foarte agitată.

— Mă plictisesc, suspină Ann, privindu-i pe gabierii care-și vedeau de treabă în înaltul catargelor. N-am avut decât niște prăzi neînsemnate. Mi-aș dori un abordaj.

Rackham, care stătea la cârmă, îi urmări privirea. Mary Read era sus, în velatură. El și cu Ann erau singuri pe puntea din spate.

— Mi-ar plăcea să-i încerc și eu fundulețul, spuse el.

Ann întoarse capul, plină de gelozie.

— Să nu care cumva! mârâi ea.

Rackham izbucni în râs.

— Prin urmare, am ghicit bine la ce te gândeai.

Ann nu răspunse, ridicându-și din nou ochii către catarge.

— Nu știam că-ți plac femeile.

— Nu-mi plac femeile, rectifică Ann. Îmi place ea.

— Dacă vrei, o pot obliga.

Ann îl înfruntă.

— Niciodată. Altfel, te omor.

— Cum vrei. Dar nu-mi place să văd ca dorințele tale nu se îndeplinesc.

— Atunci, dă-mi un vas.

Cu vocea gătuită de uimire, Rackham o întrebă:

— Un vas? Ce să faci cu el?

— Vreau să am vasul meu.

— N-ai ști nici măcar să-l conduci, râse Rackham.

— Nu-mi pasă dacă îl conduce altcineva, din moment ce este al meu.

— Foarte bine. Dacă asta îți face plăcere, vom lua primul vas cu care o să ne întâlnim.

— Astfel, vom putea face și capturi mai importante, pledă Ann.

— Și vom avea parte de mai multe abordaje... La naiba, Ann, n-am văzut în viața mea pe cineva mai însetat de sânge ca tine.

— Ba da, pe ea.

Și Ann lăasă o tăcere îndurerată să-i sfâșie pânțele.

— Mi-ar fi plăcut, murmură ea. Mi-ar fi plăcut să fie adevărat ceea ce spune ea.

— Ce anume?

— Mi-ar fi plăcut ca ea să fie într-adevăr mama mea. Ea nu m-ar fi renegat acum.

După două zile, o goeletă se profilă grăbit la orizont. Se aflau lângă insula Andros, iar Ann nu se gândi toată ziua decât la capturarea lui. Pe seară, își ascunse dezamăgirea golind un urcior de *Kill-Devil*⁶. Goeleta se refugiase în portul New Providence, iar ea îl făcuse cu ou și oțet pe Rackham fiindcă n-o atacase, cu toate că-i promisese să i-o dea ei. Adormi, beata criță, rezemata de mizenă, lângă Harwwod, care era în aceeași stare.

— Am nevoie de tine, Read, îi șopti Rackham, trezind-o pe când dormea liniștită în hamacul ei. Vino pe punte.

Mary dădu din cap, blestemându-l în sinea ei.

⁶ Unul dintre numele sub care e cunoscut romul, băutura piraiților (într-o traducere aproximativă din limba engleza, „Moartea diavolului”), (n.red.)

Pe punte îl găsi pe Rackham înconjurat de vreo zece marinari care se întindeau de căscat.

— Ann vrea goeleta asta, zise Rackham. Am de gând să o iau. Mary făcu ochii mari.

— Acum, când e la ancoră?

Rackham încuviință.

— Pun rămășag că e păzită doar de câțiva oameni, pe când ceilalți chefuiesc pe țarm.

— E foarte posibil, într-adevăr, admise Fertherston.

— Cine vrea să meargă cu mine?

Mary ridică mâna fără ezitare. Se săturase să fie ținută la distanță de Ann, care tot bosumflată era. Argumentul acesta ar fi ajutat-o, poate, să-i învingă orgoliul prostesc de care se încăpățâna să dea dovadă. Mai ales că Mary nu se lăsase păcălită. Privirea o trăda pe fiica ei.

Coborâra la apă o barcă și se strecurară tăcuți în ea, în timp ce Ann sforăia doborâtă de băutură. Presupunerea lui Rackham se adevărase. La bord nu se aflau decât opt oameni. Desfundaseră un butoiș cu rom și în clipa aceea nu erau cu nimic mai periculoși decât ar fi fost Ann. Abia dacă deschiseră, surprinși, câte un ochi, când simțiră vârful spadelor pe gât.

Rackham se întoarse cu bărcuța cu care veniseră la bord. Earl și Mary ridicară pânzele, pe când ceilalți învârteau manivela cabestanului ca să ridice ancora. Goeleta ieși neobservată din port.

În dimineața următoare, *Revanșa* și *William* se îndepărtaseră de coastă și navigau alături, purtate de o briză ușoară.

Ann se trezi cu gura încleiată și cu mintea încețoșată. Sări în picioare zărind în spatele lor, la babord, velele goeletei.

— Ce dumnezeii... înjură ea.

Lângă ea, râsul lui Mary se contopi cu al lui Rackham.

Câteva ore mai târziu, după ce-și inspectase vasul, lăsat sub comanda lui Fertherston, Ann se duse pe puntea *Revanșei*, unde stătea Mary, cu inima ușoară.

— Mai ești supărată?

— Nici n-am fost.

— Aveam nevoie de tine. N-am putut accepta gândul că mă respingi, mărturisi Ann.

— N-am făcut așa ceva. Țin sincer la tine, Ann. Ar trebui să te mulțumești cu atât.

— Îmi e de ajuns. Dar cu o condiție.

— Care anume? Întrebă Mary trăgând din pipă.

— Să nu mă părăsești niciodată, murmură Ann. N-aș putea suporta.

— Niciodată, repetă cu inima strânsă Mary, gândindu-se la tot ce implica făgăduiala aceea.

Baletti lăsă barcazul care-l adusese în Cuba lângă *Sergent James*. Așa cum promiseseră, cei doi Vanderluck îl așteptau în port.

— Unde-i Mary? Întrebă Hans, văzându-l singur.

— A preferat să rămână cu Ann.

— Vino, îi spuse Hans. Pari istovit.

Într-adevăr, așa și era. Își recăpăta puterile înfulecând cina care tocmai fusese servită și le povesti tot ce li se întâmplase în timpul petrecut la bordul *Revanșei*.

— Ann va fi greu de împlânzit, încheie el. Mă tem că recuperarea ei va depăși puterile lui Mary.

— O singură persoană ar putea să-i trezească memoria, declară Hans, scărpinându-se în barbă.

— Junior?

— Junior. Acum, când suntem siguri de adevărata identitate a lui Ann Bonny, cred că am putea încerca să-i spunem și lui.

— Și Emma? Întrebă Baletti.

— Și-a luat zborul, a dispărut, se plânse James.

Baletti păli.

— Cum adică „a dispărut”?

— A părăsit Cuba înainte de sosirea noastră. Servitorii ei n-au putut să ne spună mai multe. Sunt dezolat, marchize.

— Logic era să se întoarcă în Carolina de Sud. Prin urmare, trebuie să mă resemnez, oftă acesta.

— Să ne ocupăm deocamdată de Ann și de Mary. De data asta, Emma n-o să mai dispară. Îi știm toate vizuinile, spuse Hans.

— Așa e. Mai ales că nu-mi place s-o știu pe Mary la cheremul lui Rackham ăsta.

Vanderluck izbucni în râs.

— Fii serios, marchize. Mary se apără mai bine decât zece bărbați. Ești gelos, asta-i tot.

— Dar în niciun caz pe Rackham, obiectă Baletti.

— Atunci pe Ann?

Baletti se încruntă.

— Nu spune tâmpenii, Vanderluck.

— Te temi ca nu cumva Mary să prefere să rămână cu ea, și nu alături de tine. N-am dreptate?

Baletti își cuprinse tâmpelile în palme. Îi bubuia capul.

— Aș vrea ca toate astea să se sfârșească, Hans. Fără ea, o parte din mine încetează să mai existe.

— Se va întoarce, n-avea grijă.

Baletti se rezemă de spătarul fotoliului și își puse șervetul pe masă.

— Cât timp ne trebuie ca să ajungem la Insula Țestoasei? întrebă.

Cearta dintre Ann și Rackham trecea prin pereții de lemn ai brigantinei, iar marinarii care erau de cart nu scăpau niciun amănunt. Mary tocmai ieșise din cart. Brown, Fenis și Harwood jucau cărți cu ea, pe când ceilalți dormeau. O ploaie deasă spăla puntea.

Ziua aceea de 30 august 1720 era friguroasă.

— Atâta o să insiste, până când el o să cedeze, râse Harwood arătându-și cărțile.

Câștigase din nou.

— El cedează întotdeauna la insistențele ei, rectifică Brown.

— Și nu numai la insistențe, rânji Fenis. Are jărătic între picioare fata asta.

Mary își aruncă miza în mijlocul cercului, apoi se ridică, se întinse și se duse, istovită, la culcare. N-avea niciun chef să le asculte ironiile.

A doua zi, Mary o găsi pe Ann dând ordin ca *Revanșa* să i se alăture lui *William*.

— Ce faci? o întrebă, ajungând lângă ea.

— Ne mutăm pe cealaltă navă.
— Ce facem? se sufocă Mary.
— I-am spus lui Rackham că vreau să stau pe goeletă împreună cu tine.
— Și a fost de acord?
— Oarecum, strâmbă ea din buze. El va fi la comandă în locul lui Fertherston. Nici nu se gândește să ne lase singure!
Mary izbucni într-un râs sănătos.
— Cred că n-o să se poată mulțumi prea mult cu o goeletă. Se va întoarce pe *Revanșa*.
— Asta sper și eu, conchise Ann, făcându-i cu ochiul. Îi mergea mintea afurisitei!
Însă n-avură timp să-și pună în aplicare proiectul, pentru că sentinela semnală o navă. Uitând de goeleta, Ann se repezi să-și ia luneta, în timp ce Rackham țâșni afară din cabină.

Cele două vase prinseră fregata ca într-un clește, trăgând neîntrerupt salve de tun. Când catargul de mizenă al lui *Lady Sarah* se prăbuși, mateloții lui Rackham izbucniră în urale. Abordajul îi aruncă pe punte, în același avânt ucigaș.

În ciuda îndârjirii cu care mercenarii de pe *Lady Sarah* își apărară corabia, în curând rezistența lor fu înfrântă. Lupta fusese înverșunată, cei de pe *Revanșa* pierduseră trei oameni, dar învinseseră. Cu hainele mânjite de sângele vărsat, cele două femei se apropiară de Rackham, care-și încolțise dușmanii în dreptul cabinelor de pe duneț.

— Predați-vă, domnilor, s-a terminat! ceru el, amenințându-i cu pistolul.

Mai rămăseseră patru ofițeri, care luptaseră vitejește.

— Am jurat să servim cauza regelui, obiectă căpitanul, și să apărăm viețile pasagerilor noștri. Nu vom renunța la arme.

— În cazul acesta... spuse Rackham și trase un foc.

Oamenii se prăbușiră.

— Read, Carty și Bonny, cu mine, hotărî Rackham. Corner și Howel, scăpați de tâmpiții ăștia.

Accesul spre cabine fu eliberat imediat. Rackham și Carty se îndreptară spre cea din dreapta, deschizând ușa cu o lovitură de picior, ca să n-aibă vreo surpriză.

Cât despre Ann Bonny, aceasta se trezi în fața unui personaj pudrat, purtând perucă, gata să apese pe trăgaciul celor două pistoale pe care le avea în mână. Primul era lipit de tâmpla lui, celălalt - de cea a unei fetițe care părea să aibă în jur de zece ani.

Ann rămase încremenită, impresionată de hotărârea neînduplecată a bărbatului. Copila tremura, înspăimântată. Mary năvăli și ea în cabină, ca s-o anunțe ca Rackham capturase trei francezi, și se opri văzând duelul tăcut dintre Ann și omul acela, care era, fără îndoială, un nobil.

— Lasă-ți armele, messire, spuse ea. Nu vi se va face niciun rău.

— Cum îmi poți dovedi?

— Mary Read nu minte niciodată.

El nici nu se clinti.

— Cine ești? întrebă Ann, lăsându-și în jos pistolul.

— Nicolas Lawes, guvernatorul insulei Jamaica. Iar ea e fiica mea. Nu voi permite să cadă în mâinile voastre.

— Predați-vă, insistă ea. Garantez, în numele căpitanului, că nu i se va întâmpla nimic rău.

— De ce ar trebui să cred în vorbele unei femei pirat? spuse disprețuitor Nicolas Lawes.

— Pentru că această femeie n-a fost întotdeauna pirat, domnule. Dacă înfățișarea mea nu vă poate convinge de onoarea pe care o am, poate că numele meu o va face. Tatăl meu este foarte cunoscut în societate, chiar dacă un conflict m-a îndepărtat de el. Sunt Ann Cormac, din Carolina de Sud.

Nicolas Lawes își încruntă sprâncenele în fața femeii aceleia neîngrijite, care nu arăta nici pe departe ca în portretul din medalionul Emmei de Mortefontaine.

— Foarte bine, hotărî el, lăsând în jos pistoalele. Te cred. Însă dacă minți, n-o să mai existe niciun loc pe pământ în care să fii în siguranță.

— Mi-am dat cuvântul, căpitane, se înfurie Ann. Debarcă-i.

Fără să se sinchisească de cearta lor, ceilalți oameni din echipaj își vedeau de treabă, jefuind nava, după ce-i închiseseră pe prizonieri în cabină.

— Dar răscumpărarea lor ne-ar aduce o adevărată avere, obiectă Rackham.

— Însă te-ar trimite direct la eşafod! Dă-le drumul, necondiționat.

— Am putea reține măcar fetița și i-am da-o înapoi după ce ne-ar plăti.

Ann simți cum îi urcă în tâmples un val de sânge.

— Îți interzic! scrâșni ea. Îți interzic s-o despați pe copila asta de tatăl ei!

Mary, aflată la câțiva pași de ei, simți cum inima i-o lua razna. Reacția lui Ann dovedea ceea ce presimțise ea. Vederea fetiței înspăimântate o zguduise. Era un semn bun. Se apropia, cu siguranță, și clipa în care, sub presiunea evenimentelor, amintirile lui Ann aveau să reînvie.

— Hai, liniștește-te, răspunse Rackham. Fie, renunț, dar e pentru ultima oară când o fac, Ann Bonny. Am început să mă satur de capriciile tale!

Și se îndepărtă cu pași mari, iritat. Ca să se calmeze, Ann se apropie instinctiv de Mary.

— Dacă se atinge de copila asta, îl omor, mormăi ea.

— Am să veghez să nu i se întâmple nimic, o încurajă Mary. Voi fi aici.

Ann ridică spre ea o privire recunoscătoare. Ochii lui Mary se umplură de tandrețe. Se apropie și o sărută pe frunte.

— De data asta, murmură ea, voi fi aici.

Și plecă, la rândul ei, lăsând-o pe Ann nedumerită și descumpănită.

După două zile, mânia lui Rackham se stinse. La vreo unsprezece kilometri de insula Harbour se refăcu jefuind șapte nave de pescuit, de pe care luă încărcătură și materiale în valoare de zece livre jamaicane. În aceeași seară atacară încă un vas, însușindu-și bunurile unui armator englez.

Noaptea, întins alături de Ann, care, după ce se iubiseră, adormise cu un zâmbet pe buze, Rackham recunoscă în sinea lui că ideea iubitei sale de a lua goeleta aceea fusese grozavă. Pe puntea ei se simțea mult mai în largul lui decât pe *Revanșa* și avea mai multă intimitate când făcea dragoste cu Ann.

Totuși, ei îi era tare dor de micul Jack. Sătulă de abordaje, dorea să-l vadă, iar a doua zi, Rackham schimbă direcția către Insula Pinilor, ca s-o mulțumească.

În ciuda vorbelor lui, încă nu se saturase de capriciile iubitei lui.

Sergent James staționa de trei săptămâni în fața Insulei Țestoasei, când se anunță sosirea lui *Bay Daniel*. Hans îl pândea cu nerăbdare, întrebându-se dacă Junior îl va recunoaște, așa cum îl recunoscuse mama lui. Umple-Burtă le făcuse o primire fără cusur, încântat să afle de la ei că Mary era bine sănătoasă. Nu-i dăduseră prea multe amănunte, explicându-i doar că ea se ocupa de rezolvarea unei probleme de familie. Baletti plătise dinainte pentru casă și masă, iar mateloții de pe *Sergent James* se împrieteniseră repede cu pirații de pe insulă, omorându-și timpul în felul cel mai plăcut cu putință.

Vanderluck și Baletti așteptară ca Junior să se ducă să-i vadă pe ai lui înainte de a o lua, a doua zi, de dimineață, pe străduța care ducea la casa lui.

Îl găsiră ocupat să taie lemne lângă casa pe care o mărise și o reamenajase după căsătorie și după nașterea fiului său. Cel puțin așa le spusese Umple-Burtă, încântat că are cui povesti.

Toporul pătrundea adânc în buștenii pe care-i despica Junior, care-și etala astfel cu mândrie musculatura. Lui Vanderluck i se tăie respirația văzând cât de mult semăna finul lui cu Niklaus. I se părea că-l are în față pe prietenul lui, așa cum arăta acesta în urmă cu douăzeci de ani, când se văzuseră pentru ultima dată.

Toporul rămase o clipă în aer înainte de a coborî pentru a se înfinge adânc în buștean. Junior îi văzuse. Surprins și radios, își întrerupse munca și le ieși în întâmpinare.

— Marchize, îl salută el, întinzându-i mâna.

— Mă bucur să te revăd întreg și nevătămat, Junior.

— Același lucru pot să-l spun și eu. Unde e Mary?

— E o poveste lungă, puștiule, dar maică-ta e bine, cât se poate de bine, răspunse Vanderluck, ieșind din tăcerea lui.

Junior întoarse ochii spre el.

— Ne cunoaștem de undeva?

— Chipul meu nu ți se pare cunoscut?

Junior îl scrută cu privirea.

— Vag, mărturisi el.

— Tu, dimpotrivă, ești leit taică-tău, făcu Hans, izbucnind în râs la vederea mutrei uluite a finului său.

— Ei, drăcia naibii! Înjură Junior făcând ochii mari.

Într-adevăr, de râsul acela își amintea!

— Hans Vanderluck! Chiar tu ești?

— În carne și oase, băiețuș, îl asigură acesta, întinzându-i mâna.

Junior fu cuprins într-o îmbrățișare care-i merse drept la inimă.

— Intrați! hotărî el, făcându-le loc să treacă. Ghicesc după fețele voastre că aveți o groază de lucruri de istorisit. Și sunt nerăbdător să le aud. Drăcia naibii, repetă el, bătându-l pe umăr pe Vanderluck, ce fericit sunt că vă văd!

Îi prezentă pe soția și fiul său celor doi, apoi, în timp ce femeia se întorcea în bucătărie, Junior îi pofti să ia loc la masă și să bea ceva. Nu voi să audă nimic altceva înainte de a afla care fusese viața lui Hans după ce părăsise Breda.

Așezat pe genunchii lui Junior, micul Mark își sugea degetul privindu-i curios cu ochii lui mari.

— Și ne-am întâlnit la Charleston, încheie Baletti, care, completând istorisirea lui Vanderluck, povestise despre traversarea lor agitată.

— Ați dat de Emma și de craniu? întrebă Junior.

— Nu. Părăsise Carolina de Sud în Cuba. Am plecat după ea împreună cu mama ta, continuă Baletti. Acolo însă ordinea priorităților s-a schimbat.

Junior se crispă văzând privirea complice pe care o schimbaseră cei doi. Era clar că voiau să-i spună ceva, dar nu știau cum s-o facă.

— Treci la obiect, marchize, spuse el. Nu mai sunt un copilăș care trebuie menajat.

— Ann trăiește, Junior, anunță Vanderluck.

— Iar Mary este alături de ea, adăugă Baletti.

Junior se schimbă la față. Nu-i venea să creadă.

— Ann? Imposibil!

— Exact așa am reacționat și noi, mărturisi Hans.

Junior le ascultă istorisirea fără să scoată vreun cuvânt.

— Dar cum de sunteți atât de siguri că era vorba chiar despre Ann?

— Îți aduci aminte de un pandantiv cu smarald?

— Salamandra? Sigur, Ann îl considera cea mai prețioasă comoară a ei.

— Îl are și acum la gât.

— Este în viață! Ei, drăcia naibii, nici nu-mi vine să cred! Ann trăiește! repetă Junior, neștiind dacă să râdă sau să plângă de bucurie. De ce nu le-ați adus și pe ele aici, pe Țestoasă?

— Pentru că lucrurile nu sunt atât de simple pe cât par, Junior. Ann a crescut în altă parte. Nu-și amintește nimic. Iar Mary n-a vrut să-i provoace vreun șoc.

— M-a uitat Ann? Nu se poate, se revolta Junior. E imposibil, marchize. Eram mult prea apropiați.

— De asta am și venit aici. Ca să te luăm cu noi și să-i forțăm memoria. Sunt convins că numai tu vei reuși s-o faci. Până atunci, Mary nu poate decât să rămână lângă ea și s-o iubească.

Junior sări în picioare.

— În trei zile, *Bay Daniel* va fi gata de plecare, spuse el, cu un zâmbet larg pe chip.

Sfârșitul lunii octombrie părea favorabil pentru interesele lui John Rackham și ale oamenilor lui, după ce părăsiseră din nou Insula Pinilor.

— Fiecare escală petrecută cu fiul nostru ne poartă noroc, îi șoptise la ureche Ann.

Și chiar așa era.

Pe întâi octombrie abordaseră două vase comerciale, luându-le vecele și încărcătura, în valoare totală de o mie de livre jamaicane. De foarte mult timp nu mai făcuseră o captură atât de considerabilă, iar Ann ceruse să-și cheltuiască partea ei în Cuba. Nimeni n-avusese nimic împotriva. Lupta fusese înverșunată și se soldase cu rănirea a trei marinari de-ai lor. Cel mai bun lucru era să fie duși pe uscat ca să primească îngrijiri medicale. După două săptămâni, ieșiseră din nou în larg.

Pe 20 octombrie 1720, jefuiseră o goeletă comercială numită *Mary*, de pe care luaseră vele și mărfuri în valoare de trei sute

de livre jamaicane, la vreo cinci kilometri de Dry Harbour Bay, rotunjind astfel prada de pe *shoonerul* atacat cu o zi în urmă.

Ann și Mary erau tot mai înverșunate, atât înainte de luptă, cât și în timpul ei, înjurând mai ceva decât bărbații, insultând echipajele navelor încolțite și așteptând cu aceeași aviditate ivirea unei pânze la orizont. Amândouă luptau ca un singur braț, deși făceau cât zece și se completau atât de bine în timpul abordajelor, de parc-ar fi fost gemene.

Alături de Mary, Ann înflorise. Rackham era gelos și regreta că nu se putea bucura și el de aceeași complicitate. Se consola spunându-și că mângâierile tot mai senzuale și mai flămânde ale lui Ann se datorau dorinței ei pe care Mary n-o satisfăcea.

Aveau acum o astfel de faimă, încât toate vasele care treceau prin preajma lor tremurau când zăreau în depărtare *Revanșa* condusă de Fertherston și goeleta lui Rackham.

A doua zi, întâlniră la nord de insula Jamaica o barcă. În ea se afla o femeie care pescuia. Marinarii începură s-o fluiere de pe catarge și de la bastingaj. Însăpăimântată, biata femeie vâslea de zor, încercând să se îndepărteze de goeletă.

— Ne-ar prinde bine, nu? i se adresă Fenis lui Brown, care o privea absorbit.

Schimbară o privire lubrică și se îndreptară spre cârmă, să discute cu căpitanul.

Aplecată pe geamul cabinei ei, Ann vomita. De câteva zile, își vărsa și mațele din ea.

— Ca să scapi de mahmureală, ai mâncat prea mult *pawpaw*⁷ constatase chirurgul.

Era adevărat că abuzase de *pawpaw*, fiindcă ura migrenele care urmau după serile de beție și era necăjită că lui Mary nu i se întâmpla așa, cu toate că ținea la băutura mai bine ca oricine. Trebuia totuși să privească realitatea în față.

Starea aceea proastă se prelungea și Ann înțelegea că putea să existe și alt motiv, care o deranja mult mai mult.

7 Fruct comestibil originar din America de Nord, având un gust asemănător cu cel al bananei și al mangoului (n.red.)

Pe când se ștergea la gură auzi pe punte urlete. Era o voce de femeie.

„Mary!” își spuse imediat, repezindu-se afară din cabină.

Își croi drum printre marinarii care râdeau, excitați, și se opri locului, șocată la vederea spectacolului. Acolo, în fața ei, fără menajamente și fără rușine, Fenis se agita între coapsele unei necunoscute pe care Brown o ținea, împiedicând-o să se zbată.

— Ajunge! urlă Ann. Lăsați-o în pace!

Cei din jur râseră și mai tare. O mână o apucă de braț și o trase înapoi. Se întoarse, nervoasă, iar privirea ei întunecată o întâlni pe a lui Rackham.

— Oprește-i, mârâi ea, ducându-și mâna la pistol.

Rackham i-l luă imediat.

— Întoarce-te în cabina ta, porunci el, emanând miros de alcool, și lasă oamenii să se distreze. Sau preferi s-o faci cu tine sau cu Mary?

— N-ar îndrăzni! Și nici tu, se indignă ea.

— Ann Bonny nu va putea să facă întotdeauna tot ce vrea! Dispari!

Ea se răsuci pe călcâie, astupându-și urechile ca să nu mai audă țipetele victimei și râsetele acelea animalice. În clipa când voia să se închidă în cabină o zări pe Mary, care o privea cu tristețe din înaltul unui catarg. Ann închise ușa, rămânând singură, pradă mâniei și indignării ei, și blestemând lașitatea oamenilor.

La lăsarea serii, captiva fu lăsată să plece în barca ei. Chiar și Rackham se distrase cu ea. Ann își dăduse seama de asta auzind încurajările și glumele marinarilor când venise rândul lui. Când Rackham vru să între la ea, refuză să-i deschidă. Butoaiele cu rom fuseseră desfundate, iar oamenii dăduseră iama în tutunul și mirodeniile luate de pe *schooner*, bucurându-se din plin de ele.

— Deschide, Ann! insista Rackham. Deschide, ștregărițo!

Tonul lui excitat deveni iute furios. Ann însă nu cedă.

— Dacă te comporți ca un porc, n-ai decât să te duci sa dormi cu ei! răspunse ea, înainte de a se ghemui în pat, supărată.

Își cuprinse genunchii cu brațele, privind spre ușă, ferm hotărâtă să-l cresteze cu pumnalul pe care-l ținea la îndemână, dacă el s-ar fi încăpățânat totuși să intre.

Ann nu ieși din cabină decât noaptea târziu, pe furiș, ca să nu fie observată de cârmaciul care se afla chiar deasupra ei. Pe navă domnea tăcerea, întreruptă doar de clipocitul apei care se lovea de coca. Ann se strecură în bucătărie, unde găsi o bucată de slănină râncedă și câțiva biscuiți. În ciuda grețurilor, îi era foame.

Tresări auzind o mișcare și se întoarse, deși în jur era beznă.

— Eu sunt, șopti Mary. Te așteptam.

Ann se aruncă în brațele ei și începu să plângă.

Se întoarse în cabină împreună cu Mary, pășind peste trupurile marinarilor beți, fără zgomot, ca la ieșire. N-avea niciun chef s-o audă căpitanul ei.

— Unde-i Rackham? întrebă Ann, de îndată ce închise ușa.

— La cârmă, cu Davis. Fac cu rândul.

Un nou hohot de plâns o zgudui pe Ann. Îl înăbuși, furioasă, cu palma.

— Erau ca niște câini, scrâșni ea. Ca niște câini turbați. Nu pot, Mary, nu pot trece cu vederea ceea ce au făcut. Mi se pare odios.

— E legea celui mai tare, Ann, n-ai ce face.

— Dar tu, cum poți accepta așa ceva? Doar ești și tu femeie, ce dracu'! N-o să-și revină niciodată după ce i s-a întâmpat!

Mary oftă, strângând-o și mai tare la piept.

— Eu am avut parte de încercări și mai cumplite, Ann. Orice rană poate fi vindecată, crede-mă, trebuie doar să vrei.

Ann se desprinse din brațele ei.

— Eu, una, n-am uitat, spuse ea.

— Ce n-ai uitat?

— Ce mi-a făcut tatăl meu. Nu-mi amintesc momentul în care m-a violat, ci doar avortul pe care m-a obligat să-l fac. Știu ce rău doare. Te doare pântecul, dar și capul, și inima.

Lui Mary i se puse un nod în gât. Se apropie și o îmbrățișă din nou. Ann nu se împotrivi.

— Niciun tată demn de acest nume n-ar comite o asemenea faptă.

- Cu toate acestea, el a făcut-o.
- Înseamnă că, de fapt, el nu era...
- Ce anume?
- Nu era tatăl tău.

Ann se înfioră în brațele ei.

- Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nimic nu este cu adevărat ceea ce pare a fi.

Mary își scoase de la gât ochiul de jad și îl prinse la gâtul lui Ann, alături de pandantivul de smarald.

— Pe vremuri, începu ea, a trecut mult timp de atunci, am cunoscut o fetiță care visa la o comoară. O comoară aflată peste mări și țări, o comoară a cărei cheie este această bijuterie...

Ușa sări în lături, oprind mărturisirea pe buzele lui Mary, în prag apăru Rackham, însoțit de Brown și de Fenis. Toți trei erau înarmați cu pistoale.

— De data asta, mugi el, de data asta m-am săturat de capriciile tale și de complicitatea asta a voastră!

Instinctiv, Mary se așeză între el și Ann.

— N-am să te las să-i faci vreun rău, Rackham!

— Cine ți-a spus că vreau să-i fac vreun rău? rânji el. Predă-te, și jur că n-am s-o mai ating. Cu tine vreau să am de-a face, nu cu ea!

— Am cuvântul tău, căpitane?

— Îl ai, Read.

— Nu, Mary, nu, interveni cu o voce pierdută Ann.

Mary o dădu la o parte, zâmbindu-i ca s-o liniștească, apoi se apropie de Rackham, care jubilă. Trecu pragul înaintea lui, dreaptă și cu fruntea sus. Oamenii aceia n-o înspăimântau. Mai încercaseră și alții, fără să reușească s-o intimideze.

Rackham o încuie în cabină pe Ann, care se repezise la ușă, bătând cu pumnul în ea. Fără să-i pese de insultele ei, o obligă pe Mary să urce scara.

Încercară s-o violeze, însă fără succes. Erau prea beți ca să reușească.

— Să nu te mai apropii de femeia mea, se rățoi disperat Rackham, altfel, data viitoare, te las pe mâna întregului echipaj.

— Te temi să n-o pierzi? îl ironiză ea.

— Dacă n-o pot avea eu, n-o s-o aibă nimeni. Absolut nimeni, și mai ales nu tu, cu fițele tale cu tot.

Mary își ridică pantalonii și și-i încheie. După care coborî scara. Brown stătea de pază în fața cabinei.

Dimineață, când urcă pe punte ca să intre de cart și să se urce pe catarg, văzu un barcaz legat la tribord.

— Ce-i asta? îl întrebă pe Earl, care manevra balansinele ca să întoarcă vergile.

— Niște pescari. Erau în derivă și ne-au cerut să-i luăm la bord ca să-i ducem până la Dry Harbour. În schimb, ne-au oferit țestoasele pe care le pescuiseră.

— Pescari aflați în derivă? repetă Mary, bănuitoare. Nu ți se pare ciudat?

Earl ridică din umeri, ghemuindu-se lângă ea. Pânzele se umflau, luând vântul din travers. Goeleta luă pe dată viteza, brăzdând marea liniștită.

— Au fost târâți de curenți. Se întâmplă adesea.

— Câți sunt?

— Șase. S-au dus în cală, unde mai sunt câțiva oameni de-ai noștri care încă nu s-au trezit din beție.

— Rackham ce părere are?

— El sforăie ca un porc în brațele iubitei lui. Corner e cel care i-a primit pe vas.

Mary scutură din cap. Nu-și dădea seama de ce, dar nu-i plăcea deloc senzația aceea de pericol care o cuprinsese. Își sfârși cartul cu ochii-n patru. Când coborî, Rackham era din nou la cârmă și avea un aer superior care-o făcu pe Mary să-și dorească să-l ucidă pe loc.

Veni lângă el.

— Ți s-a făcut dor de mine, Read?

— E nevoie de mai mult decât atât ca să mă impresioneze cineva, Rackham, îi răspunse ea cu dispreț.

— N-avea grijă, n-o să uit chestia asta.

— Unde e Ann?

— Se odihnește în cabină. Ne-am împăcat, dacă pricepi ce vreau să zic, spuse el cu ironie.

Mary nu ripostă, sigură că Rackham o consemnase pe Ann în cabină.

— Am venit să te sfătuiesc să n-ai încredere în pescarii ăștia.
— De ce, întrebă Rackham, îi cunoști?
— E doar intuiția mea, dar rar se întâmplă să mă înșel.
— A mea îmi spune că totul e în regulă, se umflă în pene Rackham. Îmbătrânești, Read. Dacă vrei să te convingi, du-te și uită-te în cală. La cât beau, nu cred că ar fi în stare să ne facă vreun rău. Dacă aș fi în locul tău, le-aș urma exemplul, asta te-ar mai liniști.

Mary îi întoarse spatele. N-avea ce discuta cu el.

O privire aruncată în cală îi confirmă spusele lui Rackham. Pescarii jucau cărți, stând lângă butoaiele desfundate, pline cu rom. La orizont nu se vedea nicio pânză, iar cerul era senin. Până seara, aveau să ajungă în port. Desigur că Rackham avea dreptate. Își făcea griji degeaba.

Își luă porția de mâncare și se duse s-o înghită cu ochii ațintiți asupra cabinei, sperând s-o vadă pe Ann ieșind.

Se lăsase noaptea, iar Ann nu apăruse. Mary căuta cu disperare prilejul să se apropie de ea și s-o îmbărbăteze. Ancoraseră într-un mic golf. Îl văzu pe Rackham coborând în cală, unde se aflau pescarii care, beți morți, nu ieșiseră toată ziua de acolo, la fel ca mulți dintre membrii echipajului, și se furișă până la ușa cabinei. De pază era Harwood. Mary știa că acesta o iubea pe Ann și că era dornic să-i facă pe plac.

— Lasă-mă să trec.

El privi spre punte și se dădu la o parte.

— Nu te grăbi, stau eu de pază.

Mary îi mulțumi printr-un surâs și se strecură înăuntru.

O găsi pe Ann ocupată să-și ascută sabia.

— Bună seara, îi spuse, văzând că fata se încăpățâna să-și țină privirea ațintită asupra lamei pe care o șlefuia.

Recunoscându-i vocea, Ann i se aruncă în brațe.

— Mi-a fost atât de teamă! Mă temeam că te-au lovit. Rackham n-a vrut să-mi spună nimic.

— Totul e în ordine, Ann. Vrea doar să mă îndepărteze de tine. Se teme să nu te piardă.

Ea râse sarcastic.

— M-a pierdut deja.

— Te-a luat cu forța? Întrebă Mary, ridicându-i bărbia.

— Nu, n-a îndrăznit. Se teme de tine mai mult decât e dispus să recunoască. Dar și din alt motiv. Sunt însărcinată. I-am spus-o și s-a liniștit.

— Cu atât mai bine.

— Nu-mi doresc deloc copilul ăsta, Mary. La următoarea escală îl iau pe micul Jack și dispar din viața lui.

— Unde vrei să te duci? La tatăl tău?

— Niciodată! Dacă ești de acord să mă iei cu tine, merg oriunde vrei. Poate ne ducem să căutam comoara aceea, adăugă Ann, cu ochii strălucindu-i.

— Comoara asta îți amintește de ceva, Ann?

Ea își scutură capul.

— Ar trebui?

— Da. Dacă ești gata să mă urmezi și să ai încredere în mine, îți voi povesti tot.

— Niciodată n-am mai avut atâta încredere în cineva, o asigură Ann. Spune.

— N-am timp pentru asta. Rackham mi-a interzis să mă apropiu de tine. Dacă ne prinde iarăși împreună, mă tem că-și va pune în aplicare amenințarea. Pe insulă, vom reuși noi să scăpăm de el. Nu vreau să te pierd, Ann. Am prea multe lucruri pentru care trebuie să mă iert.

— Mary! Ann! le întrerupse Harwood, alb ca varul la față, cred că trebuie să ieșiți de aici. Repede!

Cele două femei schimbă o privire. În ochii marinarului se citea groaza. Se rezeziră pe punte chiar în clipa când o goeletă se opri chiar lângă coasta vasului lor. Mary scoase o înjurătură și spuse:

— Astea sunt culorile lui Woodes Rogers!

Alergară spre cală. Rackham tocmai ieșea de acolo. Nici n-apucă să le fulgere cu privirea, când tresări, auzind o somație făcută prin portavoce:

— Sunt Jonathan Barnett, la ordinele guvernatorului. Voi, de pe *William*, identificați-vă!

— Sunt John Rackham, din Cuba, răspunse acesta, în timp ce Ann și Mary încercau cu disperare să-i trezească pe marinarii beți.

În timpul acesta, Harwood alergase la baterie și încarcă un tun.

— Predă-te de bună voie, căpitane Rackham, altfel voi fi nevoit să-ți scufund corabia.

Înainte ca Rackham să aibă timp să răspundă, o ghiulea zbură spre *Majesty*, bubuind asurzitor, ceea ce-i trezi, în sfârșit, pe marinarii beți care încercară să-și scoată armele.

Ann se aplecă spre tambuchi și urlă:

— Ridicați-vă, dacă sunteți bărbați! Luptați-vă!

Ei însă nu reacționară.

Mary se repezi spre bastingaj și văzu *Revanșa* depărtându-se în larg. Nemernicii îi părăsiseră, lăsându-l acolo și pe Fertherston, care venise la bord ca să chefuliască împreună cu Rackham.

Se uită la Ann. Furioasă și disperată de apatia morbidă a echipajului lui Rackham, aceasta trăsese două focuri de pistol spre ei, sperând să-i facă să reacționeze. Dar nu se întâmplă așa, mai ales că, ripostând canonadei lui Rackham, sabordurile de pe *Majesty* trimiteau salve neîncetate asupra goletei. Catargul de mizenă trosni, apoi se clătină și căzu, făcând vasul să se aplece pe o coastă. Rackham cuprinse cu o privire dezolată măcelul stârnit de orgoliul său stupid. Erau pierduți. Ridică portavocea și i se adresă lui Jonathan Barnett, cerându-i să înceteze focul.

Furioasă, Mary se repezi spre Ann. Privirile li se întâlniră. Erau la fel de hotărâte.

— Niciodată! deciseră ele.

Harwood urcă pe punte, venind din baterie. Fusese rănit la braț de o schijă. Se apropie în fugă de ele.

Soldații guvernatorului invadau deja puntea lui *William*, după ce căpitanul acceptase să se predea.

Mary nu stătu pe gânduri. Refuza ideea de a sfârși la capătul unei frânghii, alături de Ann. Amândouă meritau ceva mai mult de atât.

Își fluturară săbiile, urlând, și se repeziră în grămadă, luptându-se ca niciodată, decimându-și adversarii cu mișcări ample, sprijinite de Harwood, până când fură încolțite cu spatele la catargul de mizenă, rupt de la jumătate, unde cablurile

încâlcite și balansinele prăbușite le împiedicau să se miște în voie. Erau învinse. Brațul însângerat al lui Harwood nu mai era în stare nici să ridice sabia, iar Ann îl opri cu o mână descurajată.

— Predați-vă! le ordonă Jonathan Barnett, care se apropiase de ele. Sunteți înconjurate.

— Niciodată, scrâșni din nou Mary Read.

— Prindeți-o, hotărî Barnett. Soldații se aruncară asupra ei. În ciuda curajului lor, săbiile le fură luate. Îi mai loviră totuși cu pumnii și cu picioarele până când aceștia le immobilizară, apoi le legară și le încătușară.

Barnett se proțăpi în fața lor. Ann și Mary ridicară sfidător bărbia, drepte și plină de mândrie.

— Apreciez vitejia voastră, afirmă el. Presupun că sunteți Ann Bonny și Mary Read.

Ele nu-i răspunseră. Barnett oftă:

— Luați-le, zise el înainte de a pleca.

Fură duse către grupul prizonierilor. Rackham, care se afla printre ei, privi înciudat cum Barnett le înmâna pescarilor de broaște țestoase o pungă dolofană. Intuiția lui Mary n-o înșelase. Fuseseră trași pe sfoară.

Mary îi aruncă o privire plină de dispreț; Ann, una dușmănoasă.

Pe când erau forțate să treacă pe pasarelă și să intre în cala lui *Majesty*, Ann înălță capul și începu să cânte. Vocea lui Harwood se uni cu cea a lui Mary și o însoți, fără a ține seama de ordinele care îi cereau să tacă.

*Spânzurați, vom fi spânzurați,
Spânzurați, însă nu trădați!*

Drept răspuns, John Rackham își plecă ochii, conștient de nenorocirea lui, și grăbi pasul.

Procesul lui John Rackham și al principalilor membri din echipajul lui avu loc în orașul Saint Jacques de la Vega, din Jamaica. Vestea se răspândi în tot arhipelagul Caraibilor și ajunsese până în Insula Pinilor, unde *Sergent James* ancorase în așteptarea întoarcerii lui Mary.

Vestea îi paraliză. Primul care reacționează fu Junior, bătând cu pumnul în masa la care se așezară să bea. Să bea până când își vor ostoi setea. Să bea ca să-și uite neputința și descumpănirea.

— Marchize, nu voi permite să se întâmple asta! Vreau s-o îmbrățișez măcar o dată pe Ann! Dacă am fi fost noi în locul lor, Mary nu ne-ar fi părăsit!

— Ai dreptate, băiete! exclamă Hans, îndreptându-și spinarea. Dar ce putem face?

— Putem să ridicăm ancora, hotărî Junior, și să plecăm într-acolo.

Plecă să dea ordinele necesare. James îl urmă. Se înțelegeau ca frații. Așa cum se înțelegeau, pe vremuri, și Hans cu Niklaus.

Baletti și Vanderluck schimbă o privire.

— Nu se poate sfârși astfel, nu când e vorba de ea, marchize.

Se îmbrățișară frățeste. Mary le arătase calea. De dragul ei, nu-și puteau îngădui nicio slăbiciune.

În timp ce echipajul de pe *Bay Daniel* începuse manevrele, scoțând vasul din golf, Junior le povesti cum încercase Mary să-l scape de eșafod pe Corneille. Eșecul de atunci fusese o lecție pentru el. De astă dată, nu trebuiau să lase nimic la voia întâmplării.

Începură să întocmească un plan de acțiune, refuzând să accepte fatalitatea care îi descurajase până atunci. Niciunul dintre ei patru nu era dispus să renunțe la luptă.

Mary nu se resemnase. Pântecele ei confirma ceea ce-i spunea instinctul. În ciuda oricăror așteptări, era însărcinată. Își dăduse seama de asta încă dinainte ca Ann să-i dezvăluie că și

ea era însărcinată. Erau puține șanse ca acel copil să ajungă sa se nască, dar Mary spera să-l păstreze măcar până la proces. Pentru că el avea s-o scape de eșafod, așa cum și Ann avea să fie salvată de copilul ei. Cel puțin pentru un timp. Mary avea încredere în Hans și în Baletti. Nu vor aștepta cu mâinile-n sân ca ea să fie spânzurată. Singurul ei regret era că nu i se putea destăinui lui Ann: fiind considerate prea periculoase, fuseseră închise separat. La acel etaj al închisorii erau doar patru celule. Restul echipajului de pe *Williams* fusese întemnițat la parter, împreună cu căpitanul, în așteptarea judecății. Procesul avu loc după o lună, iar sentința fu executată fără întârziere.

La 18 noiembrie, Rackham, Ferthreston și Corner fură urcați pe eșafod și expuși timp de două zile la Plum Point, Bush Key și Sun Key.

Mary credea că Ann îl va plânge pe bărbatul pe care-l iubise. Dar nu se întâmplă așa. În loc să se roage pentru sufletul lui, Ann înjură.

— Dac-ar fi fost un bărbat adevărat, aș fi simțit și acum în mine membrul care i s-a ridicat când l-au spânzurat! Așa însă, n-are decât s-o ia cu el în iad! În numele tuturor femeilor pe care le-a siluit.

Ann nu uita cu una, cu două.

A doua zi urmară Dobbins, Carty, Earl și Harwood, care fură spânzurați la Kingston. Numai acesta din urmă fusese alături de ele până la sfârșit. În momentul când gardienii îi scoaseră din celule, Ann urlă din toate puterile, sperând că strigătul ei de adio să poată străbate pereții groși:

— Domnul să te aibă în pază, Noah Harwood! Fie ca El să te ocrotească așa cum m-ai ocrotit și m-ai iubit tu pe mine!

Rând pe rând, toți tovarășii lui Rackham fură osândiți. Despărțite de gratiile celulelor și de coridorul dintre ele, Ann și Mary nu îndrăzneau să rupă tăcerea, ca să nu atragă atenția gardienilor care le păzeau cu strictetețe, jucând cărți. De parcă ele ar fi putut să scape din celule! Își vorbeau numai din ochi, schimbând priviri pline de iubire și de regrete. Amândouă așteptau începerea proceselor lor, care întârzia.

Mary ar fi vrut să-i mărturisească lui Ann adevărul, însă nu mai avea nici chef, nici curaj s-o facă. La ce bun s-o tulbure cu o

regăsire care i-ar fi sfâșiat sufletul? Se temea, de asemenea, ca gardienii să nu le surprindă într-un moment de slăbiciune. Cu toate că erau mulți și înarmați, aceștia nu se apropiau de ele decât ca să le aducă mâncarea. Mary știa că le era frică de ele. Era clar că faima lor de „lupoaiice de mare” necruțătoare se răspândise pretutindeni.

Mary nu voia s-o știrbească, riscând să-și vadă fata căzând pradă poftelor lor.

Zilele treceau una câte una, toate la fel de sinistre.

Sala de judecată era plină de oameni veniți să asiste la spectacol, plini de ură la vederea trupurilor lor de femei îmbrăcate în straie bărbătești, a armelor lor, așezate pe masa din fața juraților, mânjite încă de sângele celor uciși de Mary Read și de Ann Bonny.

Baletti, Junior, Hans și James stăteau în rândul din față, iar Mary le aruncă o privire plină de recunoștință. Chipurile lor păreau să-i spună să-și păstreze curajul. Prezența lui Junior îi făcu bine. Însemna că Baletti îi vorbise despre Ann.

De fapt, Junior nu-și mai lua ochii de la Ann, sperând, fără îndoială, că și ea va sfârși prin a-l privi. Ann Bonny însă părea că nu vede și nu aude nimic, ferecată în gândurile ei. Părea detașată de tot ce-o înconjura, ba chiar de ea însăși. Chipul ei părea atât de rece și de insensibil, încât oamenii o arătau cu degetul, vorbindu-și în șoaptă, cu spaimă și repulsie.

Nu reacționase decât o dată, când în sală intrase guvernatorul Jamaicăi, Sir Nicolas Lawes. Îl ațintise îndelung cu privirea, până când el își plecase ochii. Mary nu se putu împiedica să spere că acesta avea să încerce să intervină în favoarea lor, amintindu-și că ele îi cruțaseră pe el și pe fiica lui. Ar fi putut, eventual, să-l anunțe pe William Cormac, pentru ca acesta să ceară eliberarea lui Ann. Dar speranțele ei se năruiră. Avocații lor le anunțară că Lawes nu spusese niciun cuvânt în apărarea lor. La sfaturile acestora, Mary și Ann hotărâră să se declare nevinovate, deși știau că soarta lor era deja pecetluită.

William Nedham, președintele Curții Supreme, lovi cu ciocănelul în masă, iar murmurul din sală încetă.

Procesul celor mai temute două femei din Caraibe începuse, în acea zi de luni, 28 noiembrie. Erau acuzate de piraterie, crimă și furt.

Timp de trei săptămâni se perindară cei veniți să depună plângere împotriva lor. Timp de trei săptămâni, Ann rămase închisă în ea, cu privirea îndepărtată și absentă. Timp de trei săptămâni, ochii lui Mary căutară în mulțime chipurile celor dragi, care o susțineau.

În ziua de 19 decembrie 1720, procesul luă sfârșit și verdictul căzu ca un fulger. Fuseseră găsite vinovate și condamnate la moarte. În sală răsună un suspin de satisfacție și de ușurare. Ann se întoarse, în sfârșit, către Mary, cu un surâs senin pe chipul obosit. Se ridicară amândouă în același timp, dar Mary fu cea care luă cuvântul.

— Înălțimea Voastră, declară ea sus și tare, cerem curții amânarea execuției noastre.

— Pentru ce motiv? se interesă William Nedham.

— Suntem însărcinate.

Din sala plina până la refuz se auzi un nou murmur. Câteva doamne pâliră și își agitară evantaietele, uneia i se făcu rău, în timp ce domnii se sufocau de indignare doar gândindu-se la ființele malefice cărora condamnatele le-ar fi putut da naștere, doar gândindu-se că, indiferent de faptele comise, ele rămâneau, totuși, femei.

Numai patru oameni se bucurară, înțelegând întreaga semnificație a acestei dezvăluiri. Privirea întrebătoare a lui Baletti întâlni privirea lui Mary. Ea dădu afirmativ din cap, confirmându-i că nu era vorba despre un truc grosolan, apoi se desfătă zărindu-i surâsul de fericire.

Judecătorul bătu din nou în masă ca să restabilească liniștea, ordonă suspendarea execuției și verificarea celor afirmate de acuzată.

După terminarea ședinței, demne și mulțumite, Mary Read și Ann Bonny, înconjurate de paznici, trecură prin mijlocul mulțimii încremenite de uimire și ieșiră din sala de judecată.

Temnicerii lor avură grijă să le facă să plătească scump clemența pe care o obținuseră.

Emma de Mortefontaine desfăcu febril plicul trimis de Nicolas Lawes, citi scrisoarea, se schimbă la față și se prăbuși în brațele lui Gabriel, care se apropiase, curios, de ea.

Acesta o ridică și o întinse pe o sofa, apoi sună, cerând să i se aducă săruri.

În timp ce slujnica îi ținea stăpânei sale flaconul cu săruri la nas, sprijinindu-i cu cealaltă mână capul, Gabriel citi și el mesajul. Zâmbi larg, satisfăcut.

Nicolas Lawes o avertiză pe Emma în legătură cu judecarea lui Ann Cormac și cu soarta care o aștepta. Adăugă că încercase tot ce-i stătea în puteri ca să evite acest proces, dar, în ciuda influenței sale, nu reușise, pentru că Ann se remarcase prin cruzimea de care dăduse dovadă în timpul abordajelor.

Gabriel era încântat. Deși obținuse de la Emma tot ce voia, n-avea niciun chef ca Ann Bonny să-și facă din nou apariția și să-i ia locul. Orice-ar fi spus el, o iubea pe Emma.

Ca să-i ofere o preocupare în timpul lunilor insuportabile de așteptare din Cuba, și mai ales ca să o îndepărteze de mângâierile lui Lawes, o încurajase să reia niște căutări de care uitase deja.

— Ia-l, zisese el, întinzându-i craniul de cristal, la puțin timp după ce Emma fusese la Kingston ca să ceară ajutorul guvernatorului.

— Ce să fac cu el? ridicase ea din umeri.

— Dacă ai găsi comoara aceea, ți-ai recăpăta libertatea.

— Fără cel de-al doilea ochi, e imposibil.

— Imposibil? Haide, Emma, pentru tine nimic nu e imposibil.

După câteva zile, ideea o sedusese. Mai cu seamă că Lawes, în pofida bunăvoinței lui, era mai dispus s-o curteze decât s-o caute pe Ann. Dacă Emma se îndepărta, desigur că guvernatorul avea să fie mai activ, și asta tot ca să-i facă ei pe plac. Așa că hotărâse să se ducă în Yucatan și să folosească acul de cristal pe care-l găsisese la Lubaantun în cursul primei călătorii ca să confecționeze un ochi de jad identic cu cel pe care-l avea.

Odată ajunsă acolo, asta fusese prima ei grijă. După nenumărate încercări făcute pe cristale obișnuite, pentru a putea copia forma exactă și baza ca o prismă a originalului, se hotărâse în cele din urmă să sacrifice acul.

Asta nu-i folosise însă la nimic. Sala comorii rămăsese ferecată. Emma se înverșunase săptămâni întregi, înainte de a renunța și de a hotărî să se întoarcă în Cuba.

Tocmai acostaseră. Gabriel se aplecă deasupra amantei lui, care îl chemase. Emma plângea în hohote, cu spasme dureroase.

— Lasă, îi spuse el fără pic de compătimire. O să-ți revii. Așa cum ți-ai revenit, pe vremuri, după dispariția mamei ei.

— Niciodată! Niciodată! Niciodată! repeta Emma, ridicându-se valvârtej. Pregătește vasul, plecăm în Jamaica. Refuz să cred că fricosul de Lawes a încercat totul. Nu voi permite ca Ann să fie spânzurată!

— Dacă asta te amuză... aproba el. Dar nu cred că are vreun rost să te încăpățânezi. Lawes nu-și va risca reputația pentru o femeie pirat.

— Atunci voi dărâma zidurile închisorii, dar Ann nu va lânzezi acolo, auzi? Dacă o eliberez, va fi nevoită să mă iubească.

— M-am saturat de povestea asta! exclamă el. Nu te voi împărți cu nimeni, Emma. Dacă o eliberezi, am s-o ucid eu.

Emma se albi la față de mânie. Și, deodată, prezența lui Gabriel încetă s-o mai tulbure. În încăpere intră o slujnică aducând un platou pe care fumegau două cești de ciocolată parfumată cu vanilie.

— Pune-o aici și lasă-ne, porunci el, întorcându-și privirea de la Emma.

Ea profită ca să-și scoată pumnalul prins la jartieră. Imediat ce femeia ieși, Gabriel se întoarse spre Emma, hotărât s-o oblige încă o dată să se supună voinței lui. Dar nu mai avu timp. Rapid și precis, pumnalul pe care Emma îl azvârlise către el îl atinse drept în inimă.

— Ai făcut-o, apucă să mai spună Gabriel, apoi se prăbuși.

Emma urlă de furie și de frustrare. Se repezi spre el și se aplecă să-i fure de pe buze un ultim sărut, cu gust de sânge,

apăsând în același timp pe mânerul pumnalului ca să-l înfigă mai tare.

— Nimeni - auzi? — nimeni nu se va așeza vreodată între mine și ea.

Pași grei răsunară pe treptele umede, de piatră, ca de atâtea ori, în timpul atâtor zile pe care Ann nu le mai număra.

Auzi și o răsuflare obosită, iar instinctul o făcu să-și îndrepte spatele și să se întindă în direcția pașilor care se apropiau pe coridorul întunecat. Îi numără mașinal. Erau două persoane. Un bărbat și o femeie.

Un spasm de furie îi încleștă gâtlejul. Sări în picioare, încercând să le ghicească identitatea încă înainte de a-i zări în lumina care pătrundea prin ferestruica celulei. Era sigură, absolut sigură că se duceau la Mary. La Mary, care năștea în celula ei. La Mary, care era pe moarte. Pe când cei doi coteau pe coridor, Ann se agăță de gratii și zbieră:

— Cara-te! Las-o în pace sau te spintec, auzi? Îți scot mațele! Te tai de jos până sus, urlă ea, mimând cu un gest iute mișcarea unei lame.

— Ține-ți gura, ticăloaso! mugi paznicul, șfichiindu-i violent cu biciul degetele încleștate pe bare.

— Las-o! îl potoli mulatra, oprind cu brațul întins o nouă lovitură gata să se abată.

Sprintenă ca o felină, în ciuda corpolenței, femeia se apropie de prizonieră și, privind-o cu un zâmbet trist, își opri privirea asupra pântecelui ei în care copilul se zbătea, căutând și el să evadeze. Ann repetă pe un ton șuierător, plin de răutate:

— Dacă moare, te spintec!

Mulatra scutură din cap.

— O să-ți vină și ție rândul, Bonny! Da, o să-ți vină rândul, repetă ea.

Apoi se întoarse pe călcâie și-și văzu de drum, strângând din dinți când auzi biciul lovind din nou, de parcă ar fi simțit și ea usturimea. Ann nu scoase nici acum vreun vaiet. Durerea din ea era mult mai puternică, atât de violentă, încât orice alt chin i-ar fi părut doar o mângâiere. Chinuită de neputința ei, urlă:

— N-o lăsa să-ți vină de hac, Mary! Ia-i gâtul! Pe toți dracii! Ia-i gâtul, Mary!

Paznicul, care o ajunsese din urmă pe mulatră, răsuci cheia în broasca ruginită din cauza umezelii permanente și împinse puternic ușa ca s-o deschidă. Rămase acolo, luminând cele trei trepte pe care mulatra trebuia să le coboare ca să ajungă la podeaua din lut bătătorit a celulei. Strigătele lui Ann o făcură pe Mary, care zăcea direct pe jos, pe o saltea din frunze de banan, slăbită de sângele pe care-l pierduse deja, să ridice capul. Zâmbi la auzul vocii cunoscute. O ghici pe femeia care stătea în picioare, la lumina slabă a unei lumânări lăsate de gardian. Tristă, dar impunătoare. Întinse mâinile să-i pipăie fruntea.

— Mamisa Edonie, se miră Mary, recunoscând-o pe mulatra pe care-o ajutase de atâtea ori pe Insula Țestoasei. Ce faci aici, atât de departe de copiii tăi?

— Am venit să te ajut să-l naști pe al tău, Mary. Marchizul m-a trimis. Ai încredere în mine, adăugă ea, lovind puternic pubisul contractat al lui Mary.

Durerea o făcu imediat să se încovoae. Îi era greață, de pe frunte îi picura o sudoare rece, iar contracțiile atât de rare până atunci, deveniră deodată din ce în ce mai dese.

Edonie o lăsă să se zvârcolească și începu să trebăluiască fără grabă, scoțând din coșul de nuiete acoperit cu o pânză roșie pe care-l adusese cu ea mai multe lumânări. Le așeză cu degete sprintene în jurul culcușului lui Mary, făcând ca în celulă să se răspândească o lumină reconfortantă. Edonie le legă între ele printr-o dâră de praf de culoarea ocrului, iar înăuntrul cercului obținut trasă niște semne ciudate, în timp ce psalmodia o litanie. Mary se lăsă în voia ei. Trecuse atâta timp de când se despărțise de ai ei! Atâta timp de când suferea!

În sfârșit, Edonie se aplecă spre coapsele ei depărtate și ridicate.

— Când o să-ți spun eu să începi să împingi!

Mary dădu din cap. Edonie luă în căușul palmei o substanță de culoarea carminului și-și vârî mâna în trupul chinuit. Lui Mary i se păru ca pântecul ei e sfâșiat și cuprins de flăcări. Scoase un urlet.

— Acum! porunci mulatra lovind din nou, cu celălalt pumn, pubisul îndurerat al lui Mary.

Cu lacrimi în ochi, Mary se supuse, încordându-se, mânată de acel instinct de supraviețuire care vibra atât de puternic în ea. Simțise că fătul era mort. Se forță să dea afară din ea ființa aceea mică, al cărei trup neînsuflețit avea deja aceeași culoare ca mâinile mulatrei. Copilul nu scoase niciun sunet, după cum se și așteptase Mary, care se lăsă să cadă la loc pe saltea, abia respirând, simțind în tâmpile o presiune insuportabilă, arzând de o febră pe care o presimțea malignă, fără să mai poată scoate niciun cuvânt.

Mulatra așeză trupușorul lipsit de viață pe o bucată de pânză, extrase placentă din uterul chinuit, înlocuind-o cu un amestec rău mirositor, apoi își șterse cu grijă mâinile pline de sânge. Extenuată, zdrobită, Mary nu se mai mișca, nu se mai gândea la nimic. Un șobolan se apropie atras de mirosul neplăcut. Cu o lovitură savant calculată, Mamisa îl proiectă pe zidul murdar, așa cum făcuse de atâtea ori în viața ei amărâtă. Luă din coș o fiolă din sticlă albastră și se întoarse cu ea la Mary.

— Bea, Mary, bea și te vei liniști, insistă ea, sprijinindu-i capul.

Mary simți lichidul amar curgându-i pe gâtul uscat, vrăjită de mâinile acelea, de cântecul care ieșea dintre buzele cărnoase ale femeii. Prin minte îi trecură imagini fugare, care se estompară de îndată. Zvâcniturile din tâmpile deveniră mai rare, în timp ce spasmele dureroase erau înlocuite de un frig tot mai glacial.

— Mor? întrebă resemnată.

Edonie se ghemui lângă ea. Îi mângâie cu tandrețe părul roșcat lipit de frunte din cauza febrei.

— Lasă-te dusă, Mary, șopti ea. Lasă-te dusă.

Mary închise din nou ochii. Avea o senzație ciudată. De beție. Îi reveniră în minte clipele acelea, când din butoaiile desfundate curgeau ultimele picături de băutură, iar ea, rezemată de catargul principal, se lăsa legănată de ruliul navei, cufundându-se în oceanul de stele. Revăzu chipul lui Junior, apoi pe cel al lui Ann alături de ea, la fel de amețiți. Un surâs senin se ivi pe buzele ei uscate. Se îneacă în acest zâmbet.

Edonie rămase îngenuncheată câteva clipe, rugându-se, apoi căută pulsul lui Mary. Se ridică, mulțumită, și împreună mâinile bătătorite ale femeii pe pieptul umflat de lapte. Așeză ceremonios copilul între coapsele mamei sale, cu căpșorul inert rezemat de pubisul ei. La urmă, stinse, una câte una, lumânările, împrăștie praful după un ritual straniu și-și puse lucrurile la loc în coș.

Când ajunse pe ultima treaptă, întinse mâna în direcția ultimei lumânări. Ca prin farmec, flacăra scăzu tot mai mult, apoi dispăru, luând cu ea imaginea lui Mary Read. Apoi mulatra bătu în ușă, care se deschise scârțâind, și ieși. Când trecu prin dreptul celulei lui Ann Bonny, se opri în fața ei. Ann nu se clinti. Se înfruntară din priviri. A Edoniei ar fi vrut să transmită liniște și încredere. Ann însă nu citi în ea decât o satisfacție răutăcioasă. Scuipă pe podea în semn de sfidare și întoarse capul, ca să nu urle. Resemnată, Edonie porni pe urmele gardianului. Ieși din clădire și străbătu curtea interioară sub o ploaie căduță. Ajungând la impunătoarea poartă de fier care închidea zidurile înalte ale închisorii, scoase discret din sân o pungă bine rotunjită.

— Nu uita, îi spuse omului. În mormântarea să fie în seara asta, nu mai târziu. La biserica Sainte-Catherine. Nu trebuie să desparți mama de copil. Iar sicriul să-l închizi chiar înainte de a-l scoate. N-o lăsa pe Bonny să se apropie de el. Ai înțeles totul?

Gardianul dădu afirmativ din cap. Șovăi o clipă, dregându-și încurcat vocea, apoi îndrăzni:

— Și fiul meu?

— Respectă voia Domnului și Domnul o să-l vindece, își împlânzi tonul Edonie, strecurându-i în buzunar banii și o sticlută.

Gardianul răsuci cheia uriașă, apoi împinse cu putere poarta grea. Edonie trecu pragul cu pași grei, fără să dea mai multă atenție vegetației luxuriante și vii colorate care se întindea până la ușile caselor decât dăduse mizeriei jalnice din celula pe care o părăsise fără remușcări. O luă pe o stradă pustie la acea oră a siestei și se opri lângă un intrând umbrit de un zid. Dintr-acolo răsuna o voce de bărbat:

— Unde este copilul?

— Prea târziu, marchize. În rest, totul e cum ai vrut tu.

Un suspin istovit răspunse pașilor ei greoi. Baletti îi spusese să nu rămână mult timp în locul acela. Strada prăfuită din fața ei, având de o parte și de cealaltă case așezate dezordonat, cobora către port, de unde plecau pe rând vase, cu toate pânzele ridicate. Preoteasa voodoo strânse și mai tare în mână toarta coșului și privi în zare cu ochi triști, în ciuda zâmbetului senin.

Ann Bonny se întoarse în celula ei cu pieptul prins într-o menghină nevăzută, care o strângea mai-mai să-i taie răsuflarea. Așa încât după ce intrase în celulă, nu mai făcuse nicio mișcare. Rezemată de zid, în colțul cel mai întunecos, își frecase spatele de pietrele aspre și umede până-și zdrențuiseră hainele vechi și uzate. Pentru ca durerea fizică să ia locul celei din inima ei. Pentru ca nimeni să nu-i ghicească suferința și să nu se bucure de ea. Ca să rămână fidelă legendei ei de ființă lipsită de omenie, de remușcări, de regrete.

Prin ferestruica de lângă capul ei intra briza mării. Deși nu recunoscuse, moartea lui Rackham o duruse; cea a lui Mary însă o copleșise. Nu crezuse că va suferi atât de mult din cauza ei. Că o iubea atât de mult. Când auzise sentința, se împăcase cu ideea eșafodului. Se și vedea urcând treptele mândră, fluierând, cu Mary, plină de demnitate, alături. Niciodată nu se temuse de moarte, îi plăcea prea mult s-o înfrunte. Dar moartea asta era nedreaptă. Mary n-ar fi trebuit să sfârșească astfel. Atât de trist. În temniță.

O clipă i se păru că aude vocea mulatrei: „*O să-ți vină și ție rândul, Bonny! Da, o să-ți vină rândul*”. Se jură că asta nu se va întâmpla. Nu se va mai lăsa atinsă de mâinile acelea. Dacă vrăjitoarea s-ar fi întors ca să-i fure sufletul, oricât de negru ar fi fost acel suflet, nu i l-ar fi dat ca să și-l hrănească pe al ei. Ar fi strangulat-o cu mâinile ei, atât de albe pe gâtul ei negru. Apoi s-ar fi omorât. Nu știa cum anume sau cu ce. Dar avea s-o facă. Prin orice mijloc. Ca nu cumva în locul femeii să vină alta la fel.

Copilul începu să-i lovească pânțelele întins ca o tobă. Ann arăta din nou decent, datorită rochiei curate pe care o primise în vederea ceremoniei în locul straielor ei vechi, pe care le rupseseră

ca bebelușul să poată ieși, exprimând întreaga absurditate a încăpățânării cu care ea se agăța de viață, în ciuda condițiile sordide în care-și ducea zilele.

Mașinal, îl alintă cu blândețe. De câte ori nu și-o închipuise pe Mary făcând același gest! O lacrimă i se rostogoli pe obraz. Strânse dinții, ca să le oprească pe celelalte.

Nu înțelegea. Nu înțelegea deloc. Poate că de asta suferea atât de mult. Din cauza acestui mister care învăluia moartea lui Mary și care făcea trimitere la misterul existenței ei.

Mary nu-i vorbise niciodată despre ea. Singurul lucru pe care-l știa Ann era faptul ca se născuse în Anglia. Fiica lui Cecily și a unui marinar, îi destăinuise ea. Avusese copii, iar marchizul o iubea. Asta era tot ce ar fi putut spune Ann, dacă ar fi fost întrebată cine era Mary Read. Cu toate acestea, acele începuturi de confidențe și bijuteria pe care i-o oferise Mary ca pe o făgăduială o obsedau pe Ann. Mary deținea o parte din răspunsurile pe care le căuta încă din copilărie. Ann știa asta. Simțea că așa era.

Temnicerii le pedepsiseră despărțindu-le în ultimele câteva luni. Mary fusese mutată cu un etaj mai sus. Abia când văzuseră că e pe moarte o aduseseră înapoi în celula ei sordidă. Privirile li se întâlniseră pentru o clipă, iar Ann simțise că moare, deși până atunci tânjise atât de mult în lipsa lui Mary. În ziua aceea, avea senzația că se sfârșește și ea.

Ceea ce văzuse în ultimele ore o răscolise. Și măcar dacă s-ar fi spus ceva, dacă i s-ar fi dat niște explicații, dar nici gând. Tăcere totală. Scoase un suspin de durere. Nu, chiar nu înțelegea de ce Mary Read, născută în sărăcie, nu fusese azvârlită, ca toți ceilalți pirați, în cimitirul săracilor, de ce fusese pusă într-un sicriu pe care în loc de cruce se afla o salamandă, de ce ei i se poruncise să meargă la pas, în urma căruței, fără să scoată o vorbă, până la biserița din parohia Sainte-Catherine, printre trecătorii care se dădeau la o parte ca să facă loc neobișnuitului cortegiu: o căruță care ducea un sicriu cum nu mai văzuseră și o deținută cu cătușe la mâini și la picioare, cu burtă proeminentă și cu privirea tristă, încadrată de doi paznici înarmați.

Toate acestea erau de neînțeles.

Oare voiau ca, văzând-o pe Ann atât de îndurerată, tot orașul să afle că Mary Read murise? La ce bun? După terminarea procesului, nimeni nu se mai gândea la ele, Ann era convinsă. Atunci, de ce toată mascarada asta? Și de ce pusese preotul un crucifix deasupra salamandrei, ca și cum i-ar fi cerut Domnului să ierte această ofensă? Să fi fost ultima dorință a lui Mary? Sau o ultimă batjocură?

Mary nu era bogată. N-avea nicio avere. Cine plătise pentru toate acestea? Marchizul? Dar el nici nu se arătase în biserică. Preotul își mormăise slujba, binecuvântase sicriul care fusese deschis din nou în biserică. De ce îl deschiseseră? Ca să fie siguri că Mary se odihnea în liniște? De fapt, arăta de parcă ar fi dormit, cu mâinile încrucișate puse peste copilul care fusese așezat pe pieptul ei, ca și cum n-ar fi alcătuit decât o singură ființă și acum.

Ann ar fi vrut s-o atingă, s-o sărute, s-o îmbrățișeze. Dar nu îndrăznise. Din mândrie. Se prefăcuse indiferentă, deși inima îi era sfâșiată.

Groparul închise capacul coșciugului. Ann crezuse că totul se sfârșise, dar nu: preotul îi ceruse să urmeze cortegiul, iar Ann își târâse pașii grei însoțind sicriul care era dus către cimitirul de lângă biserică. Groapa era deja săpată. În jur erau câteva lumânări aprinse, înfipte direct în pământ. Groparul și ajutorul lui coborâseră cu chingile sicriul în groapă și-l acoperiseră cu pământ. Apoi, Ann fusese dusă înapoi în celula ei.

Menghina se strânse, devenind curând insuportabilă. Îi scăpă un hohot de plâns, pe care-l înăbuși cu pumnul, hotărâtă să se stăpânească. Dar nu reuși.

Lacrimile îi înecară ochii, nasul, gura. Când înțelese că nu mai era mult până ce va începe să urle, își duse cealaltă mână la gât și strânse. Strânse. Până când își obligă traheea să caute aer. Chemându-și în ajutor instinctul de supraviețuire ca să-și învingă durerea.

Măcar dacă ar fi avut destul curaj! Doar câteva minute. Să nu slăbească apăsarea. Să-și închipuie că erau mâinile altcuiva, nu ale ei. Menghina disperării se transformă în cea a panicii.

În fața ochilor începură să-i joace imagini. Copilul lui Mary născut mort. Cel din propriul pântec. Rackham, care dansa

râzând cu ea pe puntea *Revanșei*. Abordajul. Privirea lui Mary întâlnind-o pe a ei. Focul de pistol rupând liniștea. Gaura pe care-o lăsa în fruntea victimei. Un uriaș legat de un catarg. Un catarg diferit de cele de pe puntea navelor. Strigăte care nu semănau cu cele ale piraților. Un glas de copil. Un țipăt.

Deodată, presiunea dispăru și Ann începu să tușească, în timp ce vocea de copil ivită din neant implora cu disperare: „*Tată!*”

Își îndreptă spatele, cu privirea pierdută, și strânse în mână pandantivul de smarald pe care-l purta la gât. În jurul pietrei se încolăcea o salamandă din aur. Și pe sicriul lui Mary era o salamandă. Oare ce voia Mary să-i spună, dar n-avusese timpul sau curajul s-o facă?

Mirosul de praf de pușcă și de sânge. I se păru că-l simte din nou. Coșmarul ei devenea o realitate, pentru prima oară fusese măturat de imagini. Adulmecă aerul, încercând să regăsească acel miros. Și încă o dată. Ca să-și amintească. Să-și amintească de fetița care fusese, de omul legat pe care-l văzuse ucis și de bijuteria aceea pe care o strânsese în mâinile ei mici. Pe cine numise ea „tată”? Cui i se adresase? Omului legat sau celui care trăsese? Își răscoli amintirile fără să găsească acolo chipul lui William Cormac. Și dacă Mary Read îi spusese adevărul? Dacă William Cormac nu era tatăl ei? Înseamnă că Mary știa tot. Cum? De ce?

„*Sunt mama ta!*” îi spusese Mary, respingându-i îmbrățișarea.

Ann își înăbuși un hohot de plâns. Nu, era imposibil! Și totuși, sufletul ei i-o striga cu disperare. Învinsă de disperare, începu să urle. Mult timp. Din pricina îndoielilor pe care n-avea să și le mai lămurească niciodată.

— E aici, șopti groparul, conducând-o pe Mamisa printre movilițele de pământ bătătorit străjuite de câte o cruce de lemn.

Cimitirul Sainte-Catherine era pustiu, iar noaptea, liniștită. La ora aceea târzie numai câinii vagabonzi se mai apropiau de morminte.

Edonie se aplecă peste mormântul lui Mary.

— Sapă, porunci ea.

Groparul își șterse fruntea asudată, privind temător împrejur. Gândul la stafiele pe care profanarea le-ar fi putut tulbura și

deranja îl speria mult mai mult decât perspectiva de a fi surprins de pastor. Se supuse, totuși, și începu să scoată grăbit afară din groapă pământul pe care îl pusese acolo cu câteva ore mai devreme. Când capacul sicriului fu degajat, Edonie îndreptă într-acolo lumina lanternei și îi întinse bărbatului o bară lungă de metal.

— Folosește-o drept pârghie.

Omul începu să tremure, dar o ascultă fără să cârtească.

Nu fixase capacul decât în trei locuri, de ochii lumii, și pentru ca sicriul să nu se deschidă în timp ce era coborât în groapă. Se prefăcuse doar că bate celelalte cuie, pe care le ascunsese în palmă, lovind cu ciocanul doar lemnul. Nimeni nu observase nimic.

Groparul săltă capacul și-l ridică.

— Acum scoate-o de acolo.

Omul se aplecă, apucă trupul, mirându-se că nu era deloc țeapănă, și-l așeză lângă preteasa îngenuncheată pe marginea gropii. Edonie o întoarse pe Mary Read pe o parte.

— Astupă la loc groapa.

Groparul se supuse, în timp ce femeia murmură o rugăciune pentru copilul care rămăsese în sicriu.

După câteva minute, când ieși din cimitir ducând-o pe Mary în brațe ca pe o păpușă stricată, groapa era deja astupată, iar groparul plecase în grabă.

La marginea drumului o aștepta o trăsură. Strada era pustie. Brațele unor bărbați o ridicară pe Mary în trăsură, iar Edonie urcă și ea, așezându-se lângă ei.

Trăsura se urni din loc și ieși din oraș, îndreptându-se către nord.

Văzând că gamela din lut ars era încă plină cu terciul din ziua precedentă, gardianul nu mai turnă în ea și prânzul lui Ann Bonny. Dacă deținuta voia să moară de foame, nu era treaba lui! Se îndepărtă, ca de obicei. Fără un cuvânt. Dacă nu s-ar fi temut de mulatra aceea și de puterile ei magice, de mult ar fi forțat-o pe curva aceea să se culce cu el, cu toate că avea burta la gură. Nu mai era atât de periculoasă de când se smiorcăia toată ziua. De fapt, acum nu mai era deloc atrăgătoare.

Ann nici măcar nu înălță capul. De trei zile, se simțea toată numai o rană. O rană pe care se părea că nimic n-o putea vindeca. Totuși, pe la ora patru, o voce o scoase din apatie. N-auzise ușa deschizându-se. De mult nu mai era atentă la zgomotul ușii.

— Doamne, Dumnezeule, biata mea fetiță! În ce stare te-au adus!

Ridică ochii. Pe chipul descompus al Emmei de Mortefontaine aluneca o lacrimă. Ann nu reacționează decât printr-un gest de indiferență. Nu-și mai dorea nimic. Nici măcar libertatea.

— Nu pot să cred că tatăl tău te-a lăsat să putrezești aici! se indignă Emma.

— Tatăl meu... rânji Ann, concentrată asupra acelor imagini de la care nu reușea să-și ia gândul. William Cormac preferă să mă știe moartă decât mânjită.

— Haide, sunt sigură că exagerezi.

— L-am înjosit și l-am umilit și, crede-mă, mai bine mor decât să-i cerșesc iertarea, după ceea ce mi-a făcut, sfârși ea dintr-o răsuflare.

— Nu voi îngădui așa ceva, Ann. Doar știi că te iubesc prea mult ca s-o fac. Încrede-te în mine. Lasă-mă să te scot din buclucul ăsta. Nimeni din Carolina de Sud n-a aflat despre condamnarea ta. Am să-l conving cumva pe tatăl tău să te ierte.

Ann nu-i răspunde. Voia oare să-l vadă la față pe William Cormac? Voia oare să-i ceară, în sfârșit, socoteală? I-ar fi spus el, oare, adevărul? Acesta era singurul lucru care-o interesa.

— Ce aștepti de la mine? întrebă ea, în cele din urmă.

— Să ai răbdare. Încă puțin. Nicolas Lawes este prieten cu mine și sunt sigură că-l pot convinge să treacă sub tăcere evadarea ta. În schimb, aș vrea să renunți la felul tău rebel și impulsiv de a fi. Supune-te. Crede-mă, vei avea numai de câștigat astfel. De dragul copilului tău. Sunt convinsă că o să-i găsim un tată bun.

Ann își privi burta. Emma de Mortefontaine tuși, sufocată de miasele din celulă.

— Te înșeli, Emma, nimeni n-o să-l accepte pe bastardul lui John Rackham. Nimeni.

— Am să-l cresc eu atunci, jură Emma.

— De ce ai face-o?

Emma îngenunche în fața ei, dându-i la o parte de pe frunte o suvița de păr.

— Te iubesc atât de mult, Ann, draga mea Ann! Destul de mult ca să nu pot suporta lacrimile astea pe care le ghicesc.

Îi urmări cu degetul conturul bărbiei, urmări lăntișorul de la gâtul ei ajungând la pandantiv și jucându-se cu el, ca să-i poată mângâia sânii. Dar fu cât pe-acți să se înece de uimire recunoscând ochiul de jad.

— De unde ai bijuteria asta?

Văzându-i expresia întipărită pe chip, Ann se încruntă.

— Mi-a dat-o Mary. De ce? Întrebă ea și-și încleșta mâna peste cea a Emmei, care începuse să tremure pe medalion.

— O cunoșteai pe Mary Read, nu-i așa?

Lividă, Emma se dădu înapoi până când atinse cu spatele gratiile celulei.

— Deci Mary trăiește, murmură ea neîncrezătoare.

— Trăia, rectifică Ann. S-a stins acum trei zile, din cauza unui avort, chiar aici, în închisoare.

În pofida pântecelui proeminent, Ann sări în picioare, regăsindu-și dintr-odată puterile în fața aerului descumpănit al Emmei.

— Prin urmare, știi, spuse aceasta.

— Ce ar trebui să știu, Emma? șopti Ann, privind-o țintă. Ce mi-ați ascuns, tu și tatăl meu? Cine era omul acela pe care l-am văzut ucis, în coșmarul din copilăria mea, cu un glonț în frunte? Cine l-a ucis, stârnindu-mi atâta ură în suflet? Și care e secretul acestui medalion pe care mi l-a dat Mary pe vaporul lui Rackham, îmbrățișându-mă, chiar înainte să fim capturați? Vreau adevărul, insistă ea, împingând-o în gratii și sorbindu-i spaima ca pe o apă dătătoare de puteri.

— Așadar, nu ți-a spus, băigui Emma, care nu reușea să-și adune gândurile. Mary Read nu ți-a spus nimic, iar tu nu-ți amintești?

— De ce anume ar trebui să-mi amintesc? Spune-mi! urlă Ann.

— De ea, se cutremură Emma, neștiind ce să mai zică.

O singură idee îi veni. O lansă imediat.

— Mary Read l-a asasinat pe omul acela care-ți bântuia amintirile. Mary Read e ucigașa tatălui tău.

Ann păli și făcu un pas înapoi.

— A spus că e mama mea. N-ar fi putut face așa ceva.

Emma începu să plângă în hohote.

— Te-a mințit, Ann. Mama ta, adevărata ta mamă, sunt eu.

Ann rămase încremenită. Emma îi întinse brațele, cu ochii plini de lacrimi. Dar Ann, bănuitoare, nu se repezi s-o îmbrățișeze.

— Explică-mi.

— Pandantivul acesta este una din cheile cu care se poate ajunge la o comoară. Mary Read râvnea la ea. Tu erai foarte mică pe atunci. Eu și cu tatăl tău ne-am decis să plecăm pe mare în căutarea acestei comori, dar Mary și mercenarii ei s-au năpustit asupra noastră. Tatăl tău a fost omorât. Eu am fost lăsată în viață cu condiția să-i dau medalionul. Mary încă nu aflase că era nevoie de mai multe chei ca să poată ajunge la comoară. Am plecat din Europa în același timp cu soții Cormac și te-am lăsat la ei, ca să fii în siguranță în timp ce eu căutam să mă răzbun pe ea. N-am reușit, însă la întoarcere nu m-am îndurat să te iau de la ei, mai ales că după cele întâmplate erai atât de șocată încât nu mă mai recunoșteai. Iartă-mă, Ann. Ești atât de importantă pentru mine, gemu ea printre sughituri de plâns. Nici nu-ți poți închipui cât am suferit în toți anii ăștia, și mai ales în ultimele luni. Am răscolit tot arhipelagul Caraibilor ca să te găsesc.

Ann era zguduită. Știa că Mary Read omorâse destui oameni, dar nu putea accepta ceea ce-i spusese Emma.

„Am făcut atâtea lucruri pentru care aș avea nevoie să fiu iertată!”, îi mărturisise, totuși, Mary. Ann simți că-i îngheață sufletul. Emma se repezi s-o cuprindă în brațe.

— Este vorba despre o comoară fabuloasă, iubito, îi șopti ea. Mary Read ar fi făcut orice ca s-o aibă. Ba chiar mai mult decât credeam eu, din moment ce a reușit să te găsească, pentru a putea să mă șantajeze din nou.

Prin mintea lui Ann trecu un vârtej de imagini. Buzele Emmei pe obrazul ei, blândețea cu care-i mângâia părul, felul cum îi controla temele pentru școală, atenția ei neconținută, certurile

cu soții Cormac pentru că erau prea severi cu ea. Până atunci, nici nu se gândise la toate acestea. Urmară alte imagini. Mary, pe navă, atât de apropiată de ea și, în același timp, atât de enigmatică, distilându-și întrebările legate de amintirile lui Ann, părând atât de încurcată uneori. Mărturisirea aceea cu care încercase s-o păcălească, și, în sfârșit, medalionul pe care i-l pusese la gât – desigur, ca s-o forțeze să-i dea ascultare. Precis că și l-ar fi luat înapoi dacă nava n-ar fi fost capturată. Fu cuprinsă de un val de tristețe. Mary Read o înșelase, o trădase în cel mai josnic fel posibil.

Acum înțelegea totul – salamandra de pe sicriu, acea legătură cu copilăria ei pe care voise să i-o lase. Poate că voise să se răscumpere într-un fel, doar fuseseră atât de apropiate în focul luptei. Pentru că Ann începuse s-o iubească. Da, firește că așa era. Ann nici nu putea concepe contrariul.

Învinsă în fața evidenței, o cuprinse și ea în brațe pe Emma.

— Mamă, murmură ea, plângând, slăbită și vulnerabilă.

— S-a terminat, Ann, micuța mea Ann, șopti Emma. Am să te scot de aici.

Când Emma plecă, inima lui Ann se strânse.

Dar în noaptea aceea, când, doborâtă de încordare și de oboseală, adormi în sfârșit, visă chipul lui Mary Read aplecat asupra ei, nu pe cel al Emmei.

A doua zi, aduse pe lume o fetiță pe care o numi Maria.

Mary se trezi cu senzația că atunci venise pe lume. Căuta aer și nu-l găsea. Sughită, inspiră, tuși și scuipă înainte de a țipa de durere. Parcă îi înfîgea cineva un pumnal în piept. Apoi se făcu lumină. O lumină intensă, la fel de greu de suportat. Și văzu aplecat deasupra ei chipul senin al lui Baletti. O clipă, crezu că e la Veneția, revenindu-și după boală, dar cicatricile lui o făcură să înțeleagă că greșea. Deodată, își aminti tot. Rackham, eșafodul, copilul. Totul. Fusesse moartă. Sau ceva de felul ăsta.

— E în regulă, iubito, murmură el, apăsându-i carotida ca să-i verifice pulsul.

Puțin câte puțin, pulsul devenea regulat.

— Totul e în regulă, repetă el.

— Unde mă aflu?

- La bordul lui *Bay Daniel*, în drum către Insula Pinilor.
- Ann, gemu Mary.
- Va veni și ea după noi, o asigură Baletti. Nu-ți face griji. Dormi.

Legănată de seninătatea lui, Mary închise ochii, lăsându-se din nou înghițită de o noapte fără vise. „*Să te naști. Să renaști era mai obositor decât o întreagă zi de luptă*”, își spuse ea.

Baletti închise ușa cabinei în urma lui și se apropie de cârmă, unde Junior discuta cu James.

- Cum se simte? îl întrebă Junior, îngrijorat.
- Bine. În două, trei zile o să fie ca nouă. Nu mai are febră.
- Elixirul ăsta face minuni! exclamă Vanderluck, care, văzându-l pe marchiz, se grăbise să afle și el vești despre Mary.
- Dar și vitalitatea ei, Hans.
- Edonie e la căpătâiul ei?
- Nu se mișcă de acolo, îi asigură Baletti. Fără ea, nu știu dacă am fi putut s-o salvăm. Ai avut o idee grozavă, Junior. Încă o idee grozavă.

— Aș vrea să se întâmple la fel și cu Ann, se întunecă Junior. Suferința pe care i-a provocat-o mascarada noastră mă chinuiește cumplit.

- N-aveam de ales.
- Știu. Sper doar că am făcut bine s-o lăsăm în seama Emmei.

Baletti oftă. Aceeși îngrijorare îi stăpânea pe toți, dar n-avuseseră altă soluție.

Imediat după proces, Junior îi ceruse regelui iertarea și obținuse o scrisoare oficială. Astfel protejat, *Bay Daniel* se îndreptase către Insula Țestoasei. Baletti știa că nici unui bărbat nu i s-ar fi permis să se apropie de cele două deținute. Așa că Junior sugerase s-o trimită la ele pe Edonie. În afară de faptul că avea puteri de preoteasă voodoo, pe care le folosea cu înțelepciune și care ar fi putut fi de folos, ținea mult la Mary Read.

Edonie îi făcuse pe gardieni s-o remarce și apoi să se teamă de ea, dezvăluindu-și puterile. Ca să-l convingă și mai mult pe unul dintre ei, îi provocase fiului acestuia un acces puternic de

febră, știind că poțiunile lui Baletti îl puteau vindeca fără probleme.

Absolut întâmplător, pe când se întorcea în port, Baletti o întâlnise pe Emma, care cobora din barcă. Convins că ea nu-l putea recunoaște, o urmărise până la palatul guvernatorului și apoi până la închisoare.

Edonie își reluase rolul, aflând de la gardieni, cu ajutorul unei pungi bine garnisite, informații despre felul cum decursese întâlnirea celor două femei.

Pe *Bay Daniel*, Mary, care căzuse într-un somn adânc după ce băuse licoarea de mac, lupta cu febra. Știind că Ann nu se va întoarce în Carolina de Sud fără micul Jack, hotărâseră în cele din urmă să o lase pe Emma s-o elibereze. Convinsă că Mary murise, Emma n-ar fi bănuțit nimic.

Mary află intențiile prietenilor ei a doua zi, după ce-l îmbrățișă pe Junior, și fu de acord. Emma ținea mult la Ann și nu i-ar fi făcut niciun rău. De data asta, nu mai putea să le scape.

Ann ajunse la țărmul Insulei Pinilor și i-o luă înainte Emmei, îndreptându-se aproape în fugă spre cabana ei, ca să-și vadă fiul.

Emma venea în urma ei, ușoară și zâmbitoare, încântată s-o vadă așa de fericită, să o descopere deodată atât de aproape de ea, cum sperase din tot sufletul.

În timpul călătoriei, Ann începuse să se intereseze de comoara aceea, ca să-și uite durerea. Emma îi arătase craniul de cristal și îi povestise cum îl obținuse Jean Fleury. Emma simțea că Ann încerca să-și abată gândurile. Chiar dacă pretindea că s-a împăcat cu pierderea lui Mary Read. Emma însă trecuse de două ori prin așa ceva și știa cât de greu era s-o uiți pe Mary. Oricum, ea avea să fie alături de Ann și să o ajute să depășească momentul. Din cauza minciunii pe care i-o spusese, nu mai putea face dragoste cu Ann, dar măcar se bucura de prezența ei. Emma își simțea sufletul ușurat. Așa că ajunse fredonând în praful casei lui Rackham.

O găsi pe Ann albă ca varul, în mijlocul odăii, în fața unui vlăjgan cu părul roșcat care-l ținea în brațe pe micul Jack. Văzând chipul acestuia, Emma rămase încremenită. N-avu

nevoie să-și răscolească prea mult amintirile ca să-l recunoască. Se clătină pe picioare.

— Te cunosc. Nu se poate... Nu, nu poți fi... Începu ea, în timp ce ușa prin care intrase se închidea.

— Nu poate fi Niklaus Olgersen? tună o voce.

Emma simți că i se oprește respirația când o văzu pe Mary ieșind din camera alăturată. Ann începu să tremure.

Privirea ei trecea de la Junior la Mary și de la Mary din nou la Junior. Își veni însă repede în fire și se apropie de Emma, cu un val de furie în suflet.

— Prin urmare, a trebuit să mă minți până la capăt, nu-i așa? scrâșni ea spre Mary.

În clipa aceea se auzi un bubuit de tun. Ann râse amar. Probabil că oamenii lui Mary atacau corabia lor.

— Dacă ai venit să ieși comoara aceea, e a ta. Viața fiului meu e mult mai prețioasă pentru mine.

Îngrozită de capcana în care căzuse, Emma vru să iasă din casă. Era învinsă. Făcu un pas înapoi, dar se opri, simțind în spate țeava unui pistol.

— S-a sfârșit, Emma de Mortefontaine, îi murmură la ureche o voce. Când ai tras în mine la Veneția, trebuia să țintești inima.

„*Baletti*”, înțelese pe loc Emma.

Într-o clipă îi trecură prin fața ochilor fantomele tuturor celor cărora le făcuse rău. Niklaus, care reînviase sub trăsăturile lui Junior, Mary, cea de atâtea ori pierdută, și marchizul, a cărui respirație îi ardea ceafa.

— N-aveți de gând să crăpați odată! Ann, imploră ea, salvează-mă, Ann!

Dar Ann nu mai avea ochi decât pentru micul Jack, care-i întindea brațele, și pentru necunoscutul care parcă nu-i era chiar necunoscut.

— Ia-l, Ann, șopti acesta.

— Te cunosc, spuse ea, văzându-l mai bine de aproape. Semeni cu tatăl meu.

— Ann, eu sunt, Junior, zise bărbatul. Junior, fratele tău.

— Junior, murmură Ann, privindu-l scrutător în ochi.

— Nu-l asculta, Ann! urlă Emma, disperată în fața acestui deznodământ, refuzând s-o piardă acum.

Apoi se întoarse spre Mary și căzu în genunchi, tremurând.

— Am cruțat-o, Mary! Am cruțat-o și am iubit-o în locul tău. Te rog, o imploră, nu mi-o lua!

— E fiica mea, Emma. Nimeni și nimic nu poate schimba asta. N-ar fi trebuit să te înverșunezi astfel împotriva mea. Împotriva lor.

Speriat de atâta violență, micul Jack se cuibări la pieptul mamei sale.

— Mi-e frică, scânci el.

Vocea speriată a copilului sfâșie vălul care acoperea amintirile pierdute ale lui Ann Bonny.

„Junior, salvează-mă”, plânse o voce stinsă în mintea ei.

Își aminti. Își aminti de complicitatea lor, de Toby și de Milia, de comoara pe care o ascuseseră ei în grădină, de poznele și de râsetele lor, de Mary Read, care-i prindea la gât salamandra de smarald și o strângea în brațe, de privirea tatălui ei, care o alinta. Își aduse aminte de toate. Inclusiv de doamna cea rea care trăsese un glonț în fruntea tatălui ei, iar după aceea o luase în brațe și plecase cu ea.

Scoase un țipăt, îl lăasă jos pe micul Jack, smulse pistolul de la brâul lui Junior, întâlni privirea lui Mary și trase. În același timp cu Mary.

Emma de Mortefontaine se prăbuși, secerată de această dublă răzbunare.

Epilog

Junior cu soția și copiii lui îi însoțiră în Carolina de Sud pe Ann și pe James Vanderluck, care se căsătoriseră acolo.

Ca și cum ar fi vrut să-și răscumpere faptele din trecut și setea ei neostoită de dragoste, Emma trecuse toată averea pe numele lui Ann înainte ca Gabriel să pună stăpânire pe ea, așa încât, conform legii, Ann deveni singura ei moștenitoare și trăi fericită în Charleston. Se împacă și cu tatăl ei, care-i dezvălui adevărul în legătura cu violul de care ea îl acuzase pe nedrept.

Hans trăi fericit alături de ei până la sfârșitul vieții, ocupându-se de afaceri împreună cu Mary și cu Baletti. Alcătui o flotilă apărută de *Bay Daniel*, transformat în navă comercială, pe care niciun pirat din Caraibe nu cutează să-l atace.

Isprăvile lui Ann Bonny și ale lui Mary Read deveniră o legendă care, din generație în generație, îi făcu să viseze pe toți cei dornici de aventură.

Baletti se întoarse la Veneția peste mulți ani, după ce Mary, pe moarte, la o vârstă înaintată, privise pentru ultima oară soarele răsărind peste ocean. Plânsul viorii lui însoțise alunecarea trupului ei pe scândura înclinată, în timp ce orizontul era înflăcărat de razele soarelui. Craniul de cristal n-o mai putuse salva. Prețul vindecării lui Baletti fusese longevitatea sa, de care nu putu scăpa cu toate că dusesse craniul la Lubaantun și-l lăsase acolo, pe stela lui. Nicio altă femeie nu luă locul lui Mary în inima marchizului.

Respectându-și făgăduiala de a-și relua operele caritabile, deveni conte de Saint-Germain, se distinse prin uimitoarele sale calități și cunoștințe, și se instalează la curtea Franței, unde, împreună cu alții, făcu să încolțească primii germeni ai unei revoluții care izbucni în 1789.

Dar nu reuși niciodată să dezlege misterul de la Lubaantun. Descoperi o creștătură într-unul dintre pereții lustruiți ai sălii comorii. O creștătură în formă de ac. Își aminti de acul despre care-i vorbise Emma și încercă zadarnic să-l găsească. Degeaba

se strădui să reproducă această cheie; niciun cristal de pe lume nu reuși să deschidă vreo altă sală.

Craniul fu găsit din nou la Lubaantun în 1924. Nu avea ochii de jad, pe care Mary și Ann îi păstraseră. Descoperirea fu făcută de un explorator englez care cerceta ruinele orașului mayașilor. Era însoțit de fiica lui adoptivă, Anna Le Guillon Mitchell Hedges, în vârstă de 17 ani pe atunci. Proveniența craniului dădu naștere multor controverse, însă nimeni nu-i putu nega însușirile deosebite.

Craniul de la Lubaantun a rămas până în zilele noastre unul dintre cele mai mari mistere ale omenirii.

El nu constituie însă principala ei speranță. Aceasta poate fi rezumată prin trei cuvinte.

Trei cuvinte închinat unui vis măreț:

Libertate - Egalitate - Fraternitate.

Pentru că, dacă în acest joc de umbre nimic nu este niciodată ceea ce pare, fiecare dintre noi poate schimba lucrurile.